

DANIELLE STEEL

Becses ajándékok

A jóképű és elbűvölő világfi, Paul Parker felesége halála után újra megnősült, egy gazdag, fiatal francia nőt vett feleségül. Első házasságából egy fia, a másodikból három lánya született, de Paul férji és szülői kötelességeitől egy vállrándítással megszabadulva, mindig is élte a maga kellemes, nagyvilági életét.

Az apa nélkül felnövő, anyjuk szerető gondoskodásától körülvett három Parker lányból eleven szellemű, önálló és magabiztos fiatal nő lett, de a fiú az apai minta hiányában kudarcot kudarcra halmoz.

Amikor Paul hosszú betegség után békésen, álmában távozik az élők sorából, a család pedig összegyűlik, hogy meghallgassa a végakarátát, a gyerekek új oldaláról ismerhetik meg apjukat. Meglepetésként éri őket, hogy mind a négyükre személyre szabott örökséget hagyott, olyat, amelynek segítségével megvalósíthatják az álmaikat, és rátalálhatnak az igazi boldogságra.

De a legnagyobb meglepetést volt feleségének, Véronique-nak tartogatta: egy titkot a múltból, amely alapjaiban rengeti meg a nő világát, és amely végre szabaddá teszi.

Danielle Steel
Becses
ajándékok

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Precious Gifts*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2015 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design: *Lynn Andreozzi*
Jacket photograph: © *Ben Anderson Photography*
Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by E Nagy Piroska, 2016

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2016

honlap: www.maecenaskiado.hu

Csodálatos, szerető gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.
Ti vagytok mennyországom legfényesebb csillagai,
ti vagytok a reményem, az álmaim,
a legszebb emlékeim,
szeretetem és jókedvem forrása,
ti vagytok minden örömöm – az életem.

Teljes szívemből szeretlek benneteket!

Mami/D.S.

Johnnak,
csodálatos gyermekeinkért, a boldog időkért,
életem legszebb éveit, az emlékek kimeríthetetlen
kincseshányójáért és a sok-sok ajándékért.

Szívem minden szeretetével:

Olive

És Sammy Ewing,
a szeretett barát, a rendkívüli fiú emlékére.
Nagyon fogsz hiányozni!
A szívünkben örökké ott táncolsz a csillagok között!

Soha el nem múló szeretettel:

„Fekete Mami”

Első fejezet

Timmie Parker fél lábát maga alá húzva ült az íróasztalánál. Az idő előrehaladtával egyre nőtt benne a feszültség – erről árulkodott az is, hogy déltájban már négy ceruza és egy toll meredezett elő gumival összefogott hosszú szőke hajából. Szakadt farmernadrágot és magas szárú Converse cipőt viselt, az ujjatlan top fölött pedig feltúrt ujjú, tiszta, de gyűrött kockás inget. Az arca festetten volt. Apja sudár természetét, elegáns testalkatát örökölte, magassága mezítláb elérte a száznyolcvanhárom centit. Huszonkilencedik évében járt, mesterfokú diplomáját a Columbián szerezte szociális munkás szakon. Jelenleg egy olyan alapítványnál dolgozott, amely ingyenes vagy olcsó bérű lakhatásról igyekezett gondoskodni New York hajléktalanjai közül azok számára, akik erre alkalmasnak ítéltettek.

Timmie reggel hat óra óta azon ügyködött, hogy megpróbálja valahogy utolérni magát a munkájában. Halomban álltak az akták az íróasztalán, mind egy-egy olyan emberhez tartozott, akinek sürgősen fedél kellett a feje fölé. Timmie azonban tudta: bármilyen kitartóan ostromolja a hivatalos szerveket meg az alapítvány egyéb pénzforrásait, szerencsés esetben is legfeljebb egy-két alkalmas embernek talál majd lakóhelyet. Ez az „alkalmas” szó mintha csak arra szolgált volna, hogy a programból kizárják mindazokat, akiknek pedig a legnagyobb szükségük volt a segítségre.

Tikkasztó júliusi nap volt, és a légkondi szokás szerint nem működött. Timmie le merete volna fogadni, hogy megint egy olyan napnak néz elébe, amikor semmi sem megy úgy, ahogyan 6 szeretné, és kénytelen lesz rossz hírt közölni néhány, a végsőkig kétségbeesett pártfogoltjával. Fájt a szíve ezekért az emberekért, felháborította a rendszer igazságtalansága és a saját tehetetlensége, hogy nem képes segíteni a legelesettebb kliensein. Tizenéves korában vált szenvedélyévé a hajléktalanok sorsának könnyítése. Elhivatottan, sok-sok törődéssel, nemegyszer dühösen végezte ezt a munkát. Fiatalon gyakran fejtegetett szociális kérdéseket a vacsoraasztalnál, és azóta is megszállottan próbált előbbre jutni a problémák megoldásában. Timmie Parker nem az az ember volt, aki kihúzza magát a munkából – fáradhatatlanul, erejét nem kímélve dolgozott azokért, akiket szolgált. És ha sikerült megoldania valamelyikük lakhatását, akkor sem hagyta magára az illetőt. Tisztában volt vele, hogy az apró, sokszor komfort nélküli bérlakásban elszigetelődve, a nélkül a támogatói rendszer nélkül, amihez az utcán élve hozzászoktak, valamennyiükre nézve komoly kockázatot jelentett a magány, a reménytelenség és az öngyilkosság.

Timmie-nek száz meg száz nagyszerű ötlete volt, hogyan lehetne javítani a dolgokon, csak éppen hiányzott hozzá a pénze, és nem álltak mögötte támogatók. A szegénység felszámolására indított programok költségvetését a gazdasági válság idején alaposan megnyirbálták, a magánalapítványi pénzek is megcsappantak, és nem akadt senki a kormányban, aki odafigyelt volna erre. Elnézve, ahogy pártfogoltjai kihullanak a rostán, miközben egy évet

vagy akár többet is várakoznak, hogy bejussanak valamelyik ingyenes detoxikációs programba, vagy jogosulttá váljanak egy bármilyen szűkös és sivár lakóhelyre, Timmie néha olyan reménytelennek érezte a helyzetét, mint akinek az óceán vizét kell gyűszűvel kimernie. A nőknek még rosszabb soruk volt az utcán, mint a férfiaknak, és a hajléktalanszállókon nemritkán erőszakos cselekmények áldozataivá váltak. Timmie-nek nap mint nap meg kellett küzdenie a bürokráciával, amikor segíteni próbált a rokkantsági segélyért vagy személyazonossági kártyáért folyamodóknak az űrlapok kitöltésében.

A legérzékenyebb pontját a tizenévesek jelentették, de őket legalább valamivel könnyebb volt a város környéki ifjúsági programokhoz utalni, és egyébként is találékonyabban, talpraesettebben tudtak alkalmazkodni az utcai élethez. Timmie aznap délig már hat kliensével találkozott, és a délután folyamán még tucatnyian voltak tervbe véve. Este nyolc-kilenc óra előtt ritkán ment el az irodából, de az is előfordult, hogy éjfélig is bent maradt, reggelként pedig már jóval a munkakezdés előtt az íróasztalánál ült. A munkája volt az élete, és egyelőre nem is vágyott ennél többre.

Egyetemista korában együtt élt egy férfival, aki megcsalta a legjobb barátnőjével. Később jegyben járt egy másikkal, aki szintén megcsalta, de legalább nem olyasvalakivel, akit Timmie is ismert. Szakított vele, és az elmúlt két évben nem járt senkivel – azóta minden szeretetét, szenvedélyét és energiáját a munkájába ölte. Gyakran mondogatta, hogy családjában az összes nő szerencsétlen. Juliette húgának a lúzerek voltak a gyengéi:

amíg lehetett, élőködtek rajta, kihasználták a szelídségét és a kedvességét, végül pedig, miután mindent elszedtek tőle, amit csak lehetett, dobták őt valaki másért. Ez a hűgán kívül senkit sem ért meglepetésként; szegény lány hónapokig sírt, aztán összeszedett egy ugyanolyan szerencsétlen flótást.

Véronique, az anyja, a válásuk után húsz éven át élvezte elbűvölő, jóképű és felettébb csapodár apjuk szeretetét és támogatását. Rá kellett jönnie, hogy férje egész házasságuk alatt hűtlen volt hozzá, s végül egy huszonhárom éves szupermodell kedvéért elvált tőle. Utána is rengeteg gyönyörű lánnyal volt viszonya, amire Véronique mindig talált valami mentséget, mondván: „ismeritek apátokat, tudjátok, hogy milyen". Timmie túlságosan is jól ismerte az apjukat, és végül arra a meggyőződésre jutott, hogy minden férfi ilyen. Elragadó, gyakran jóképű, de ritkán becsületes, és valamennyi csal, hazudik, és kihasználja a nőket. Ezért aztán sohasem került közel az apjához, és elszörnyedve kellett tapasztalnia, hogy a férfiak, akikkel közelebbi kapcsolatba került, legföljebb annyiban különböztek tőle, hogy nem voltak olyan elbűvölők és jóképűek, mint az apja, aki mestere volt a csábítás művészetének. Kevés nő tudott ellenállni neki, szó szerint levette őket a lábukról; Timmie épp ezt a tulajdonságát gyűlölte a legjobban. Ki nem állhatta a sármos férfiakat, anyja és hűgai egyenesen férfigyűlölőnek tartották. Ő tiltakozott ez ellen, állította, hogy csak a hazugokat és a csalókat utálja, meg azokat, akik őt akarják elhalmozni a szerelmükkel. Ilyenkor mindjárt arra gondolt, hogy valami baj lehet az illetővel, ha pont őbelé szeretett.

Csak a legkisebb lány, Joy kerülte el ezt a sorsot. Mindig is ő volt az apjuk kedvence, talán mert annyira hasonlított az

anyjukra, aki ötvenkét évesen is megőrizte a szépségét. Véronique-nak és Joynak egyforma sűrű sötét haja, porcelánfehér bőre és ibolyakék szeme volt, csak Joy kicsit magasabbra nőtt, mint az anyjuk. Amióta csak beszélni tudott, mindig az ujja köré tudta csavarni az apjukat, és mindent elért nála, amit csak akart, a testvéreivel viszont csöppet sem igyekezett szorosabb barátságba kerülni. Joy volt közöttük a legfüggetlenebb, és ez a férfiakkal szembeni tartózkodásában is megmutatkozott. Alighanem félt, hogy fájdalmat okoznak neki. Mindig olyan férfiakkal került kapcsolatba, akik a másik parton éltek, vagy hozzá hasonlóan elsősorban a karrierjükre összpontosítottak, így nem volt nehéz három lépés távolságot tartania tőlük. Valamennyien rajongtak érte, csak épp nem voltak ott.

Timmie előszeretettel mutatott rá, hogy egyiküknek sincsenek rendes kapcsolataik, és ő ezt a „családi átoknak” tulajdonította. Véleménye szerint apjuk arra kárhoztatta őket, hogy mindig olyan férfihoz vonzódjanak, akihez nem kellene. Ezen a maga részéről eddig nem volt képes változtatni, és egy ideje már nem is próbálkozott. Így is akadt épp elég dolga, és sokkal fontosabbnak tartotta, hogy az ügyfelei számára lakhatási lehetőséget szerezzen, mint hogy találkozzon a megfelelő férfival. E pillanatban nem is bánta igazán, hogy így alakultak a dolgok.

Íróasztalán megszólalt a telefon. Délelőtti kliensei épp elfogytak, így nem volt nála senki, de sietnie kellett, mert másutt már várták. Arra gondolt, hogy hagynia kéne, hadd menjen az üzenet a hangpostára, de aztán meggondolta magát: hátha egy szorult helyzetben lévő gyámolítottja vagy

valamelyik hajléktalanszálló hívja. Idegesen felvette a kagylót.

- Timmie Parker - szólt bele kimért, hivatalos hangon. Nem tűnt különösebben együtt érző, szelíd természetű nőnek, noha jószívűségét a foglalkozása is tanúsította.

- Szia, Timmie, Arnold vagyok - mutatkozott be a telefonáló, és Timmie gerincén jeges borzongás futott végig. Rögtön megismerte a hívó hangját: Arnold Sands, apja ügyvédje és legjobb barátja. Gyerekkora óta ismerte őt. Apja egy éve súlyos beteg volt, miután szélütés következtében munkaképtelenné válva, bekerült egy otthonba. Legutóbb két hete látogatta meg, az ágya mellett ülve, a kezét fogva szótlanul nézte, ahogy hol elveszti, hol visszanyeri az öntudatát. Fájdalmas volt látni ebben a nyomorult, bal oldalára lebénult állapotában. Mindig tele volt életerővel, évekkal fiatalabbnak látszott a koránál, mígnem tavaly, nyolcvanévesen agyvérzést kapott, és azóta lassan ballagott kifelé az életből. Jóllehet Timmie mindig is rossz szemmel nézte az életstílusát, mégiscsak jó volt tudnia, hogy van apja. Sőt titokban el lehetett játszani a gondolattal, hogy egy napon, mintegy varázsütésre, minden jóra fordul, őszinte, jó kapcsolat alakul ki közöttük, és akkor majd felnézhet az apjára, és biztos lehet benne, hogy mindig számíthat rá. Tudta, hogy ez sosem fog bekövetkezni, de amíg az apja élt, addig reménykedhetett benne. A valóságban soha nem volt jelen sem az ő, sem az anyja, sem a húgai számára. Az anyja már megbocsátott neki ezért. Timmie azonban nem.

- Ne haragudj, hogy a munkahelyeden zavarlak - kezdte Arnold komoly hangon, és Timmie rögtön megérezte, mi következik.

- Apa?

- Az éjjel szép csendben elment. - Mindnyájan tudták, hogy a dolog elkerülhetetlen, és még tovább is tartott, mint gondolták.

Juliette hetente többször is meglátogatta, Joy azonban két hónapja nem látta. Los Angelesben élt, rengeteg elfoglaltsága volt, és úgy tűnt, ő viseli a legrosszabbul, hogy ilyen állapotban kell látnia az apját. Mindent elkövetett hát, hogy ne kelljen látnia. Timmie hetente látogatta, noha utálta az egészet. Az anyjuk pedig egy hónapja, júniusban látta utoljára, mielőtt elutazott a nyárra Dél-Franciaországba. Véronique két hónapra kibérelt egy házat Saint-Tropez közelében, és az utazás előtt egy napot Paullal töltött. Timmie-nek bevallotta, hogy attól fél, most látta utoljára, de hozzátette azt is, hogy mindent elmondtak egymásnak, amit el kellett mondaniuk. Azt nem mesélte el a lányának, hogy Paul bocsánatot kért tőle a sok vétségért, amit férjként vagy éppen barátként elkövetett, és Véronique békés szívvel jött el tőle. Ő már sok évvel korábban kiegyezett mindennel.

Húsz év múlt el azóta, hogy ők ketten férj-feleségként éltek, és Véronique megbocsátó természetű volt. Nem gondolt keserű szájjal a házasságuk felbomlására, sem az okokra, amik előidézték, sőt még arra a szokatlan egyezsége sem, amelynek értelmében lemondott a lányok után fizetendő tartásdíjról, amit ily módon a férjének adott, és amit ő más nőkre, a saját kényelmes, olykor fényűző életvitelére pazarolt el. A tartásdíj átengedése nem rövidítette meg anyagilag sem Véronique-ot, sem a lányokat. Ők fiatalabb korukban mindig is az anyjukra voltak utalva, sohasem az apjukra.

- Anyának megmondtad már? - kérdezte Timmie csendesen. Számított rá, hogy előbb-utóbb meghallja a hírt, de hogy melyik lesz az a nap, azt nem lehetett előre tudni.

- Elsőként téged akartalak felhívni. Nem tudtam, nem akarod-e te megmondani neki és a húgaidnak. Lehet, hogy ő akar intézkedni - vélte az ügyvéd, ismerve a helyzetet. Véronique óta egyetlen komoly kapcsolat sem volt Paul életében, és ők ketten mindvégig közel maradtak egymáshoz. A válásuk óta egyik fiatal nő követte a másikat, az utóbbi években nemritkán még a lányainál is fiatalabbak, akik sorra eltűntek, amióta Paul beteg lett. Ő nem kezdett viszonyt olyan nőkkel, akik a nehézségek idején is kitartottak volna mellette, vagy amikor már nem tud csekkeket kitölteni nekik. Még nyolcvanévesen is körülzsongták a nők, akiket éppúgy elkápráztatott, mint annak idején, negyvenkilenc éves korában a huszonegy éves Véronique-ot. Szinte lehetetlen volt ellenállni elbűvölő külsejének, sármjának és az eleganciájának. Még az otthonbeli ápolónők is megjegyezték, hogy milyen jóképű férfi. Timmie a külsejét tőle örökölte, de semmilyen más tekintetben nem hasonlított az apjára. Komoly, megbízható, nagy munkabírási és hűséges természetű volt.

- Pár óra múlva felhívom anyát - válaszolta gyakorlatiasan. - Előbb még fel kell keresnem két ügyfeletem. Telefonálnál a lányoknak? Nem fogja őket meglepetésként érni a hír. - De még ő is elszomorodott. A játéknak ezzel vége. Az apa, aki valójában sohasem volt az apjuk, most elment. És rá kellett döbbsennie, hogy vegyes érzelmekkel fogadja a hírt, hogy átérzi a veszteséget, és biztos volt benne, hogy a húgai is ugyanígy fognak érezni. Az

anyjuknak nehéz lesz. Paul üresfejű alak volt, de Véronique harmincegy éven át szerette őt, hol férjként, hol barátként vagy fivérként. Az utóbbi években már-már az apjának tekintette – igazság szerint a koránál fogva nyugodtan lehetett volna akár az is. Máskor meg anyáskodott felette, különösen amióta beteg volt. Timmie sohasem értette egészen a kettejük kapcsolatát. Az ő szemében fájdalmasan elégtelennek tűnt, de úgy látszik, mégiscsak működött.

Volt egy kínosan rossz korszakuk, amikor Paul nagy port kavaráó viszonya azzal a híres modellel véget vetett a házasságuknak. Ezt egy még rosszabb követte, miután Véronique megtudta, hogy a szóban forgó modell nem is az első szerető volt. De a válás után valahogy megbocsátott neki annyira, hogy barátok legyenek, és megmaradjon közöttük egy olyan kötelék, amely húsz éven át kibírta, és végül tartósabbnak bizonyult, mint a házasságuk. Véronique azt mondta, a gyerekekért csinálta. De Timmie mindig is érezte, hogy azért tudták értük végigcsinálni, mert nekik maguknak szükségük volt egymásra.

– Megmondom a lányoknak, hogy ne hívják föl az anyjukat, amíg veled nem beszéltek – felelte Arnold egy sóhajjal. Arra gondolt, hogy hiányozni fog neki öreg barátja, ahogy voltaképpen már egy év óta hiányzott, mivel a sztrók miatt nemcsak az egészsége romlott meg, de hirtelen meg is öregedett, és többé nem is hasonlított arra az emberre, akit korábban a barátjaként ismert.

– Köszönöm, Arnold – mondta Timmie halkán. – Bármikor hívhatsz. – Még egyszer köszönetet mondott, majd letette a telefont. Egy percig még ülve maradt a székén, és irodájának ablakán át kinézett a komor harlemi utcára.

Gyerekek játszottak odakint a tűzcsappal. Gondolatai rövid időre visszakalandoztak a múltba, amikor még hősnek látta az apját, mígnem bekövetkezett a válás, és a férfi majdnem teljesen eltűnt az életükből.

Kilencéves volt, amikor a szülei elváltak. Utána akadtak még szép pillanataik, főleg a nyári szünidőkben, vagy amikor születésnapokon, karácsonykor megjelent. Aztán újra eltűnt, és soha nem lehetett tudni, mikor bukkan fel ismét, persze mindig akkor, amikor neki éppen alkalmasnak tetszett. Maga volt a testet öltött nárcizmus. Nem volt rossz ember, csak éppen végtelenül önző, apának pedig pocsék. A gyerekei nagy árat fizettek ezért egészen a halála napjáig – elsősorban azzal, hogy tudat alatt mind a hárman épp az ilyen fickókhoz vonzódtak. Ugyanakkor Timmie mélységesen bizalmatlanná vált a férfiakkal szemben, mert úgy gondolta, mind hasonló az apjához. Juliette rendre a keblére ölelte a lúzereket, akik aztán kihasználták. Joy pedig, attól való félelmében, hogy csalódnia kell és elhagyják, nem mert szorosán kötődni egyetlen férfihoz sem. Persze ő még fiatal volt, neki még volt esélye a változásra. De Timmie-nek mára meggyőződésévé vált, hogy ő és Juliette már nem tudnak megváltozni. A kocka el van vetve, az ő szokásaik és hiedelmeik rendszere végérvényesen kialakult. Innen már nehéz lenne mindent átformálni.

Fölállt, az asztalt megkerülve az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Ketten váraoztak odakint, remélve, hogy beszélhetnek vele. Timmie rájuk mosolygott, és megkérte a férfit, hogy várjon még pár percet, majd intett a nőnek, hogy jöjjön be. A nő fiatalabb volt nála, de fénytelen hajával és hiányos fogazatával idősebbnek tűnt. Három éve élt már kint

az utcán, és hosszú drogos múlt állt mögötte. Három gyereke nevelőszülőkhöz került, ő pedig minden holmiját – egy mocskos hálósákot és két szemeteszsáknyi ruhaneműt – magával cipelte mindenhová. Arra várt, hogy bejusson egy drogelvönóra. Timmie rossz hírt tartogatott számára: az általa kiválasztott létesítményt bezárták, így fel kell iratkoznia egy másik listára, annak is a legvégére, ami újabb kétévnyi várakozást jelent. A helyzetük teljesen kilátástalannak tűnt.

Timmie leült az íróasztalához a nővel szemben, hogy elmondja neki a rossz hírt. Miközben beszélt, az apjára gondolt, és arra, hogy milyen önző, elpocsékolt élete volt az ügyfeleihez képest. Ő senkiért nem tett soha semmit, leszámítva önmagát, és egy-egy kurta időre azokat a nőket, akikkel randizott. Csakis a saját vágyai kielégítésének élt, ami nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Timmie viszont ilyen kemény munkára fogta magát. Annak idején szentül elhatározta, hogy ha felnőtt, nem akar olyan emberré válni, mint az apja. Nem is lett olyan, és az apja most elment. Figyelmét ekkor újra az ügyfelére fordította, és megpróbált legalább egy-két órára elfeledkezni az apjáról, mielőtt muszáj lesz felhívnia az anyját, és tudatnia vele, hogy Paul meghalt. Mint Véronique három lánya közül a legidősebbnek, mindig is neki jutottak a legnehezebb feladatok. Juliette nem tudott volna megbirkózni velük, Joy pedig a maga teljesen független Los Angeles-i életével eleve kihúzta magát mindenből.

Amikor Arnold felhívta a brooklyni Park Slope környéki apró, szendvicseket is árusító pékségében, Juliette épp az ebédidős rohanás kellős közepén volt.

Három évvel ezelőtt nyitotta meg a Juliette Konyháját, ami az első pillanattól kezdve óriási sikert hozott. Anyja unszolására művészettörténetből szerzett diplomát, majd a Sorbonne-on mesterfokozatot, ezek után „szórakozásból” elvégzett egy tanfolyamot a párizsi Le Cordon Bleu-ben, és mire végzett, rájött, hogy a sütés az igazi szenvedélye. A mindennap frissen sült, ellenállhatatlanul finom croissant-okból készített szendvicseket, valamint a Franciaországban felkutatott receptek alapján készült aprósüteményeket, tortákat és cukrászsüteményeket árulta a boltban. A Le Cordon Bleu után az a terve, hogy múzeumi kurátor lesz vagy tanítani fog, kiröppent az ablakon. A konyhában volt a legboldogabb, amikor bekukucskált a sütőbe, kivitt egy bögre gőzölgő kávét egy idős vendégnek, vagy kitöltött egy csésze forró csokoládét egy gyereknek, és tejszínhabot nyomott a tetejére. Tökéletesen kielégítette, ha enni adhatott az embereknek, és a kis szendvicSBoltja nagyon jól ment.

Anyja sok-sok vita és komoly töprengés után kölcsönözte neki az összeget, amivel elkezdhette a vállalkozását, ő mélységesen csalódott volt, amiért Juliette feladta a művészettörténeti karrierjét. Véronique titokban még reménykedett, hogy Juliette egy napon kigyógyul a sütés iránti szenvedélyéből. Huszonnyolc éves, még fiatal. Véronique egy szendvicSBoltosnál érdekesebb és intellektuálisabb pályát képzelt neki, és mindig azzal hízelgett magának, hogy Juliette örökölte az ő és nagypapa képzőművészet iránti rajongását, ami szinte a vérükben volt.

Juliette azonban feladta a művészetet a croissant-jaiért. És a végén még ő, az anyja segítette ehhez hozzá a kölcsönnel.

Juliette a nővére, Timmie szelídebb, kisebb változata volt. Mindössze egy év választotta el őket egymástól, úgy nőttek fel, mintha ikrek lettek volna, a természetüket tekintve azonban különböztek, akár a tűz és a víz. Mindketten apjuk zöld szemét örökölték, és Juliette-et, dacára annak, hogy itt-ott akadt rajta egy kis súlyfölösleg, nagyon csinos lánynak tartották. Timmie mindig is magasabb és vékonyabb, Juliette meg alacsonyabb és kerekdedebb volt, ám amióta sűrűn kellett kóstolgatnia a receptek alapján készült süteményeket, szépen megasszonyosodott. Timmie előszeretettel csúfolódott vele a lenyűgöző méretű keblei miatt. Neki is hosszú szőke haja volt, mint a nővérének, de a gyerekkori göndörsége mostanra hullámosra szelídült. Megőrizte viszont természetes szőke színét, és Juliette akkor volt a legszebb, amikor kibontva viselte, amit munka közben persze nem tehetett meg. Ilyenkor copfba fonva lógott a hátán, s az arcát apró göndör fürtök keretezték. Juliette egész lényéből otthonosság és melegség sugárzott, már kislány korában is volt benne valami anyai gyengédség. Mindenkiről gondoskodni akart. Timmie gyakran morgott is érte, hogy képes összeszedni a világ összes ügyefogyott, szerencsétlen flótását, különösen ha azok férfiak.

Juliette minden románca úgy kezdődött, hogy az illető fickónak szüksége volt egy helyre, ahol ellakhat, pénzre, vagy állásra. Kezdetben a pasik a kanapén aludtak, aztán beügyeskedték magukat Juliette hálósobájába, végül odaférkőztek a bankszámlája közelébe, ahol egy darabig jól elváltak Juliette segítségével. Amikor aztán már alaposan

visszaéltek a bőkezűségével, dobták őt egy másik nőért. Timmie szerint ez túl gyakran történt meg, semhogy véletlen legyen – inkább valamiféle rendszer volt, amolyan megcsontosodott rossz szokás. Juliette-nek valahogy mindig sikerült az apjukhoz hasonló csinos pasikat összeszednie, akik aztán jól kihasználták. Eddig egyetlen rendes fickó sem akadt köztük; általában ott ragadtak fél évre, majd továbbálltak. Juliette egy darabig sírdogált, a munkában keresett és talált vigaszt, kitalált néhány új receptet, és felszedett még egy-két kilót. Aztán feltűnt egy újabb szerencsétlen, boldogtalan, elesett figura. Juliette szép és vonzó lány volt, ennél fogva sohasem maradt túl sokáig egyedül, ellentétben Timmie-vel, aki az elkövetett hibáin feldühödve, saját elhatározásából immár két éve magányosan élt. Juliette mindenkinek, önmagának is kész volt megbocsátani, és a jelek szerint soha, semmiből nem tanult. De mindig csakis önmagának okozott fájdalmat, másnak soha. Személyisége legfőbb vonása a kedvesség volt, amellyel mindenki – a vevői, a családja, a férfiak -felé fordult.

Épp végzett az egyik törzsvendége kiszolgálásával, amikor Arnold telefonált. Az ügyvéd tudta, hogy a gyakorlatias és látszólag mindent természetesnek találó Timmie-vel szemben Juliette mélyen meg lesz rendülve, így hát nagyon nem volt ínyére, hogy neki kell közölnie a lánnyal a hírt. És csakugyan, mihelyt elmondta neki, hogy az apja az éjjel meghalt, Juliette zokogásban tört ki. A déli roham elcsitultával az imént távozott az utolsó vendég, így pár percre egyedül maradt, és szabad folyást engedhetett a könnyeinek.

Önmagát tekintette az apjához legközelebb állónak, mivel mindent hajlandó volt megtenni, hogy elnyerje a szeretetét. Szerinte apja semmi rosszat nem követett el. Mielőtt megbetegedett volna, mindennap felhívta, hogy elmesélje, mit csinál, és a hogyléte felől érdeklődjön. Apja mindössze egyszer járt a szendvicsezőjében, de Juliette úgy viselkedett, mintha mindennapos vendég lenne nála. Az eszébe sem jutott, hogy a napi telefonbeszélgetéseiket is mindig ő kezdeményezte. Paul egyik lányát sem hívta fel soha, és hetekig-hónapokig nem hallatott magáról, mígnem valamelyikük rátelefonált. Minden kapcsolata egyoldalú volt, amelyben a másik fél tett erőfeszítéseket. Timmie és Joy nem fordított rá túl sok energiát, szemben Juliette-tel, aki még a lakására is küldött a legfinomabb péksüteményeiből, hogy apja megkóstolhassa az új termékeit. Mindent elkövetett, hogy elnyerje az elismerését.

Paul Parker nem talált semmi kifogásolni valót bennük, sőt büszke volt gyönyörű lányaira. Egyszerűen csak nem akarta eljátszani az apa szerepét, nem vállalta az ezzel járó terheket. És ahogy a lányok nőttek, egyre inkább a barátjuk akart lenni. Ez a fajta szerepzavar nem fenyegette a lányokat az anyjukkal kapcsolatban, aki – bár nagyon szeretett együtt lenni velük – mindig világosan értésükre adta, hogy ő az anyjuk, és nem a barátnőjük. Noha a felnövekvő lányokért való felelősség egyedül Véronique vállalt nyomta, Juliette kitartott amellett, hogy ő az apjához áll közelebb. Arnold jól sejtette: Juliette-et valóban úgy kétségbe ejtette apja halálának híre, mintha az elmúlt évben nem fogta volna föl, hogy apja meg fog halni. A többieket a hír nem érte meglepetésként, de Juliette-et igen.

- Azt hittem, fölépül belőle - sírta, köténye sarkával törülgetve a szemét. Arnold felsóhajtott. Erre semmi remény nem volt, miután Paul állapota az elmúlt hónapokban folyamatosan romlott. De Juliette még az utolsó hetekben is, amikor apja már csak ritkán volt magánál, abban a szent meggyőződésben beszélt hozzá, hogy hallja őt, és hamarosan meg fog gyógyulni. Arnold most arra gondolt, Paulnak jobb volt így, hogy meghalt. Az a Paul, akit ő ismert, és akit harminc éven át a barátjának tudhatott, nem akart volna ilyen állapotban tovább élni. Paulban annyi vitalitás, annyi elevenség volt, Arnoldot mélyen elszomorította, hogy így kell látnia őt. De Paulnak jobb volt így, és az elmúlt évben folytatott beszélgetéseik meggyőzték Arnoldot, hogy barátja készen állt a halálra, és az életére visszatekintve nem bánt meg semmit. Juliette azonban láthatóan nem állt készen arra, hogy elengedje az apját és a vele kapcsolatos illúzióit. Még húsz perc múlva is sírt, amikor Arnold megpróbált véget vetni a telefonbeszélgetésnek.

- Timmie azt mondta, pár óra múlva felhívja édesanyátokat, úgyhogy még ne telefonálj neki - figyelmeztette a lányt.

- Nem fogok - válaszolta Juliette engedelmesen, majd miután letette a telefont, az ajtóhoz ment, és megfordította a táblát, hogy a „Nyitva" helyett a „Zárva" felirat kerüljön kívülre. Ezek után kiírta egy lapra, hogy „Családi haláleset miatt zárva", és kiragasztotta az ajtóra. Amikor ezzel is megvolt, hazasétált a négy sarokkal odébb lévő, egy hálószobás lakásába. Csak aludni járt haza, mivel minden idejét az üzletben töltötte, így a lakás csinosításával nem sokat törődött. Mindennap hajnali négy órakor már a

pékségben volt, hogy a reggel hatra érkező első vevőket már friss süteményekkel fogadhassa, és rendszerint este hétig maradt. Akkor hazament, s a televízió előtt ülve, a hosszú naptól kimerültén, aludt órákig. Timmie-hez hasonlóan az ő élete is teljes egészében a munkája köré szerveződött.

Mire Juliette hazaért, Arnold már Joyt, a legfiatalabb testvért hívta. Ahogy számított is rá, őt már nehezebb volt elérni, mivel egészen más életet élt, mint a nővérei. Joy Los Angelesben lakott, és a színészi karrierjét építgette. Igazi zenei tehetség volt, anyja azt akarta, hogy a Juillard-ban tanuljon tovább, és fejlessze a képességeit. Joy ehelyett az első adandó alkalommal kimaradt az iskolából, és meg sem állt L.A.-ig. Énekórákat vett, amiket ő maga fizetett a pincérnői keresetéből, de miután hat hónapig különböző zenekarokkal énekelt, belátta, hogy ez az út nem visz sehova. Ehelyett színésznek kezdett tanulni, és e mesterség mellett mindmáig kitartott. Már feltűnt néhány reklámban, és kapott kisebb szerepeket a tévében. Abban reménykedett, hogy valamelyik sorozatban neki is jut majd jelentősebb szerep, amelyben megcsillogtathatja a komikai vénáját. Huszonhat évesen még mindig pincérnőként dolgozott, és már öt éve élt Los Angelesben.

Nem sikerült berobbannia, de rendületlenül hitt benne, hogy egyszer csak eljön a nagy pillanat. Az apja is hitt benne, és mindig biztatta.

Hosszú, sötét hajával, hatalmas, ibolyakék szemével, tökéletes alakjával káprázatosan szép lány volt, és ehhez jött még a gyönyörű hangja, amit azonban ritkán tudott megmutatni. Minden színészi munkát elvállalt. Minden meghallgatásra elment, és hajlandó volt elviselni egy induló

színészi pályával járó minden nehézséget. Váltig állította, hogy egy nap sikerülni fog. A nővéreinek elmondta, hogy ha harmincéves koráig semmi komoly dolog nem történik vele L.A.-ben, akkor inkább a New York-i Off Broadway próbálkozik tovább. De egyelőre még nem adta fel, hogy szerepelni fog egy bombasikerű sorozatban L.A.-ben. Eltökélt szándéka volt, hogy befusson Hollywoodban. Már szerepelt több, napközben vetített szappanoperában, de sohasem vették be az állandó szereplők közé. Véronique büszkén nézte őt a tévében, de szomorkodott, amiért csak ilyen nyúlfarknyi szerepeket kap.

Joy együtt járt egy fiúval, aki szintén színész volt. Egy középszerű darabokat előadó társulattal járta az országot, és csak ritkán volt otthon L.A.-ben. Alig-alig találkoztak, ami jellemző volt a Joy életében felbukkanó férfiak esetében. Ő mindig olyanokat választott, akik vagy érzelmileg bizonyultak megközelíthetetlenek, vagy testi mivoltukban voltak távol. Ráadásul az elmúlt öt évben, mialatt L.A.-ben a karrierjén dolgozott, eltávolodott a családjától. Az ő életük annyira más volt, mint a sajátja, hogy mind kevesebb és kevesebb közös témát talált a nővéreivel, akikre mellesleg nem is hasonlított. Néha már az is felmerült benne, hogy talán a születésekor elcserélték, és nincs is köztük rokon kapcsolat. És bár az apja vele mindig megkülönböztetett módon bánt, főleg mert már kisgyerekként is gyönyörű volt, őt még kevésbé érezte közel magához.

Még a szépsége is az apja önimádatát hizlalta, miközben Joy meg volt győződve róla, hogy valójában nem is ismeri a lányát, és soha nem is próbálta őt megismerni.

Közte és az anyja között pedig már évek óta halmozódtak a problémák. Véronique még mindig neheztelt rá, amiért kimaradt az egyetemről, és sokkal inkább pincéernőként dolgozva él, mintsem színészi feladatokat végezve. Nem ezt a sorsot szánta neki. Ennél sokkal többre tartotta a lányát, aki szerinte zsákutcába jutott, s csak abban reménykedett, hogy hamarosan túljut rajta, és visszajön New Yorkba. Ebben a dologban a szülők soha nem értettek egyet, és mindig vita kerekedett belőle. Joy apja rendre azzal zárta a vitát, hogy „jaj, hagyd már, hadd szórakozzon”, és egy percre sem aggódott a lányáért. Az anyja ezzel szemben nagyon is aggódott, míg a nővérei sohasem vették komolyan a hűgukat. Az, hogy színésznőként befuthat Hollywoodban, nagyon távolinak tűnt a szemükben, inkább afféle hobbinak, nem pedig karriernek fogták fel Joy törekvését.

Ő viszont a többiekkel nem törődve, továbbra is azt tette, amit eltervezett, és mivel tőlük nem kapott segítséget, a pincéernői fizetéséből és az apró-cseprő szerepek honoráriumából igyekezett megélni valahogy. Szeretett volna egy rendes menedzsert és egy jobb ügynököt találni, de eddig még nem sikerült. Mindehhez idő kellett. Élvezte, amit csinált, és az évek, amiket erre fordított, nem tűntek számára hosszúaknak. Elrepült az idő. Hollywood nyugati részében volt a lakása, ahol jól érezte magát, és amit megengedhetett magának. Egy reklámfilm castingján várakozott éppen, amikor Arnold telefonált. Joy tudta, milyen beteg az apja, és hogy egy napon elkövetkezik számára a vég. Csak éppen még nem számított rá. Mialatt a sorára várt, kiment a folyosóra, hogy nyugodtan tudjanak beszélni.

- Ó - mondta, amikor Arnold tudatta vele apja halálhírét, aztán hosszú csend következett. Nem tudta, mit kéne mondania. A többiekhez hasonlóan őt is sok csalódás érte az apjával kapcsolatban, de soha nem vitázott, nem veszekedett vele. Mivel igazi beszélgetést sohasem folytatott vele, furcsán érezte magát, valahányszor apja a nővérei füle hallatára közölte, hogy hármuk közül ő a kedvence. Persze apja senkivel sem folytatott igazi beszélgetést. Ezt a kedvenci státuszt tehát nem érezte valódinak, csak egy üres közhelynek apja egyéb szövegei között. De ezzel együtt elszomorodott, amikor meghallotta Arnoldtól a hírt. Végére is az apja volt, akiből csak egy van, még ha olyan alkalmatlan is, mint az övé.

- Minden rendben? - kérdezte Arnold a lánytól.

- Igen, csak meglepődtem. Nem gondoltam, hogy ilyen hamar bekövetkezik. - Két hónapja látta utoljára az apját, így nem volt tanúja az állapota gyors romlásának. - Tudod már, hogy mikor lesz a temetés?

- Timmie fogja intézni. Pár óra múlva telefonál édesanyátoknak. Biztosan téged is keresni fognak - közölte Arnold, majd hozzátette: - Fogadd részvétem, Joy. Mindannyian tudjuk, mennyire odavolt érted. Kezdetől fogva te voltál az ő legkedvesebb kislánya.

Joy könnyes szemmel bólintott.

- Tudom - felelte elfúló hangon; hirtelen erőt vett rajta a megrendülés. Apja, ha mást nem is, a színészi becsvágát, az álmát, hogy egyszer sztár lesz belőle, mindig elfogadta és helyeselte, és ez önmagában több volt, mint amit a többi családtagjától kapott. Ők valamennyien úgy álltak hozzá, hogy majd kigyógyul belőle, mintha ez valami betegség

lenne. Apja volt a legnagyobb rajongója. Minden szerepléséről DVD-t küldött neki, amiket állítása szerint apja megnézett, és tetszettek neki Joy alakításai. Ő volt az egyetlen, aki megdicsérte, amit csinált.

- Találkozunk a temetésen - mondta búcsúzóul együtt érző hangon Arnold, Joy pedig visszament a casting eredményhirdetésére. Nem kapta meg a szerepet. Fásultan indult vissza a lakására, és egyre apja járt az eszében. Hirtelen óriási veszteségnek érezte a halálát. Nem is gondolta volna, hogy így megviseli.

Délután sms-t küldött Juliette-nek és Timmie-nek, és megkérdezte Timmie-t, akarja-e, hogy vele legyen. Már eldöntötte, hogy az éjszakai járáttal New Yorkba repül. Haza akart menni. Timmie rögtön válaszolt, hogy jöhet. Ő West Village-ben lakott, ott dolgozni nem lehetett, de Timmie szerette a környéket, ahol régen húsfeldolgozó üzemek működtek. A lakás kötött bérű volt, és bár gyalog kellett fölmenni a harmadikra, bőven kárpótolta érte az ablakokon beömlő napfény. Joy jobban szeretett Timmie-nél lakni, mint Juliette aprócska brooklyni lakásában, és egyébként is a citybe vágyott. Elmehetett volna az anyja lakásába is, de Timmie-nél, aki nem tett megjegyzéseket az életével kapcsolatban, fesztelenebből érezte magát. Véronique-nak még a színészkedésnél is lesújtóbb véleménye volt Joy pincérnői munkájáról, és ez a téma minden alkalommal előkerült. A család legfiatalabb tagjaként Joy úgy érezte, hogy huszonhat éves létére még mindig irányításra szoruló bakfisként kezelik.

Most majd oda kell állnia elébük, és furcsa volt belegondolnia, hogy többé nem lesz ott az apja, aki

egyfolytában ajnározza, és felnőttként is bébinek nevezi. Most valahogy nem tudott elképzelni egy olyan világot, amelyből az apja hiányzik. És miközben felhívta a repülőteret, és helyet foglaltatott, a könnyei végigfolytak az arcán.

Timmie megvárta, amíg az utolsó védenca is elment, s akkor felhívta az anyját. Addigra délután négy körül járt már az idő, de nem akarta, hogy miközben telefonál, arra is gondolnia kelljen, hogy odakint még várja valaki, akinek meg kell oldania egy súlyos gondját. Az órájára pillantva megállapította, hogy Franciaországban most este tíz óra van. Kínos volt arra gondolnia, hogy este közli anyjával a rossz hírt – most majd nem fog tudni elaludni. De nem volt más választása, tudta, hogy nem várhat másnapig. Ha Véronique történetesen telefonálna az otthonba, hogy érdeklődjön Paul állapota felől, ahogy néha megtette, még szörnyűbb lenne, ha egy idegentől kellene értesülnie a haláláról. Timmie ezt végképp nem szeretne volna, így aztán felhívta a Saint-Tropez közelében bérelt házban. Véronique, látva, hogy Timmie hívja, a második csengetésre felvette a francia mobilját. Napok óta nem beszéltek, ezért meglepte a lánya, telefonja.

- Szia, szívem - szólt bele lányosan csengő hangján. Timmie mindkét szülője mindig fiatalabbnak látszott a koránál; remélte, hogy ezt ő is örökölte. Igaz, hogy minden porcikájában érezte a korát, sőt néha öregebbnek is érezte magát, mintha a világ összes gondját az ő vállaira rakták volna. Különösen most, hogy rossz hírt kellett közölnie az anyjával.

Tudta, hogy noha már régen elváltak, anyja szomorú lesz a hír hallatán. Véronique-nak senkije sem volt Paulon és a gyerekein kívül. Tizenöt éves korában az anyja meghalt, huszonegy évesen az apját is elvesztette, ezért is ment hozzá olyan fiatalon Paulhoz. Ez egy évvel az apja halála után történt: egy szál egyedül élt a világban, gyengének, sebezhetőnek érezte magát, annak ellenére, hogy mindkét szülőjétől nagy vagyont örökölt. Amikor megismerkedtek, ez a hatalmas vagyon világítótoronyként mutatta az irányt Paulnak a gyönyörű és ártatlan fiatal lány felé.

- Szia, mami - kezdte Timmie, s a hangján komolyság érződött. - Nincs jó hírem. - A mondattal fel akarta készíteni anyját arra, ami ezután következik.

- Apátok? - kérdezte Véronique visszafojtott lélegzettel, jóllehet számított arra, amit hallani fog. Júniusban, amikor utoljára látta, volt egy olyan érzése, hogy ez az utolsó alkalom, és mintha Paul is érezte volna. Azon a napon a szokottnál is kedvesebbek voltak egymáshoz.

- Arnold hívott. Apa tegnap éjjel meghalt. Arnold szerint békésen, álmában. - A vonal túlsó végén csend volt, aztán hallotta, hogy anyja sír. Paul halála nem érte váratlanul Véronique-ot, de óriási veszteséget jelentett számára. Igazán sohasem lépett ki az életéből, mindössze más szerepet töltött be mellette, az idősebb báty, apa és barát szerepét.

- Titeket sajnállak - mondta kedvesen. Visszaemlékezett, hogy érezte magát, amikor elvesztette az apját, aki igazán sohasem heverte ki a felesége halálát. Anyja leukémiában halt meg. Apja amerikai volt, a Wall Street egyik tekintélyes pénzügyi szakértője, anyja harmincöt évvel fiatalabb nála, és francia. Apjának soha nem jutott eszébe, hogy elveszítheti őt,

élete nagy szerelmét, aki annyival fiatalabb nála. Az egész rettentő gyorsan történt, a betegség jelentkezésétől számítva mindössze három hónap leforgása alatt. Véronique anyja, Marie-Laure de Bovay majdnem olyan fiatal volt, amikor Phillip Whitman felesége lett, mint ő, amikor hozzáment Paul Parkerhez.

Véronique több helyen élt a szüleivel – Hongkongban, Londonban, Párizsban. Gyerekként tanult meg kínaiul, és folyékonyan beszélt franciául is, mivel francia anyjával gyakran időztek Párizsban. Az utóbbi időben a francia gyökerei erősebben húzták vissza az országba. Többet járt Párizsba, a nyarat pedig a dél-franciaországi bérelt házában töltötte, reménykedve, hogy odacsábíthatja pár hétre a lányait is, habár az idén mind a hárman túlságosan elfoglaltak voltak ahhoz, semhogy eljöhettek volna. Néhány éve vásárolt egy Szajnára néző lakást az Île Saint-Louis-n, a Quai de Béthune-ön, és még megvolt a szülei lakása is a hetedik kerületi rue de Varenne-en. Ebben a páratlanul szép tizennyolcadik századi villában (*hotel particulier*) évek óta nem lakott senki, egy házgondnok felügyelt rá és látta el a szükséges karbantartási feladatokat. Véronique nem akart megválni a szülei otthonától, de odamenni sem akart, mert az emlékek túlságosan elszomorították. A házasságuk kezdetén gyakran laktak benne Paullal, de a válásuk óta, immár húsz éve, egyetlen éjszakát sem töltött ott. És mivel nem volt szüksége rá, hogy eladja, a lányokra gondolva megtartotta.

Véronique anyai nagyapja annak idején Párizs legnagyobb tiszteletnek örvendő műkereskedője volt, akitől apja, Phillip Whitman az impresszionista festményei

többségét vásárolta, s végül elvette a lányát. Véronique szüleinek házassága a nagy korkülönbség miatt szokatlannak számított, de rajongásig szerették egymást, és Véronique számtalan szép emléket őrzött a szüleiről, akik őt sem rekesztették ki az egymás iránti forró szeretetükből.

Apja halála után Véronique megörökölte anyja jelentékeny műgyűjteményét – benne néhány igazán híres festménnyel – és apja hatalmas vagyonát, amely az okos befektetések révén az évek során egyre csak gyarapodott. A huszonegy éves Véronique hol New Yorkban, hol pedig Párizsban élt, abban a lakásban, amelyet Marie-Laure az apjától örökölt, és sohasem adott el.

Pár hónappal apja halála után egy esküvőn ismerkedett meg Paul Parkerrel. Nagy szerelem volt, egy évre rá össze is házasodtak. Véronique huszonkét évesen, anyja nyomdokába lépve egy jóval idősebb férfihoz ment feleségül, ami a körülményeket tekintve jó döntésnek látszott. Apára még nagyobb szüksége volt, mint férjre. És azzal, hogy feleségül vette őt, Paul Parker élete örökre megváltozott. Elszegényedett arisztokrata szülők, az Astorok távoli rokonainak gyermekeként hamar hozzászokott Véronique életstílusához, noha maga Véronique sokkal egyszerűbb, józanabb ember volt nála. Paul, az extrovertált, társaságkedvelő, elegáns és sármos férfi pazarlón bánt a felesége vagyonával – feladta jelentéktelen állását, és Véronique férjeként élte tovább a vagyonos emberek független életét. Boldogok voltak, különösen miután sorra megszülettek a gyerekek, de végül Paul viszonyával az egésznek vége lett. Véronique megtudta, hogy férjének számtalan félrelépése volt, és hogy képtelen ellenállni egy

csinos nőnek. Tízévi házasság után elváltak, noha Véronique még akkor is szerette Pault. Timmie gyanította, hogy anyja mindvégig szerette őt, hiába hangoztatta, hogy csak barátok – ezért is szenvedett attól, hogy neki kell értesítenie őt Paul haláláról.

– Intéztél már valamit a temetéssel kapcsolatban? – kérdezte anyja, mire Timmie bevallotta, hogy napközben nem jutott rá ideje. Apja holtteste még mindig az otthonban volt.

– Előbb veled akartam beszélni. – Tudta, hogy anyja akar majd rendelkezni a temetés felől, miután Paulnak rajta és a gyerekein kívül nem volt senkije. Mindketten egykék voltak, sem unokatestvérekre, sem távoli rokonokra nem számíthattak.

– Majd én elintézem – szölt Véronique nyugodtan. – Holnap hazarepülök. De még innen felhívom a Frank Campbellt. – A legtöbb ismerősük a New York-i felső Madison Avenue-n lévő temetkezési vállalatnál intézte a temetéseket. Megemlítette még, hogy reggel, indulás előtt telefonál a virágkertészének is. És írniuk kell egy nekrológot a *The New York Times* részére. Timmie arra gondolt, hogy mi egyebet tudnának írni az apjukról, mint hogy csodálatos élete volt, nagyrészt az anyjuk jóvoltából, aki bőkezűen gondoskodott róla, s lehetővé tette számára ezt a harminc évig tartó vakációt.

– Sajnálom, mami – mondta őszintén. Lehetek bármilyen érzései az apjával kapcsolatban, tudta, mennyire szerette őt az anyja.

– Minden rendben, drágám. Ő sem akart volna ebben az állapotában tovább élni. Eljött az ideje.

Még pár percet beszélgettek, majd miután elbúcsúztak egymástól, Véronique felhívta a másik két lányát. Juliette otthon volt, sírva vette föl a telefont.

- Holnap hazajövök - mondta neki. Franciaországban ekkor már éjfél felé járt az idő. Sokáig beszélgettek. Juliette vigasztalhatatlan volt, hosszan részletezte, milyen nagyszerű embernek tartotta az apját. Véronique nem szállt vele vitába, tudta, hogy Juliette évek óta ebben az illúzióban ringatja magát. Ha ő maga nem is, de Timmie minden alkalommal igyekezett megszabadítani ettől az illúziójától. Véronique tudta, milyen gyarló ember volt Paul apaként és férjként, de a lányoknak soha egy rossz szót sem mondott rá.

Joyt csomagolás közben érte a telefonja. A lány szórakozottnak és eltompultnak tűnt.

- Az éjszakai járattal megyek - mondta az anyjának. Még nem tudta teljesen felfogni, hogy nincs többé apja. A hír sokkolta. Pedig egészen mostanáig elutasította az apját.

Ezek után Véronique újra felhívta Timmie-t. Még az irodában találta, a segélyek folyósításához szükséges különböző formanyomtatványok kitöltésével bajlódott.

- Elfelejtettem megkérdezni, hogy szóltatok-e Bertie-nek - mondta Véronique érezhető kimerültséggel a hangjában. Bertie, Paul első házasságából született fia, nyolcéves volt, amikor ő és Paul összeházasodtak. Az édesanya vízi balesetben halt meg, amikor a fiú még csak négyéves volt. Véronique a házasságuk első percétől kezdve a saját fiaként bánt vele, de mindig is nehezen kezelhető gyerek volt. Külsőre szakasztott az apja, csak épp Paul sármja hiányzott belőle.

Egy idő után többé nem volt titok, hogy Paul a pénzéért vette el, de Véronique-nak évekbe telt, mire ezt felfogta. Ugyanakkor Paul mindvégig szerető férjként bánt vele. Bertie-t már gyerekként is csak a pénz érdekelte, mindegy volt, honnan jut hozzá. Paul egész életében mindent könnyedén, elegánsan és stílusosan csinált, míg Bertie tettei mögött mindig valami hátsó szándékot lehetett sejteni. Rossz magaviseletéért és lopásért kicsapták New York legjobb iskoláiból. Dartmouthból csalásért rúgták ki. Az egyetem elvégzése után tucatnyi gyors meggazdagodással kecsegtető, gyanús pénzügyi manőverben vett részt, amelyek egytől egyig balul ütöttek ki. Harmincnyolc évesen még mindig sóher volt, de saját állítása szerint bármelyik pillanatban beüthetett a bomba üzlet, már csak addig kell kölcsönkérnie másvalaki irodáját, vagy meghúznia magát másvalaki kanapéján. Az utolsó fillérig elverte azt a pénzt, amit Véronique kölcsönzött neki a tervei finanszírozásához, sőt még Paultól is kapott valamennyit, hogy lábra tudjon állni. De valahogy mindig eltolta a dolgát, és végül vagy per lett belőle, vagy rövid úton kirúgták. Az élete kész csődtömeggé vált, és egyik napról a másikra élt.

Véronique mindig azzal magyarázta a lehetetlen viselkedését, hogy olyan kicsi gyerekként veszítette el az édesanyját. A maga részéről minden erejével azon volt, hogy támogassa és segítse, és még a válása után is saját fiaként kezelte. De pénzt már ő sem adott neki évek óta. Bertie olyan volt, mint egy feneketlen zsák. Már két éve színét sem látta, és ez rossz érzéssel töltötte el. Hírt is ritkán adott magáról, hacsak nem akart tőle valamit.

Bertie születésük pillanatától kezdve szörnyen féltékeny volt a hógaira. Később elvette a zsebpénzüket, és végtelenül kapzsi, jellemtelen ember lett belőle. Mindig mindenben a könnyebbik utat választotta. De akármilyen kellemetlen alak, mégiscsak Paul fia volt, tehát értesíteniük kellett az apja haláláról. Sohasem nősült meg, nem tudott róla, hogy lennének gyerekei, és mindig volt mellette valami rémes nőszemély. Timmie-t még jobban utálta, mint a többieket, így neki érthetően nem fűlött a foga hozzá, hogy felhívja. Bertie többször is megpróbált pénzt kicsalni tőle, mondván, csak pár hétre kell, aztán visszaadja, de Timmie már ismerte, úgyhogy egy fityinget sem adott neki.

Bertie nem akarta elhinni, hogy hűgai a munkájukból élnek, és nincs nélkülözhető pénzük. Anyjuk akarta, hogy tanulják meg ezt a leckét. Bertie-vel sokkal nagylelkűbb volt, megpróbált segíteni neki, hogy talpra tudjon állni, de ebben kudarcot vallott. Véronique mégsem akarta, hogy a lányok közömbösekként legyenek a bátyjuk iránt, vagy gazdag örökösökként viselkedjenek vele, akármekkora vagyont is fognak örökölni utána egy napon. Ha ő meghal, a lányai nagyon gazdagok lesznek, de egyelőre a fizetésükből éltek, és csak alkalmilag segítette ki őket, például amikor Juliette-nek egy nagyobb összeget adott kölcsön a szendvicsező megnyitásához. A lányokkal sokkal szigorúbban bánt, mint önfejtő mostohafiával, de végül kénytelen volt lemondani róla. Bertie felnőttkorára olyan kellemetlen alakká vált, hogy a legjobbnak látszott nagy ívben elkerülni őt. Most azonban nem lehetett, és nem is akarta elkerülni. Jóllehet Bertie és Paul szinte semmiben sem értett egyet, a fiú mégiscsak az apját vesztette el benne. És Véronique még az apjánál is

több részvétellel volt iránta. Bertie őt is pumpolta, amit Paul már évekkel ezelőtt meglegelt.

Miután befejezte a beszélgetést Timmie-vel, Bertie-t hívta azon a mobilszámon, amit a fiú megadott neki. Már közel egy éve, apja agyvérzése óta nem beszélt vele, és arról sem tudott, hogy Bertie meglátogatta volna, mialatt betegen feküdt. Mindig talált valami ürügyet, mindig az elfoglaltságára hivatkozott.

Bertie azonnal felvette a telefont, és meglepődött, amikor meghallotta mostohaanyja hangját. Véronique kíméletesen közölte vele, hogy az apja meghalt, és sajnálkozását fejezte ki, amiért ilyen rossz hírrel jelentkezett.

- Nem vagyok meglepve - felelte a fiú hűvösen. -
Visszajössz a temetésre?

- Természetesen - válaszolta a kérdésen megdöbbenve Véronique. Bertie feltételezte, helyesen, hogy nyár lévén épp Franciaországban van.

- Én Chicagóban vagyok, de holnap estére visszaérek.

- Felhívlak, mihelyt megszerveztem mindent - ígérte Véronique, majd hozzátette: - És természetesen velünk együtt jöhetsz te is a temetésre.

- Köszönöm, de a saját kocsimmal megyek.

Ha a fiú is velük megy, elég szorosan lettek volna az autóban, de Véronique kötelességének érezte, hogy megtegye az ajánlatot. Elvégre Bertie-nek ő pótolta az anyját, míg fel nem nőtt, még ha nem volt is valami kedves gyermek. Ha csak tehette, hazudott, és komiszul viselkedett a húgaival. Valamelyiküket mindig megríkatta. Ma már szeretetnek nyoma sem volt közöttük. Mindhárom lány lemondott Bertie-ről. Egyedül Véronique volt hozzá mind a mai napig kedves,

noha pénzt nem adott neki, márpedig Bertie-t csak ez érdekelte.

Véronique tudta, hogy Paulnak sok fejfájást okozott a fia, kíváncsi volt hát, hogy mennyit hagyott rá a végrendeletében. Paul erről sohasem beszélt neki. Sok örökség biztosan nem maradt utána, hiszen ő maga is mindig pénzzavarral küszködött, de a váláskor kapott tartásdíjból azért csak maradt valami, még ha rohamosan fogyott is. Paul rendszerint tovább nyújtózott, mint ameddig a takarója ért, szeretett nagyvonalú lenni, és meglehetősen sokat költött nőkre. Ezen a téren nem változott. És megvolt még a franciaországi kastély (a *château*), amit Véronique kettőjüknek vett, majd a váláskor nekiadta. Akkoriban Paul mindenáron meg akarta kapni, mint a járadéka részét, aztán, mint minden más iránt, a kastély iránt is elvesztette az érdeklődését. De még megvolt, bedeszkázott ablakokkal ugyan, és Véronique tudta, hogy Paul tíz-tizenöt éve feléje sem nézett. Feltételezte, hogy a négy gyerekére hagyta, és a lányoknak meg kell osztaniuk Bertie-vel, vagy ami valószínűbbnek látszott, közösen túl kell adniuk rajta. Egyiküknek sem hiányzik, hogy egy omladozó francia-országi kastély miatt fájjon a feje, többet ért, főleg Bertie-nek, ha eladják, és a pénzen osztoznak. Észszerűnek látszott az a feltételezés, hogy Bertie a kastély negyedét örökli, még akkor is, ha minden, amije csak Paulnak volt, Véronique-tól származott. Mégiscsak a fia, akár kiváló személyiség, akár nem, és Paul arra hagyja örökül a pénzt, akire akarja.

Miután elköszönt Bertie-től, ágyba bújt, de még utána is az járt a fejében, hogy miket kell elintéznie. Timmie megígérte, hogy segít. Furcsa volt belegondolnia, hogy Paul

nincs többé. Tudta, hogy hiányozni fog. Jól lehetett beszélgetni vele, és néha még a válásuk után is el-elmentek kettesben valahová. Már évek óta nem érzett szerelmet iránta, ami megkönnyebbülést jelentett. De szerette, mint olyasvalakit, aki fontos szerepet tölt be az életében. Mostantól nem számíthat rá. Mielőtt elnyomta az álom, az a tíz boldog év járt az eszébe, amit házasságban töltöttek – élete legszebb tíz éve volt. Soha senki nem lesz képes felülmúlni ezt a káprázatos férfit. És gyarlóságai ellenére aznap éjjel a lányai is erre gondoltak. Paul Parker kivételes ember volt.

Második fejezet

Az éjszakai járattal Los Angelesből érkező Joynak még sikerült munkába indulás előtt otthon elcsípnie Timmie-t. Joy azt mondta, hét órákor ott lesz Timmie lakásán, ő tehát megígérte, hogy megvárja. Mihelyt a gépe földet ért, Joy küldött egy sms-t, hogy megnyugtassa a nővérét: idejében érkezik. Éppolyan pontos és megbízható volt, mint Timmie, ellentétben a pontatlan és kicsit mindig elvarázsolt hangulatemberrel, Juliette-tel. Timmie előző este beszélt vele; Juliette-et felzaklatta az apjuk halála, aki hősből szentté lépett elő a szemében. Ez végtelenül felbosszantotta Timmie-t, de erőt vett magán, és hallgatott.

Timmie az este, miután hazaért, megfogalmazott egy nekrológot a *The New York Times* számára. Nem sokat tudott mondani az apjáról, és egyébként sem a könyörületesség

jellemezte vele kapcsolatban. „Egy gutaütést követő egyéves betegeskedés után meghalt egy sikeres hozományvadász New Yorkban” – csupa olyasmi jutott az eszébe, ami nem igazán tűnt illő gyászjelentésnek. Leírni persze nem írta le, csak gondolta, miközben felvázolta a tényeket: apja Princetonban végzett, kétszer nősült, négy gyerek maradt utána, akiket név szerint felsorolt. Szakmai pályája nevetséges volt és rövid, kisebb, jelentéktelen állásokat töltött be a bankszektor peremén, aztán az ingatlanszakmában, míg végül megismerkedett Véronique-kal, és ezáltal megcsinálta a szerencsáját. Anyjuk soha nem mondott nekik ilyeneket, de a gyerekeik előtt nem volt titok. Timmie azt is gyűlölte az apjában, hogy megcsalta az anyjukat, és megfosztotta a feleségét és a gyerekeit a vele kapcsolatos illúzióiktól.

Ha Paul belépett valahová, akkor minden szempár feléje fordult, ha megjelent egy vacsoraasztalnál, nyomban ő lett a társaság kedvence, de a teljesítménye nulla volt, és az üresfejű, de szép nők iránti vonzódása nem sokban gazdagította sem az életét, sem a CV-jét. Mindenestől a jelenben élt, csak szórakozni akart, nem gondolva a jövőre, sem a tettei következményeire. Az utolsó nője egy gyönyörű, fiatal orosz lány volt, aki eltűnt, mint a kámfor abban a pillanatban, ahogy ő beteg lett. Legalább vele nem kell foglalkoznunk, gondolta Timmie. Épp elég kínos lesz Bertie-vel, aki minden fillérért küzdeni fog. Timmie-nek nem voltak illúziói vele kapcsolatban, ahogy a többieknek sem, és szinte tökéletesen meg is feledkezett róla. Az utóbbi években alig-alig találkoztak, aminek kifejezetten örült. Bertie is került őket, mivel a kapcsolattartásból semmi haszna nem származott. Úgy tűnt, hogy apja legrosszabb jellemvonásait

örökölte, méghozzá ezerszeresre felnagyítva, és egy sem ragadt rá a jók közül, amivel ellensúlyozhatta volna amazokat. Ezt maga az apjuk jelentette ki róla.

Amikor Timmie ajtót nyitott, az álmos Joyt látta maga előtt, aki ennek ellenére szebb volt, mint valaha. Rövid fehér szoknya volt rajta pólóval, és még lapos sarkú szandáljában is majdnem olyan magas volt, mint Timmie. Ettől eltekintve merőben más volt a stílusuk és a megjelenésük. A szőke Timmie apjuk arisztokratikusan elegáns külsejét örökölte, míg Joy a sötét hajával, sötétkék szemével és hamvas bőrével ellenállhatatlanul gyönyörű volt. Anyjától a szépségét, apjától a magasságát kapta örökül. Timmie régen látta, időnként azonban telefonon beszéltek egymással. Ha Timmie kereste őt, Joy vagy visszahívta, vagy nem, ebben a tekintetben elég megbízhatatlannak bizonyult. Juliette-tel sokkal gyakrabban beszélgettek. Joy szinte minden idejét és energiáját lefoglalta a castingokra járás, az ügynökségekkel való kapcsolattartás, a próbajátékokon való megjelenés, a színészi munkák, és mindeközben a pincérnősködés.

A két nővér megölelte egymást, és Joy egy hosszú percre egészen odabújt Timmie-hez, miközben mindketten az apjukra gondoltak.

- Nem tudom elhinni, hogy elment - szólalt meg Joy rekedten, ahogy belépett az ajtón. - Azt hittem, örökké fog élni.

- Mindnyájan azt hittük - felelte Timmie, s közben a konyhában kitöltött egy csésze kávé, és átnyújtotta Joy-nak. Most egy másik kockás ing, tiszta farmer, és ugyanaz a Converse cipő volt rajta, mint tegnap. Afféle uniszex öltözék volt ez, az alapítványnál nagyjából mindenki ilyenben járt,

nem sokban különbözve a hajléktalanjaiktól. Joy ezzel szemben hófehér miniszoknyájában szexinek, fiatalnak, és nagyon Los Angeles-inek látszott. Nővére mosolyogva nézett végig rajta. Joy vitathatatlanul a legszebb volt a családban, ahogy apjuk nemegyszer megállapította. Egészen az anyjukra ütött, csak magasabb kiadásban, jó adag szexepillel megbolondítva. A vonásaik és a színeik megegyeztek, de Véronique komolyabb, tartózkodóbb volt.

- Mami délután érkezik. Három órája Nizzából küldött sms-t, amikor felszállt a repülőre. Mondtam neki, hogy itt leszel nálam - hadarta egy szuszra Timmie. Ebben nem volt semmi meglepő, mivel Joy szinte mindig nála lakott, valahányszor New Yorkba jött, amit elég ritkán tudott megtenni. A két testvér szeretett együtt lógni a belvárosban, és ilyenkor végre jól kibeszélték magukat. Timmie jóval idősebbnek és érettebbnek látszott, noha csak három év volt köztük, ami gyerekkorukban sokat számított. - Azt hiszem, a temetés három nap múlva lesz. Mami majd kideríti, ha megérkezik.

- Visszamegy utána Saint-Tropez-ba? - kérdezte Joy némi lelkifurdalással, amiért nem szakított rá időt, hogy a nyáron ő is odarepüljön, de hát Timmie sem tette. És Juliette sem tudott elszabadulni, mert a péksegédjén kívül nem volt senki, aki a helyére álljon, az meg nem tudott angolul, és nem volt alkalmas erre a munkára. Juliette három év óta alighanem egy nap szabadságot sem vett ki egészen apja tegnap bekövetkezett haláláig. Most viszont a nyár hátralévő idejére vissza sem akart menni az üzletbe, hogy gyászolhassa az apját, és némi időt önmagára fordíthasson. Ahogy azt előre sejteni lehetett, apja halála sokkhatásként érte.

- Nem mondta - válaszolta Timmie. - Azt hiszem, csak a hónap végéig vette ki a házat, és az az érzésem, hogy magányos lehetett ott. - De persze New Yorkban sem volt semmi dolga. Véronique életét teljesen betöltötték a gyerekei, a róluk való gondoskodás, és amióta felnőttek, nem nagyon volt mivel foglalkoznia.

Beszélt ugyan arról, hogy újra festeni fog, de eddig még nem kezdett hozzá. Annak idején nagyon tehetséges portréfestőnek tartották, a párizsi Beaux-Arts-ra járt, amíg azonban a lányok kicsik voltak, csak ritkán foglalkozott festéssel, arra hivatkozva, hogy nincs rá ideje. Most volt, de már túl régen vett ecsetet a kezébe. Még nem találta ki, hogy mivel töltse a napjait. Sokat olvasott, gyakran elrepült Párizsba, némi jótékonysági munkát is végzett, de úgy istenigazából még nem gondolta végig, hogy mit is kellene csinálnia. A válása óta megismerkedett néhány férfival, de Paul óta egyetlen komoly kapcsolata sem akadt. Vele pedig épp annyi időt töltött el az elmúlt években, hogy enyhítse a társaság iránti vágyát, és ne törekedjék túlságosan valaki mást találni. Timmie az éjjel eltöprengett rajta, vajon apja halálával lesz-e ebben is valami változás, nyitottabb lesz-e az anyja más férfiakra. Véronique ugyan azt mondta, hogy ötvenkét évesen ő már túl öreg, amivel Timmie nem tudott vitatkozni, hiszen ő a maga huszonkilenc évével is túl öregnek érezte magát ahhoz, hogy újra próbálkozzon. De lehet, hogy nála csak a bátorság hiányzott hozzá. Mindenesetre elege lett a csalárd férfiakból. Véronique-ban azonban nem volt meg az a keserűség, ami Timmie-t eltöltötte. Timmie egyelőre felhagyott az igazi keresésével, nem úgy, mint Juliette, akinél egyik lúzer a másiknak adta a

kilincset, vagy Joy, akinek mindig volt barátja, még ha jó messze is.

- Megpróbálok korán hazajönni - fogadkozott Timmie. - Megígértem maminak, hogy ha megérkezett, elmegyek vele a Frank Campbellbe. Ismerve őt, mire a gépe földet ér, már mindent eltervez és kidolgoz. - Ez annyira valószínűnek hangzott, hogy mindketten elmosolyodtak. Anyjuk a szervezések nagymestere volt, nála mindig rendben zajlottak a dolgok. A tökéletes anyának és feleségnek csak megnehezítette a dolgát, hogy most a saját életén kívül semmit sem kellett megszerveznie.

Timmie egy gyors puszit nyomott Joy arcára, és elment. A szokottnál később, nyolcra ment dolgozni, és ahogy a metrótól az alapítvány felé ballagott, ismét eszébe jutott az apja. Sok szempontból távol maradt az életüktől, ugyanakkor furcsa módon összekovácsolta a családot. Nehéz volt felfogni, hogy nincs többé.

Épp csak annyi ideje volt, hogy átnézze és csoportosítsa az iratokat az asztalán, kilenc órára már hárman vártak rá odakint. Ezúttal nem bánta, hogy elterelik a figyelmét az apja halálával kapcsolatos zavaros érzéseiről.

Mire a gépe leszállt a Kennedy reptéren, Véronique már több listát is összeállított. Telefonálnia kell a büfét szolgáltató cégnek, a papnak és a virágosnak, Timmie-vel ki kell választania a koporsót a Campbellben, intézkednie kell a temetőben, el kell küldenie a gyászjelentést a *Times*nak, és meg kell kérnie Paul ismerőseit, hogy vállalják a koporsóvivő szerepét a templomban. Arra gondolt, hogy legyen Bertie az egyik, Arnold Sands a másik, de kellett még hat ember

Paulnak nem voltak közeli barátai. Akiket ismert, azok is felszínes társaságbeli kapcsolatok voltak, egyiket sem nevezhette volna a barátjának. Jobban szerette a nők társaságát. Az ilyen pillanatok igazolták, amit amúgy is tudott: Paul sekélyes, tartalmatlan életet élt. Minél több szórakozás, a lehető legkevesebb felelősség. Így nehéz volt olyan embereket találni, akik igazán szerették, talán csak Arnold Sands, az ügyvédje volt a kivétel, legjobb barátja és egyetlen bizalmasa. Már most furcsa volt, hogy Paul nincs többé, és Véronique örült, hogy intéznie kell a temetést, így nincs túl sok ideje gondolkodni. A szomorúság így is ott volt minden gondolata mélyén.

Az Air France képviselője elkísérte, hogy minél hamarabb túljusson a bevándorlásiakon és a vámon, miután nem volt semmi elvámolnivalója. Egyszerű fekete pamutruha volt rajta; ezt találta illőnek, tekintve az okot, amiért hazajött. Nem volt ugyan Paul özvegye, de valahogy úgy érezte. Emlékeztetnie kellett magát, ahogy Timmie meg is tette, amikor telefonon beszéltek, hogy már hosszú ideje nem voltak házasok. De mégiscsak elveszítette vele az élete egy darabját. És ez felidézte benne a szülei elvesztésekor átélt fájdalmat és bánatot. Attól kezdve, hogy megismerte, egyedül Paulra támaszkodhatott. És most végleg magára maradt. Az utóbbi években, de már a válásuk után sem kérte ki Paul tanácsát a döntései meghozatalához, inkább a fordítottja volt a jellemző. És ahogy a férfi egyre idősebb lett, mind gyakrabban fordult hozzá, ha szüksége volt valamire, ha problémája akadt, vagy ha tanácsot akart kérni. Attól kezdve, hogy Véronique felnőtte vált, ő lett kettőjük közül az okosabb, és ezt a férfi is tudta. Elvárta tőle, hogy a gyerekek

dolgaiban is ő döntsön, még csak tudni sem akart a velük kapcsolatos problémákról. Csak a sikereik és az örömeik érdekelték. Véronique volt a szikla, az alap, amelyre az életük épült, ő volt az, akire mindig számíthattak. Paul olyan apa volt, aki nem vállalta az apaszerepet, a családban lényegében egy báb volt, semmi több.

Amikor megérkezett, a házvezetőnője már várta. Carmina részvétét nyilvánította Mr. Paul halála miatt.

- Jó ember volt - mondta, és keresztet vetett. Nem ismerte őt, amikor még együtt éltek, de Paul vele is bűbajos volt, mint mindenkivel. Könnyű volt szeretni, ha az ember nem várt tőle semmit.

Véronique bement a dolgozószobájába, és mialatt Carmina kicsomagolta a holmijait, elintézte a telefonokat. Azután sms-ben megírta Timmie-nek, hogy itthon van. Amikor mindezzel megvolt, visszaült az íróasztalához, és megitta a csésze teát, amit Carmina odakészített. Csak nappal dolgozott nála; Véronique nem tartotta szükségesnek, hogy éjszaka is legyen vele valaki a lakásban, jobban szerette az egyedüllétet. Ha megéhezett, készített magának valamit. Párizsban is így élt, ott mindössze egy szobalány járt el hozzá naponta. Amióta a lányok felnőttek, egyszerűbb életet élt, és nagyon kevés személyzetet tartott. Annak idején Paul, amikor a gyerekek még kicsik voltak, ragaszkodott hozzá, hogy népes személyzetük legyen, de ez a mostani helyzet sokkal inkább Véronique kedvére való volt. Nem szerette, ha kiszolgálják, habár most hálás volt, amiért Carmina itt van, és azért is, hogy ez a Central Parkra néző, Fifth Avenue-i lakása ilyen nagy.

A saját lakrészén kívül két vendégszobája is volt, a falakon pedig a nagyapja gyűjteményéből származó impresszionista festmények sorakoztak. Párizsba is küldött belőlük párat, de itt voltak a Renoirok, a két Degas, egy Pissarro, a hálósobájában a kedvenc Mary Cassatt-képe és egy Chagall, amit imádott, az ebédlőben pedig egy Picasso, és sok-sok kisebb festmény Corot-tól meg más mesterektől, nem beszélve a Renoir-rajzokról. A lakás berendezése elegáns volt; Véronique az egyszerű, de kiváló minőségű holmikát kedvelte, a képzőművészetért pedig mindig is rajongott.

A hallban, ahonnan a hálósobák nyíltak, a maga készítette portrékat rakta ki, köztük azt, amelyet az apjáról festett. Nagyméretű, impozáns olajképeket, és John Singer Sargent stílusát idéző, nőket ábrázoló festményeket készített. A tehetségét nehéz lett volna elvitatni, de évek óta nem festett semmit. Időnként leskiccelt valamit, de ez minden. És régebben bájos portrékat készített a gyerekeiről, amelyek a gardrób-szobájában voltak kiakasztva. Annak idején nagy kedvvel tanulmányozta és kutatta a hamisítványokat, tudta, hogy a nagyapját is nagyon izgatták. De ezzel is felhagyott, pedig jó szeme volt a hamisítványok felismeréséhez. Az édesanyjának is voltak vízfestményei, ezek a békét sugárzó, kedves képek a vendégszobák falait díszítették. A képzőművészet iránti érzék a génjeikben volt, ámbár Véronique egyik lánya sem akart soha rajzolni vagy festeni. Ezt a szenvedélyt a jelek szerint Véronique nem örökölte tovább.

Timmie négy órákor hívta fel azzal, hogy találkozzanak a Frank Campbellnél, és hogy Joy is velük tart. Véronique

gyalog ment oda, és az előcsarnokban futottak össze. Timmie még abban a ruhájában volt, amiben dolgozni ment, Joy pedig egy még rövidebb fekete szoknyát és túsarkú cipőt vett fel, amiben úgy nézett ki, mintha most lépett volna le a Vogue címlapjáról. Anyjuk örült, hogy látja őket, megcsókolta mindkét lányát, és megköszönte, hogy eljöttek.

A három szépséges nő együtt kereste fel a temetkezési hivatal vezetőjét, hogy megbeszéljék a szertartást és az előző esti rózsafüzér-imádkozást. Paul nem volt vallásos, de Véronique igen, ám ebben is tartózkodott a túlzásoktól. Délután már beszélt a St. Ignatius papjával, és abban állapodtak meg, hogy két nap múlva tartják a gyászmisét. Mire az igazgató irodájában leültek, már birtokában volt minden szükséges információnak, ami a lányokat nem lepte meg. Véronique már eltervezte, hogy milyen legyen Paul temetése.

Az igazgató következetesen úgy beszélt Véronique-hoz, mint az özvegyhez – semmi értelme nem volt elmagyarázni neki, hogy már húsz éve elváltak. Miután itt végeztek, Véronique lakására mentek, ahová hamarosan Juliette is megérkezett. Túlságosan zaklatott volt, semhogy a temetkezési hivatalban csatlakozhatott volna a többiekhez. Zilált volt a külseje, és mindjárt azzal kezdte, hogy zokogva vetette magát nővére karjaiba. Timmie megállta, hogy ne tegyen csípős megjegyzéseket apjukra, de Joy látta a szemén, hogy mit gondol magában. A családban nem volt titok, hogy Timmie milyen lesújtó véleménnyel van az apjáról. Egy órába telt, mire Juliette lecsillapodott; akkor kimentek a konyhába, hogy egyenek valamit. Carmina addigra már elment. Véronique javasolta, hogy rendeljenek valamit, de

egyikük sem volt éhes. Juliette hozott magával egy doboz süteményt, de senki sem akart enni belőlük. Juliette gömbölyded formáin látszott, hogy rendszeresen ellenőrzi a saját készítményeit, de anyja és testvérei odafigyeltek arra, hogy mit esznek, s ez persze az ő alakjukon is meglátszott. A sütemények ott maradtak érintetlenül, csak Juliette csipegetett el egy csokoládés croissant-t.

- Nem tudom elhinni, hogy meghalt - mondta századszorra, és Joy bólogatott, hogy ő sem tudja. Véronique ugyanezt gondolta, de őt a temetés részletei foglalkoztatták. A virágok gyönyörűek lesznek, és maga választotta ki a zenét is Paul kedvencei közül. A temetési szertartás az ő búcsúajándéka, és azt akarta, hogy olyan méltóságteljes és elegáns legyen, amelyet egykori férje szeretett volna. Paul Parker távozása legyen éppoly stílusos, amilyen az élete volt.

A négy nő két óra hosszat ült a konyhában, teázgatva és beszélgetve. Timmie a végén meg merte jegyezni, hogy Juliette egy olyan apát gyászol, amilyen valójában sohasem volt.

- Hogy mondhatasz ilyet? Csodálatos apa volt! - kelt Juliette rögtön az apja védelmére. Timmie összeszorította a száját, és nem válaszolt, Véronique pedig gyorsan a szertartás részleteire terelte a szót, ami az ő számára is menekvést jelentett. Nem szerette volna, ha a lányok épp most veszekednének, noha magában Timmie-nek adott igazat. Juliette egész életében illúziókba ringatta magát apjával kapcsolatban, és most is váltig állította, hogy szinte mindennap beszéltek egymással; természetesen senki sem dörgölte az orra alá, hogy persze, hiszen mindig ő hívta fel

az apját. Végül Timmie és Joy hazamentek limmie lakására, Juliette pedig visszament Brooklynba, hogy egyedül legyen.

Úgy tervezték, hogy a temetés előtti este mindnyájan elmennek elimádkozni a rózsafüzért, és másnap is együtt mennek a temetésre. A gyászjelentést lehozta a *Times*. Véronique a két napra két autót rendelt a lányoknak; amennyire tudta, meg akarta könnyíteni a dolgukat. Tisztában volt vele, milyen az, amikor valaki elveszti az apját. Neki senki sem könnyítette meg azt a napot. Úgy érezte, ez a legkevesebb, amit megtehet értük. Jellemző volt rá, hogy mindenre gondol, amitől könnyebb lesz az életük, de ők észre sem vették. Megszokták, hogy anyjuk a maga csendes, módszeres stílusában ezt teszi mindenkivel. Ebben nőttek fel.

Miután a lányai elmentek, Véronique magára maradt a gondolataival. Előre félt a következő két naptól. Akaratlanul is az járt a fejében, hogy Paul most megint rá hagyta a feladatokat: hogy megvigasztalja a gyerekeiket, gondoskodjon mindenről, és a végén a számlát is ő fizesse. Egész életében mindig így tett, ezen a halála sem változtatott. De mostantól nem lehet majd fölhívni. Nem volt olyan barátja, akivel erről a hiányérzetről beszélhetne, és legtöbbjük meg sem értette volna. Az elvált házaspárok között merőben szokatlan volt a kapcsolatuk, különösen mivel férjként és apaként nem nagyon lehetett számítani rá, annál inkább barátként. Ráadásul Paul tanúja és részese volt felnőtt élete több mint felének. És most elment, magával vitte egy másik kor eleganciáját, magabiztosságát és stílusát.

A másnapi rózsafüzér egyszerű volt és formális. Számára ismeretlen emberek jöttek hosszú sorokban, hogy aláírják az

általára kirakott könyvet. Voltak köztük csinos fiatal nők, fiatalabbak, mint a lányai, akik nem mutatkoztak be, jól öltözött párok, Paulhoz korban közel álló férfiak, akik az ismerősei vagy a barátai lehettek. Páran részvétüket nyilvánítva kezét fogták Véronique-kal, és többen jól megnézték Timmie-t, Juliette-et és Joyt, akik egyszerű fekete ruhában, komoly arccal álltak anyjuk mellett. Amikor vége lett, kimerültén, elcsigázva mentek haza.

A másnap nagyjából ugyanígy zajlott le, csak nagyobb léptékben. Véronique meglepetésére a gyászolók majdnem teljesen megtöltötték a templomot. Az óriási urnákba elhelyezett hófehér virágok illata súlyosan megülte a levegőt, a sötét mahagónikoporsó tetejét pedig elborították az apró fehér orchideák. Véronique-nak sikerült még két koporsóvivő barátot találnia Bertie és Arnold mellé, a többi négyet a Frank Campbell adta hozzá. A koporsót egyébként kerekeken gördítették.

Bertie nem jelent meg az előző esti rózsafüzérimán, de a temetési szertartás előtt érkezett a templomba, hogy találkozzon Véronique-kal és a lányokkal. Mindannyiuk meglepetésére egy fiatal nővel jött. A nő rövid fekete szoknyát, mélyen kivágott fekete selyemblúzt, túsarkú cipőt viselt, erősen ki volt festve, és láthatóan unta a szertartást. Egy szót sem szólt hozzájuk, és Bertie nem mutatta be. Fogalmuk sem volt, hogy a barátnője-e, vagy csak egy nő, akit történetesen magával hozott. Ő nem mondta, a többiek nem kérdezték.

Enyhén bosszúsnak látszott, amiért itt kell lennie, de annak rendje és módja szerint fekete öltönyt, fehér inget és fekete Hermès nyakkendőt, hozzá drága, csillogóra

fényesített cipőt viselt. Elegáns és jóképű volt, mint az apja, csak a szívét nem örökölte tőle. Paul önző volt és nárcisztikus, de a lényének volt egy szeretetteli, gyengéd oldala is. Bertie tekintetéből, amellyel mostohaanyjára és a hűgaira bámult, hideg számítást lehetett kiolvasni, semmi egyebet. Véronique hívta, hogy üljön velük együtt az első sorba – elvégre Paul fia volt. Miután a koporsó a helyére került, a fiatal nővel együtt letelepedett az első sorban, és a temetés megkezdéséig vele sutyorgott.

Utólag egyöntetűen megállapították, hogy gyönyörű szertartás volt, méltó az apjukhoz. Az emberek a templom előtt kezet fogtak velük, majd a család elindult Bronxba, a Woodlawn temetőbe. Ott a pap rövid beszédet mondott, aztán elhelyezték a koporsót Véronique családi sírhelyén. Véronique nem akart egy külön, magányos sírhelyet vásárolni, úgy gondolta, a lányok is azt szeretnék, ha apjuk a család többi tagjával egy helyen nyugodna. A szülei is ide voltak eltemetve.

Bertie és a nő, akiről kiderült, hogy Debbie-nek hívják, egy külön kocsival ment vissza a városba. Véronique lakásán csatlakoztak a többiekhez, ahol az ebédlőben már készen fogadta a vendégeket a pazar büfé, mindenütt hófehér virágokat helyeztek el, s több mint százan ettek-ittak, beszélgettek, és várták őket. Véronique a tömegben egyedül Arnoldot ismerte fel, akinek felderült az arca, amikor meglátta őket, és nyomban sietve elindult feléjük.

– Mintha lakodalom lenne – súgta oda rosszállóan Timmie Joynak, aki bólintott. Csakugyan olyan volt. Anyjuk ezúttal is nagyszerű munkát végzett. – Ezt most apáért, vagy

a saját kedvéért, vagy a miénkért rendezte? – kérdezte fennhangon.

– Talán mind a három igaz – felelte Joy, miközben Arnold megölelte az anyjukat. Évek óta mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a férfi gyengéd érzelmekkel viseltetik iránta, és szívesen elmélyítené a kapcsolatukat, de Véronique nem volt nyitott erre az elképzelésre, és bár nagyon kedves volt hozzá, ezt minden alkalommal világossá is tette. Arnold a hatvanas éveiben járó nagyon sikeres ügyvéd és vonzó férfi volt, hosszú évek óta elvált emberként élt. Minden igyekezete ellenére, hogy közelebbi viszonyba kerülhessen vele, Véronique csak az ügyvédet és Paul legjobb barátját látta benne.

– Nagyszerű munkát végeztél – bókolta Arnold, amit Véronique mosolyogva megköszönt. Juliette, bár az arcán még látszott a temetés utáni búskomorság, már a büféasztallal szemezett. Az „Ave Maria” hallatán majdnem összeomlott, és még most is, miközben megpakolta a tányérját, látszott rajta, mennyire meg van rendülve. Joy és Timmie halkán beszélgettek. Egyikük sem ismert senkit a szobában Paul barátai közül. Úgy néztek ki, mint akik valójában voltak: mulatóhelyek törzsvendégei, szüntelenül utazgató jómódú emberek, olyanok, akik csak felszínesen ismerték Pault, de eljöttek, hogy társasági életet éljenek, és megnézzék maguknak a volt feleség otthonát.

– A mamátok egy vagyont költhetett erre – jegyezte meg Bertie undokul Timmie-nek, aki csúnyán nézett rá emiatt.

– Nyilván úgy gondolta, hogy apa megérdemli – felelte ridegen. A mellettük álló Joy már kezdett félni, hogy mindjárt egymásnak mennek, de akkor Arnold lépett oda

hozzájuk. Mindhárom lány ott volt, míg Véronique épp mondott valamit az egyik pincérnek, aki fehérbort és v pezsgőt töltögetett a vendégeknek.

- Mivel mindnyájan itt vagytok, szeretnék javasolni valamit - szólt az ügyvéd nyájasan. - A végrendelet hivatalos felolvasása ma már nem létezik. De mivel most Joy is itt van, mi lenne, ha holnap összejönnénk az irodámban, és megejtenénk a dolgot? Így mindent szépen megbeszélhetünk, és ha van valami kérdésetek, válaszolhatok rá.

Értelmes ötletnek tűnt, és Arnold szájából nem hangzott fenyegetően. Egyikük sem számított rá, hogy apjuk egy vagyont hagyott hátra, az egyetlen tulajdona, amiről tudtak, a franciaországi kastély volt, hacsak nem terhelte meg száz százalékgig jelzáloggal, amiről viszont nem tudtak. De a pénzzel soha nem bánt felelősségteljesen.

- Én jó ötletnek tartom - közölte élénk érdeklődést tanúsítva Bertie, a lányok pedig meglepetten rábólintottak. Nekik eszükbe sem jutott, hogy apjuknak végrendelete is lehet.

- Ráér mindenki? - kérdezte Arnold.

- Mire? - érdeklődött Véronique, aki most csatlakozott a csoporthoz.

- Arra gondoltam, hogy holnap együtt elolvashatnánk a végrendeletet, legalább túlesnénk rajta - válaszolta Arnold nyugodtan. - Azt hiszem, jó lenne, ha te is eljösszél.

Az asszony láthatóan meglepődött. Nem gondolta, hogy Paul bármit is hagyott volna rá, hiszen mindenét, amije volt, tőle kapta, és feltételezte, hogy ha volt is valamije, azt a lányok és Bertie öröklí.

- Mi a véleményetek, legyek én is ott? - kérdezte a lányaitól. Ők mindhárman azt felelték, hogy igen, szeretnék, és Bertie-nek sem volt kifogása ellene. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy csak az érdekli, mit kap ő az örökségből.

- Holnap reggel kilenc óra mindannyiótoknak megfelel? - tette föl az újabb kérdést Arnold, mire mindenki bólogatott, hogy igen. - Akkor ezt megbeszéltük - nyugtázta az ügyvéd, és rövidesen el is ment.

Bertie percekkel ezután követte őt, és Timmie búcsúzóul megkérte, hogy Debbie-t ne hozza magával a másnapi megbeszélésre.

- Magától értetődik - felelte Bertie egy megvető pillantás kíséretében. Timmie-nek mindig sikerült feldühítenie. Szándékosan csinálta. Ki nem állhatta a bátyját, és ez teljes mértékben kölcsönös volt. Elmenőben Debbie egy szót sem szólt sem Véronique-hoz, sem a lányokhoz, Bertie-n kívül senkivel sem beszélt.

A vendégek, miután mindent megettek és elképesztő mennyiségű pezsgőt megittak, két óra múlva elmentek. Timmie megjegyezte, hogy sokkal inkább az ingyenkaja és a pezsgő, semmint az apja miatt jöttek, mire Véronique lesújtó pillantást vetett rá. Mire a lányok is elmentek, mindenki teljesen kimerült.

Az üres lakásban magára maradva Véronique úgy érezte, mintha egy busz után futott volna. Már megbánta, hogy azt mondta, másnap ő is elmegy Arnold irodájába. Semmi oka nem volt rá, hogy ott legyen, és fölöslegesnek is tartotta. Érzelmileg annyira kimerült, hogy legjobb lett volna másnap délig aludnia. De megígérte, hogy elmegy, és már nem akarta lemondani.

Levetkőzött, végigdőlt az ágyán, és úgy aludt el, hogy le sem kapcsolta a villanyt. Megkönnyebbült a tudattól, hogy jó munkát végzett, úgy búcsúztatta el Pault, ahogy ő szerette volna, azzal a pompával és felhajtással, ami Paul szerint kijárt neki.

Harmadik fejezet

Vállalva a megpróbáltatás utolsó szakaszát, Véronique másnap reggel elment Arnold irodájába. Az előző napi temetés nehézségein túljutva, ma meghallgatják Paul végakarátának részleteit, és utána békében élhetik tovább az életüket. Timmie és Joy máris készen állnak rá. Juliette azt tervezte, hogy augusztusban zárva tartja a szendvicsboltot. Véronique pedig útban az iroda felé azon gondolkozott, hogy mikor repüljön vissza Franciaországba. A hónap végéig ki volt fizetve a ház Saint Tropez-ban, de még nem volt kedve visszamenni. Párizs nyáron kiürült, ott tehát nem akart időzni, New Yorkban pedig forróság volt. Egyszóval még nem döntötte el, mi legyen. Augusztusra egyelőre nem tervezett semmit, és a közeljövőt illetően sok bizonytalanság volt benne. Ezekkel a gondolatokkal foglalkozva érkezett meg Arnold ügyvédi irodájába, ahol kiderült, hogy ő az első. Nem volt akkora forgalom, mint gondolta.

- Gyönyörű munkát végeztél tegnap, de ebben nincs semmi meglepő - mondta Arnold melegen, miután francia szokás szerint kétfelől arcon csókolta, majd megölelte, kicsit talán túl szoroson vonva magához. Néhány percig a lányokról

beszélgettek, aztán a többiek is megérkeztek, majdnem egyszerre. Bertie most világoskék inget és hozzá sötétkék nyakkendő viselt, úgy festett, mint egy jómódú bankár, nem pedig egy kisstílű szélhámos, aki valójában volt.

Arnold bevezette a társaságot a tárgyalóba, ahol egy titkárnő kávéval, teával kínálta őket, de köszönettel visszautasították. Mielőbb túl akartak esni ezen a megbeszélésen, hogy maguk mögött tudják apjuk halálának üzleti vonatkozását. Joy már le is foglalta a helyét az egyik délutáni gépen L.A.-be, mondván, holnap meghallgatásra megy egy szappanopera egyik kis szerepére, és az étterem, ahol heti öt estén dolgozott, nem tudja tovább nélkülözni. Forgalmas hely volt, jó borralalót kapott, fizették a lakbérét is, nem akarta magára haragítani őket, vagy megkockáztatni, hogy felvegyenek helyette valaki mást.

Arnold komoly arccal kezdett hozzá a mondandójához.

- Az elmúlt évben, amíg még olyan állapotban volt, alaposan végigbeszéltük apátokkal a végakarátát, és előre szeretném bocsátani, hogy bár a rendelkezései meglehetősen szokatlanok, az ő szándékai szerint valók. Nagyon különböző nézeteket vallottunk arról, hogy miként kellene kezelni ezeket a dolgokat, de bevallom, ő ebben sokkal kreatívabb volt, mint én. És nagyban befolyásolta a tudat, hogy édesanyátok révén tekintélyes örökség várományosai vagytok, a jövőtök tehát biztosítva van, ennél fogva úgy érezte, megteheti, hogy valamelyest másként lássa a dolgokat, mint általában szokás. Nem a hosszú távú, hanem a közvetlen szükségleteitekről kívánt gondoskodni.

Paulhoz hasonlóan Arnold is ismerte Véronique filozófiáját, amely szerint a lányoknak a saját munkájukkal

kell megkeresniük a mindennapit, és meg kell állniuk a maguk lábán, függetlenül attól, hogy később mit fognak örökölni. Azt akarta, hogy legyen alattuk védőháló, ha valami különleges helyzetbe, netán bajba kerülnének, és ne a megélhetésük forrására kelljen támaszkodniuk. Ezt várta tőlük, és a lányok a saját erejükből teljesítették az elvárását. Paul ebben nem értett egyet vele, úgy vélte, Véronique-nak nagyvonalúbbnak kellene lennie, de ő hajthatatlannak mutatkozott abban, hogy nem fogja elkényeztetni őket, nem engedi, hogy dologtalanul éljenek, mint egyes gazdag lányok, vagy mint az apjuk, esztelenül költve a más pénzét, ahogy vele tette. Véronique szerint Paul rossz példát mutatott a lányaiknak. Barátjával ellentétben Arnoldnak nagyon is imponált az a lecke, amit az anyjuk tanított nekik. Mert a három lány nem lett sem lusta, sem elkényeztetett, akár helyeselte az anyjuk a pályaválasztásukat, akár nem.

- A végakarata tehát azt a szándékát tükrözi - folytatta Arnold -, hogy a mostani helyzetetekben idézzen elő változást, mivel a távolabbi jövőtök édesanyátok jóvoltából biztosítva van. E megfontolásból nem egyforma összegeket hagy rátok, ami ugyancsak szokatlan dolog, de hite szerint kifejezi, hogy kinek-kinek mire van szüksége, aszerint, hogy jelenleg mit csinál, és hol tart az életében. Nem az irántatok érzett szeretete különbözőségét fejezi ki, ahogy a végrendeletében ő maga megfogalmazza. - Arnold végignézett mindegyikükön, és Véronique észrevette, hogy Bertie arcán reménykedő, de kissé türelmetlen kifejezés jelenik meg. Őt nem érdekelte az apja okfejtése, ő csupán azt akarta végre tudni, hogy mit kap. - Apátok azt akarta, hogy mindegyikőtök azt kapja, aminek a legnagyobb hasznát veszi,

és ezt nagyon pontosan határozta meg – magyarázta az ügyvéd, és a három lány bólintott. Ezután kézbe vette Paul végrendeletét, és hozzáfogott, hogy felolvassa. Készített ugyan másolatot mindannyiuk számára, de még nem osztotta ki. Előbb el akarta magyarázni.

– Timmie lányomra, akit szeretek és csodálok, a következő összeget hagyom. – Arnold megnevezte az összeget, mire Timmie szeme elkerekedett a meglepetéstől. Borzasztó sok pénznek tűnt neki is, és a többieknek is. – És az a kívánságom, hogy vegyen rajta egy házat egy olyan környéken, amit észszerűnek gondol, hogy ott megnyissa a saját intézetét, ahol segítheti azokat a nélkülöző embereket, akikkel jelenleg is dolgozik. Hozzon létre egy alapítványt, amellyel szabadon, a saját módszere szerint tehet minél több jót ezekkel az emberekkel. Teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy nagyszerű munkát fog végezni. És rajta keresztül én is segíthetek azoknak, akiknek életemben sohasem segítettem. Remélem, hogy ez az örökség valamelyest javít a rólam kialakult rossz véleményén. Valóban nagyon önző ember voltam, de az a vágyam, hogy segítek neki, és rajta keresztül a rászorulókon, akikkel foglalkozik.

Timmie könnyes szemmel hallgatta. Soha nem számított ilyesmire az apjától, és a húgai meg az anyja is mosolyogtak a könnyeiken keresztül.

– Nem is tudom, mit mondjak – suttogta végül mélyen megindulva apjának hagyatékától.

– Apád és én utána néztünk, és úgy ítéltük meg, hogy az összeg elég lesz egy olyan ház megvásárlására, amiről a végrendeletében beszél, és arra, hogy elindítsd az általa

említett projektet. – És a többiek miatt még hozzátette: – A legtöbb pénzt rád hagyta. – Mindenki bólintott; a lányokon nem látszott, hogy bántaná őket a dolog, de Bertie feszültnek tűnt. Az összeget túl nagynak találta, és valószínűtlennek tartotta, hogy apja mind a négyükre hasonló, vagy akár csak megközelítőleg hasonló összeget tudott volna hagyni.

– Juliette-nek, drága, szeretett lányomnak időt szeretnék ajándékozni, hogy fölvehessen valakit a pékségébe, egy üzletvezetőt, hogy el tudjon szabadulni, hogy utazhasson, és nyitottabb életet élhessen, mint az utóbbi években – folytatta Arnold. – Annyit hagyok rá, hogy lehessenek alkalmazottai, fejleszthesse, és ha akarja, bővíthesse a szendvicsezőjét. De drága Juliette-em, azt szeretném, ha élni is jutna időd. Te csodálatos nő vagy, arra van szükséged, hogy többet láss a világból, mint amennyit most látsz. – Csinos summát hagyott rá, ámbár sokkal kevesebbet, mint Timmie-re, de Juliette most a hálától zokogott. Neki sohasem volt szüksége sok pénzre, nem is vágyott rá, és az öröksége több mint nagylelkűnek tűnt a szemében. A könnyein át a testvéreire mosolygott, és megszorította a mellette ülő Timmie kezét. Nem volt irigy, amiért apja többet hagyott a nővéreire, nem is tudott volna mit kezdeni annyi pénzzel. És ha Timmie valami hajléktalanszállót fog nyitni, még ha kicsit is, akkor neki sokkal többre lesz szüksége, mint amennyivel ő fejlesztheti és bővítheti az üzletét, és lesz alkalmazottja is, hogy időnként el tudjon szabadulni. Apja jól mérte fel a szükségletüket, és annak megfelelően mérte ki az örökségüket, pontosan úgy, ahogy Arnold mondta. Érezni lehetett, hogy jól végiggondolt mindent.

- És az én gyönyörűséges legfiatalabb lányom, Joy számára - folytatta ismét Arnold -, noha tudom, hogy édesanyja nem nézi jó szemmel a színészi karrierjét, de én hiszem, hogy megvan hozzá a tehetsége, szeretnék az a jó tündér lenni, aki segít, hogy valóra válthassa az álmát. Rá annyit hagyok, hogy rendes menedzsert tudjon választani magának, remélhetőleg a legjobbat Los Angelesben, hogy segítsen elindítani őt a pályán, és hogy szerezzon egy jobb ügynököt. Elég pénzt hagyok rá, hogy L.A. legjobb tanárától vehessen órákat, és két évig megélhessen belőle, hogy ne kelljen tovább pincérnősködni, hanem teljesen a színészi karrierjére összpontosíthasson, s végül elérje a megérdemelt sikert. - Ő és Arnold akkora összeget számoltak ki, amelynek révén elindulhat olyan utakon, amelyek pénz híján eddig zárva maradtak előtte, és nem kell többé pincérnőként dolgoznia; Véronique ugyanis nem volt hajlandó olyan tanulmányokat fedezni, amelyeket nem helyeselt. Joy örömtől sugárzó arccal hallgatta Arnoldot, és amikor bocsánatkérő pillantást vetett az anyjára, megnyugodva látta, hogy ő is mosolyog. Mindnyájan mosolyogtak. Joy tudta, ez a pénz több mint elég, hogy megkapja a kezdőlökést a pályán. Pontosan erre volt szüksége.

Bertie türelmetlenségében ekkor már idegesen fészkelődött a helyén. Unta hallgatni a lányok álmait, már semmi mást nem akart hallani, csak ami rá tartozik.

- Végezetül - mondta Arnold, és Bertie láthatóan megkönnyebbült, hogy most végre eljutottak a végrendelet rá vonatkozó részéhez - a Saint Paul de Vence melletti kastélyomat négy egyenlő részben három lányomra, Timmie-re, Juliette-re és Joyra, valamint - Arnold itt egy kicsit

habozni látszott, mielőtt folytatta volna – Sophie Agnès Marnier-re, Elisabeth Marnier-től született lányomra hagyom. Éveken át gyengéd kapcsolat fűzött az édesanyjához. Tudatában vagyok annak, hogy Sophie és az ő létezése megrázkódtatásként fogja érni a gyermekeimet és Véronique-ot, amiért bocsánatot kérek tőlük. Sophie és az anyja létezése semmilyen módon nem csökkenti a három idősebb lányom iránti szeretetemet, sem a Véronique iránti szerelmemet, amíg a férje voltam. Ez olyasmi, ami már régen történt, és most, a halálomban el kívánom ismerni legfiatalabb lányomat, megtéve neki azt, amit életemben nem tettem meg. Az az óhajom, hogy egyenlő részt kapjon a nővéreivel a kastélyból, mind a négyen egy-egy negyedrészt, és ő kapja meg azt a pénzt, ami a nővéreinek szánt örökség felett megmarad. Ez jóval kevesebb lesz, mint az ő részük, de mégis segíteni fog rajta és az édesanyján. Sophie-nak hasznára lesz, az anyja válláról pedig levesz valamennyi terhet. Ez a legkevesebb, amit megtehetek értük.

Amikor Arnold befejezte, néma csend lett a szobában. Senki sem mozdult, senki nem szólt egy szót sem, még lélegzetet sem vettek. Véronique sem, aki úgy ült a székén, mintha kővé vált volna. Joy látszott a leginkább megrendülni. Két perccel ezelőttig abban a hitben élt, hogy ő volt apja dédelgetett kis kedvence, és most meg kellett tudnia, hogy volt egy húga, és egyáltalán nem ő volt a legkisebb, a kedvenc. Mindenki meg volt rökönyödve.

– Mennyi idős? – kérdezte végül fojtott hangon Véronique, és Arnold tudta, hogy a válasz fájdalmas lesz számára.

- Sophie huszonhárom éves, három évvel fiatalabb Joy-nál. - Mindketten tudták, mit jelent ez. Paul még javában Véronique házastársa volt, miközben viszonyt folytatott a lány anyjával. Sophie három évvel a válásuk előtt született, amikor még azt lehetett hinni, hogy minden rendben van közöttük, és Véronique még mit sem tudott Paul ügyeiről. Ezekről csak a válásuk után értesült, és akkor is sokkot váltottak ki belőle, de Elisabeth Marnier nevére nem emlékezett. Paulnak sikerült egészen máig titokban tartania. És komoly kapcsolat lehetett, hiszen gyerekük is született. Véronique tudta, hogy Pault ismerve nem lenne szabad meglepődnie, mégis meglepődött.

A lányok szótlanul ültek, mialatt Arnold tovább beszélt. Bertie céklavörös arccal hallgatta, és magában számolt.

A négy lány lett a kastély tulajdonosa, ő nem kapott egyetlen részt sem belőle, és ami pénz maradt, az apja törvénytelen lányáé, Sophie-é lesz, neki pedig nem marad semmi.

- Bertrand fiam - olvasta tovább Arnold -, akinek tucatnyi üzleti vállalkozását finanszíroztam, amelyek a helyes megítélés, a megfelelő gyakorlat és megbízható üzleti tervek hiányában sorra csődbe mentek, és akit mostohaanyja ifjúkorában sokkal bőkezűbben támogatott, mint én, tizenöt éven keresztül éppoly kevés sikerrel -, egyszóval úgy ítélem meg, hogy te sokkal előnyösebb helyzetben voltál, mint a húgaid, és több pénzt kaptál, mint amennyit most rájuk hagyok, miután mostanáig nekik egy fillért sem adtam. Becslésem szerint eddig sokkal több jutott neked, mint amekkora rész megilletett volna az örökségemből és mostohaanyád támogatásából. Attól tartok, hogy bármit is

hagynék rád most, ugyanúgy elpazarolnád, mint a többit. Tudom, hogy ez kemény lecke neked, fiam. Szeretlek téged, de most magadnak kell munkához látnod, tiszteSSéggel, becsülettel megszerezni a mindennapit, és megtanulni azt, amit Véronique és én próbáltunk megtanítani neked, sikertelenül. A magad erejéből, segítség nélkül, a kanyarok levágása nélkül kell megtalálnod a hivatásodat, felépíteni a karrieredet, hogy elérd mindazt, amit szeretnél. Számodra csak ennek van értelme. Remélem, a jövőben keményen fogsz dolgozni, és bölcsen cselekedni. Életemben minden segítséget megadtam neked, amit csak tudtam. Most szilárdan hiszek benne, hogy a magad erejéből boldogulni fogsz. És noha a döntésem szigorúnak tűnhet a szemedben, biztos lehetsz afelől, hogy szeretlek, fiam.

Amikor Arnold befejezte az olvasást, Bertie felugrott a székéről, és dühtől villámló szemmel nézett Véronique-ra és a lányokra.

- Kurvák! Mind, ahányan vagytok! Kiforgattátok mindenéből, hízelegtetek neki, amikor meglátogattátok, sírtatok, nyafogtatok neki, engem meg mindennek elmondtatok! És te! - fordult gonoszul Véronique-hoz. - Ahogy szenteskedve, önelégülten kisajátítasz magadnak mindent, megalázkodásra kényszerítve másokat, ha pénzre van szükségük, és közben úgy teszel, mintha szegény volnál, ez a te műved, te vetted rá, hogy nekem ne adjon semmit, hogy minden a lányoké legyen!

Mindannyian tudták, hogy ebből egy szó sem igaz. Soha nem panaszkodtak rá az apjuknak, és nem is vártak tőle semmit. Véronique sem színlelte soha, hogy szegény lenne, és nem várta el a gyerekeitől, hogy pénzért könyörögjenek

neki. Ő azt akarta, hogy legyen valami tisztességes foglalkozásuk, és keressék meg a kenyerüket. És ahogy Paul a végrendeletében leírta, Bertie-vel sokkal bőkezűbb és elnézőbb volt, mint a lányokkal valaha is. Anyja helyett anyja szeretett volna lenni. Sajnálta őt, és ezért mindent megbocsátott neki, amit Bertie nem méltányolt, de nem is érdemelt meg. Bertie-t azonban a düh elvakította, amiért apja nem hagyott rá semmit.

- Ez minden, amit kapok? - fordult aztán Arnoldhoz, aki bólintott.

- Igen, Bertie, ez minden. Sajnálom. Úgy gondolta, ezzel segít neked. - És ő egyetértett vele, de ezt már nem tette hozzá. Bertie kezéből minden pénz kifolyt, tökéletesen értelmetlen lett volna bármennyit is adni neki. A lányok sokkal okosabban, konstruktívabban fogják felhasználni Paul pénzét. Bertie nem tiszta ügyekbe fektetné be, ahol az a pénz elúszna, és Paul végre megértette ezt. Reálisan ítélte meg a fiát.

- Még hallani fogtok felőlem! Ezt nem hagyom annyiban, de nem ám! - rikácsolta Bertie fenyegetően Véronique-nak és a lányoknak. - Ne higgyétek, hogy itt a vége! - Azzal döngő léptekkel kivonult a szobából, és bevágta maga mögött az ajtót. A lányok szótlanul ültek a helyükön.

Ez volt az a nap, amikor Paulnak várakozásukon felül sikerült meglepnie mindannyiukat. A végrendeletileg rájuk hagyott pénz és Bertie szavai egyaránt alaposan megdöbbenették őket, ám ezt a döbbenetet sokszorosán felülmúlta a megrökönyödés, hogy apjuknak van egy törvénytelen lánya is. Feltételezték, hogy Bertie is kap valamekkora részt abból, ami Paulnak volt, de hogy neki

semmi sem jut, az váratlanul érte őket is. Arra meg végképp nem számítottak, hogy a semmiből felbukkan egy új testvér. Véronique még mindig sápadtnak és mélyen megrendültnak látszott, a lányok pedig hirtelen egyszerre kezdték kérdésekkel bombázni Arnoldot Sophie-val kapcsolatban.

Ekkor Arnold megkérte őket, hogy maradjanak csendben, és figyeljenek. Volt ott még valami.

- Volt feleségemre, Véronique-ra, akit nagyon szeretek, és aki a legcsodálatosabb nő, akit ismerek, a szeretetemet, a szívemet és az emlékeinket hagyom. És egy kérést. Azt kérem tőle, hogy kezdjen újból festeni. Véronique, rendkívül tehetséges vagy, vissza kell térned a művészeted gyakorlásához. Ezenkívül rád hagyom azt a festményt, amelyet Velencében, a nászutunkon vásároltunk, amit én Bellini képének tartottam, de sohasem hitelesítettünk, te pedig úgy vélted, hogy hamisítvány. Mindketten szerettük ezt a képet, akár értékes, akár nem. Megígérted, hogy kideríted az eredetét, de aztán nem tetted meg. Ha értéktelen, akkor remélem, hogy felidézi előtted a szép emlékeket, ahogy velem is történt. Az elmúlt években mindig gyönyörűségemet leltem benne. - A válásukkor Véronique kicsit vonakodva engedte át a képet Paulnak, mivel érzelmileg kötődött hozzá. De Paul még nála is jobban szerette volna megtartani, ezért végül megengedte, hogy a férfi magával vigye, - Ha viszont kiderül, hogy egy igazi Bellini, akkor boldogan hagyom rád, mint értékes ajándékot. Ez még így is sokkal kevesebb, mint amit megérdemelsz mindazért, amit e sok év alatt értem tétél. Ezen felül bocsánatot kérek tőled, amiért tudomást kellett szerezned egy gyermekről, akiről nem volt tudomásod. Kérlek, hidd el

nekem, hogy az anyját sohasem szerettem úgy, mint téged. Mindig is te voltál az egyetlen igazi szerelmem. Sajnálom, hogy egész életemben olyan bolond voltam. Szeretlek, noha nem voltam olyan férjed, amelyet megérdemeltél volna.

Arnold fölnézett rájuk, és látta, hogy Véronique szeméből kicsordulnak a könnyek.

- Aztán aláírta - mondta halkán, miközben Véronique diszkréten kifújta az orrát.

Paul halálában sokkal több belátással volt a gyerekei iránt, de még iránta is, mint életében. És Véronique úgy gondolta, hogy azzal, amit rájuk hagyott, jót tesz a lányokkal, de még Bertie-vel is. Kíváncsi volt, hogy Bertie megtámadja-e a végrendeletet, habár Paulnak nem volt kötelessége, hogy bármit is adjon neki. A francia törvényektől eltérően Amerikában nem kellett a javaiból semmilyen részt örökül hagynia a gyerekeire, és elég érthetően elmagyarázta, miért nem hagyott semmit Bertie-re. Az is meghatotta, hogy rá hagyta a Bellinit, az együtt töltött szép éveik és kezdeti szenvedélyes szerelmük emlékét, jóllehet továbbra sem hitte el, hogy a kép eredeti. De ez egyikőjüknek sem számított, egyszerűen csak szerették a képet, az első pillantásra beleszerettek. Mélyen megérintette, hogy Paul szerint újból festenie kellene. Maga is többször gondolt rá, amióta a lányai felnőttek, de eddig még nem szánta el magát. És azt sem tudta, el akarja-e kezdeni ismét, vagy sem. Oly sok év telt el azóta, hogy utoljára vett ecsetet a kezébe, nehéz volt újratekenni. És most egy ennél sokkal fontosabb dolgot kell megbeszélniük és végiggondolniuk: Sophie Agnès Marnier-t. A lányok mindent tudni akartak róla; érthető módon rettentően felzaklatta őket, nem a rá eső örökrész, hanem a

tény, hogy létezik, és hogy az apjuk soha nem beszélt nekik a törvénytelen gyerekéről. Megrázta őket a hír, de őt már nem kérdezhették, ezért minden kérdésükkel Arnoldot ostromolták.

Arnold elmondta, hogy a lány Saint Paul de Vence közelében, a kastély szomszédságában lakik, ott, ahol Paul megismerte az édesanyját, de amennyire ő tudja, Paul tizenhárom-tizennégy éve nem látta sem Sophie-t, sem az anyját. Nem nagyon támogatta őt, ezért akart legalább most tenni valamit érte. Valahogy meg is feledkezett róla, mígnem a halála közeledtét érezve komolyabb lelkiismeretvizsgálatot tartott. Az, hogy őt is belevette a végrendeletébe, amolyan elkésett gesztus volt. Arnold elmondta, hogy Paul csak a címét tudta, amit a végrendelet miatt ellenőriztek, semmi mást. A halála előtt nem vette fel a kapcsolatot sem Sophie-val, sem az anyjával. Véronique ezt hallva önkéntelenül is arra gondolt, hogy irántuk sem vállalta a kötelességét és a felelősségét, ahogy senki és semmi iránt, és most, holtában próbál valamit helyrehozni abból, amit életében elrontott.

Amikor elbúcsúztak Arnoldtól, és kiléptek az irodájából, Timmie azt javasolta, hogy este vacsorázzanak együtt. Joy hajlandónak mutatkozott másnapra halasztani az utazását. Amióta megismerte apja végrendeletét, már nem volt olyan életbe vágó, hogy mielőbb visszamenjen az étterembe. Felmondani ráér, ha visszamegy, és öt év óta először végre teljesen a karrierjére összpontosíthat. Mindnyájan készen álltak a tervvel, amihez a pénzügyi fedezetet apjuk végrendelete biztosította. Volt hát miről beszélgetni, gondolkodni, és azt is el kellett döntenie, hogy mi legyen a

kastéllyal. És ott volt még Sophie. Akivel közösen örökölték. Arnold azt mondta, neki is küld egy másolatot a végrendeletből.

Megbeszélték, hogy este együtt vacsoráznak, és Véronique is benne volt. Este nyolc órakor találkoznak a Timmie lakása közelében lévő Da Silvanóban. Véronique hazafelé a taxiban másra sem tudott gondolni, mint hogy Paulnak még holtában is sikerült mélyen megbántania azzal, hogy vallott egy viszonyáról, amelyet a házasságuk idején folytatott, és amelyből egy gyermek is született, akiről ő a mai napig nem tudott.

A dolog teljesen feldúlta. Jó emlékeztető volt ez számára, hogy valójában ki volt, milyen ember volt a férje. Önző és nárcisztikus alak, aki bármit megtett, amit akart, mindegy volt, kinek okoz vele fájdalmat, vagy milyen kár származik belőle. Akinek világéletében egyetlen ember volt fontos: saját maga.

Negyedik fejezet

Véronique taxiba szállt, és pontban nyolc órakor megérkezett a Da Silvanóba. Joy és Tünnie közvetlenül előtte, Juliette pedig röviddel utána érkezett. A meleg júliusi estében a teraszon telepedtek le, és mihelyt leültek az asztalhoz, Timmie bort rendelt. Hosszú, meglepetésekkel tele, érzelmileg felkavaró nap állt mögöttük. Mindaz, amiről a reggeli megbeszélésen értesültek, megrendítő erővel hatott rájuk. Egyszerre szembesültek apjuk figyelmességével és

bölcsességével, amellyel lehetővé tette, hogy megvalósítsák az álmukat, valamint a házasságon kívül született lányáról tett kiborító vallomásával. És ehhez jött még Bertie fenyegetőző kifakadása és vádaskodása, mintha nem is az elmúlt húsz évben tanúsított viselkedése, hanem ők tehetnének arról, hogy apjuk kihagyta a végrendeletéből. Pár perc leforgása alatt elveszítették a bátyjukat, és lett egy húguk. Sem ennek, sem annak nem örültek, de igazán Sophie Marnier létezése zaklatta fel őket. Bertie-ről már évekket ezelőtt mindannyian lemondtak.

- Hát, lányok, mit szóltok hozzá, hogy ma született egy kistestvérünk? - kérdezte Timmie az első korty bor után. Egész nap másra sem tudott gondolni, és aggódott az anyjukért is, aki még mindig halottsápadt volt. Őt is ez a gondolat gyötörte, amióta eljöttek Arnold irodájából.

- Ezek szerint már nem én vagyok a legkisebb, nem is voltam az soha, illetve nem sokáig voltam az - felelte rosszkedvűen Joy. Tudta, hogy butaság, mégis bosszantotta. Mindnyájukat feldúlta, hogy apjuk ilyen tisztességtelenül viselkedett ebben a dologban. - Az anyja nyilván a pénzes palikra vadászott, és most bejött a számítása, az övék lett egy kastély negyede! És mi van, ha Sophie megakadályozza, hogy eladjuk? - Joy szemmel láthatóan komolyan aggódott.

- Azt nem teheti - rázta meg energikusan Véronique a fejét. - Hárman vagytok egy ellen. Minden eladással kapcsolatos döntésben a többség szava számít. Apátok végrendeletében nem szerepel az, hogy a házat csak egybehangzó döntéssel lehet eladni. Az ő tulajdonjoga gyakorlati és *fiduciárius*. Ez azt jelenti, hogy negyedrészt kap abból a pénzből, amennyiért eladjátok, ami feltehetőleg nem

lesz sok. Kétlem, hogy az elmúlt években rendesen karbantartotta, arról nem is beszélve, hogy távolról sem volt Versailles.

Csinos kis vidéki kastély volt, afféle udvarház, tökéletesen jó állapotban, amikor még ő volt a tulajdonosa. Így passzolta át Paulnak, és azóta feléje sem nézett. Volt férje évek óta nem beszélt róla, nem is gondolt rá, és attól kezdve, hogy neki kellett fenntartania és belaknia, rövid idő alatt elvesztette iránta az érdeklődését. Túl sok munkájába került volna, hogy megőrizze az állagát, és pénze sem volt rá, vagy nem akarta egy franciaországi házra költeni, ahová el sem járt soha. Ez annyira jellemző volt Paulra. Amit nem látott, az nem is létezett számára. És főleg nem költött rá.

- Hát, én már most, látatlanban kijelentem, hogy el akarom adni - közölte Timmie határozottan, miután megrendelték a vacsorát. - A legkevesbé sincs szükségem egy franciaországi ház tulajdonrészére és mindarra a gondra, ami ezzel együtt jár. Szerintem csak vinné a pénzt.

- Mindig is vitte - bólogatott Véronique. Ő szintén úgy gondolta, hogy nincs értelme megtartani a házat. A lányok ma már legfőlőbb nyáron, egy hétre utaztak el Franciaországba, hogy meglátogassák őt, és idén nem is jöttek egyáltalán. Úgy látszik, vége a pár napos közös nyaralásoknak. Külön utakra vitte őket az élet, a munkájuk, a kötelességek és az igények. Abszurd dolog lett volna évi néhány napért megtartani egy kastélyt.

- Nekem sem kell egy kastély Franciaországban - kiáltott fel rémülten Joy. - Nekem Los Angelesben kell dolgoznom és meghallgatásokra járnom. Még csak nem is a keleti parton

élek, és L.A.-ből túl körülményes eljutni oda. Egyébként sem engedhetem meg magamnak. – És ami a fő, nem is akarta.

– Nem gondoljátok, hogy legalább meg kellene néznünk, mielőtt eldöntjük a dolgot? – kockáztatta meg Juliette óvatosan. Húsz éve egyikük sem járt ott, és csak nagyon halvány emlékeik voltak róla a gyerekkorukból. – Lehet, hogy érdemes lenne megtartani. Ki is adhatnánk, amiből meglenne a pénz a karbantartására, és lehet, hogy még maradna is.

– Miután egy vagyont öltünk bele – jelentette ki határozottan Timmie. – Nem fogom azt a pénzt, amit arra kaptam apától, hogy átmeneti szállást vagy hajléktalanszállót létesítsek, egy franciaországi kastélyra költeni, amit sohasem fogok használni.

Joynak ugyanez volt a véleménye.

– Én látni szeretném, mielőtt eladjuk – tartott ki a véleménye mellett Juliette. – Augusztusban el tudok utazni, mivel az üzlet be lesz zárva. – Már eldöntötte, hogy apja halála miatt a július hátralévő részében és egész augusztusban zárva tartja, úgyhogy volt ideje. – Eljössz velem? – nézett a hűgára. Timmie-t nem is kérdezte, ő nyilván nem fogja otthagyni a pártfogoltjait azért, hogy megnézzon egy kastélyt Dél-Franciaországban. Különben is látatlanban az eladás mellett foglalt állást, függetlenül a ház állapotától.

– Nem tudom. Lehet. Ha épp nem dolgozom – válaszolta Joy bizonytalanul. Most csak arra tudott gondolni, hogy milyen meghallgatásokra fog elmenni, és milyen szerepeket kaphat, ha apja jóvoltából új ügynöke és menedzsere lesz.

– És te, mami? – Juliette szeretett volna egy felderítőutat szervezni. Egész délután ez járt az eszében.

- Ott találkozhatnék veletek - válaszolta anyja elmerengve. Nem gondolta, hogy még egyszer viszontlátja azt a helyet. Az emlékek miatt keserédes élmény lesz.

- Mi legyen Sophie-val? - tette fel a következő kérdést Juliette. - Azt hiszem, vele is találkozunk kellene. - Testvérei és az anyja láthatóan megdöbbenek a szavain. - Egyrészt ki kellene derítenünk, kivel van dolgunk, másrészt meg a testvérünk.

- Féltestvérünk - helyesbített Timmie szigorúan, az anyjukra való tekintettel. Nagyon megsajnálta őt, amikor fény derült apjuk viszonyára és az abból született gyermeke. Annyira jellemző volt, hogy csak a halála után vallotta be nekik, mert nem volt benne annyi bátorság, hogy még életében elmondja. És mekkora szemétség ezt műveim a volt feleségével. Halálában sikerült anyjuknak a házasságukba vetett hite utolsó darabkáját is szétszaggatnia. Timmie szerint ez felért egy arculcsapással. Paul egyik kezével megajándékozta őket életük nagy álma teljesítésével, miközben a másikkal elvette tőlük még a reményét is, hogy férjként és apaként tisztelhessek

Timmie-t kifejezetten boldogtalanná tette, hogy anyja szemében fájdalmat kellett látnia. Nem csak a veszteség, hanem az árulás miatti fájdalmat, és ez még rosszabb volt. Nem fűzte bizalmas kapcsolat az anyjához, és egyébként sem volt valami melegszívű teremtés, de tisztelte őt, lojális volt hozzá, és gyűlölte, hogy a végén ezt is el kell szenvednie az apjától. A festmény, amelyet érzelmi alapon rá hagyott, nem kárpótolta azért, amit tett.

- Én nem akarok találkozni vele - közölte nyersen.

Joy elgondolkozott Juliette szavain. Szerette az anyját, de egy újonnan előkerült testvért nem lehetett csak úgy figyelmen kívül hagyni.

- Nem tudom, akarok-e vagy sem. Mi van, ha rémes természetű, vagy ha több pénzt akar magának a házból? - töprengett aggodalmas arccal, fennhangon.

- Az Bertie lesz - közölte Timmie fanyarul. - Nem hiszem, hogy belenyugszik apa végrendeletébe. Még hallani fogunk felőle. Más nem is hiányzik nekünk most, mint két kolonc a nyakunkon: egy itt, és egy Franciaországban.

- Fel tudnád kutatni őt, mami? - kérdezte Joy.

- Felhívhatok egy nyomozóirodát. Nem lehet túl nehéz megtalálni valakit. - Véronique aggódott, hogy Sophie és az anyja többet követelhet tőlük, jóllehet sohasem jelentkeztek sem nála, sem a lányoknál, és Paulnak sem mentek utána a törvény erejével. Ha megtették volna, arról ő is tudna. És Paul elismerte a végakaratóban, hogy mind a mai napig semmilyen módon nem támogatta őket. Mégsem ártana, gondolta Véronique, ha megtudnának róluk valamit, és egyébként is kíváncsi volt, hogy meddig tartott a viszonyuk, és hogyan találkoztak. Még nem tért magához a döbbenetből, hogy erről ő semmit sem tudott, még csak nem is sejtette. Soha egyetlen szót sem hallott Elisabeth Marnier-ről, sem a gyerekről. És még most is nagyon nehéz volt elfogadnia. - Ha visszamegyek, mindenesetre megpróbálkozom néhány telefonhívással.

Ezek után ismét az apjuk végrendeletére és a tőle kapott váratlan ajándékokra terelődött a szó. Hálásak voltak neki a lehetőségért, amit kaptak, de az ismeretlen féltestvér

felbukkanása vegyes érzelmeket váltott ki belőlük, és az örömükbe jócskán vegyült üröm is.

- Órült végrendelet - állapította meg Joy, noha Paul pontosan felmérte, kire mennyit hagyjon, hogy valóra válthassa a vágyát, és ez nagyon is bölcs belátásra vallott.

- Bertie is erre gondolhatott - jegyezte meg széles mosollyal Timmie, mire mindnyájan nevetni kezdtek. Jól kitárgyalták, hogy milyen csúnya jelenetet rendezett Arnold irodájában, alig pár perccel azután, hogy értesültek Sophie létezéséről.

- Nem tagadom, én sokkot kaptam - vallotta be Juliette a bortól és a finom vacsorától már oldottabb hangulatban.

- Én is - bólogatott Joy.

Véronique felsóhajtott. Ő is megdöbbsent, és mélyen megbántódott, amikor meghallotta, mennyi idős Paul eltitkolt lánya, és hogy mikor született.

- Lehet, hogy nagyon helyes lány - próbált nagylelkűnek mutatkozni, nem túl meggyőzően.

- Ismerve a nőket, akikkel apa járt, ez nem valószínű - vélekedett Timmie, és magában mindenki igazat adott neki. Véronique után nem volt egyetlen rendes nővel sem komoly vagy valamirevaló kapcsolata. Csak a külsejük számított, és hogy hizlalják az egóját. Hatvanéves volt, amikor elváltak, és Timmie szerint újránősült volna, ha talál olyan nőt, akinek pénze is van, de a híre mindig megelőzte. Véronique után senki sem akart hozzámenni. Amúgy pedig vígan élt abból a pénzből, amit az anyjuktól kapott.

Azzal fejezték be a vacsorát, hogy valamikor augusztusban, attól függően, hogy Véronique mit tudott meg Marnier-ékről, találkozni fognak Franciaországban. Végül

egyértették abban, hogy látniuk kell a házat, hogy jó döntést tudjanak hozni – egyedül Timmie tartott ki amellett, hogy neki mindenképpen kell a része, még akkor is, ha kiderül, hogy a ház úgy néz ki, mint a versailles-i kastély.

Juliette látni akarta, és bár Joy Timmie-vei értett egyet, megígérte, hogy ha a munkája engedi, elkíséri őt az útra. De nem akarta vállalni sem a felelősséget, sem a költségeket egy franciaországi ingatlanért. Az egész rémálomnak tűnt számára.

– Mikor mész vissza, mami? – kérdezte Timmie az étteremből kilépve.

– Még nem tudom. Talán pár nap múlva. – Minden holmiját elhozta a Saint Tropez-i házból, emiatt tehát nem kellett visszamennie a hátralévő időre, de New Yorkban nem volt semmi dolga. Valójában vissza akart menni Európába, szívesebben töltötte ott a nyarat. Nem voltak konkrét tervei, de talán Párizs nem is olyan rossz júliusban és augusztusban, még ha csendesebb is a szokottnál. Most amúgy sincs valami vidám hangulatban, és a fullasztóan meleg New Yorknál Párizs biztosan jobb.

– Mi a terved a képpel, amit apa rád hagyott? – érdeklődött Juliette. Vacsora alatt mindvégig Bertie-ről, Sophie-ről és a kastélyról beszélgettek. – Valódi?

– Sohasem tartottam annak – felelte Véronique nyugodtan. – Az ilyen reneszánsz festményeknél néha nehéz megállapítani. Festhette például az egyik tanítványa, vagy többen is a festőiskolájából, festhette maga a mester, vagy egy ügyes hamisító. Mindig terveztem, hogy kiderítem, de aztán nem került rá sor. És amikor apátok elköltözött, magával vitte. Nagyon szép festmény, még akkor is, ha

hamisítvány – tette hozzá Véronique, és vágyakozva nézett valahová a távolba. A végrendelet felolvasása után fájón megelevenedtek az emlékek.

– Meg kellene vizsgáltatnod – mondta Joy szelíden. A mai reggel után tapintatosabban viselkedett az anyjával, aki egyetlen bántó megjegyzést sem tett, amiért az apja segíteni akart neki a karrierje elindításában. Véronique tiszteletben tartotta Paul döntéseit, egyébként meg túlságosan felzaklatta Sophie létezésének híre. A hír hatására érezhetően szorosabbá vált a kapcsolata a lányával. Ha voltak is köztük súrlódások, most, hogy egy sokkal komolyabb helyzettel és egy közös ellenséggel kellett szembenézniük, elfelejtették. Nem beszélve Bertie-ről, aki hadat üzent mind a négyüknek. Amerre néztek, ellenségek vették körül őket.

– Lehet, hogy megvizsgáltatom a képet – felelte fáradtan.
– Franciaország helyett egy időre elmehetnék akár Olaszországba is. – Mindig szeretett Rómában, Firenzében, Velencében barangolni, múzeumokba és templomokba járni. Elgondolkodott rajta, amikor este hazaért, de magándetektívet is akart fogadni Párizsban, hogy nyomozzon a két Marnier nő után. Most ezt tartotta a fontosabbnak a maga és a lányok érdekében. Sok töprengenivalója volt.

Másnap reggel eldöntötte, hogy mit akar csinálni. Arnold felhívta, hogy megkérdezze, hogy van, és bocsánatot kért, amiért előző nap kénytelen volt a végrendelet felolvasásával megrázkódtatást okozni neki.

– Könyörögtem, hogy mondja el ő maga, de nem akarta – mentegetőzött. – Kérte, hogy tegyem meg helyette. Az ilyesmiben ő nem volt valami jó – sóhajtott. Mindketten

tudták, hogy valóban így volt: Paul csak a könnyű dolgokat szerette, a nehezeket nem vállalta.

- Most már nem számít - felelte Véronique jóindulatúan, s közben arra gondolt, bár igaz lenne. Nagyon is számított, és rossz szájízzel gondolt arra, hogy milyen ember volt Paul. Annak idején sok keserves csalódást okozott neki, és ezúttal a gyerekeit is megbántotta, annak ellenére, hogy nagy gonddal osztotta szét közöttük a javait. Hirtelen eszébe jutott valami, amit a lányokkal való tegnapi esti beszélgetése nyomán meg akart kérdezni Arnoldtól.

- Tudsz nekem szerezni egy fotót a festményről, amit rám hagyott? Biztosan akad valahol, valamelyik dossziében.

- Hamarosan elszállíthatom neked a festményt - válaszolta készségesen Arnold, de Véronique még nem állt készen a fogadására. A kép nagyméretű volt, egyik falán sem jutott volna hely neki. Előbb át kell helyeznie néhány másikat, hogy ezt föltehesse, de nem tudta, hogy egyáltalán akarja-e, különösen ha a festmény csakugyan hamisnak bizonyulna. Ráadásul most, ebben a sértett lelkiállapotában, amikor a szép emlékek már a messzi múltba tűntek, ellentétes érzelmeket ébresztett benne.

- Egyelőre csak egy fotót szeretnék róla. Amúgy is raktárba kell majd vitetnem.

- Utánanézek - ígérte Arnold. - Vacsorázhatnánk együtt, és ott odaadnám a fotót - tette hozzá reménykedve. Soha nem adta fel.

- Hogy őszinte legyek, még eléggé ki vagyok borulva. Túl sok megemésztenivalót kaptunk tőled tegnap. És pár nap múlva visszarepülök Franciaországba. Intéznivalóim vannak, és össze kell csomagolnom. - Kedvetlenül háritotta el Arnold

szelíd és kitartó nyomulását. – A lányok miatt magándetekatívét akarok fogadni Párizsban, hogy megtudjuk, ki ez a két Marnier nevű nő – mondta, hogy más témára terelje a szót. Arnold jó ötletnek tartotta, és megígérte, hogy még az elutazása előtt odaadja a fotót az állítólagos Bellimről.

– A képek is utána fogsz nézni? – kérdezte.

– Lehet. Előbb-utóbb. Nem tudom, most lesz-e rá időm. Van egy kolostor Velencében, elképesztő archívumuk van, ahol nyilvántartják a festmények valódiságát, különösen azokét, amelyeknek vitatott az eredetisége. Egyszer jártam ott, még anyámmal, miután a nagyapám egy könyvben foglalkozott a kolostorral. Anyámat mindig elbűvölték a hamisítványok, tőle örököltem ezt a mániámat. Ha eljutok Olaszországba, újra meglátogatom azt a kolostort.

– Mikor jössz vissza?

– Nem tudom. Augusztus végén. Talán szeptemberben. Megnézzük a lányokkal a kastélyt is.

– Megtartják? – kérdezte kíváncsian a férfi.

– Kétlem. Nem akarják vállalni egy franciaországi ház fenntartásának terhét. Ahhoz túlságosan elfoglalt életet élnek itt. – Mindketten tudták, hogy Véronique magára vállalhatná ezt a felelősséget, de nem akarja. Annak idején odaajándékozta a házat Paulnak, számára ez már a múlt emléke.

– Megkapod a fényképet, mielőtt elmész – ígérte meg még egyszer Arnold. – Majd értesíts, hogy mit tudtál kideríteni. Beleértve Sophie-t és az anyját is. – Kétségtelen, hogy Paul a rá jellemző módon egy sor rejtélyt és

megoldandó problémát, az öröm és a fájdalom sajátos keverékét hagyta maga után.

Arnold két nappal később jelentkezett Véronique-nál, aki épp csomagolt. Levelet kapott Bertie ügyvédjétől, amelyben tájékoztatja őt, hogy ügyfele súlyos nemtetszését fejezte ki apja végrendeleti intézkedéseivel kapcsolatban. Lehetőséget kínál a húgainak a vele való megbeszélésre, amelynek során megegyeznének abban, hogy ő is részt kap a kastélyból, valamint „hogyan egyenesbe hozzák a dolgokat”, megajánlanak neki egy bizonyos összeget, elsősorban Timmie részéből, aki a legtöbbet kapta. Ha pedig erre nem hajlandók, akkor figyelmezteti őket, hogy külön-külön pert indít ellenük a végrendelet megváltoztatásáért.

Véronique végighallgatta, míg Arnold felolvassa a levelet, aztán sóhajtott. Nem volt meglepve.

- Gondoltam, hogy valami ilyen lépésre fogja elszánni magát. Ez az egyetlen reménye, hogy kiszedhet valamit Paulból, és most már a lányokból is – mondta gondterhelten.

- Téged is megtámadott volna, de te sem a házból, sem a pénzből nem kaptál. A festmény pedig, amit te egyébként is hamisítványnak tartasz, nem érdekli.

- Ez is az ostobaságára vall – sóhajtott ismét Véronique.
- Ha kiderül, hogy eredeti, akkor egy vagyont ér.

- Ő a biztosabbra megy, a gyors pénzre. Megegyezést szeretne, nem pedig pereskedni. Rá akar ijeszteni a lányokra.

- A dolog Arnold számára nyilvánvaló volt, és Véronique is belátta. - Gondolod, hogy a lányok adni fognak neki valamit, csak hogy megszabaduljanak tőle?

- Kizárt dolog – válaszolta mély meggyőződéssel Véronique. Évek óta gyűlölték a féltestvérüket, akit már

alaposan kiismertek. És messze nem voltak olyan jószívűek, mint az anyjuk. – És igazuk is van. Már egy fillért sem érdemel. Paul és én a kelleténél jóval többet adtunk neki, és mindet elpazarolta. Most is azt tenné. – Arnold egyetértett vele. – Most mit fogunk tenni?

– Megvárjuk, hogy indít-e pert, és akkor majd foglalkozunk vele. A tények ismeretében egy perrel nem jut messzire, nem beszélve arról, hogy Paulnak joga volt azt tenni a javaival, amit akart. A legtöbb, amit Bertie tehet, hogy zaklatja a lányokat, megegyezést követelve. Véleményem szerint a pert elvesztené, de attól még megpróbálkozhat vele.

Véronique nagyon valószínűnek tartotta, hogy meg fogja próbálni.

Miután Arnold a lányoknak is elfaxolta Bertie levelét, mindhárman felhívták az anyjukat. Dühösek voltak, de nem lepődtek meg rajta.

– Csúnyán megjárja, ha megpróbál beperelni minket – jelentette ki velősen Timmie, és Véronique tudta, hogy komolyan gondolja. Egyik lány sem kedvelte Bertie-t, Timmie a legkevésbé. Már gyerekkorukban is utálta, mert átlátott a hazudozásain és a hízelkedésein. Arnold azt is megmondta, hogy Bertie akár Sophie részét is meg akarhatja kaparintani, mivel apjuk őt életében nem ismerte el a lányának. Szerinte ez a taktika nem fog bejönni neki, hacsak nem tudja sikeresen megfélemlíteni a lányt. Ugyanis nincs egyetlen érve sem, ami igazolná a követelését. Mindössze az irigységét, a pénzsóvárságát és a rosszindulatát bizonyítaná vele, amivel semmire sem megy a bíróságon.

Juliette-et a dolog jobban nyugtalanította; előre félt a stressztől, amit egy per jelentene számára. Véronique igyekezett megnyugtatni, és másnap még ki is ment Brooklynba, hogy megölelje, mielőtt elrepül Franciaországba. Rövid, de meghitt együttlét volt ez Juliette csöppnyi lakásában, ahol Véronique ígéretet tett, hogy tudatja vele, mit derített ki a detektív Sophie Marnier-ről.

Véronique még aznap este beugrott Timmie-hez pár percre, hogy tőle is elbúcsúzzon. Rendszerint telefonon köszönt el tőlük, de ezúttal, mivel most vesztették el az apjukat, látni akarta őket. Másnap, kilenc nappal azután, hogy Nizzából megérkezett, elrepült Párizsba. Úgy érezte, mintha tíz év telt volna el azóta.

Fájdalmas látogatás volt, tele nehezen feldolgozható érzelmekkel, jó és rossz meglepetésekkel, és mindazzal a kavarodással, amit Paul maga után hagyott az eltávozásával. Véronique alig várta, hogy végre elmehessen, vissza Párizsba, az Île Saint-Louis-n lévő lakásába.

Arnold talált egy fotót a Belliniről, ha tehát elutazik Olaszországba, megpróbálhat utánanézni a kép eredetiségének. A fotót Bertie minapi levelének másolatával és a végrendelet egy példányával együtt a kézításkájába tette.

Véronique felhívta Joyt Los Angelesben, hogy tőle is elbúcsúzzon. Joy jókedvűen mesélte, hogy abbahagyta a pincérnősködést, és korrepetitorokkal meg ügynökökkel találkozgat, hogy kiválassza a legjobbakat. Anyja hangján érezni lehetett, hogy örül Joy híreinek. Kapcsolatuk túljutott ezen a nehézségen, és Véronique Paul példáját követve megpróbálta támogatni lánya színésznői ambícióit. Joy

boldog volt, hogy anyja hozzáállása ennyire megváltozott vele kapcsolatban.

Véronique úgy döntött, hogy megbékél lánya pályaválasztásával. Joy huszonhat éves volt, és öt éve keményen dolgozott azért, hogy színész lehessen, ami elszántságra vallott. Valódi tehetségére támaszkodva mindent megtett azért, hogy előbbre jusson. Anyja érezte, hogy már nincs joga az útjába állni. Ez Joy élete, az ő álma.

Másnap délután nehéz szívvel szállt fel a repülőgépre. Oly sok minden történt, amitől a Pault és a kettejük házasságát övező illúzióinak a maradéka is szertefoszlott. Az egészben az volt az egyetlen jó dolog, hogy most közelebb érezte magát a lányaihoz, mint korábban. De miközben a gépe elrugaszkodott a földtől, furcsa módon elfogta a magány érzése. Paul örökre elment, nem maradt belőle semmi, amibe kapaszkodhatna, akár férjként, akár barátként. És bár nagyon szerette a lányait, felnőtt nők voltak, éltek a saját életüket. Rá kellett ébrednie, hogy érzelmileg túl sokáig függött tőlük. Paul után nem alakította ki a saját, önálló életét. A gyerekei túl kicsik voltak, ő pedig beléjük kapaszkodott, ahogy Paulba is, csak másképp. Most, hogy Paul meghalt, a köldökzsinór is elszakadt. És miközben New York zsugorodott alatta, soha nem érzett magányosság lett úrrá rajta.

Ötödik fejezet

A gépe másnap reggel hat órakor szállt le a Charles de Gaulle repülőtéren, ahonnan taxival hajtott be a városba. A kocsi ablakán kinézve olyannak látta Párizst, fölötte a rózsaszínű és narancssárga színekben tündöklő hajnali égbolttal, mint valamelyik impresszionista festményét; annyira gyönyörű volt, hogy majdnem elsírta magát, és határtalan boldogság fogta el, amiért újra itt lehet. Volt valami Párizsban, ami mindig megnyugtatóan és vigasztalóan hatott rá. Noha más városokban is élt, New York-bán például sok év óta, Párizsba érve mindig olyan érzése támadt, mintha hazaérkezett volna.

Üzenetet hagyott az érkezéséről a házvezetőnőjének, és amikor belépett a lakásba, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt a Szajnára, mindent a legnagyobb rendben talált: a konyhában ropogós baguette, egy kosárban festőién elrendezett gusztusos gyümölcs, a hűtőszekrényben pedig a kedvenc ételei várták. Agya a frissen vasalt ágyneművel meg volt vetve, hátha aludni szeretne. Szerette Carminát New Yorkban, de a világon semmi nem hasonlított a párizsi lakására és arra a gondosságra, ahogy az itteni házvezetőnője mindig készen várta, bármikor érkezett is.

Evett egy almát, készített magának egy csésze kávé, és a konyhaasztalnál ülve, békességgel eltelve nézett kifelé az ablakon. Egy idő után lezuhanyozott, és bebújt az ágyba. Aznapra több tennivalót is betervezett, de előbb egy kicsit pihenni akart, és nagyjából berendezkedni. Azt máris érezte, hogy nagyon meleg nap lesz. A lakásban nem volt légkondi, és nem is bánta. Szerette a forróságot, és a júliusra félig

kiürült város a maga szokatlanul lelassult iramával csendesebbnek, nyugodtabbnak tűnt. Júliusban a fél ország már nyaralt, a másik fele augusztusban ment vakációra, és ilyenkor Párizs még inkább elcsendesedett, sok üzlet és étterem is zárva tartott.

Jó két órát aludt a hűs Porthault ágyneműben; majdnem dél volt, mire fölébredt. Felhívott egy ismerős ügyvédet, hogy ajánljon neki magánnyomozót. Amikor feltárcsázta az ügyvéd által javasolt detektívet, megkönnyebbülten tapasztalta, hogy az nem utazott el nyaralni. Elmagyarázta neki a helyzetet, megadta a két Marnier nevét, és hogy Saint Paul de Vence-ban vagy a környékén laknak. A férfi megígérte, hogy e-mailben értesíti, ha lesz valami információja arról, hogy hol laknak, mivel foglalkoznak, mi a családi állapotuk, és egyéb részletekről. Nem úgy tűnt, mintha nehéznek találná a feladatot, különösen ha a mai napig arrafelé laknak, és nem szívódtak fel; Véronique Arnoldtól tudta, hogy ettől nem kell tartania.

Olyan megkönnyebbülést érzett, mintha máris teljesítette volna a küldetését, és e-mailben elújságolta mindhárom lányának, hogy megindította a nyomozást Sophie Agnès Marnier és az anyja felkutatására. Ezek után kiverte a fejéből az egészszet, és sétálni indult.

Végigsétált a Szajna partján sorakozó könyvbódék, a turisták kedvéért kirakott festmények és Párizsról készült fotók mellett, majd kiült egy kávézó teraszára egy kávéra meg pár falat ennielőre, s közben elnézte a járókelőket és a turistákat. Ezután elsétált a Notre Dame-ig, majd vissza a Quai de Béthune-ön lévő lakására.

A közelben volt nagypapa, később a szülei lakása, de oda nem ment el. Nem volt rá oka; oda csak olyankor ment, ha valamit ki kellett cserélni vagy meg kellett javítani, és ebben neki kellett döntenie. Ifjúsága emlékhelyeként megtartotta, de sokkal jobban szerette a maga vidámabb, kellemesebb otthonát. Hazaérve azon kezdett gondolkodni, hogy mit csináljon a következő hetekben. Ha más nem is, ideje aztán volt bőven. Töprengés közben elővette az állítólagos Belliniről készült fényképet, és hosszan, elmélyülten nézte. Jó ötletnek tartotta, hogy az általa ismert velencei kolostorban próbálja felderíteni a kép múltját és eredetiségét. Velence zsúfolt és forró volt nyáron, ennek ellenére a tervet vonzónak találta. És ha egyszer ő örökölte a festményt, tudni akarta, hogy eredeti-e, hogy aztán elmondhassa a lányoknak.

Visszatette a fényképet a dossziéba, amelyet magával vitt, és a pillanat hatása alatt eldöntötte, hogy elrepül Rómába. Szerette azt a várost, mindig jól érezte ott magát, még akkor is, ha egyedül utazott oda, és végső soron onnan is elmehet Velencébe. Olaszország mindig pezsdítően hatott rá, és erre most szüksége is volt. A Paul halála óta eltelt heteket nagyon nehezen viselte. A lányok visszatértek a saját életükhöz, ő pedig tudta, hogy neki is meg kell találnia a magáét. Paul nélkül egészen más lesz az élete. A haldoklása, és az, hogy fény derült az utolsó árulására, különös módon felszabadította a hozzá való kötődés alól, és most olyan szabadnak érezte magát, mint a válása óta soha. Ugyanakkor hiányzott is neki. Mindig megmaradt közöttük egy láthatatlan kötelék, amely most végre elszakadt. Hirtelen tenni akart valamit magáért, és Róma ehhez jó kezdetnek

tűnt. Mindössze egy napot akart ott tölteni, mielőtt továbbmegy Velencébe.

Szobát foglalt a velencei Hotel Ciprianiban és a római Hasslerben, és másnapra helyet foglaltatott a római gépre. Kénye-kedvére utazhatott, nem kellett senkihez sem alkalmazkodnia. Összekészített egy táskányi holmit, és másnap reggel indulásra készen állt. Eltette a festményről készült fotót is, és izgatottan várta, hogy újra ellátogasson a kolostorba. De már az is jó volt, hogy Olaszországba megy. Kaland lesz a javából.

A gép a Fiumicino repülőtéren landolt, ahonnan taxival ment be Róma belvárosába. A Hotel Hassler a városközpontban volt, a legjobb üzletek tőszomszédságában, a Trevi-kút fölött, a Spanyol lépcső tetején. Véronique szerette a szállodát, a régimódi és elegáns szobákat, annak ellenére, hogy mindig Paullal lakott benne. A bejelentkezéskor, és amikor elkísérték a szobájába, elhessegette ezt a gondolatot. A szép kilátású szobában mindent sárga szaténnal vontak be, és baldachinos ágy állt benne.

Nem sokáig időzött a szobában, a megérkezése után fél órával már sétára indult. Az utcákon hömpölygött a tömeg, és a levegő reszketett a hőségtől. Véronique fehér kartonruhát és szandált vett fel, a végrendelet megismerése óta nem viselt gyászt Paulért. Most már rá akarta csukni az ajtót a múltjára, de hogy mit hoz számára a jövő, arról sejtelve sem volt.

Órákig róttá az utcákat, be-betért a kis templomokba, és elment a kedvenc üzleteibe. Vett egy pár csinos cipőt, és elküldette a szállodába. Bárhová ment, ölelkező, karonfogva

sétáló párokat és kisgyerekes családokat látott, és mire visszaért a Trevi-kúthoz, újra magányosnak érezte magát. Jó lett volna együtt járni a várost valakivel, de az az idő számára már elmúlt. Ez kavargóit a fejében, mialatt a szökőkút mellett állva nézte, amint az emberek pénzt dobálnak bele, hogy teljesüljön a kívánságuk.

Egy kis koldusgyerek futott oda hozzá, és felajánlotta, hogy felváltja az euróit apróra. Ő mosolyogva belement, és adott egy érmét a fiúnak is, hogy ő is kívánjon valamit. Aztán csak állt, kezében a pénzekkel, és nem tudta, mit kívánjon. A kisfiú olaszul elmondta neki, hogy egyet szokás kívánni a szerencséért, egyet az igaz szerelemért, és a harmadikat, hogy az ember visszatérhessen Rómába. Véronique tudott annyira olaszul, hogy megértse a gyerek szavait.

Sokáig állt a szökőkutat bámulva, míg egyszer csak észrevette, hogy egy farmernadrágos, kék inges férfi figyel. Komoly arccal nézte őt, miközben a kezében lévő nehéz fényképezőgépet kattintásra készen rá irányította, de rögtön leeresztette, amikor észrevette, hogy Véronique meglátta. A tekintetük egy másodpercre találkozott, majd Véronique elkapta a szemét. Fiatal arcú, őszülő fekete hajú, európainak látszó férfi volt. Véronique úgy találta, hogy van benne valami nagyon különös. A férfi a következő percben eltűnt, és Véronique ismét a kívánságaira összpontosított.

Végül bedobta a három pénzérmét. A kisfiú tanácsát követve enyhe mélabúval szerencsét, szerelmet kívánva, és azt, hogy újra eljöhessen Rómába. Aztán elsétált a kúttól. Kicsit még barangolni akart a környéken, mielőtt visszamenne a szállodába. A forgalom óriási volt és kaotikus, amerre nézett, mindenütt embereket látott, akik fél tucat

különböző nyelven beszéltek egymással. Körülvette ez az elevenen lüktető élet, és nem volt kedve visszamenni a szállodai szobája magányába. Jó lett volna megosztani valakivel a város szépségének élményét, de nem volt kivel, és ettől kicsit elszomorodott.

Egy órát sétált még, felfedezett két újabb, elragadó szépségű kis templomot, majd elindult vissza a hotelhez vezető úton a Trevi-kút és a Spanyol lépcső felé, amikor váratlanul mintha felrobbant volna körülötte az utca, örületes forgalom közepén találta magát, ahol jobbra-balra autók robogtak, közöttük pedig robogók szalamoztak veszett iramban. Csak állt dermedten, és nem tudta, merre lépjen.

Látta, hogy egy piros Ferrari közeledik felé szemből, teljes sebességgel. Úgy jött, mint egy megvadult bika, és a pillanat kimeredett. Már tudta, hogy a Ferrari el fogja ütni, és ő talán meghal. Úgy állt ott, mint akit hipnotizáltak, nem mozdult, látta a vezetőt és a száguldó járművet, és hirtelen nem bánta, ami történni fog. Paul elárulta, a gyerekeinek már nincs szükségük rá, nincs semmi, amit még el akar végezni. Az élete elrobog mellette, és egyszeriben olyan mindegy volt, hogy él-e vagy meghal. Tökéletesen mellékesnek tűnt. Mit számít az, ha egy római utcán ér véget az élete?

Hallotta, hogy valaki felsikolt, és pontosan abban a pillanatban, amikor eldöntötte, hogy nem mozdul, de hogy miért, azt később sem tudta megfejtetni, egy korábban soha nem érzett erő akkorát taszított rajta, hogy felröpült a levegőbe, majd négykézláb levágódott az utca kövezetére. A mellette elzúgó Ferrari pár méterrel arrébb hangos fékcsikorgással megállt. Autók tülköltek, emberek kiáltoztak

olaszul, majd hirtelen egy magas, testes, sötét hajú férfi hajolt fölé rémült arccal, és megpróbálta fölsegíteni.

Véronique remegő lábakkal felállt. Csúnyán lehorzsolódott a bőr a térdéről és a tenyeréről, alaposan összevérézte vele a fehér ruháját. Ijesztő látványt nyújtott, de nem kevésbé volt ijesztő az a tény, hogy a Ferrari majdnem halálra gázolta. Valami ellökte őt a kocsí útjából. Fogalma sem volt, ki vagy mi lehetett, hiszen senki sem volt a közelében. A Ferrari sofőrje, aki felsegítette, ugyanúgy remegett, mint ő, és az arca hamuszürke volt, akárcsak az övé. Kivezette a járdára, leültette a járdaszélre, és odaadta a zsebkendőjét, hogy törülgesse le a vért a tenyeréről és a térdéről. Véronique az átéltek hatása alatt még fájdalmat sem érzett. A férfi fölébe hajolt.

- Kis híján megöltem - mondta angolul, erős akcentussal. Amikor odanyújtotta a zsebkendőt, Véronique látta, hogy remeg a keze. Lenvászon zakó és sűrű nadrag volt rajta, s a csuklóján nagyméretű aranyórát viselt. Véronique a kiejtését hallva majdnem biztos volt benne, hogy orosz. - Elviszem egy kórházba - ajánlotta a férfi. Az emberek eközben kerülgették őket, az autók pedig türelmetlenül dudáltak az egy helyben veszteglő kocsija miatt.

- Nem, nem, jól vagyok - bizonygatta elhaló hangon Véronique, aki halálosan zavarban volt, és szégyellte magát, amiért ilyen állapotba került, de még inkább azért, amiért hagyta, hogy csaknem elgázolják, és nem értette, hogy mindezt miért tette. Soha életében nem érzett ilyen készletetést. Paul halála, és mindaz, amit azóta megtudott, nem maradt hatástalan rá. - Sajnálom. Azt hiszem, az

ijedtségtől lebénultam. – El akarta hitetni magával, hogy pillanatnyi bénultság volt, és nem valami rosszabb.

– Meg kell mutatnia magát egy orvosnak – intett a fejével a férfi a véres zsebkendőre, amellyel Véronique a lábát törülgette. Markáns vonásai, átható kék szeme és mély hangja parancsoláshoz szokott emberre utalt. Nagyjából egyidős lehetett vele.

– Csak karcolás, semmi komoly – tiltakozott erőtlenül Véronique, miközben egész testében remegve próbálta összeszedni magát.

– Elviszem a szállodámba, és hívunk egy orvost – mutatott a férfi a Hasslerre, mire Véronique halványan elmosolyodott. Eközben valaki odahozta a táskáját, amely lerepült a karjáról. Rikítóan pink vászonból készült táska volt, ezt szokta magával vinni, ha vásárolni indult. A nő, aki odavitte, együtt érzően rámosolygott. Véronique ruhája elszakadt, csupa vér és piszok volt, tudta, hogy rémesen nézhet ki. Szánalomra méltó volt, ahogy ott ült, és csakugyan rosszul érezte magát, enyhén szédült is, úgyhogy kezdte belátni: nem is lenne rossz orvost hívni.

– Én is ott lakom – mondta, miközben a férfi fölsegítette a járdaszélről, és elvezette a Ferrarihoz. Véronique újból törülgetni kezdte a térdét a zsebkendővel. Nem akarta összevérezni a kocsit, de a férfi láthatóan nem aggódott emiatt. Hálás volt neki, amiért nem halt meg.

– Róma nagyon veszélyes hely – mondta, miközben elindította a kocsit, és fölkapaszkodott a dombra, a szállodához. – Túl nagy a forgalom, túl sok az autó és a motor. Örültek vezetik őket.

Egy perc múlva megérkeztek a szállodához, és a férfi karonfogva kísérte be a hallba, majd a recepcióhoz, ahol kérte, hogy hívjanak orvost hozzá. A recepciós látta rajta, hogy az ájulás környékezi, vérzik a keze, és aggodalmas arccal fordult a férfihoz, akit Mr. Petrovichnak szólított.

- Balesetet szenvedtünk az utcán - magyarázta Petrovich, Véronique pedig megmondta a szobája számát, és kérte a kulcsot. A recepciós megígérte, hogy rögtön küld hozzá egy orvost.

Az orosz elkísérte a szobájához, ahol újra hosszan bocsánatot kért, és megkérdezte, elég jól érzi-e magát ahhoz, hogy egyedül merje hagyni. Véronique megnyugtatta, hogy igen, mire a férfi megkönnyebbülten ránézett:

- Komolyan azt hittem, hogy halálra gázoltam. Még sohasem volt balesetem - mondta kétségbeesetten.

- Az én hibám volt - felelte Véronique, legalább annyira a férfi, mint saját maga megnyugtatóására. - És már jól vagyok. - A legkevésbé sem volt jól, még mindig remegett, de úgy gondolta, már így is épp elég bajt okozott a férfinak.

- A saját szobámba kértem az orvost. Felhívom, ha megérkezett - mondta még az orosz. Véronique nem örült ennek, de nem volt ereje vitába szállni vele. Kinyitotta a szobája ajtaját, és már csak arra vágyott, hogy levegye magáról a véres ruhákat, hideg vízzel megmossa az arcát, és ledőljön. Sokkal jobban szerette volna, ha az orvos az ő szobájába jön. Az orosz elment. Volt valami ismerős az arcában, de nem tudta hova tenni, és túl zaklatott volt, semhogy gondolkozni tudott volna.

Elszörnyedt, amikor meglátta magát a fürdőszobai tükörben. Gyorsan levetkőzött, és a padlóra dobta a ruháit.

Jó lett volna lezuhanyozni, de még mindig szédült, és félt, hogy el talál ájulni, ezért csak a lábát és a kezét mosta meg a mosdónál, és utána végigdőlt az ágyon. Lüktető fejfájás tört rá. Öt perc múlva megszörrent a telefon. Mr. Petrovich szólott, hogy megérkezett az orvos, és a lakosztályában várja őt. Ez az ember nem vesztegette az idejét. De látni lehetett, hogy a szálloda vezetése nagyra tartotta az orosz, bárki volt is ő.

A férfi megadta a kettővel följebb lévő, ötödik emeleti lakosztálya számát, Véronique pedig felvett egy másik ruhát, és fölment. Amikor kiszállt a liftből, Petrovich már várta, és bevezette egy gyönyörű lakosztályba, amelynek hatalmas, körbefutó erkélyéről látni lehetett egész Rómát. Ez volt az elnöki lakosztály. Az orvos a nappaliban várta, a kanapén pedig egy gyönyörű nő feküdt. Petrovich oroszul szólt hozzá, mire a lány egy pillantást vetett Véronique-ra és az orvosra, majd szó nélkül eltűnt a hálószobában. Nagyon fiatalnak látszott, sortot és nyakpántos topot viselt, az alakja pedig olyan volt, mint egy istennőé.

Véronique eléggé megviseltnek érezte magát. Petrovich szólt neki, hogy üljön le, az orvos pedig megnézte a tenyerét és a térdét. Véronique csak akkor vette észre, hogy maradt még rajtuk valamennyi az utca porából. A férfi hozzászokhatott, hogy megmondja másoknak, mit csináljanak, és ez nem kerülte el a figyelmét. Őt is úgy kezelte, mint egy gyereket, akárcsak a lányt, akit átküldött a másik szobába. Még az orvos is megilletődötten nézett az oroszra, amikor beszámolt neki a történekről. Ezután Véronique-hoz fordult, és megkérdezte, beütötte-e a fejét, vagy elveszítette-e az eszméletét, amire Véronique nemmel válaszolt. A kezére és a térdére esett, amikor félresodorták

vagy félrelökték, vagy ki tudja, mi történt. Továbbra sem értette. Valami vagy valaki hátulról emberfeletti erővel ellökte az autó útjából. Egy ember, vagy az őrangyala.

Az orvos fertőtlenítővel megtisztogatta a sebeit, és közölte, hogy nem szükséges összevarrni. A sérülései nem voltak mélyek, a vérzés főleg a horzsolásokból származott. Azt is megnézte, hogy nincs-e csonttörése, de nem volt.

A magas orosz megkönnyebbült.

- Majdnem megöltem őt - vallotta be büntudatosan az orvosnak, aki mindkettőjükre rámosolygott. Láta, mennyire kiborultak a történetek miatt, s most sietett megnyugtatni őket, hogy Véronique-nak nem történt komoly baja, egykettőre rendbe fog jönni. Erre már Véronique is kezdte jobban érezni magát, és visszamosolygott a két férfitra. Lassan kezdett felengedni benne a feszültség. Az orvos megkérdezte a nevét, hogy beleírhasa a jelentésébe. Véronique megmondta, mire az orosz ránézett, és közölte, hogy ő Nikolai Petrovich. Véronique ebben a pillanatban rájött, hogy kicsoda: az egyik legbefolyásosabb ember Oroszországban, multimilliárdos, akinek Párizsban és Londonban is van lakása, jachtjai pedig szerte a világon, s egész gyűjteményt hozott össze a földkerekség leggyorsabb autóiból és legszebb nőiből. Véletlenül egy nagyon fontos emberrel üttette el magát.

Amikor Nikolai kinyitott egy üveg pezsgőt, az orvos diszkrétan távozott.

- Igyon, jobban fogja érezni magát - nyújtotta Véronique-nak a pezsgővel telt poharat. - Nagyon sajnálom, hogy megsebesítettem. - Azzal magának is töltött egy pohárral.

- Én is nagyon sajnálom, hogy nem mozdultam onnan - felelte Véronique. A férfi ekkor kimutatott a teraszra, majd kinyitotta az ajtót, Véronique pedig, kezében a pezsgős pohárral, kilépett utána. Odakint még a lélegzete is elállt a látványtól. Könnyen lehet, hogy innen nyílt a legszebb kilátás a városra. Körbesétálva megcsodálták, majd leültek két nyugszékre, és néhány korty pezsgő után végre Véronique is felengedett.

- Mindig itt lakom, a kilátás miatt - mondta a férfi kinézve a városra, majd hirtelen rámeredt Véronique-ra. - Gyönyörű szeme van, mint két zafír - mondta. Bizonyára nagyon jó ízlése volt, ezzel együtt érződött rajta némi faragatlanság. Egyszerű volt, és már-már a nyers őszinteségig célratörő. - Hol él?

- Leginkább New Yorkban, és néha Párizsban.

- Egyedül van itt? - Az asszony bólintását látva meglepődött, - Nem házas? - A gyűrűt keresve a kezére pillantott, de Véronique ujjain nem volt semmi. - Én sem vagyok - mondta tárgyilagosan. Véronique sejtette, hiszen látta a kanapén heverő lányt, aki azóta nem mutatkozott. - Elváltam - árulta el a férfi majdhogynem büszkén, mintha ez valami státuszszimbólum lenne. - A volt feleségem gyűlöl - közölte minden átmenet nélkül olyan arccal, hogy Véronique majdnem elnevette magát. - Nagyon rossz férj voltam. - És rámosolygott. Paul is az volt, de Véronique ezt nem közölte a férfival.

- Most halt meg a volt férjem. Emiatt zaklatott voltam, talán ezért mentem át figyelmetlenül az úttesten. Jó barátok voltunk.

- Maga jó ember lehet, ha barátok maradtak a volt férjével - felelte Petrovich, és feszülten nézett rá.

- Már nagyon régen elváltunk. - Véronique nem tudta, miért, de mintha fontosnak tartanák, hogy meséljenek egymásnak az életükről. Talán az, hogy kis híján a halálát lelte a férfi autójának kerekei alatt, valami közvetlen kapcsolatot teremtett kettőjük között. Úgy tűnt, hogy a férfi mindent meg szeretne tudni róla.

- Vannak gyerekei? - Fiatalnak látta, fiatalabbnak, mint amennyi valójában volt.

- Három lányom van. Kettő New Yorkban, egy Los Angelesben.

- Nem kellene egyedül utaznia - pirongatta meg a férfi. - Túl veszélyes egy gyönyörű nőnek.

- Köszönöm - mosolyodott el Véronique. Nem árulta el, hogy nem volt más választása. És gyönyörűnek sem érezte magát, inkább ziláltnak. A tenyere és a térdje is jobban fáj, mint eleinte, ráadásul a fertőtlenítőszer csípte, égette. A pezsgő nyugtatólag hatott rá, de így is érezte.

- Nekem négy lányom van - mesélte Petrovich. - Mindig szerettem volna egy fiút. - Véronique bólintott, és szomorúan gondolt Bertie-re, akiben keservesen csalódnia kellett, annak ellenére, hogy oly sok szeretetet pazarolt rá.

- A lányok mindig szeretik az apjukat - válaszolta szelíden Véronique, mire a férfi arca felderült, és beismerte, hogy valóban így van.

- Szeret hajózni? - kérdezte Petrovich. Véronique bólintott. - Akkor el kell jönnie vacsorázni valamelyik hajómra. Szokott Dél-Franciaországba menni?

- Pár hét múlva ott leszek a lányaimmal. Valamikor augusztusban.

- Mindnyájuknak el kell jönniük vacsorázni. - Nevetni kezdett; már ő is sokkal fesztelenebb volt. A baleset őt is megijesztette. - Megünnepeljük, hogy nem öltem meg.

- Azt hiszem, valaki ellökött az útból - mondta Véronique elgondolkodva.

- Nem az volt megírva, hogy meghaljon - felelte ünnepélyes komolysággal a férfi. - Ezentúl jobban kell élveznie az életét, mint eddig, mert élve maradt. - Néha keressé a szavakat. Folyékonyan beszélt angolul, de korántsem tökéletesen. - Minden nap ajándék. - Véronique így még sohasem gondolt az életére, de igazat adott a férfinak. Úgy érezte, másodszor is esélyt kapott a sorstól. Ha valami nem lökte volna el az útból, a gyerekei most őt is eltemethetnék. Kijózanító gondolat volt. Mindketten szótlánul ültek egy hosszú percig, és nézték a várost. Alkonyodott. A férfi kisétált a terasz korlátjához, majd Véronique is csatlakozott hozzá, és lenéztek arra a helyre, ahol majdnem az autó alá került. Őrült forgalom volt odalent, de a szökőkút innen még gyönyörűbbnek látszott.

- Ma hármát kívántam - szólalt meg halkán, visszagondolva a szökőkútba dobott három pénzérmére.

- Akkor mind a három teljesülni fog - nézett rá mosolyogva a férfi. - A kívánságoknak varázserejük van. Maga jó ember, ezért lett ma megmentve.

- Én ebben nem vagyok olyan biztos - felelte óvatos mosollyal Véronique. Már kezdte érezni a pezsgő hatását. Időközben ugyanis Nikolai újratöltötte a poharát. - Szerintem csak szerencsém volt.

- Azt a szerencsét kapjuk, amit megérdemlünk - jelentette ki a férfi, majd letette a poharát, és az asszonyra nézett. - Vacsorázna ma este velem?

Véronique meglepődött, és arra gondolt, hogy vajon mi lett a lánnyal a hálósobában. Nikolaion nem látszott, hogy törődne vele.

- Nem vagyok olyan állapotban, hogy elmenjek valahova - nézett végig Véronique a bőröndből sietve kihúzott, gyűrött ruháján, lehorzsolt térdén és tenyerén.

- Vacsorázhatunk itt is. Nagyon jó a konyhájuk - felelte a férfi egyszerűen. A luxusautója és a nyilván költséges hobbijai ellenére nem játszotta meg magát, és láthatóan élvezte a vele folytatott beszélgetést. Még nem találkozott Véronique-hoz hasonló nőekkel, minden idejét fiatal lányokkal töltötte, akik a pénzéért szegődtek mellé. Véronique egy teljesen másféle világból jött. Átnyújtotta neki a szobaszolgálat étlapját, azután megrendelte a vacsorát.

A tetőterazon ülve hosszan csevegtek Rómáról, a művészetekről, majd később Velencéről, és a festményről is, amelyet Paul örökségképpen rá hagyott. Félóra múlva három pincér meghozta a vacsorájukat, és fel is szolgálta nekik. Véronique szarvasgombás tésztát és ráksalátát kért, a férfi pedig első fogásként kaviárt rendelt mindkettőjüknek. A vacsora pazar volt, és a sommelier kiváló bort, egy üveg Chassagne-Montrachet-t választott hozzá.

A vacsora végére Véronique teljesen ellazult, élvezettel beszélgetett a férfival, és érezte, hogy egy kicsit becsípett. Nem volt részeg, de kellemesen oldott állapotba került, és enyhén szédült. Furcsa és szokatlan nap volt mögötte: majdnem meghalt egy római utcán, most pedig együtt

vacsorázik egy páratlanul szépséges teraszon a világ egyik leggazdagabb embere társaságában. El sem tudta képzelni, hogy fogja ezt elmagyarázni a lányainak. És közben tudta, hogy a férfinak igaza van. Meg kell ragadnia a napot, az életet, méghozzá két kézzel, és kiélvezni minden egyes percét. Ez az ember úgy nézett ki, mint aki ezt tette a jachtjaival, a repülőgépeivel, a házaival, a különleges autóival és a pazar nőivel. És úgy tűnt, hogy vele is nagyon jól érzi magát.

A pincérek elvitték a tálcákat és elvonultak, Véronique pedig megköszönte a vacsorát, és közölte: úgy érzi, most le kell feküdnie. Izgalmas nap volt, és a férfi korábban már említette, hogy üzleti ügyben kora reggel Londonba kell repülnie.

Visszakísérte őt a szobájához, és búcsúzóul odaadta a névjegykártyáját. Rajta volt az összes elérhetősége, és elkérte Véronique névjegyét is. Megígérte, hogy fel fogja hívni, és emlékeztette a Dél-Franciaországban esedékes vacsorameghívására.

- És vigyázzon, amikor átmegy az úttesten! - intette atyaian, mire Véronique elmosolyodott.

- Nagyon jól éreztem magam ma este, Nikolai. Köszönöm, és sajnálom, hogy annyi kellemetlenséget okoztam - mondta. Bűntudata volt, amiért majdnem autóbalesetet okozott. A férfi bőségesen kárpótolta a törtétekért. Kedves és figyelmes volt hozzá, és az idejéből is jócskán áldozott rá, nem beszélve a vacsoráról. Véronique örült, hogy a nap végül ilyen váratlan fordulattal ért véget.

- Maga veszedelmes nőszemély azzal a hatalmas kék szemével - fenyegette meg tréfásan ujjával a férfi. Véronique

meglepődött: eddig még soha senki nem mondta rá, hogy veszedelmes. Aznap egy hajszálon múlt, hogy mindkettőjük élete visszafordíthatatlanul megváltozzon, és hálások voltak, amiért végül nem lett belőle tragédia. Sőt, inkább egy tökéletes este lett belőle, és Véronique új baráttra tett szert. – Találkozunk Dél-Franciaországban, vagy még előbb. Keresni fogom – ígérte Nikolai, és melegen átölelte. – Vigyázzon magára, Véronique. – Azzal mosolyogva visszaballagott a lifthez, Véronique pedig a nyitott ajtóból integetett a férfinak.

Amikor becsukta a szobája ajtaját, olyan érzés fogta el, mintha az elmúlt órákban másvalaki életét élte volna. Hogy kiét, azt nem tudta, de hogy nem a sajátját, abban biztos volt. Kapott egy sms-t, amiben a férfi jó éjszakát és szép álmokat kívánt neki. Már félig aludt, amikor elolvasta, és mindjárt meg is fogadta a tanácsot.

Addigra a férfi már a lány karjai között feküdt, aki türelmesen várt rá órákig a hálószobában, és volt annyi esze, hogy egy rossz szót se szóljon.

Hatodik fejezet

Mire Véronique másnap reggel felébredt, Nikolai már kijelentkezett a szállodából. Felnyögött, amikor meglátta magát a tükörben. A két térde olyan volt, mint egy-egy hamburger, és a lábszára tele zúzódásokkal. A keze is fájt még, és a pezsgőtől másnapos volt.

- Kész romhalmaz vagy - közölte a tükörképével, aztán befeküdt a kádba, hogy kiáztassa a zúzódásait, és lazítson. Mire felöltözött, már jobban érezte magát, és mosolyogva gondolt vissza az estére, amit az elnöki lakosztály teraszán töltött. Nikolaiban érdekes embert ismert meg, kíváncsi volt, hall-e még felőle. Nem tartotta valószínűnek, de mókás lenne bemutatni őt a lányoknak, ha tényleg megjelenne nála Dél-Franciaországban. Alaposan meglepődnének rajta, hogy megismerkedett vele, mint ahogy maga is meg volt lepve ezen. Csendes, nyugodt életében nem szokott Nikolai-féle emberekkel összefutni. Első pillantásra semmi közös nem volt bennük, mégis remekül el tudott vele beszélgetni, és az élet dolgait illetően sok bölcsességet tapasztalt nála. Olyan ember volt, aki bizonyára maradéktalanul kiélvezett minden egyes napot, és neki is ezt tanácsolta. Kapcsolatuk nem lépett túl az ártatlan flörtölésen, de tagadhatatlanul izgalmas és vonzó férfinak találta. Azt nem tudta volna elképzelni, hogy intimebb viszonyba kerüljön vele, ahhoz túlságosan különböztek egymástól, és a pletykák alapján ő amúgy is túl öreg volt a férfihez, de a vele való ismeretséget nem utasította volna vissza, és remélte, hogy még hallat magáról.

Jó hangulatban jelentkezett ki a szállodából. A recepció bérelt számára egy autót, azzal indult el Velencébe. Repülővel is mehetett volna, de inkább az autóvezetést választotta, hogy útközben elgyönyörködhessen a toszkán tájban. Délben indult, és késő délutánra meg is érkezett Velencébe. Sima útja volt, jórészt a Firenzét és Bolognát elkerülő autópályákon haladt. A Hotel Cipriani, ahol szobát foglaltatott, kishajót küldött érte a parkolóba, ahol leadta a bérelt autót, s azzal vitték a szállodához. Az apartmanjából a

lagúnára lehetett kilátni. Gyönyörű, meleg nyáreste volt, miután kicsomagolt, a szálloda egyik kishajója elvitte a Szent Márk térre, hogy körbesétálhassa a teret. Már alig várta, hogy újra fölfedezhesse Velencét. Évek teltek el azóta, hogy utoljára itt járt.

A város még szebb volt, mint amilyennek az emlékezetében élt: elgyönyörködött a hatalmas székesegyházban, a Dózse-palotában és a kávézók teraszain falatozó, borozgató emberekben. Mindent elleptek a turisták, de egyáltalán nem bánta. Biztonságban érezve magát, két órát sétált a téren, egy utcai árustól fagyaltot vett, megbámulta a katedrális éjszakai kivilágításban, és figyelte az embereket, ahogy gondolába ülnek, hogy átvigyék őket a Sóhajok hídja alatt. Gondolatban újra megállapította, hogy Velence a világ legromantikussabb városa. Felidéződtek Paullal töltött nászútjának az emlékei, de megpróbált nem gondolni rájuk. Ahogy Nikolai mondta az előző este, a múlt elmúlt, előre kell nézni a jövő felé, és élvezni a jelent. Bölcs tanács. Kellemesen fáradt volt, amikor beült a kishajóba, amely visszavitte a Ciprianiba. A lagúnán átkelve Velence fényeit bámulta.

Visszatérve a szobájába kiállt a kis balkonra, s közben felidézte Róma látképét, amelyben előző este gyönyörködött. Eszébe jutott Nikolai, a közösen elköltött vacsorájuk és a szerencsétlen balesetük, amelyből majdnem tragédia lett. Nem sokkal ezután lefeküdt, és közvetlenül mielőtt elaludt volna, kapott tőle egy sms-t. Mosolyogva olvasta az üzenetet, amelyben a férfi leírta, hogy reméli, már jobban van, enyhültek a tegnapi viszontagságos római városnézés kellemetlen utóhatásai. Rögtön válaszolt: megint

megköszönte a vacsorát, és megnyugtatta, hogy jól van, élvezi Velencét, és reméli, hogy majd újra találkoznak.

Másnap kora reggel ébredt, a balkonon megreggelizett, majd újra a Piazza San Marcóra [Szent Márk tér] vitette magát, de ezúttal azzal a céllal, hogy alaposabban bebarangolja a várost. Járt a szűk, zegzugos sikátorokat, és valahányszor azt hitte, hogy eltévedt, váratlanul újra ismerős helyen találta magát. Úgy tűnt, mintha az utcák visszakanyarodnának és kereszteződnének, de lassanként kezdte kiismerni magát. Álomszép kis templomokba tért be, elámult a bonyolult márványdíszítéseken és a pompás freskókon, és akármerre ment, mindig új csodákra bukkant. A lélegzetelállító szépségű műalkotások látványa izgalmas felfedezőúttá változtatta az egyszerű sétát. Órákig tartó bóklászás után egy kis téren leült egy padra, és körülnézett. Fogalma sem volt, hol van, de ez nem is volt fontos, mert tudta, hogy visszatalál a Szent Márk térre, és Velencében minden talpalatnyi hely tele van szemet gyönyörködtető látnivalókkal.

Pár perce ülhett a pádon, amikor leült mellé egy férfi. Véronique nem tudta, miért, de halványan ismerősnek tűnt. Mintha már látta volna valahol a vállán lógó nehéz fényképezőgéppel, de az arcát nem tudta hova tenni. Észrevette, hogy a férfi is vet rá egy pillantást, és összerezzent, amikor meglátja a rövid rózsaszínű szoknyája alól kilátszó lehorzsolt térdét. Pedig már sokkal jobban nézett ki, mint egy nappal korábban, nem is fájt annyira, és nem gátolta a sétában. De tudta, hogy gyógyulófélben is elég rémesen néz ki. És amikor a férfi meglátta a kezét is, megint összerezzent.

- Csúnya esés lehetett - szólalt meg együtt érzően, jellegzetes brit angolsággal. A padra letett angol nyelvű útikönyv alapján tudhatta, hogy Véronique beszél angolul. Véronique épp arra próbált rájönni, hogy most hol van, de egyelőre sikertelenül. Rámosolygott a férjira. Fiatalos arc, őszülő haj, komoly, sötétbarna szem.

- Összetalálkoztam egy autóval Rómában - felelte könnyedén. - Nem olyan vészes, mint amilyennek kinéz. -A férfi láthatóan nem volt erről meggyőződve. Véronique lábán a zúzódások mostanára szép lilává változtak, ám őt annyira lenyűgözték a látnivalók, hogy meg is feledkezett róluk.

- Itt legalább nem ütheti el egy autó sem - jegyezte meg derült arccal a férfi. Aztán megemlített egy templomot, amit épp most látott, és úgy gondolta, Véronique-nak is érdemes lenne megnéznie. Ő megköszönte, és fölemelte az útikönyvét, hogy kikeresse belőle. A férfi pár perc múlva elment. Véronique-ban még mindig ott motoszkált, hogy valahol már látta őt, de aztán úgy döntött, hogy csak képzelődik, és el is feledkezett az egésztől. Arra gondolt, hogy megkeresi az idegen által említett templomot, de amikor meglátta a térképen, megijedt, hogy újra el fog tévedni. Sok kis utcán keresztülhaladva ért volna oda, és túl bonyolultnak találta. Inkább egyenesen ment tovább, és ki is jutott a Szent Márk térre, ahogy számított rá.

Meg volt elégedve a délelőtti felfedezőúttal: sok csodálatos épületet látott, gyönyörű kis templomokat és kápolnákat, belsejükben a Velencére jellemző reneszánsz műalkotásokkal. A téren kiült az egyik kávézó teraszára, kávé és fagyaltot rendelt, majd a táskájából elővett egy jegyzetömböt, és hozzáfogott, hogy vázlatokat készítsen.

Azok után, amiket most és előző nap Rómában látott, ki volt éhezve a rajzolásra. Leskiccelte a teraszon ülők némelyikének portréját, közben ivott egy-egy korty kávé, evett pár kanál fagyaltot, és addig föl sem nézett, amíg készen nem lett a pár asztallal odébb ülő nőről készült rajzzal. Ahogy a jegyzetfüzetet letéve körülnézett, meglátta a fényképezőgépes férfit. Két asztallal arrébb ült, és elmosolyodott, amikor Véronique észrevette őt.

- Követ engem? - mutatott rá incselkedve.

Véronique nevetve rázta meg a fejét. Útjaik aznap már másodszor keresztezték egymást, de persze Velence kisváros volt, és minden útja a Szent Márk térre vezetett.

- Szerintem maga követ engem - vádolta meg tréfásan a férfit, aki tagadta a vádat. Amikor a köztük lévő asztal megüresedett, anélkül, hogy megkérdezte volna, leült Véronique mellé, és megcsodálta a rajzát.

- Nagyon jó - mondta elismerően, mire Véronique zavartan eltette a jegyzetfüzetet. Soha nem szerette másoknak megmutatni a műveit, mert szégyellte. És vázlatot is már csak ritkán készített. Ma azonban újra ihletet kapott. Most, hogy Olaszországban volt, újra festeni szeretett volna.

- Nos, árulja el nekem, miért jár a nyomomban egész Velencén át? A CIA vagy a KGB ügynöke? - kérdezte a sötétbarna szemű, őszülő hajú férfi színlelt komolysággal, de a huncut csillogás a szemében elárulta. Volt a lényében valami csúfondáros derű, ami nevetésre ingerelte Véronique-ot. De mivel ugyanazokat a helyeket járták végig, nagyon könnyű volt ugyanazokkal az emberekkel többször is összefutni. Ő mindössze jellegzetesebb külsejű volt, mint azok a turisták, akikkel lépten-nyomon találkozott a város

utcáit járva, ezért rögtön felismerte. – Járt már a Dózsepalotában? – kérdezte a férfi kíváncsian.

– Ma reggel voltam ott... gyönyörű! Be akartam menni a székesegyházba, de nem lehetett látni a sor végét. – Véronique nem szokott idegenekkel szóba állni, de ebben az emberben volt valami lazaság és nyitottság, és annyira ártalmatlanok voltak a beszélgetéseik, így nem bánta, hogy odaült az asztalához, és újra szóba elegyedtek.

– Elárulok magának egy trükköt, amivel bejuthat a székesegyházba – halkította le a hangját titokzatosan a férfi. – Ha szól az egyik őrnek, hogy a misére jön, rögtön beengedik. Egy barátom mondta nekem, és működik. Ma kipróbáltam.

– Ez komoly? – nézett rá meglepetten Véronique. Hálás volt a tippért; nem akart órák hosszat sorban állni a hőségben.

– Komoly. Próbálja ki – tanácsolta a férfi, mindegyre szemkontaktust keresve vele.

– Kipróbálom, köszönöm – mosolygott rá Véronique, és megint elfogta az az érzés, hogy már korábban is látta ezt az embert, nem csupán délelőtt a pádon. Erőteljes *déjà vu* érzés volt. A fényképezőgépére pillantott, és akkor eszébe jutott. A Trevi-kútnál látta, Rómában, amikor a három kívánságra készült. Észrevette, hogy a férfi figyeli őt, és ráemeli a fényképezőgépét, aztán hirtelen eltűnt, ő pedig megfélekezett róla. – Két nappal ezelőtt láttam magát Rómában – mondta elgondolkodva. – Azt hiszem, le akart fényképezni, amikor három pénzermét készültem bedobni a szökőkútba.

A férfi bólintott. Ő már korábban felismerte Véronique-ot. Mellbe vágta a szépsége és szemének szokatlan, levendulakékbe hajló színe.

- Nem sokkal ezután újra láttam magát - felelte büntudatos arccal, és Véronique térdére mutatott. - Attól tartok, ezért én vagyok a felelős.

- Nem - rázta meg a fejét Véronique. - Majdnem elütött egy autó. - Hirtelen felidéződött benne az az erőteljes lökés, ami megmentette attól, hogy a Ferrari kerekei alá kerüljön, de nem értette, mit jelentenek a férfi szavai.

- Félek, hogy kicsit elragadtattam magam. Azt hittem, mindjárt meghal.

- Maga lökött félre? - kiáltotta Véronique döbbenten, mire a férfi restelkedve bólintott. - Úgy éreztem, mintha valaki meglökött volna, de nem voltam benne biztos. Arra gondoltam, a sors keze lehetett. - És hálásan rámosolygott a férfira.

- Nem, csak én voltam az. Úgy láttam, hogy nem fog onnan elmozdulni. A rémülettől mintha megbénult volna. - Véronique nem akarta bevallani neki, hogy ma sem érti, miért állt ott földbe gyökerezett lábbal, nézve, ahogy Nikolai autója nyílegyenesen száguld felé. - Szörnyen éreztem magam, amikor ma délelőtt megláttam a térdét.

- Megmentette az életemet! - kiáltotta elragadtatva Véronique. - Miért nem maradt ott? Amikor körülnéztem, nem láttam senkit, utána meg enyhén sokkos állapotban üldögéltem a járda szélén.

- Láttam, hogy a sofőr kiszáll a kocsiból, hogy segítsen magának, és miután elesett, sokan gyűltek maga köré. Nem gondoltam, hogy szüksége lenne még rám is. Tudtam, hogy

rendbe fog jönni – felelte csendesen a férfi. Véronique nem tért magához a csodálkozástól, hogy ez az ember volt az őrangyala, és hogy újra összetalálkoztak itt, Velencében.

– Gyakran csinálja ezt? Gyakran szokott megmenteni embereket, ha épp el akarja gázolni őket valami? – Közben valósággal megrendült attól, hogy megismerte azt az embert, aki megmentette az életét, és most személyesen mondhat neki köszönetét. Mert akkorát taszított rajta, hogy szó szerint elrepült az autó elől, csak a leérkezése sikerülhetett volna ügyesebben.

– Soha. Rettenetes alak vagyok. Rendes körülmények között idős hölgyeket szoktam lelökdösni a lépcsőn. – De gazembernek még nehezebb volt elképzelni, mint hősnek.

– Egyébként meg épp előttem állt, és arra gondoltam, ha magát elüti, engem is elüthet. Úgyhogy teljes mértékben önző cselekedet volt. – Megint ott bujkált az a gonoszkodó-huncut csillogás a szemében. Fanyar humora volt.

– Nem hiszek magának – jelentette ki Véronique, mire a férfi elnevette magát.

– Mindenesetre a csinos térdeit meg a kezét nekem köszönheti. Bocsánatot kérek a kegyetlenségemért.

– Már nem is fáj. Sokkal rosszabb lett volna, ha elüt az autó – felelte szelíden Véronique.

– Csakugyan. És kellemetlenebb is – hangzott a nagyon angolos megjegyzés.

– Szabályosan felrepültem a levegőbe – mesélte Véronique. – Az a szegény sofőr halálra rémült.

– Azt elhiszem. Túl gyorsan vezetett, és nem sok híja volt, hogy elüsse magát. – Megmentője láthatóan begurult. – Rómában mindenki túl gyorsan vezet. – Mindketten tudták,

hogy ez igaz, de a férfi teljes mértékben a Ferrari vezetőjét hibáztatta.

- Az én hibám volt - ellenkezett Véronique. - Nem tértem ki az útjából. Nem tudom, miért, egyszerűen lebénultam - vallotta be.

- Ezért löktem el olyan erővel. Nem gondoltam bele, hogy nagyon meg fogja ütni magát. Örülök, hogy nem tört el semmije - tette hozzá megkönnyebbülten. Aznap este sokat gondolt a nőre. Szörnyű élmény volt látni, hogy mindjárt halálra gázolják. - Egyébként Aidan Smith vagyok - nyújtotta a kezét, és annak rendje és módja szerint kezet fogtak.

- Véronique Parker - viszonzta az udvarias bemutatkozást a nő.

- Örvendek, hogy megismertem - mondta a férfi illemtudóan, megint csak megjátszott komolysággal. - És ne kövessen tovább, Véronique Parker. - Felállt, kifizette a kávéját, és már menni készült, amikor Véronique is fölállt.

- Megpróbálom - ígérte. - Most visszamegyek a szállodámba, úgyhogy nem kell aggódnia. - Mindketten nevettek.

- Hol lakik? - érdeklődött Aidan.

- A Ciprianiban.

A férfi nem lepődött meg. Az egyik legjobb szálloda volt Velencében, és ki is nézte a nóból.

- Milyen elegáns! Én a Calle Priuli dei Cavallettin lakom, egy kis fogadóban. Egy fokkal jobb, mint az ifjúsági szállók, és olcsó. - Ami a Ciprianrról nehezen lett volna elmondható.

- Maga fotós? - kérdezte Véronique, miközben ráérősen átvágtak a téren. A fényképezőgép nagyon profinak tűnt.

- Igen, az vagyok, a világban történő sok-sok gonoszság krónikása - felelte a férfi gunyoros hangon.

- Akkor miért fényképezett engem a szökőkútnál? Ott nem történt semmi gonoszság.

- Olyan gyönyörű volt, ahogy ott állt - válaszolta ellágyult arccal a férfi. - Meg akartam örökíteni a látványt. A napfény kiemelte a szeme színét, és volt valami szívbemarkoló az arckifejezésében. Remény és szomorúság látszott rajta, miközben a kívánságaira gondolt. Bízom benne, hogy teljesülni fognak. - Mosolyogva lenézett rá, és Véronique valami végtelen szelídséget látott az arcán. Máskor meg észrevette, hogy feszült figyelemmel vagy elmélyült komolysággal néz rá. Sejtette, hogy sokarcú, változatos hangulatú ember lehet. - Nos, ne üttesse el magát egy gondolával - mondta Aidan búcsúzóul, miután elkísérte a Cipriani ingajáratban közlekedő kishajójához.

- Nem fogom. Köszönöm, hogy Rómában megmentette az életemet - mondta Véronique őszinte hálával. Mert azzal, hogy közbelépett, a férfi lényegében önmagától mentette meg Véronique-ot a másodpercnek abban a töredékében, amikor a közelmúlt eseményei maguk alá gyűrték, és megadta magát a sorsnak.

- Örömmel tettem. És elnézést kérek a térdéért és a tenyeréért. Ha újra előfordul, legközelebb kíméletesebb leszek.

- Remélem, többé nem fordul elő - válaszolta mély meggyőződéssel Véronique, felidézve a pillanatot, amikor Nikolai Ferrarija feléje száguldott, és Aidan emberfeletti erővel ellökte őt az útjából.

- Én is remélem. Viszontlátásra holnap valahol - mondta még a férfi mintegy mellékesen.

- Nem fogom követni, ígérem - felelte Véronique mosolyogva.

- Nem kell követnie. Egész nap újra meg újra ugyanazokkal az emberekkel találkozom. Mivel a délután nagy részében el voltam tévedve - vallotta be Aidan, amin megint nevettek, azután Véronique beszállt a kishajóba.

A parttól távolodóban integetett a férfinak, aki visszaintett, s míg nézte a távolodó nőt, arra gondolt, vajon látja-e még. A sors eddig három alkalommal lépett közbe. Először a Fontana di Trevinél, amikor ellökte őt a Ferrari elől, és most kétszer Velencében. Túl nagy merészség lenne egy negyedik alkalmat remélni a sorstól, és nem is hitte, hogy be fog következni. Senkinek sem lehet ekkora szerencséje, győzködte magát, miközben elindult. A nő szeme színére gondolt, és hogy még annál is szebb, mint amilyenek Rómából, a szökőkút mellett állva emlékezett rá. Egy fényes fekete hajú angyal. És milyen különös, hogy a sors meg a véletlen mindig az útjába hozza. Most már tudta, hol lakik, de nem akart tolakodó lenni. Végtére is idegenek voltak, és legfőljebb abban reménykedhetett, hogy újra összefutnak Velence valamelyik utcáján.

Hetedik fejezet

Aidan cselének köszönhetően másnap kora reggel Véronique bejutott a Szent Márk-székesegyházba. Amikor közölte az

egyik órrel, hogy a misére jött, az rögtön fölemelte a kötelet, és beengedte. És végül csakugyan ott maradt a szertartásra. A maga egyszerűségében gyönyörű volt a mise a páratlan szépségű templomban. Véronique nem győzte bámulni a mennyezetet és a köröskörül látható csodaszép műalkotásokat. Mielőtt kiment volna, gyertyákat gyűjtött Paulért és a lányaiért. És hirtelen ráeszmélt, hogy közvetve Paul miatt jött vissza Velencébe, hogy megpróbálja kideríteni, valódi-e a harminc év óta csodált Bellini-kép.

Ezúttal is számos apró templomba tért be, és persze a város egyik jellegzetes tájékozódási pontját jelentő Santa Maria della Salutéba, a mellette lévő San Gregorio Kolostorba és a Santa Maria dei Miracoliba, ahol annak idején Paullal is járt. Délre kifogyott a templomokból, és megállt egy trattoriánál, hogy bekapjon egy szelet pizzát. Ebéd után bevette magát a szűk, kanyargós utcácskába, nézte az üzletek kirakatait, a Rialto hídon bekukkantott több ékszerboltba, aztán megállt, és bámulta, ahogy a híd alatt elsiklanak a gondolák.

Tervezte, hogy beül egy gondolába, de eddig még nem volt rá ideje, túlságosan lefoglalta a sok templom és a freskók. Épp egy újonnan felfedezett kis kápolnából lépett ki, amikor megint belefutott Aidanbe. A férfi csokoládéfagylaltot evett, ami lecsöpögött az állára, és amikor meglátta Véronique-ot, elvigyorodott. Reménykedett, hogy viszontlátja még, de elhatározta, hogy a sorsra bízza, döntsön az helyette. Véronique barátságosan és udvariasan viselkedett vele, de könnyű volt belátnia, hogy kettejük világa távol esik egymástól. Aidan Velence egyik legolcsóbb szállodájában lakott, és megvolt elégedve vele, míg Véronique a Lidón, a

legelegánsabb hotelben, ami számára megszokott dolog volt. Aidan véleménye szerint a két világ nem érintkezett egymással, ő mégis boldog volt, hogy a véletlen elébe hozta a nőt.

- Hála magának, ma reggel bejutottam a San Marcóba - újságolta Véronique. Széles mosoly jelent meg az arcán, amikor meglátta a férfit, ahogy a fagyaltot törülgeti az álláról, és egy mozdulattal a szájába nyomja a maradék tölcsért. Beletelt egy percbe, mire a férfi meg tudott szólalni, de addig is némán fürkészte Véronique szemét. Az az ibolyakék szín valósággal megbabonázta. - De aztán elhatároztam, hogy becsületes leszek, és végigültem a misét is - vallotta be Véronique. - Az a templom hihetetlenül szép. Maga mit csinált ma? - Már úgy viselkedtek, mint akik régi barátok, s a férfi végre lenyelte a tölcsért, és meg tudott szólalni.

- Freskókat fotóztam, meg embereket az utcán. Nagyon jó arccokat lehet itt látni, majdnem olyan jók, mint a műalkotások. - A fényképezőgép most is a kezében volt.

- Aztán eladja a képeit magazinoknak és újságoknak? - Véronique kíváncsi lett a férfira, aki nyilvánvalóan hivatásos fotósként dolgozott.

- Nem olyasféle fotós vagyok - válaszolta mosolyogva Aidan, miközben elindultak egymás mellett. - Kiállításokat rendezek a képeimből, és remélem, idővel múzeumokba is eljutnak. Szeretem, ami eltér a megszokottól, ami titokzatos, és ami hátborzongató. Hamarosan Berlinben nyílik kiállításom. Van egy nagyon jó ügynököm, ő szokta elvinni a munkáimat érdekes tárlatokra. - Véronique tudta, hogy Berlinben pezsgő képzőművészeti élet van, és hogy sok

amerikai művész rendezett már ott kiállítást, de még sohasem járt Berlinben. – Tavaly Londonban volt bemutatkozásom. Egész jó kritikákat kaptam, ha ez jelent valamit, de persze nem jelent semmit. A kritikusok többnyire irigy kisemberek, nulla tehetséggel és nagy adag szűklátókörűséggel. – Egy bosszús pillantással napirendre tért felettük. – Maga rendezett már kiállítást a műveiből? – kérdezte kíváncsian. Abból, ahogy az előző nap a kávézó teraszán azt a skiccet készítette, megállapította, hogy a nő ért a rajzoláshoz. Elbűvölte a felfedezés, hogy mindketten az élet és az emberi helyzetek krónikásai.

– Csak egyszer, még nagyon fiatal koromban, de az nem volt valódi kiállítás. Az apám rendezte a barátainak. Még diák voltam, a Beaux-Arts-on tanultam. Borzasztóan zavarba ejtő volt, megbízásokat is kaptam utána. De már nagyon régóta nem festek – tette hozzá a szokott szerénységével, nem sokra tartva a saját tehetségét.

– Miért nem? – Aidan ezt úgy kérdezte, mintha helytelenítené. Ő tizenéves kora óta jóformán le sem tette a kezéből a fényképezőgépét. Mindig azt mondogatta, hogy a fényképezőgép a szeme, anélkül nem is lát. Azt hitte, Véronique ugyanígy van a festéssel és rajzolással. Az volt az elve, hogy az embernek használnia kell a tehetségét, és nem szabad veszni hagynia. Sokat követelt magától, és sokat várt el a hozzá közel állóktól is.

– Nem értem rá, el voltam foglalva a férjemmel, a gyerekneveléssel, most meg már túl lusta vagyok – mondta az asszony, miközben lassan bandukoltak. Ezzel el is intézte volna a témát, de Aidan nem érte be holmi felszínes válasszal. Ezt azonban Véronique még nem tudta. Aidan

mindig a dolgok lényegét kutatta, és ez a képein is meglátszott. Az egyszerű őszinteség neki nem volt elég, ő ennél mindig többet akart.

- Olcsó kifogás, hogy miért nem használja a tehetségét - közölte kritikusan. - Talán nem is lusta, inkább fél.

Véronique-ot meglepték a férfi szavai, egy darabig szótlánul lépkedett mellette, mintha a hallottakon gondolkodna, aztán Aidanre nézett.

- Lehet, hogy igaza van - felelte elgondolkodva. Becsületes nő volt, különösen önmagával szemben, és sohasem játszott meg magát. - Régóta félek már festeni, különösen amióta a gyerekeim felnőttek, és már nem foghatom rájuk, hogy miért nem festek.

- Mitől fél?

- Talán attól, hogy nincs is tehetségem, hogy csalás az egész. Könnyű olyan portrét festeni, ami boldoggá teszi az embereket. Az ember kijavítja a feltűnő szépséghibákat, és megörvendezteti őket valami idealizált képpel. Mert ha a valóságot festi, és azt, ami a lelkükben van, attól megrémülnek, és nem veszik meg a képet. Bennem mindig a jóindulat munkált, és inkább az ideálisát festettem, semmint a valóságot. Nem akarom többé ezt csinálni, tulajdonképpen régen sem akartam. És nem akartam jól eladható, tetszetős dolgokat alkotni, de mivel azt kellett volna csinálnom, inkább abbahagytam.

- Akkor fesse azt, amit valóban lát, és úgy, ahogy érzi - felelte a férfi egyszerűen. Számára ez teljesen természetes volt, csak az ő alanyai bűnözők és elítéltek, prostituáltak és hajléktalanok, drogosok és az utca emberei voltak. És önmagán kívül senkinek sem kellett a kedvére tennie.

- És ugyan kinek fogom festeni, Aidan? - nézett a férfira Véronique világító ibolyakék szemével. A tekintete éppoly átható volt, mint a férfié, akinek ez is nagyon tetszett benne.

- Önmagának, és nem nekik - hangzott a határozott felelet.

- A portréknál ez nem megy, mert akkor senki sem fogja engedni, hogy lefessek. Megrémítené őket a kép.

- Nem csinálhatná együtt a kettőt? Becsületesen és a valóságnak megfelelően, de mégis hűen önmagához?

- Talán. Sohasem próbáltam ezt a kettőt összeegyeztetni. Nagyon fiatalon hagytam abba a festést.

- Úgy beszél, mintha már öreg lenne - mondta a férfi rosszállóan. - Pedig nem az.

- Elég öreg vagyok - válaszolta őszintén Véronique; több élettapasztalata volt, mint a férfinak. Őszülő haja ellenére Aidan fiatalnak látszott. - Öregebb magánál - tette hozzá óvatos mosollyal. Úgy érezte, mintha kezdenének összebarátkozni. Ez elég komoly beszélgetés volt egy velencei utcán sétáló két idegen között, mindössze napokkal azután, hogy először látták meg egymást. De Aidan nem volt hétköznapi ember, leginkább a feszült figyelem és az őszinte érdeklődés volt jellemző rá.

- Negyvenegy éves vagyok - vágta rá, biztos lévén abban, hogy a nő fiatalabb nála, ha nem is sokkal.

- Tizenegy évvel vagyok idősebb magánál. Én ötvenkettő vagyok.

A férfi elképedt. Erre nem számított.

- Azt hittem, harmincöt, legfeljebb pár évvel több. - Véronique egész lénye fiatalosnak tűnt, a szelídsége, finomsága miatt is fiatalabbnak látszott a koránál, nem

beszélve az öltözködéséről, ami kortalan stílusával a legkevésbé sem volt árulkodó. A múltó évek az arcán is kevés nyomot hagytak. – Minden elismerésem.

– Köszönöm – felelte Véronique széles mosollyal.

– Szerintem a kor nem lényeges. Nem az a fontos, hogy mi áll az ember útleveleiben, hanem hogy mit csinál, hogyan gondolkodik, mennyi benne az életerő. Ismertem nálam jóval fiatalabb embereket, akikből máris elszállt az élet. És tavaly lefotóztam egy százéves öregembert, aki nálam frissebb szellemű volt.

– Sajnos, amikor a tükörbe nézek, nem a szellememet látom, hanem az arcomat – nevetett Véronique. – És az néha ijesztő tud lenni.

– Maga úgy néz ki, mint egy fiatal lány – lesett rá oldalról a férfi. – Hány gyereke van? – Minden szempontból elbűvölőnek találta a nőt, és szeretett volna többet is megtudni az életéről. És Véronique is kíváncsi volt őrá. Valami titokzatos homályt érzett a férfiban, ami nyomban eloszlott, mint amikor a nap fénye áttör a felhőkön, mihelyt Aidan elmosolyodott, vagy valami kedveset mondott.

– Három lányom van. Mindhárman huszonevesek, sokat dolgoznak, és nagyon elfoglaltak. – Elfoglaltabb életet élnek, mint ő, ami most, amikor azon törte a fejét, hogy mit kezdjen magával, problémát jelentett. Az utóbbi időben mintha minden arra biztatta volna, hogy kezdjen újra festeni. Paul is ezt tanácsolta a végrendeletében, és most Aidan is, aki pedig alig ismerte őt, ebbe az irányba lökdösi.

– Mivel foglalkoznak a lányai?

- Egyikük szociális munkás, a másik pék, a harmadik színésznő. - Így, egymás után kimondva még ő is furcsának találta ezt a felsorolást, de hát ez volt az igazság.

- Érdekes. Nagy mozgásteret hagyhatott nekik az önmegvalósításhoz.

- Nem - nevetett Véronique. - Mindhárman rettenetesen önfejúek, azt csinálnak, amit akarnak. - A hangján érezni lehetett, hogy csodálja őket érte.

- És maga is önfejú? - kérdezte a tekintetét fürkészsze a férfi.

- Nem - rázta meg a fejét Véronique. - Nem annyira, mint ők. Az ilyesmi a fiatalok privilégiuma, akiknek még nincsenek gyerekeik, és csak önmaguknak kell megfelelniük. És maga?

- Én egy kiszámíthatatlan alak vagyok - közölte a férfi büszkén, amin Véronique-nak megint csak nevetnie kellett. Nem tudta, valóban ez-e az igazság, de azt el tudta képzelni, hogy Aidan nehéz ember lehet. Tapasztalta, hogy megvannak a saját elképzelései, amelyeknek nem fél hangot adni, akár olyasvalaki előtt is, akit alig ismer. - Sohasem voltam házas, nincsenek gyerekeim, és soha nem is akartam, hogy legyenek. Azt hiszem, csapnivaló apa lennék. Túlságosan független vagyok ahhoz, hogy jó hatással lehessenek egy gyerekekre, és mostanára valószínűleg már túl önzővé is váltam. Életemben két nővel éltem együtt. Az egyik szívből meggyűlölt, amiért még öt év után sem vettem el feleségül. A másikkal később jó barátokká váltunk. Nyolc évig éltünk együtt. Én vettem véget a viszonyunknak, mert meguntam. Mindketten meguntuk. Már nem voltunk összenőve, és ki akartam szállni, mielőtt meggyűlöljük egymást. Nem könnyű

egy kapcsolatot működőképesen tartani, és mi ketten nagyon különböztünk egymástól. Ő egy gazdag arisztokrata családból származó ügyvéd volt, én pedig túl bohém voltam hozzá, vagy legalábbis a családja így gondolta. Aztán a szakításunk után nem sokkal a brit felsőház egyik tagjához ment feleségül, a családja nagy örömére. Én egy kis kilengés voltam az életében, mielőtt megállapodott volna.

Véronique kis keserűséget hallott ki a hangjából, ezért a férfi őszinteségén felbátorodva, tőle szokatlan módon rákérdezett:

- Nem kedveli az arisztokratákat?

- Allergiás vagyok rájuk, különösen ha a tetejébe még gazdagok is - vágta rá hevesen a férfi. - Én szegénységben nőttem fel, csak az emberi tisztességben hiszek. Gyerekkoromban irigyeltem a gazdagokat. Azt hittem, ők boldogabbak, mint mi, de aztán rájöttem, hogy épp olyan nyomorultak, csak műveltebbek, és választékosabban beszélnek.

Véronique ezen is nevetett.

- Nem minden gazdag ember gonosz, de kétségtelenül vannak olyanok is - ismerte el Bertie-re gondolva, akit megrontott a pénzsóvárság, a kapzsiság és a mindenkivel szemben táplált irigység.

- És nem minden szegény ember jó - ismerte el Aidan. - De tény, hogy hajlamosabbak becsületesnek maradni. Ha gyűlölnek, számíthatsz rá, hogy elküldenek melegebb éghajlatra. Ki nem állhatom a megjátszást és a képmutatást. Arabella családja az örületbe kergetett. Soha semmivel kapcsolatban nem voltak őszinték, csak süttött róluk a jólneveltség és az udvariasság. Inkább köpjön szemem egy

szegény, mint hogy egy gazdag kezét rázzon velem. Az apám családja szénbányászatból élt északon, az anyám családja valamivel előkelőbb volt. A két család gyűlölte egymást, ami megrontotta a házasságukat. Ég és föld voltak. Az ilyen házasságok nem szoktak működni. Mintha egy halat és egy madarat akarnának összepárosítani.

Ez bizony sommás vélemény volt. Véronique-nak az jutott eszébe, vajon mit gondolna Aidan az ő családjáról, vagy Paulról, aki a pénzért vette el, és harminc évig élt szemérmetlenül a pénzéből. Nem volt valami remek házasság, de volt tíz jó évük együtt, és született három szép gyerekük, amitől úgy érezhette, hogy bármilyen sokba került is neki, mégiscsak megérte.

- Maga elvált? - kérdezte Aidan, mire Véronique bólintott.

- De továbbra is közel voltunk egymáshoz - mondta. - A volt férjem két hete halt meg, és mindnyájan nagyon szomorúak voltunk. Kicsit bonyolult dolog ez. Férjnek, apának nem volt valami kiváló, de rossz ember sem volt. - Habár megcsalta, hazudott, és annyit költött az ő pénzéből, amennyit csak tudott. Amióta meghalt, és ő tudomást szerzett a házasságuk idején született törvénytelen lányáról, vegyes érzelmekkel gondolt rá. Ez azért már túl sok volt. De minderről egy szót sem szólt Aidannek.

- Fiatalon érhetette a halál - jegyezte meg Aidan. - Baleset vagy szívroham?

- Egy évvel ezelőtt agyvérzést kapott. Sokkal idősebb volt nálam. Nyolcvanévesen halt meg. A gyerekeimet nagyon megviselte. Időbe telik, mire kiheverik. - Ezt és a Sophie okozta megrázkódtatást. Hogy ezen az utóbbin túlteszik-e

magukat valaha is, nem tudhatta. Hogy ő maga túlteszi, azt nem tartotta valószínűnek, mivel az elmúlt két hétben minden Paullal kapcsolatos érzésére ez nyomta rá a bélyegét. Furcsa volt az is, hogy olyanokról beszél ennek az idegennek, akiket ő nem is ismer.

- Úgy beszélek magának, mint valami kommunista - mondta Aidan, miközben leültek egy padra egy kis parkkal szemben, ahol gyerekek játszottak, az anyák pedig nézték őket.

- Nem, csak nagyon világosan fejezi ki azt, amit gondol. Például hogy nem túlságosan kedveli a gazdagokat - mosolygott Véronique. - Néha én magam sem. Ahogy a képmutatást és a hazugságokat sem. De nem hiszem, hogy ez csak a gazdagokra jellemző. Biztos vagyok benne, hogy olyanok is szoktak hazudni, akiknek nincs pénzük.

- Folyamatosan - vigyorodott el Aidan. - A férfiaknál ez természetes, és bizonyos nőknél is. - Ő maga azonban szokatlanul egyenesnek tűnt, még önmagával kapcsolatban is, mint aki mindenben a lényegét és az igazságot keresi.

Egy darabig szótlánul ültek a padon, és nézték a játszó gyerekeket. Az ilyen jelenetek mindig azokra a boldog időkre emlékeztették Véronique-ot, amikor a gyerekei kicsik voltak. Most különösen vágyódva gondolt vissza rájuk.

- A gyerekeire gondol, ugye? - kérdezte Aidan, mintha olvasna a gondolataiban. Véronique bólintott, és amikor feléje fordult, a férfi kiolvasta a tekintetéből, hogy nagyon magányos, és nem túl boldog élete volt. - Most miért jött el ide? - kérdezte, miközben nagyon szerette volna lefényképezni, de nem akarta sem megzavarni, sem olyan érzést kelteni benne, mintha megfigyelné. Annyit már tudott

róla, hogy nem szeret a figyelem középpontjában lenni. Fotósként egyébként ő maga sem szeretett.

- Volt rá időm. Egyébként pedig utána szeretnék nézni itt egy festménynek, amit a volt férjem rám hagyott. Itt vásároltuk a nászutunkon. Én mindig hamisítványnak tartottam, de ő úgy gondolta, hogy eredeti. Egy Bellini. Nehéz megállapítani, hogy egy tanítványa festette-e, vagy maga a mester, vagy egy nagyon tehetséges képhamisító. Van itt egy kolostor, amelyik köztudottan festmények eredetének kutatásával és tisztázásával foglalkozik. Mindig is terveztem, hogy eljövök, de sohasem került rá sor. De most itt vagyok - tette hozzá mosolyogva.

- Elkísérhetem? - kérdezte felcsigázott érdeklődéssel a férfi. - Rettentő érdekes lehet.

- Övük a világ egyik legnagyobb képzőművészeti tematikájú könyvtára, elsősorban a reneszánsz korából, illusztrációkkal ellátott kéziratokból és újabb keletű könyvekből, amelyek segítik a képek eredetének tisztázását. Sok lopott műalkotásnak jutottak már a nyomára, igazolták kétes eredetű művek hitelességét, vagy rántották le a leplet olyan festményekről, amelyekért magángyűjtők és múzeumok egész vagyonokat fizettek. Magammal hoztam egy fotót a képről, hátha annak alapján meg tudják állapítani az eredetét. Úgy érzem, tartozom annyival a gyerekeimnek, hogy utánajárok.

- Szeretni fogja akkor is, ha azt mondják rá, hogy hamis?

- Számomra érzelmi értéke van. Az más - felelte Véronique, Paulra gondolva. A kép egy boldogabb kor emléke volt, mint az utolsó éveik, vagy a vég, amikor fény derült arra a döbbenetes titokra.

Aidant meglepte, hogy ennyire ért a képzőművészethez, és nyilvánvalóan szereti is. Meg is kérdezte, hogyan tett szert ilyen tájékozottságra.

- A nagyapám híres műkereskedő volt Párizsban, és anyám sok mindent megtanított nekem a művészetekről. Tőle kaptam a képzőművészet iránti szeretetemet. A festmények mindig is elbűvöltek, és ezzel máig így vagyok.

A férfi megértette, hogy a nőnek ez a szenvedélye, ahogy az övé mindig is a fényképezés volt.

Jó ideje beszélgettek már a pádon, úgyhogy megkérdezte:

- Nem éhes? - Véronique bólintását látva folytatta: - Tegnap véletlenül ráakadtam egy helyes kis trattoriára. Van kedve kipróbálni?

- Hogyne - derült fel Véronique arca. Tetszett neki a köztük kialakuló barátság: két utazó Velencében, akik lépten-nyomon egymásba botlanak, miután a férfi Rómában megmentette az életét. Színes kis történet, jó lesz majd elmesélni, ha hazamegy. Ha érdekesnek tartja egyáltalán elmesélni a lányoknak. Az efféle sztorik nem nagyon szokták érdekelni őket. Túlságosan elfoglaltak voltak, semhogy azzal foglalkozzanak, hogy ő mivel töltötte az idejét. Épp elég gondolkoznivalót adott nekik a saját életük. Ha segítségre vagy komoly tanácsra volt szükségük, akkor persze odafigyeltek, de a mindennapi elfoglaltságait nem kísérték figyelemmel. Most, hogy már Paul sem volt, még inkább csak magára számíthatott. És az évek múlásával akaratán kívül egyre magányosabb lett. Ettől még szórakoztatóbb volt ez a véletlen találkozás Aidannel, és ezúttal ideje is volt rá, hogy kiélvezze.

A trattoria, ahová a férfi elvitte, vidám és zajos hely volt. Leginkább helybelieket és néhány turistát láttak a vendégek között. Mindketten pesztós tésztát, mozzarella és egy nagy adag zöldsalátát ettek, desszertnek pedig *granite di limoné*t választottak. Tökéletes menü volt ezen a forró napon, ami után Véronique a legszívesebben visszament volna a szállodába, hogy kifeküdjön a medence mellé, de még nagyon sok dolgot szeretett volna megnézni. Egész nap a város utcáit járták, majd végül megálltak a Szent Márk téren, ahol mindketten bevallották, hogy halálosan kifáradtak, már csak arra vágnak, hogy visszamenjenek a szállodájukba, de nagyon jól érezték magukat. Véronique hívta Aidant, hogy másnap menjen el vele a kolostorba, amibe ő örömmel beleegyezett.

- Úgy terveztem, hogy Velence után Sienába és Firenzébe megyek - mesélte Aidan. Egy kávézó teraszán egy pohár limonádé mellett ülve várták, hogy megérkezzen a Cipriani kishajója Véronique-ért. - Megkérdezhetem, hogy nincs-e kedve velem tartani? - Véronique-nak ideje bőven volt rá, de jöllehet élvezték egymás társaságát, nem ismerte a férfit. Biztos volt benne, hogy a lányai elszörnyednének, ha megtudnák, hogy egy idegennel utazgat, ám az is igaz, hogy előző este a szállodában utánanézett az interneten, és látta, hogy csakugyan fotográfus, számos kiállítással a háta mögött. Mindenesetre tényleg az volt, akinek mondta magát. - Van egy kis eltölteni való időm a berlini kiállításom megnyitásáig. A jövő hónapban kell odautaznom, hogy előkészítsem, és úgy döntöttem, hogy addig kiveszek egy kis szabadságot, és barangolok kicsit Olaszországban. Újra el akartam jönni Velencébe és néhány kedvenc városomba.

Siena gyönyörű. Ha még nem járt ott, tetszene magának. Firenzét pedig kiváltképpen a műremekeiért szeretem. – Véronique sokszor megfordult már a városban, és ő is nagyon szerette.

Elgondolkozott a férfi ajánlatán.

– Tetszik az ötlet – mondta végül óvatosan, miután úgy döntött, hogy megbízik a férfiban, noha nem tudta volna megindokolni, hogy miért. De hát bármikor búcsút mondhat neki, ha kényelmetlenül érezné magát vele, vagy őrült módra viselkedne. Eddig nem tett semmi ilyesmit, és leszámítva egyes radikális nézeteit, kellemes, érdekes, nyílt és intelligens fickónak ismerte meg, aki mindig udvariasan és tisztelettudóan viselkedett vele.

– Olaszország ebben az évszakban a legkellemesebb. – Ezzel a kijelentéssel nem tudott vitatkozni, és nem is volt dolga sehol. Egy hónap múlva kell majd elmennie Saint Paul de Vence-ba, hogy megnézze a kastélyt. Ideje tehát volt.

Megbeszélték, hogy másnap délelőtt tizenegykor találkoznak a Piazza San Marcón, együtt elmennek a kolostorba, azután folytatják a városnézést. Aidan azt javasolta, hogy másnap a Harry's Barban vacsorázzanak. A hely fogalomnak számított Velencében, és Véronique-nak tetszett a gondolat, hogy oda menjenek. A következő napon pedig továbbutaznak Sienába. Aidan elárulta, hogy a parkolóban áll a kocsija, egy öreg Austin-Healey. Noha korántsem volt olyan tetszetős, mint Nikolai Ferrarija, Véronique úgy érezte, ez is a kaland része. Az egész dolog, úgy, ahogy volt, beleillett a Paul halála óta körvonalazódó filozófiájába, miszerint az élet rövid, az embernek, amíg

teheti, két kézzel kell megragadnia. Úgy tűnt, hogy Aidannek is ez az életfilozófiája.

A Ciprianiba visszaérve úszott egyet, majd a szobájában megvacsorázott. Igazán kellemes napja volt, és Aidan nagyszerű társaságnak bizonyult.

Elővette a Bellimről készült fotót, és kikészítette az íróasztalra. Alig várta, hogy meghallja, mit mondanak róla a szerzetesek. Valószínűtlennek tartotta, mégis csodálatos lenne, ha kiderülne, hogy eredeti Bellini!

Nyolcadik fejezet

Másnap délelőtt Véronique a Piazza San Marcón találkozott a kedvenc kávézójában egy eszpresszókávé mellett üldögélő Aidannel. Amikor meglátta a közeledő Véronique-ot, intett neki, és rögtön rendelt egy presszókávét a melléje leülő nőnek is. Pár percig elcsevegtek a napsütötte teraszon, majd a férfi elkérte a Bellimről készült fényképet. Véronique kivette a táskájából, és odaadta neki, Aidan pedig hosszan, a részletekre összpontosítva vizsgálgatta a fotót.

- Gyönyörű festmény - mondta elismerően. - Én valódinak gondolom.

Véronique szemében is valódinak tűnt, talán kicsit túlságosan is, épp ezért gyanakodott rá kezdettől fogva. Ezt kávézás közben elmondta a férfinak is.

- Ha egy kép túl tökéletes, azzal rendszerint valami nem stimmel. Nagyon kevés ilyen hibátlan festmény létezik, s ami kevés van, az általában kétszáz év óta egy múzeum falán lóg.

Lehet, hogy ez Bellini műhelyében készült, elképzelhető, hogy több tanítványa is dolgozott rajta, de azt nem hiszem, hogy maga a mester festette volna. Biztos vagyok benne, hogy a szerzetesek majd látni akarják az eredetit, de legalábbis kutatni kezdenek utána, és hogy hol volt az elmúlt hatszáz év alatt. – A képet biztosan a tizenötödik században festették, már csak azt kellett eldönteni, hogy egy ismeretlen, vagy egy mester műve-e.

– Nagyon izgalmasnak ígérkezik – mondta a történettől lenyűgözve Aidan, akinek Véronique sikeresen beültette a bogarat a fülébe.

Megitták a kávé, és Véronique elővette a San Gregorio de la Luce kolostor címét. Messzebb volt, mint ahová eddig eljutottak Velencében, úgy ítélték meg, hogy jó húszperces sétát kell tenniük odáig, feltéve, hogy nem tévednek el. Története a tizenötödik századig nyúlt vissza, mint oly sok másé Velencében. Nem beszélték meg előre az időpontot, így most váratlanul fognak beállítani, de Véronique remélte, hogy lesz legalább egy szerzetes, aki beszél franciául vagy angolul. Ő ugyan elboldogult az olasz nyelvvel, de ahhoz nem eléggé, hogy a festményre vonatkozó minden részletről be tudjon számolni.

Aidan visszaadta a fotót, Véronique pedig úgy érezte magát, mintha legalábbis a Szent Grált vinné a táskájában. Egyrészt szerette volna, ha kiderül, hogy a festmény eredeti, hiszen hihetetlen örökséget hagyna vele a gyerekeire, de alapvetően arra volt felkészülve, hogy végül közölni fogják vele: hamisítvány. Annak idején egy ma már nem létező régiségboltban vásárolták. A tulajdonos a hátsó szobából hozta elő, és nagyon olcsón adta oda nekik. Véronique az első

velencei napján visszament az üzlethez, de az már nem volt meg.

A kolostor felé menet nehéz volt megállniuk, hogy ne térjenek be néhány gyönyörű kis templomba, de megígérték egymásnak, hogy visszafelé bekukkantanak némelyikbe. Útközben Aidan elmesélte, hogy késő este még sétált egy nagyot, s közben új felfedezéseket tett a szállodája környékén. Többek között rábukkant egy kis étteremre, ahol megvacsorázott. Elmondása szerint az étel, amit evett, mennyeien finom volt. De már megegyeztek abban, hogy este a Harry's Barban fognak vacsorázni, és Véronique előre fente a fogát a milánói rizottójukra, amelyről állította, hogy a világon a legjobb. Aidan még nem járt ebben az étteremben, és nagyon kíváncsi volt rá. Ez volt az egyik leghíresebb, világszerte ismert étterem Velencében, és Véronique megígérte, hogy ízleni fog neki a főztjük.

Kicsit tovább tartott az útjuk a kolostorba, mint gondolták. Amikor kinyílt előttük a súlyos bronzkapu, egy tágas udvart és benne egymással beszélgető szerzeteseket pillantottak meg. Véronique az egyik ilyen csoporthoz lépve megkérdezte, hogy van-e iroda vagy könyvtár, ahol egy festmény származása felől érdeklődhet valakitől. Az, hogy igazi-e vagy hamisítvány, más lapra tartozott, és bonyolult lett volna elmagyarázni. Az egyik szerzetes rögtön kapcsolt, és egy kis ajtóhoz irányította őket. Az ajtó zárva volt, be kellett csengetniük. Beletelt pár percbe, mire egy barna kámzsás barát az ajtóhoz jött, és figyelmesen megnézte őket. Véronique ismét elmondta, miért jöttek. A szerzetes felszólította, hogy kövessék. Közben hallották hogy a

kápolnában megszólal a harang, és látták, hogy az udvaron beszélgető barátok bevonulnak.

Egy várószobába vezették őket, amely olyan kicsi volt, mint egy cella, és kisvártatva megjelent egy fiatal szerzetes, hogy üdvözlje és a kolostor beljebb lévő részébe vezesse őket. Véronique addigra már a kezében tartotta a fényképet.

Végimentek egy hosszú, keskeny folyosón, ahonnan tágas terembe jutottak. A könyvtár volt, a folyosóhoz hasonlóan ez is kőpadlós, de faburkolatos, és a polcokon nagyméretű, régi könyvek sorakoztak. Két hosszú létra volt a polcok előtt, ezeken állva néhány szerzetes törülgette buzgón a könyvekről a port, egy íróasztalnál pedig nagyon öreg szerzetes ült. Amikor beléptek az ajtón, felpillantott, és rájuk mosolygott. A levegőben áhítat és a régi pergamenek, bőrkötéses könyvek csodás illata érződött.

Amikor odaértek az íróasztalhoz, az öreg szerzetes felállt. Kicsi volt és kerekded, a feje a rendi előírásoknak megfelelően kopaszra borotvált, és hófehér szakállt viselt. Ha nem lett volna szerzetesi öltözékben, beillett volna akár Mikulásnak is. Két egyenes hátú székre mutatva helyet kínálta őket.

- Mi járatban vannak nálunk? - kérdezte angolul, miután hallotta, hogy egymás között ezt a nyelvet használják. Akcentussal, de jól beszélt. A kérdésre Véronique válaszolt lehalkított hangon. Elmesélte, mi volt a festmény szerepe az életében, őszintén elmondta azt is, hogy kételkedik az eredetiségében, de mindig is szeretett volna többet megtudni róla, és most azzal a céllal jött Velencébe, hogy utánajárjon a dolognak. Majd átadta az öreg szerzetesnek a képről készült fotót.

Ő föltett egy keret nélküli okulárét, egészen közel emelte az arcához a képet, és összevont szemöldökkel tanulmányozta. Azután lassan megfordította, és sokáig fejfelé tartotta. Véronique leírta, milyen a festék felületének a minősége, milyen hibák keletkeztek rajta jórészt az eltelt időből kifolyólag, mivel őszintén hitt abban, hogy a megjelölt korból származik. A művész kiléte volt a kérdéses, nem az a tény, hogy reneszánsz kori festmény-e. És az is kiderült, hogy tájékozott a tizenötödik századi művészetben, ezen belül különösen a festészetben. Egészen kiváló leírást adott a kép technikai vonatkozásairól. Aidant újra lenyűgözte a képzőművészetben való jártassága, és ugyanez látszott Fráter Tommasón is.

Sokáig nézegette a fotót, majd letette az íróasztalára, és Véronique-ra nézett.

– Megértem, miért keltette fel a kíváncsiságát ez a kép. Valóban nagyon érdekes. Ezt a témát többször is megfestette, habár sohasem pontosan így. – A kép Szűz Máriát ábrázolta, karjában a kisdeddal, az egész mennyet megtölteni látszó angyaloktól körülvéve. És noha vallásos tárgyú festmény volt, a részletek tökéletesen ki voltak dolgozva, a Szűz arca meglepően szép volt, és az angyalok Velence hajnali égboltján lebegtek. – *Ha* a kép eredeti – folytatta Fráter Tommaso megfontoltan, akkor Jacopo Bellini, az apa festette, aki Gentile da Fabriano tanítványa volt. Nem hinném, hogy Jacopo valamelyik fia, Gentile vagy Giovanni festette volna, ők ugyanis nem kedvelték annyira az angyalokat, mint az apjuk, és tematikájukban sem ezt a légies, földöntúli vonalat követték.

Véronique feszült figyelemmel hallgatta az öreg szerzetest. Alaposan utánanézett Bellimnek, a nevek tehát ismerősek voltak számára, mint ahogy azt is tudta, hogy Bellini veje, Andrea Mantegna is az ő festőcsoportjuk tagja volt.

Paul nagyon szerette ezt a képet, mert állítása szerint a Szűz hasonlított Véronique-ra, amit Fráter Tommaso is észrevett. Meg is jegyezte Véronique nagy meglepetésére, mivel nem gondolta volna, hogy a szerzetes is hasonlóságot vél felfedezni köztük. Ezek után Fráter Tommaso egy újabb meglepetéssel szolgált. Elmondta, hogy van itt egy hasonló festmény, szeretné megmutatni neki.

Átvezette őket egy másik hatalmas könyvtárterembe, majd áthaladtak több másik termen, ahol a falakit a padlótól a magas mennyezetig érő, létrával felszerelt könyvespolcok takarták. Az ötödik teremben megkért egy fiatal szerzetest, hogy menjen föl az egyik polchoz, és megmondta, hogy melyik könyvet vegye le. Pontosan tudta, hol van a keresett kötet, amit a fiatal rendtárs egy perc múlva át is adott neki. Fráter Tommaso kinyitotta, és megkereste a Véronique képével majdnem megegyező témájú festmény reprodukcióját.

- Vagy ez a kép inspirálta az ön művészetét, vagy az ön birtokában lévő festmény egy Bellini által festett sorozat darabja, amelynek nyomát veszítettük az évek során. Nagyon érdekes feladvánnyal örvendeztetett meg bennünket, kedvesem. Engedje meg, hogy kicsit utánanézzek a kép származásának, azután további tanulmányozás céljából elküldheti nekem az eredetit. - Ezek után egy újabb helyiségbe vezette őket, ahol azok a festmények voltak,

amelyeket múzeumok és gyűjtők küldtek hitelesítés céljából. A kolostor szerzetesei rendkívül lelkiismeretesen, a legaprólékosabb gonddal végezték a kutatásaikat.

Végül egy egészen más jellegű, kisebb szobába léptek be. Ez volt a számítógépterem, ahol a modern kutatásokat végezték. A világ legkülönbözőbb múzeumaival és a műalkotások egyéb lelőhelyeivel tartották a kapcsolatot. Közvetlen érintkezésben voltak az Interpollal is, hogy az ellopott festmények adatait begyűjtsék. Amikor beléptek, a helyiségben több fiatal szerzetest láttak a monitorok előtt ülve dolgozni. Véronique ügye tehát jó kezekbe került. Fráter Tommaso elmondta neki, hogy pontosan ugyan nem tudja, mikor, de mihelyt készen állnak a következő lépésre, meg fogja őt keresni, hogy magát a festményt is megvizsgálhassák.

Két órát töltöttek a kolostorban, és amikor elmentek, Aidan láthatóan le volt nyűgözve a látottaktól. Mindketten megállapították, hogy órákat tudtak volna nézelődni a könyvtártermekben, a régi könyvek között.

– Köszönöm, hogy elhozott magával! Óriási élmény volt – lelkendezett Aidan.

Útban vissza a Szent Márk térre beültek a kis trattoriába.

– Mit gondolsz, mikor fognak jelentkezni? – kérdezte Aidan, miközben a finom pastát ették.

– Szerintem majd csak hónapok múlva – válaszolta elgondolkodva Véronique. – Sokára. A művészet világában nem szoktak túl gyorsan történni a dolgok. És ennél a festménynél előbb egy hatszáz éves múltat kell felderíteniük, csak aztán nézik meg magát a képet, hogy valódi-e vagy hamisítvány. És ha nincs múltbeli nyoma, az megint egy más

helyzet, mert jelentheti azt is, hogy hamis, és azt is, hogy még annál is nagyobb ritkaság, mint gondoltuk. Fogalmam sincs.

- Olyan, mint egy megfejtésre váró rejtély - mondta a férfi. Nagyon élvezte, hogy megoszthatta ezt a délelőtti Véronique-kal és megismerhette Fráter Tommasót. - Honnan tud ennek a helynek a létezéséről?

- A nagyapám említette egy könyvében, amelyet majdnem hetven évvel ezelőtt írt. Ez volt az egyik biztos hitelesítő forrásuk. Minden múzeum tud róluk, és adatforrásként igénybe veszi őket. Amikor a Beaux-Arts-on tanultam, fantasztikus dolgokat hallottam róluk.

- Ezt nevezem - mosolygott rá a férfi. Szeretett új dolgokat tanulni, és a fotográfiáról ugyan rengeteg mindent tudott, de a nő jártassága a képzőművészetben merőben más világot nyitott meg előtte.

A délután folyamán egy-két templomot még megnéztek, ami eddig kimaradt, de mostanára már mindketten épp eleget láttak. Véronique elköszönt a férfitől, hogy benézzen a teret övező boltokba, Aidan pedig az egyik templomban látott koponyákat és ereklyéket akarta lefotózni. Néhány térképet is be akart szerezni a másnapi útjukhoz Sienába. Megbeszélték, hogy este a csónakkikötőnél találkoznak, és elmennek vacsorázni.

Véronique meg volt elégedve a vásárolt holmikkal, többek között egy Prada kézitáskával és egy jellegzetesen velencei, szerecsenfejet ábrázoló kis Nardi-brosztúvel. Tudta, hogy a bronz politikailag nem korrekt darab, de ez is része volt Velence múltjának, és a szerecsenfej fülében parányi gyémánt fülbevaló is csillogott. Úgy gondolta, jól mutat majd

Párizsban egy fekete kosztümkabáton, és abban is biztos volt, hogy a lányoknak tetszeni fog. Véronique szemében a melltű egyszerűen egy velencei mórt ábrázoló ékszer volt, minden sértő szándék nélkül. A divatra adó nők évek óta viselték Nardi szerecsenfejeit.

A Ciprianiba visszaérve épp csak annyi ideje maradt, hogy átöltözzön, és már indult is, hogy találkozzon Aidannal a kikötőben. A férfin egy jól szabott bézs színű vászonöltöny volt a hozzá illő inggel, nyakkendővel és cipővel. Véronique magas sarkú cipőt, rövid piros ruhát viselt, a térde és a lába már sokkal jobban nézett ki. Szép párt alkottak, ahogy beszálltak a vízitaxiba.

A Harry's Barban a vacsora kitűnő volt, ahogy Véronique ígérte. Milánói módra készült rizottót rendelt magának, amire régóta vágyott, előételnek pedig cukkinivirágot kért, Aidan pedig spagettit evett kagylóval, és utána marhasültet, amiről megállapította, hogy kitűnő.

Véronique megtudta, hogy hozzá hasonlóan Aidan fiatal korában egy darabig Hongkongban élt, aztán Sanghajban és Szingapúrban is, míg végül visszaköltözött Londonba. De New Yorkban és Párizsban is eltöltött hosszabb időket, így ha a családi háttérük nem is, az életük helyszínei sokban megegyeztek. Aidan mindmostanáig nem tudott napirendre térni afölött, hogy Véronique olyan fiatalon ment férjhez, ráadásul egy annyival idősebb férfihoz.

- Elveszettnek éreztem magam, amikor az apám meghalt - magyarázta Véronique a Chiantit kortyolgatva, amit Aidan rendelt. Finom volt a vacsora, és eddig nagyon kellemesen telt az estéjük. - Nem voltak szüleim. Nem tudtam, hogyan kezeljem azt, amit apám rám hagyott.

Egyedül maradtam egy hatalmas házban, nem volt senki, aki irányított volna. Paul átvette az apám szerepét és az irányítást, és minden könnyebb lett, amikor összeházasodtunk. Rajta kívül nem volt senki, aki vigyázzon rám.

- Lehet, hogy tudott volna vigyázni magára - jegyezte meg Aidan csendesen.

- Sok komisz ember áldozatává váltam. Paul megvédett tőlük, amikor pedig összeházasodtunk, és sorban megszülettek a gyerekeink, nagyon megszerettem őt. Mellette biztonságban éreztem magam. Ez a szép időszak tizenegy évig tartott. Visszatekintve nem tűnik hosszúnak, de nagyon boldogok voltunk. Ezek voltak az életem legszebb éveit - mondta mély meggyőződéssel Véronique.

- És utána?

- Amikor egyedül maradtam a három gyerekkel, kezdetben elég sok bizonytalanság volt bennem. Megszoktam, hogy házasságban élek. De a gyerekek állandó elfoglaltságot jelentettek, és lekötötték a figyelmemet. Egyszer csak arra eszméltem, hogy tizenéves kamaszok, és hamarosan kollégiumba költöztek. Az idő elrepült, és egy napon arra ébredtem, hogy mind elmentek. A legfiatalabb lányom nyolc évvel ezelőtt kezdte az egyetemét, akkor költözött kollégiumba, és azóta nagy csend van körülöttem.

- Ez alatt az idő alatt nem voltak férfiak az életében? - kérdezte Aidan meglepetten; Véronique külseje alapján nem erre számított.

- Volt néhány, de egy sem komoly. A lányaim nem szerették volna. Nem rejtették véka alá a véleményüket a férfiokról, akikkel valami programot csináltam. Soha senki

nem volt elég jó nekik, vagy nem ért föl az apjukkal. És nem találkoztam olyan férfival, akibe bele tudtam volna szeretni. Talán egyikükkel együtt tudtam volna élni, de neki is elég problémás gyerekei voltak, és a volt felesége kellemetlenkedésének sem akartam kitenni magam. Nem olyan könnyű új társat találni, ha az embernek gyerekei vannak – foglalta össze mosolyogva Véronique. Már megbékélt ezzel, amit Aidan is látott rajta, és sajnálatosnak tartotta. – És Paul később is mindig jelen volt valahol az életemben, hogy tanácsot adjon és társaságként szolgáljon, amikor szükségem volt rá. A szerelmi kalandjai szüneteiben együtt is elmentünk ide-oda. És nyaralni mindig velünk jött. Azt hiszem, mindez csökkentette a hajlandóságomat arra, hogy újból komolyan elköteleződjek. Aztán meg már túl öregnek éreztem magam, hogy megismerkedjek valakivel. A férfiak a lányaim korosztályából keresnek partnert, nem az enyémből.

– Ez butaság, maga is tudja – tiltakozott Aidan. Közben megrendelték a kávé. – Meg sem próbálta. És milyen jogn mondják meg a lányai, hogy kivel randevúzzon?

Véronique ezen csak nevetett.

– A gyerekek habozás nélkül megmondják az embernek, hogy mit kell tennie. És ők nagyon lojálisak voltak az apjukhoz, még akkor is, ha nem érdemelte meg. Ahogy idősebbek lettek, már látták, hogy apaként milyen hiányosságai vannak, kivéve a középső lányomat, aki mindig is tökéletesnek tartotta az apját. De azt nem tudhatták, hogy férjként hol bukott el, és én méltányosságból nem beszéltem ezt meg velük. Így aztán hozzá képest mindenkit kevesebbre

becsültek. Egészen pár héttel ezelőttig – tette hozzá csendesen.

– Mi történt pár héttel ezelőtt? – nézett rá zavartan Aidan. Véronique már elejtett néhány célzást erre vonatkozóan, de nem részletezte a történeteket.

– Előkerültek bizonyos dolgok a végrendelet felolvasásakor, amelyek mindenkit megdöbbsentettek. A napnál világosabban kiderült még az ő számukra is, hogy Paul nem volt egy mintaférj. Ő maga vallotta be a végrendeletében. Én mindig próbáltam védeni előttük, de miután elváltunk, rájöttem, hogy a házasságunk alatt nagyon csúnyán viselkedett, még annál is csúnyábban, mint ahogy gyanítottam. Minden csinos fiatal nővel kikezdett. Egy ilyen viszonya miatt váltunk el, de voltak más ügyei is, amikről nem tudtam.

– Azért maradt veled, mert sok pénze volt? – kérdezte Aidan nyersen.

Véronique majdnem hangosan felnevetett a kérdés hallatán.

– Nem, nem azért, mert sok pénze volt. Szerettem, és tíz évig nagyon boldogan éltünk, amíg nem szeretett bele örülten egy híres modellbe. Olyannyira nem tudott uralkodni magán, hogy a házasságunkat már nem lehetett megmenteni. Végül megbocsátottam neki, de a házasságunk addigra ráment. És voltak más ügyek is, amikről nem tudtam, úgyhogy jó is volt, hogy szétmentünk.

Mindezt a keserűség legcsekélyebb jele nélkül, inkább szomorúan és a történetek feletti józan belátással mesélte, ami meghatotta a férfit. Azt nem akarta elárulni egy általa alig ismert embernek, hogy Paulnak egy fityingje sem volt,

csak a pénzéért vette el őt. Tiszteletben tartotta Paul emlékét, és azt sem akarta különösebben kihangsúlyozni, hogy neki viszont sok pénze van. Ezt a kérdést diszkréten kezelte, Aidan pedig nem kérdezett rá.

- Na, ezért nem házasodtam meg - közölte Aidan, és felhajtotta az utolsó korty kávéját. - Az emberek gyalázatos dolgokat képesek elkövetni egymás ellen. Házasság nélkül sokkal könnyebb kilépni egy kapcsolatból. Magának legalább van három szép lánya.

Véronique bólintott. Egyetértett a férfival. Mostanában nehezen talált volna érveket a házasság intézménye mellett. Annak idején értelmes lépésnek tűnt, de ma már, tudva, hogy Paul milyen tisztességtelenül viselkedett vele, az egész házasságát hamisnak érezte. Egy másik nőt szeretett, gyereke is született tőle, miközben ő azt hitte, hogy boldog házasságban élnek. Milyen ostoba volt!

Felajánlotta, hogy ő fizeti a vacsorájukat, vagy legalább felezzék meg, de a férfi meg sem hallotta, az egész számlát ő fizette, és még csinos borraival is megfejelte. Annak ellenére, hogy saját bevallása szerint szegény családból származott, igazi úriemberként viselkedett vele, és jó modora, udvariassága tökéletesen természetesnek, belülről fakadónak látszott.

Az étteremből kilépve Aidan javasolta, hogy nézzenek be a kaszinóba, és játsszanak kicsit. A kaszinó Velencében volt, a Ca Vendramin Calergiben, ahová vízitaxival öt perc alatt juthattak el. Véronique-nak tetszett a gondolat, ami neki sohasem jutott volna eszébe, úgyhogy belement.

A kaszinó egy klasszikus velencei épületben foglalt helyet, és már a tizenhetedik század óta létezett. Az elegáns

bejáraton túl maguk a játéktermek meglepően egyszerűnek tűntek. Minden további nélkül elvegyültek a kiöltözött nők és öltönyös férfiak között. Véronique Aidan háta mögött állva figyelte, amíg ő blackjacket játszott, és nyert is ezer eurót. Gyakorlott játékosnak tűnt. Néhány parti pókerre is beneveztek, de aztán elmentek, mielőtt túl késő lett volna. Aidan bejelentette, hogy hátravan még valami, egy utolsó velencei nevezetesség, mielőtt visszakísérné őt a szállodába.

Többet akkor sem árult el, amikor beszálltak a vízitaxiba, és a Szent Márk teret adta meg úti célul a vezetőnek. A térre érve egy gondolához vezette Véronique-ot. Ő még nem ült gondolában, pedig mindennap megígérte magának, hogy most majd beül egybe. De annyi látnivaló volt, oly sok helyet bejártak Aidannel, és a muranói üveggyárat is feltétlenül meg akarta nézni, de még arra sem került sor. Aidan azonban erősködött: nem mehet el úgy Velencéből, hogy legalább egyszer ne ült volna gondolában.

A gondolás, akit Aidan felfogadott, a hagyományos csíkos pólóban állt a különlegesen szép gondolájában. Mielőtt elhelyezkedtek volna az ülésben, Aidan megmondta neki, hogy milyen útvonalat szeretnének bejárni. Az égen fénylett a hold, a gondolás halkán egy dalt énekelt, egyszóval tökéletes volt ez az utolsó, romantikus éjszakájuk Velencében. Véronique boldog mosollyal köszönte meg Aidannek. A férfi valóban mindenre gondolt, és neki nem volt olyan érzése, mintha el akarná csábítani őt – inkább csak azt szerette volna, ha jól érezné magát. Amikor elérték a Sóhajok hídját, a gondolás elmagyarázta: amikor elsiklanak alatta, meg kell csókolniuk egymást, ha azt akarják, hogy örökre

együtt maradjanak. Véronique ezen csak nevetett, hiszen alig ismerték egymást.

- Mi olyan vicces ezen? - incselkedett vele Aidan.

- Más se hiányozna magának, mint hogy „örökre" együtt maradjon velem - nevetett Véronique. - Nem ismeri a rossz szokásaimat, sem azt, hogy milyen pocsek szakács vagyok.

Ez igaz volt, azt azonban már látta, hogy Véronique jó ember. A szavaira nem válaszolt, csak mosolygott, és amikor besiklottak a híd alá, a gondolás rázendített egy olasz szerelmes dalra. Csupa szépség vette körül őket ezen a varázslatos éjszakán, és Véronique úgy érezte, minden perc, amit Aidannel tölt, felér egy kalanddal. A pillanat varázsát átérezve, és a gondolás énekét hallgatva lehunyta a szemét, és hirtelen egy száj puha érintését érezte a száján. Amikor kinyitotta a szemét, Aidan szemébe nézett. Aztán ismét lehunyta a pilláit. A csók komoly volt, hosszú idő óta az első, és sokáig tartott, egészen addig, míg kiértek a híd alól. Amikor megint felnézett, a hold fénye beragyogott körülöttük mindent, és Aidan arcát látta maga előtt.

- Megmentettem az életét - szólalt meg a férfi nyugodtan. - Úgy gondolom, most már akár örökre magam mellett tarthatom, különben mi értelme volt? - tette hozzá könnyedén.

Véronique nevetett a szavain, de a csók nagyon meglepte. Nem tudta eldönteni, vannak-e mögötte romantikus érzelmek. Aidan ugyanis az út további részében tökéletesen normálisan viselkedett, míg őt enyhe szédülés környékezte a csóktól és a korábban elfogyasztott Chiantitól. Az út végére érve Aidan kiségitette a gondolából, és tekintélyes borralalóval bocsátotta el a gondolatot. A kaszinói nyeremény

feldobta a hangulatát. Rendkívül jól sikerült este volt mindkettőjük számára.

A férfi visszakísérte a Ciprianihoz, azzal, hogy másnap reggel érte jön. Véronique hívta, hogy igyanak meg még valamit a bárban, ezt most ő fizeti. Elmondta, hogy nagyszerűen érezte magát egész este. A gondolában megesett csókot egyikőjük sem említette. Véronique meg volt győződve róla, hogy Aidan kedvességéből csókolta meg, vagy hogy eleget tegyen a helyi hagyománynak, ennek ellenére egy pillanatra átadta magát az érzésnek. Rádöbrent, hogy a férfinak van egy veszedelmesen érzéki oldala is, noha amikor elköszöntek egymástól, Aidan csak futólag, az arcára nyomott puszival kívánt jó éjszakát. Nem akarta, hogy Véronique tartson a sienai kirándulástól, vagy azt gondolja, hogy el akarja őt csábítani. Egyszerűen csak élvezte a nő társaságát, és sokkal jobban szeretett együtt lenni vele, mint hosszú ideje bármelyik partnerével.

- Jó éjszakát, Aidan. Fantasztikus este volt - mondta Véronique teljes őszinteséggel. Aidan minden szempontból sokkal élvezetesebbé tette a velencei útját, mint amilyen egyébként lett volna.

- Én is így éreztem. Akkor a reggeli viszontlátásra! - Hirtelen aggodalom jelent meg az arcán. Látva a szállodát, ahol Véronique megszállt, felmerült benne a gyanú, hogy talán bőröndök garmadájával jött Olaszországba. Erre eddig nem gondolt. - Egyébként hány csomagja van? - Az Austin-Healey-nek kis csomagtartója és egy egészen apró hátsó ülése volt, ahol legföljebb egy kis kutya fért volna el, és a hátizsákján kívül nem sok mindent rakhatott volna oda.

- Ó, mindössze négy nagy és két kicsi bőrönd - válaszolta Véronique ártatlanul ráemelve nagy kék szemét. - Nem baj?
- A férfi rémülten gondolt arra, hogyan fognak eljutni ennyi csomaggal Sienába és Firenzébe. Rájött, hogy valószínűleg egy nagyobb kocsit kell bérelnie. Aztán meglátta, hogy a nő nevet. - Mindössze egy kézipoggyász méretű bőröndöm és egy nagyobb táskám van - nyugtatta meg a férfit, aki megkönnyebbülten nevetett.

- Egy pillanatra rám ijesztett. De ez menni fog. - Azután a liftnél újra jó éjszakát kívánt, majd beszállt a Szent Márk térre tartó kishajóba, ahonnan arcán széles mosollyal gyalog sétált el a szállodájához. Mindig ilyen nőről álmodott. Igaz, hogy nyilvánvalóan gazdag, de legalábbis úgynevezett finomabb családból származott, valószínűleg vagyonos ember volt a férje, és tizenegy évvel idősebb nála, de bánta is ő a családját, hogy ki és hány éves volt a férje, amikor soha életében nem találkozott még ilyen csodálatos, ilyen okos, ilyen gyönyörű és ilyen szexi nővel. Alig várta, hogy másnap együtt indulhasson vele Sienába. A Velencében együtt töltött napjaik nem is lehettek volna szebbek, s a napok múlásával egyre jobban megszerette Véronique-ot, akinél kedvesebb, bájosabb, elegánsabb nőt nem látott még. Akárki volt is, akárhonnán származott is Véronique Parker, ő volt az álmai asszonya. Az első csókjukra visszagondolva ismét fülig szaladt a szája. És még hozzá sikerült a Sóhajok hídja alatt megcsókolnia! Újra kamasznak érezte magát. Füttyörészve lépkedett, és a legszívesebben dzsiggelve-táncolva ment volna a szobájáig.

Kilencedik fejezet

Másnap reggel Aidan a hátizsákjával és a kis bőröndjével felszerelve ment Véronique-ért a Ciprianiba, s onnan a szálloda kishajója vitte el őket abba a hatalmas parkolóba, ahol a város lakói és látogatói az autóikat tartották. Pár perc alatt megtalálta az Austin-Healey-jét. Véronique-nak nyomban megtetszett a sötétzöld, nagyon angolos kocsi, ami tökéletesen illett a férfihoz. A csomagtartó és a parányi hátsó ülés teljesen megtelt a holmijaikkal. Véronique a szállodából hozott egy dobozra való szendvicset is, ha netán nem akarnának megállni enni valahol. Pink farmernadrág és fehér póló volt rajta, és az a szandál, amit Velencében vett. Frissen és csinosan nézett ki ezen a meleg júliusi reggelen. Aidan felgyűrt ujjú inget és farmert viselt. Lehajtotta a kocsi tetejét, és mindketten napszemüvegben ültek be. Nagyon egymáshoz valóknak tűntek, senki sem gondolta volna, hogy ekkora korkülönbség van köztük, mint ahogy azt sem, hogy alig pár napja ismerik egymást. Véronique lányai megdöbbenek volna, ha látják őket együtt. Ami azt illeti, Véronique maga is meglepődött saját magán.

- Indulhatunk? - fordult Aidan mosolyogva feléje, és amikor Véronique bólintott, nekivágtak a Sienába vezető háromórás útnak. Elgyönyörködtek a vidék szépségében, néha beszélgettek, majd egy óra múlva Véronique megkínálta szendviccsel Aidant, aki megevett egy felet, míg ő beérte egy almával. Véronique-nak eszébe jutott a tegnapi esti csók, de szólni nem szólt róla. A férfi olyan lazán és fesztelenül viselkedett, hogy arra gondolt, nyilván egyszeri eset volt,

semmi több. Aidan úgy kezelte, mintha régóta barátok lennének. Jól érezte magát vele, de este, amikor a férfi megcsókolta, rádöbbsent, hogy a barátságánál többet szeretne tőle. Vívódott magában, mert nem tudta biztosan, hogy mit is akar, milyen irányba szeretné terelni a barátságukat, és mert ez az egész nagyon új volt számára.

Röviddel dél után érkeztek meg Sienába, ahol úgy döntöttek, hogy még mielőtt bejelentkeznének egy szállodába, körülnéznek a városban. Aidan halványan utalt rá, hogy két szobát vegyenek ki, nehogy Véronique izgassa magát emiatt. Ő meg is nyugodott, és attól kezdve figyelni tudott arra, hogy milyen látnivalók várnak rájuk.

Körbejártak a Piazza del Campón, ellátogattak a hatalmas Palazzo Pubblicóba és a jellegzetes, csíkos homlokzatú katedrálisba. Az egész város a tizenharmadik században épült, és még Velencénél is régebbinek látszott. Épp lekésték a jelmezes lovasversenyeket, a Palio di Sienát, amelyet évente kétszer, júliusban és augusztusban rendeznek meg sokezres nézőközönség előtt. Ilyenkor egész Olaszországból, sőt Európából is özönlének a turisták Sienába, hogy lássák a feledhetetlen látványosságnak tartott programot. Mindketten megállapították, hogy Olaszország szépségével semmi sem ér fel. Habár Franciaországot is szerették, korántsem érezték olyan vonzónak és barátságosnak, mint Itáliát. Aidan lépten-nyomon fényképezett, sok képet készített Véronique-ról is.

Késő délután megtalálták azt a kis szállodát, amelyikre Aidan emlékezett, és kivettek két szobát. A szobák egymás mellett voltak, és az egész szálloda nagyon bájos volt. A tulajdonos nem győzött a kedvükben járni, ő ajánlotta azt a kis vendéglőt is, ahol finom vacsorát ettek. Az egész nagyon

más volt, mint Velence, de ez is nagyon tetszett nekik. A vacsora után útban vissza a szállodába Véronique bevallotta, hogy neki az út fénypontját Velence jelentette.

- Most már meg se próbáljam elkápráztatni Olaszország többi városával? - kérdezte csüggedten a férfi, mire Véronique elnevette magát. Végül megegyeztek abban, hogy korábbi útjaik alapján Firenzét is a kedvencek közé sorolják, és már előre örültek, hogy viszontlátják.

Másnap, miután megitták a reggeli kávéjukat, amihez péksüteményt ettek, és külön-külön kifizették a szobájukat, mint két barát, továbbautóztak Firenzébe. Valahányszor étteremben ettek, mindig Aidan fizetett, ami nem sűrűn fordult elő Véronique életében. Nem ismerte a férfi anyagi helyzetét, de meghatotta a nagylelkűsége, és hogy olyan gavallérosan bánik vele.

Aidan jókat derült, látva, hogy Firenzéhez közeledve Véronique alig bír magával. Mintha legalábbis Mekkába mennének. Lelkesen emlegette az Uffizi Képtárat, a dómot, a székesegyházat, a Palazzo Vecchiót. Szüntelenül azokról a remekművekről beszélt, amelyeket ott látott. Többször járt Firenzében a szüleivel, később kettesben az apjával, és alig várta, hogy megmutathassa a kedvenc helyeit Aidannek. Amikor megérkeztek, bejelentkeztek a Piazza Ognissantin lévő Excelsior Hotelbe, letették az autót a szálloda parkolójába, és gyalog folytatták az útjukat.

Először a Santa Maria dél Fiore-székesegyházba, a firenzei dómba, utána pedig a mögötte lévő múzeumba mentek. Véronique ismerte Donatello, Della Robbia és más művészek műveit, és boldogan osztotta meg tudását Aidannel, aki elbűvölten hallgatta. Innen az Uffizibe mentek

át, ami maga volt a mennyország Véronique számára. Aidan élvezte, amikor mindenféle sztorikat mesélt a festőkről, kevésbé ismert részleteket árult el az egyes alkotásokról, vagy épp olyan szempontok alapján hasonlított össze műveket, amik neki eszébe sem jutottak. Véronique az izgalomtól és lelkesedéstől csillogó szemmel magyarázott, és valósággal megelevenítette a férfi előtt a reneszánsz világát. Máskor éppilyen lelkesen beszélt az impresszionistákról. Aidan valósággal borzongott a gyönyörűségtől, amiért ott lehetett vele.

Útban vissza a szállodába megálltak a Piazza della Signorián, hogy elnyaljanak egy fagyaltot. Véronique erre mindig kapható volt, de szerencsére ez nem látszott meg az alakján. Megbeszélték, hogy este visszajönnek vacsorázni, csak előbb pihennek egy keveset a szállodában. A meleg éjszakákon jólesett a szabadban lenni.

Aznap este a vacsoránál majdnem összevitatkoztak, amikor Aidan azt találta mondani, hogy Véronique csak azért nem folytatta a festést, mert megengedhette magának, hogy abbahagyja, mire ő azzal védekezett, hogy a gyerekei nevelésével volt elfoglalva.

- Ez nem mentség. Ha valaki tehetséggel van megáldva, azt használnia kell. Nem szabad, hogy húsz éven keresztül parlagon hevertesse. Ez bűn. Ha szegény lett volna, dolgoztatnia kellett volna a tehetségét.

- Ha szegény lettem volna, pincérnőként dolgoztam volna valahol, hogy eltartsam a gyerekeimet, nem pedig hol itt, hol ott üldögéltem volna portrékat festve - védte a maga igazát enyhe sértődöttséggel Véronique.

- Lehet, hogy eladásra készített volna képeket, de semmiképpen nem lett volna szabad sutba dobni az egészséget.

Nehéz volt így utólag megmondani, mit kellett volna tennie. És mivel Aidannek nem voltak gyerekei, nem tudhatta, milyen sok időt igényelnek az embertől a gyerekek. Ráadásul mindig fontosabbnak tartotta őket, mint a művészetét, és ezt meg is mondta a férfinak.

- Jobb lett volna nekik, ha tudják, hogy az anyjuk tehetséges ember, aki komolyan veszi a tehetségét. Ezzel egy életre szóló példát állíthatott volna eléjük - szállt vele vitába Aidan.

- Mindhárman olyan munkát végeznek, ami egyben a szenvedélyük. Ahogy én is tettem az elmúlt évek alatt - mondta csendesén Véronique. Meghatotta, hogy a férfi csodálja a rajztudását és a művészetszeretetét, de ő mindig is fontosabbnak tartotta, hogy minél több időt töltsön a gyerekeivel, és amíg tartott a házasságuk, Paullal. Ez az értékrend azonban Aidan számára tökéletesen idegen volt. A férfi élete arról szólt, hogyan használja, hogyan fejlessze a saját tehetségét, és ezt ő tisztelte benne. De Aidannek nem voltak gyerekei, sem társa, aki gondoskodást vagy figyelmet igényelt volna tőle, tehát csak magával kellett törődnie. Ezzel szemben az ő élete a családja köré szerveződött, számára a család minden mást megelőzött.

Egész vacsora alatt ezen vitatkoztak, amikor Véronique sms-t kapott. Rápillantott a telefonjára, nem valamelyik lánya küldte-e, de látta, hogy Nikolai az üzenet küldője. Csak tudni akarta, hogy van, felépült-e már a római találkozásukból. És a végére még odaírta, hogy reméli,

hamarosan viszontlátja. Elmosolyodott a levél olvastán, és megemlítette Aidannek.

- Nikolai Petrovich írt. Azt kérdezi, jól vagyok-e már. - De a választ későbbre halasztotta, nem akart sms-írással modortalannak mutatkozni Aidan előtt. Azon viszont meglepődött, amikor látta, hogy a férfi bosszúsan reagál a szavaira.

- Mire való ez? Miért ír magának? Azt mondta, hogy amikor Rómában elváltak, megnyugtatta őt, hogy jól van. Mit forgat a fejében?

- Semmit - válaszolta meghökkenve Véronique. - Csak barátian érdeklődik, mert felelősnek érzi magát a balesetért.

- Írja meg neki, hogy jól van, és hogy hagyja békén magát - mordult rá Aidan. - Különben is, lehet, hogy az orosz maffia tagja. Senki sem szerezhet ilyen sok pénzt tisztességes úton. - A lapok azt írták róla, hogy nyolcvanmilliárd dollárra becsülik a vagyonát.

- Ez csakugyan lehetséges - hagyta rá Véronique. Nem ismerte annyira Nikolait, hogy megvédje, és azt sem tudta, hogyan szerezte a vagyonát. - De velem nagyon kedves volt - tette hozzá sportszerűen.

- Miután megpróbálta megölni. Valószínűleg félt, hogy perelni fogja.

- Szó sincs róla - igyekezett megnyugtatni Aidant Véronique, aztán rájött, hogy útitársa csak féltékeny. Ez elgondolkoltatta, hogy vajon az a csók Velencében többet jelentett-e a turisták hagyományos gesztusánál. Azóta ugyan nem csókolták meg egymást, a férfi nagyon is tisztelettudóan viselkedett vele, de láthatóan felidegesítette, hogy Nikolai sms-t küldött neki. - Maga volt a nap hőse, Aidan - mondta

kedvesen. – Maga volt az, aki megmentett. – Megsimogatta a férfi kezét, és látta rajta, hogy kezd lecsillapodni. Kedve lett volna megmosolyogni, de erőt vett magán. Aranyosnak találta, hogy az orosz így kiborította.

– Vigyázzon az ilyen alakokra – figyelmeztette Aidan. – Nem ismeri őt. Nem lehet tudni, mire képesek az efféle emberek. Akiknek ekkora hatalmuk és vagyonuk van, azt képzelik, hogy az egész világ az övék, mindenki, aki benne él. Nem lenne jó, ha azt hinné, hogy magával is rendelkezhet.

A férfi szavai meghatották Véronique-ot. Úgy kezelte őt, mint egy fiatal és naiv teremtést.

– Nem hiszem, hogy még egyszer jelentkezni fog. Most is csak udvariasságból tette. Látta, mennyire megütöttem magam. – Próbálta enyhíteni Aidan bosszúságát, de a férfi továbbra is csalódottnak látszott.

– Arról én tehettem, nem ő.

– Nem, maga éppenséggel megmentett – állította Véronique. – Ha nem lök félre akkora erővel, rosszabbul járok. Így csak megütöttem magam, úgy viszont meghaltam volna.

Aidan végre rámosolygott.

– Azért én mégis sajnálom, hogy megütötte magát.

– Én nem – hárította el könnyedén Véronique. – Máskülönben talán sohasem találkoztam volna magával.

A férfi bólintott, és attól kezdve zavartalanul folyt tovább az este. Véronique azonban megjegyezte, hogy Aidan ellenszenvvel viseltetik mindenki iránt, akit „gazdagnak” tart, és Nikolai kétségtelenül ebbe a csoportba tartozott, sokkal inkább, mint ő maga. Az a pénz ugyanis, amit ő örökölt, csekélység volt Nikolai vagyonához képest. De a

gazdag emberek kényelmetlen érzéseket keltettek Aidanben, függetlenül attól, hogy milyen úton-módon szerezték a vagyonukat.

A téma akkor jött elő újra, amikor ellátogattak a Palazzo Vecchióba és a Palazzo Pittibe, és látták az egykori Firenze gazdagságára utaló jeleket. Ezekről Aidan ismét hevesen kikelt a gazdagok ellen, akik szerinte semmit sem tudtak a valódi életről. Véronique udvariasan a tudtára adta, hogy nem osztja a véleményét.

- A pénz nem óvja meg az embert a valódi problémáktól, Aidan - próbált érvelni. - Tizenöt éves voltam, amikor az anyám, és huszonegy, amikor az apám meghalt. A pénz ezen nem változtatott, bármennyire is szerettem volna. A gazdag emberek ugyanúgy meghalnak, megbetegszenek, mint mindenki más, és az ő szívüket is össze lehet törni. A pénz legfeljebb kényelmesebbé teszi az ember körülményeit, miközben a rossz dolgok megtörténnek vele.

A férfi azonban továbbra is ingerülten reagált, valahányszor a téma előjött, és csak az rendítette meg komolyabban, amikor Véronique egyik este, vacsora közben, egy nyugodt, békés pillanatban bevallotta, hogy ott, Rómában, a másodperc egy töredékéig nem akart ellépni a Ferrari elől, hanem a végzetet kísértve megállt előtte. Bevallotta, hogy Paul halála mélységesen elszomorította, s a végrendelet olvasásakor kiderült mellbevágó igazságtól és attól, hogy a gyerekei felnőttek és elmentek, úgy érezte, nincs semmi értelme az életének. A férfi elszörnyedve hallgatta a szavait.

- Hadd mondjak el én is valamit magamról - szólt végül elkínzott hangon, mélyen Véronique szemébe nézve. - Anyám

öngyilkos lett, amikor tizenkét éves voltam, mert nem bírta tovább elviselni az életet. Belefáradt abba, hogy koldusszegények vagyunk, hogy akármilyen keményen dolgozik is, képtelen elég ennyit tenni az asztalra. Apám az utolsó fillérig elitta, amit anyám keresett, csalta a szomszédasszonnyal, és ha nagyon berúgott, akkor agyba-főbe verte. Inkább megölte magát, mert bizonyára ebben látta az egyetlen kivezető utat. – Véronique a döbbenettől szólni sem tudott, csak átnyúlt az asztal felett, és a kezét rátette a férfi kezére. Szinte látta maga előtt a kisfiút, akinek meghalt az édesanyja. Aidan folytatta: – Amikor tizenhét éves lettem, apám is meghalt, halálra itta magát. A temetés után elköltöztem, és soha többé nem mentem vissza. Azt hiszem, ezért nem akartam soha megházasodni, sem azt, hogy gyerekeim legyenek. Nem akartam, hogy olyan gyerekkoruk legyen, mint az enyém volt.

– Magából nem olyan apa válna – felelte szelíden Véronique. – Maga egészen másféle ember. – Aidan bólintott, és Véronique látta, hogy könnyek csillognak a szemében. Ifjúkorának egy sötét titkát osztotta most meg vele. – Az apám mindenkivel szemben gálád módon viselkedett – folytatta Aidan. – Anyám kedves, szelíd asszony volt, jobbat érdemelt volna nála.

Véronique együtt érzően hallgatta, és közben fogta a kezét. Így már sok mindent értett a férfi viselkedéséből – a dühösködéseit, a félelmét a házasság és a gyerekek melletti elköteleződéstől, az emberek életét megrontó szegénység iránti gyűlöletét, azt, hogy Aidan a világ minden bajáért a gazdagokat teszi felelőssé. Valakik felelősek a világban létező összes nyomorúságért, és Aidan úgy ítélte meg, hogy

minderről a gazdagok tehetnek. Véronique együtt érzett vele a gyerekkori szenvedései miatt, de aggodalommal töltötte el, hogy a férfi ördögi hatalommal ruházta fel a vagyont.

Aidan makacsul kitartott amellett, hogy a szegények és a gazdagok különböznek egymástól. Nem tudta elképzelni, hogy azok, akiknek van pénzük, átélhetnek olyan szívfájdalmakat, mint ő. Véronique azonban tudta, hogy a szívet tépő fájdalom sokféle formában és színben jelentkezhet, és nem csak a szegények számára van fenntartva. A gazdag emberek is átélhetnek tragédiákat.

- Vannak rossz emberek, Aidan. Nem azon múlik, hogy valaki gazdag vagy szegény - mondta.

- Nem hiszem - felelte egy sóhajjal a férfi, és megszorította Véronique kezét. Kiolvasta a szeméből, hogy jószívű és segítőkész nő. - A gyerekkorom minden percét gyűlöltem, de elsősorban az apámat.

Vacsora után nagy sétát tettek, és séta közben Aidan átfogta Véronique vállát a karjával. Mindkettőjük gondolatai azon jártak, amit a férfi elmesélt. Véronique ezáltal jobban megismerte őt, és kölcsönösen közelebb kerültek egymáshoz. Aidan viselkedése időnként kissé nyers volt, de Véronique tudta, hogy valójában csupa szív, jó ember, csak érzékenyebb és sebezhetőbb annál, mint amennyire bevallja. De miután elmesélte neki, hogyan haltak meg a szülei, úgy tűnt, hogy közelebb érzi magát hozzá.

A szállodába visszaérve ki-ki a saját szobájába ment, másnap pedig folytatták zarándokútjukat a képzőművészet birodalmában. Végigjárták a fontosabb galériákat, majd visszamentek az Uffizibe. Miután öt napon át élvezték

Firenze szépségeit, közösen arra jutottak, hogy nem hagytak ki semmit, amit újra látni szerettek volna.

- És most mi legyen? - nézett Aidan ebéd közben Véronique-ra. Neki majd csak hetek múlva kellett Berlinbe utaznia, és sehogyan sem akaródzott elválnia Véronique-tól. Annak ellenére, hogy elveik esetenként nem egyeztek, csodálatos időt töltöttek el együtt, és mindeközben barátokká váltak.

- Nem tudom. Azt hiszem, fel kellene hívnom a gyerekeimet. Ketten közülük ide fognak jönni, és meg kellene kérdeznem tőlük, hogy pontosan mikor érkeznek.

- Miért jönnek ide? Nyaralni?

- Nem. Még a nyár elején kibéreltem egy házat Saint-Tropez-ban, de egyikük sem jött el. Nagyon elfoglaltak. Most is csak pár napra jönnek, családi ügyben. - A férfi látta a szemében a magány fájdalmát. Felismerte, hogy Véronique régóta egyedül van, nincs senki, akivel eltölthetné az idejét, senki, aki szeretné. Igaz, hogy van három lánya, de ők már nincsenek jelen a mindennapjaiban. Aidan csak most értette meg, hogy milyen magányos ez az asszony. És sejtette, hogy még annál is nehezebb neki, mint amennyit elárul belőle.

Aznap éjjel Véronique felhívta Timmie-t. New Yorkban délután volt, úgyhogy az irodájában találta, rengeteg munka közepette. Timmie nem kérdezte, jól van-e, és hogy hol van, nyilván feltételezte, hogy Párizsban. Véronique Juliette-et is megpróbálta elérni, de ő nem vette fel a telefont. Joy pedig azt közölte az üzenetrögzítőjén, hogy egész héten egy reklámfilmot forgat, nincs ideje senkit visszahívni.

- Mit gondolsz, mikor tudnak a lányok iderepülni, hogy megnézzük a kastélyt? - kérdezte, arra gondolva, hátha Timmie tudja, még ha ő maga nem tervezi is, hogy eljön.

- Nem tudom. Tőlük kell megkérdezned, mami. Két napja beszéltem Juliette-tel, akkor azt mondta, hogy pár hét múlva. Azt hiszem, a barátaihoz utazott Vermontba. Még mindig ki van borulva apa miatt.

- Ha beszélsz velük, mondd meg nekik, hogy szóljanak, mielőtt jönnek.

- Miért? - kérdezte meglepetten Timmie. - Van valami különleges programod?

- Előfordulhat, hogy szervezek magamnak valamit. Nem akarok itt ülni, és tétlenül várni, amíg megérkeznek. Joyt többször hívtam, egyszer sem hívott vissza, Juliette-et pedig lehetetlen elérni, amióta egész nyárra bezárta a szendvicsboltot. - Eddig éjjel-nappal az üzletben volt, így könnyű volt elérni. Most viszont eltűnt.

- Küldj sms-t mindkettőjüknek - tanácsolta gyakorlatiasan Timmie, Véronique pedig lenyelte a kikíváncozó megjegyzést, miszerint ez eléggé nehézkes módja annak, hogy valaki tartsa a kapcsolatot a gyerekeivel. A lányai azt képzelték, hogy nincs más dolga, mint őket várni, és rögtön eldob mindent a kezéből, ha közlik, hogy jönnek. Ez sok éven keresztül így is volt, de most úgy alakult, hogy ennél többet vár az élettől. Ezt érezte azóta, hogy Paul meghalt, és most Aidan is belépett a képbe. Jó volt együtt lenni vele. Napról napra fontosabbá vált számára, jóllehet a férfinak is megvolt a maga élete. Most például arra készült, hogy kiállítás rendezzen a fotóiból Berlinben. E pillanatban

azonban mindketten ráérték, ő még inkább, mint Aidan, nem lévén hivatásbeli kötelezettségei.

- Küldök - felelte Timmie javaslatára. - És te hogy vagy?

- Őrült hajtásban. Itt soha semmi nem változik. - Most, az apai örökség révén változhatna, de még nem döntött semmiről. Szeretett volna házat keresni, de még arra sem volt ideje.

- Azért próbálj ne túl sokat dolgozni. Mész egyáltalán szabadságra?

- A mostani hétvégén pár barátommal elmegyünk Hamptonba. Idén ez lesz az első pár szabad napom.

- Jól van. Érezd jól magad. - Csak miután már elköszönt Timmie-től, döbönt rá, hogy a lánya meg sem kérdezte, vele mi van, hogy érzi magát. Ez egyiküknek sem jutott soha eszébe.

Másnap reggel, amikor együtt reggeliztek a szállodában, közölte Aidannel, hogy nem tudja, mikor jönnek a lányai, egy-két hétig még valószínűleg nem, habár nem érte el azt a kettőt, aki jönni fog.

- Nem túl figyelmesek - jegyezte meg a férfi. - És ha majd beállítanak, akkor egyszerűen félbe fog hagyni mindent? - kérdezte megütődve. Szokatlannak találta, hogy felnőtt emberek így viselkedjenek, még ha az anyjukról van is szó.

- Már nem sokat adnak a figyelmességre - ismerte el Véronique becsületesen. - Nem várhatom el tőlük, hogy az én igényeim szerint szervezzék meg az életüket, ők viszont elvárják tőlem, hogy tegyem szabaddá magam, amikor jönni akarnak. Azt hiszik, más dolgom nincs is. Ez néha kicsit bosszantó.

- Talán azt kellene mondania nekik, hogy most nem ér rá, hátha megváltoznának. Nem ártana ráébreszteni őket, hogy nem a rabszolgájuk. Valószínűleg túl hosszú időn keresztül mindig a rendelkezésükre állt. - Véronique ezen elmosolyodott.

Valóban így volt, és azért alakult így, mert nem volt férfi az életében, nem járt el dolgozni, egyedül volt, és nagyon hiányoztak neki a lányai. Ezért aztán mindig készpénznek vették, hogy bármikor a rendelkezésükre áll, és ebben igazuk is volt. Azt már nem tudták, hogy ha volt valami programja, mindig lemondta, csak hogy velük lehessen. Egyetlen programja sem volt olyan fontos számára, mint a gyerekei.

- Igaza van - ismerte be. - Rosszul szoktattam őket. De most nem azért jönnek, hogy jól érezzék itt magukat, hanem azért, hogy megnézzék azt a kastélyt Saint Paul de Vence mellett, amit az apjuktól örököltek. Valószínűleg el fogják adni. Évek óta nem használják, de előbb meg kell nézniük.

- Érti, ugye, hogy miről beszélek a gazdagokkal kapcsolatban? - mondta erre Aidan. - Az apjuknak volt egy kastélya, amit nem is használt. Milyen dolog ez?

Véronique csak mosolygott, és közben arra gondolt, vajon mit mondana Aidan, ha elárulná neki, hogy azt a kastélyt ő ajándékozta Paulnak. Tudta, hogy a férfi azt hiszi, Paul volt a vagyonos ember, ő pedig nem oszlatta el az illúzióját. Mivel Aidannek ilyen rossz véleménye volt a gazdagokról, félt bevallani neki, hogy a vagyon az övé, és nem Paulé, akinek egy fillérje sem volt, amikor összeházasodtak. Úgy ítélte meg, hogy a férfinak nem kell mindenről tudnia. Nem akart olyan színben feltűnni előtte, mintha egyike volna azoknak a nőknek, akik húsz éve feleségtartásból és a gyerekek után

fizetett tartásdíjból élük a világukat, de jelenleg ez is jobbnak látszott, mint az, ha megmondaná neki az igazat.

- Hol fog találkozni a lányaival? - érdeklődött Aidan.

- Cap d'Antibes-on. Addig nincs semmi dolgom. Szeretném, ha egyszer majd megismerné őket - nézett Véronique mosolyogva a férfira, de ő megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy jól kijönnénk egymással. Nem tetszik, ahogy magával bánnak. Nem tűnnek valami figyelmes gyerekeknek. A kapcsolatuk eléggé egyoldalú lehet, amelyben minden szeretet és figyelem egyedül magától ered.

Ebben nem tévedett, de így kimondva elég kemény kritika volt. Véronique ugyanakkor nem tagadhatta, hogy gyakran érezte ő maga is ezt, és Aidan is az ő szavaiból következtethetett erre.

- Nincs mindig így - próbált lojális lenni a lányaihoz. - Az apjuk halála után pár napig voltak jó beszélgetéseink. Amúgy meg nagyon elfoglalt életet élnek. - És Paul halála után szükségük volt az 6 segítségére, tehát szakítottak rá időt. Ezt leszámítva azonban Aidannek igaza volt. És egy sms nem ugyanaz, mint egy telefonbeszélgetés, amelynek során nevetni is, közbeszólni is lehet. Csak ritkán avatták be az életük eseményeibe, és nem érdeklődtek arról, hogy mi újság vele.

- Nekem úgy tűnik, mintha csak magukkal törődnének, valahogy úgy, ahogy az apjukat jellemezte. Lehet, hogy róla vették a példát, arról, ahogy ő bánt magával. - A férfi túlságosan kritikus szemmel nézte őket, de nagy igazság volt a szavaiban.

- Ő valójában kedvesebb volt hozzám, mint a lányok - felelte Véronique elgondolkozva. De csakugyan az volt? Már

nem volt ebben annyira biztos. – Huszonéves korban az embernek nincs ideje a szülei számára. Amikor annyi idős voltam, mint most ők, három kisgyerekem és férjem volt, ami megtanítja az embert arra, hogy másokra figyeljen, és ne önmagára. Nekik viszont csak önmagukra kell összpontosítaniuk, és arra, hogy mi válik a javukra.

– Jó. Akkor ne is foglalkozzunk velük – közölte Aidan nyersen. – És mit csináljunk mi? Gondolom, Firenzét már kimerítettük. Akarja, hogy továbbra is együtt utazgassunk? Nekem van időm. – Nem akart elválni Véronique-tól, hacsak ő nem akarja, és nagyon remélte, hogy erre még nem kerül sor. Csodálatos napokat töltöttek együtt Velencében, Sienában és most Firenzében. Még több ilyen napra vágyott.

– Szeretném – nézett rá az asztal fölött szégyenlősen Véronique. Fogalma sem volt, mi ez: barátság, vagy valami más? A köztük lévő korkülönbség miatt ez utóbbi valószínűtlennek tűnt, de időnként, főleg amikor az életről vallott nézeteikről vitatkoztak, úgy érezte, mintha egy párt alkotnának. Az életük különös epizódjának tetszett ez a találkozás, de mindkettőjükénél működött, és Véronique élvezte minden percét. Nem akarta, hogy vége szakadjon, és Aidan sem akarta. Szemmel láthatóan tetszett neki a válasz.

– Mi lenne, ha elindulnánk Franciaország felé? – kérdezte. – Egy darabig elidőzhetnénk Dél-Franciaországban, és végül elautóznánk oda, ahová mennie kell. Hogy tetszik a javaslatom?

– Nagyon tetszik! – ragyogott fel Véronique arca.

Megbeszélték, hogy másnap még egyszer elmennek az Uffizibe, azután kényelmes tempóban elindulnak Franciaország felé, és ott állnak meg, ahol kedvük tartja.

Reggeli után a tervtől felvillanyozva visszaindultak a szobájukba. Véronique ajtajához érve Aidan kinyújtotta a karját, és magához húzta, mintha mondani akarna neki valamit. Amikor Véronique fölnézett rá, közvetlen közelről nézhetett bele a melegen csillogó sötétbarna szempárba. A férfi átölelte és megcsókolta, forróbban, mint a gondolában, és sokkal mélyebb érzelmektől fűtötten, mivel már jobban ismerte őt. A hosszú csók után Véronique kifulladásra támaszkodott az ajtónak, és Aidan ekkor újra megcsókolta. Már nem volt kérdés, hogy mi ez – beleszerettek egymásba. Egyikőjük sem tudta, meddig tart ez a szerelem, működni fog-e egyáltalán, de most, ebben a pillanatban mindketten akarták, és minden tökéletesen alakult.

Tizedik fejezet

Másnap Firenzét elhagyva Luccába autóztak, ahol megszálltak egy kis panzióban, és két napon keresztül hosszú sétákat tettek a környéken. Sokat beszélgettek, nevettek, és közben Aidan rengeteg képet készített Véronique-ról, de mindig váratlanul, elkapva a nő egy-egy tűnődő pillanatát. Ezt az arcát szerette a legjobban. A második estén Véronique-ot felhívta a magándetektív, akit Párizsban fogadott fel, azzal, hogy milyen címre küldje el a Marnier-kről készített jelentését. Elmondta, hogy könnyű dolga volt, mivel a két nő mindvégig ugyanazon a helyen lakott. Véronique azt kérte, hogy a panzióba faxolja el, amit aztán egy ültő helyében, komoly arccal végigolvasott.

Aidan aggodalmas tekintettel figyelte. Megvárta, amíg Véronique végez az ötoldalas jelentés olvasásával, csak azután kérdezte meg:

- Valami rossz hír?

Az asszony intett, hogy nem, de nem látszott túl boldognak.

- Régi dolgok - felelte végül egy sóhaj kíséretében. Nem akarta untatni a férfit az élete visszatetsző részleteivel és volt férje házasságtöréseivel. - Paul végrendeletéből tudtuk meg, hogy egy nőtől, akivel a házasságunk idején viszonya volt, született egy lánya. A válásunk után derült ki számomra, hogy az idők során sok nőügye volt. - Ezt már korábban is említette Aidannek. - De ez a viszony volt az egyetlen, amelyből gyerek is született. A hír mindannyiunknál kiverte a biztosítékot. És erre a lányára hagyta az ingatlanának egynegyed részét a lányaim mellett. Most tehát negyedrészen ő is birtokolja a volt férjem kastélyát. Ezért akartam megtudni valamit róla és az édesanyjáról. Ezek az információk állnak a jelentésben, amit az imént elolvastam. A Rómába utazásom előtt felfogadtam egy magánnyomozót Párizsban.

- Ez komoly megrázkódtatást jelenthetett neked is, és a lányaidnak is - komolyodott el most már Aidan is. - Nem tudtál róla? Nem is gyanakodtál?

- Nem, soha. Erre a viszonyra végképp nem. Ennek a nőnek a neve akkor sem merült fel, amikor a többiekről tudomást szereztem. Őt tökéletesen el tudta rejteni, soha egy szóval sem említette őket, csak a végrendeletében.

- Gyávaságra vall, hogy a halála utánra hagyta a vallomást - szögezte le Aidan szigorúan, és Véronique nem tiltakozott.

- Paul ilyen volt. Nem tett meg semmit, amit nehéznek vagy kellemetlennek tartott. Az ilyen dolgokat mindig rám hagyta. Abban is biztos vagyok, hogy tudta, én szépen össze fogom szedegetni a darabokat, és kirakom belőlük a képet. És valóban ezt fogom tenni. A lányaimnak meg kell egyezniük azzal a lánnyal, aki végül is a testvérük, illetve a féltestvérük.

- Nem is értem, hogy tudtál olyan jó barátságban maradni vele - mondta Aidan csendesen. Az ő szemében Paul becstelen gazembernek tűnt, és bizonyos értelemben az is volt. De elbűvölő gazember.

- Először a gyerekek kedvéért csináltam. És talán mert még akkor is szerettem, amikor elváltam tőle. Utána meg már megszoktuk, hogy jó barátságban vagyunk. A végén már nem voltam szerelmes belé, úgyhogy nem zavart a viselkedése. A lányaimon kívül nincsenek rokonaim, és ő hozzátartozott a múltamhoz. Olyan volt nekem, mint egy rossz magaviseletű báty. De ez az utolsó kalandja, illetve az, hogy tudomást szereztem róla, mindent megváltoztatott a szememben. E pillanatban nem viseltetem iránta valami nagy jóindulattal.

Aidan bólintott, és egy ideig szótlanul emésztette a hallottakat.

- És mit tudott meg róluk a detektív? - kérdezte végül.

- A lány orvostanhallgató, az anyja pedig a helyi orvos. Nagyra tartják és tisztelik a helybeliek. Valószínűleg orvostanhallgató volt ő is, amikor Paul megismerte, és

viszonya lett vele. Anyagilag nem támogatta a lányát, de hébe-hóba „pénzajándékot” küldött nekik, ami nem lep meg engem. Paul sohasem bánt felelősségteljesen a pénzzel, és amikor úgy alakultak a dolgai, alighanem meg is feledkezett róla. Mindössze párszor látta a gyereket, és az sem mostanában volt. Az anya sohasem ment férjhez, de sok éven keresztül egy helybeli orvossal élt együtt, egészen annak két évvel ezelőtti haláláig. A lány őt ismerte apjának, senki mást. Úgy látszik, az anyja sohasem árulta el neki, hogy Paul az apja. A legutóbbi időig úgy tudta, hogy Paul a család régi barátja, aki egyszer-egyszer meglátogatja őket. És biztos vagyok benne, hogy ő viszont kimondottan élvezte ezt a játékot.

Aidan minél többet tudott meg róla, annál kevesebb kedvelni vagy tisztelni valót talált Paul Parkerben. És látva Véronique szemében a fájdalmat, amiért így elárulták, kifejezetten dühös volt rá.

- A jelentés szerint a környékbeliek mind nagyon helyes, rendes, felelősségteljes fiatal lánynak tartják, aki komolyan veszi a tanulmányait – folytatta Véronique. – Az édesanyja nagyszerű asszony lehet. Mindketten jobb embereknek látszanak, mint amelyeneket Paul megérdemelt. Katasztrófális lett volna számára, különösen akkoriban, ha a lány anyja a pénzre hajt, vagy botrányt akar rendezni, netán zsarolni próbálja, vagy le akarja buktatni őt előttem. De egyiket sem tette. Így most nekünk kell valahogy megbirkóznunk a helyzettel. Biztos vagyok benne, hogy Paul végrendelete őket is meglepte, de jó értelemben. A jelentésben az áll, hogy nagyon kevés pénzük van, mindössze annyi, amennyi az anya orvosi prakszisából befolyik, ami

nem lehet túl sok. Számukra ez tehát egy váratlan, talált pénz, míg az én lányaimnak fájhat a fejük, amiért egy olyan testvérrel kell osztozniuk az ingatlanon, akinek a létezéséről sem tudtak eddig.

Nem hangzott valami jó helyzetnek, de anya és lánya legalább rendes embereknek tűntek. De Aidan a Paul-félékkel szemben nem tanúsított semmiféle elnézést. Megölelte és megcsókolta Véronique-ot, hogy kimutassa, mennyire együtt érez vele, amiért anyyi mindenben kellett keresztülmennie egy olyan ember mellett, akihez mindennek ellenére hűséges maradt. Véronique hálásan fogadta Aidan kedvességét és támogatását. Csendes beszélgetéssel töltötték el az estét, majd Véronique elfaxolta a magányozó jelentését mindhárom lányának. Azt ugyan nem tudta, hogy Juliette mikor fogja elolvasni, mivel ő Vermontban volt, de tudta, hogy a másik kettő majd elmondja neki, ha telefonon beszélnek egymással. Juliette egyébként is mindig szoros kapcsolatot tartott Timmie-vel. A jelentés bizonyos értelemben jó hírről tudósított, mivel Marnier-ék tisztességes, becsületes embereknek látszottak, ezzel együtt az egész helyzet mindannyiuk számára elég kellemetlen volt.

Másnap továbbutaztak. Véronique nem hozta szóba ismét a jelentést, így Aidan sem beszélt róla. Az asszony gondolni sem akart rá, de a következő napon mindhárom lánya jelentkezett a mobilján. Ők is ugyanazt állapították meg a jelentésből, mint az anyjuk: hogy anya és lánya legalább rendes embereknek tűnnek. Ugyanakkor rettegtek attól, hogy találkozniuk kell a féltestvérükkel és az anyjával. Miután beszélt velük, Véronique bevallotta Aidannek, hogy ő maga nem akar találkozni velük.

- Akkor ne tedd - válaszolta Aidan a világ legtermészetesebb hangján. - Nem te örökölted az ingatlant, hanem a gyerekeid. Ha nem akarsz találkozni velük, miért kellene egy számodra fájdalmas dolgot vállalnod? Hagyd a csudába őket. Bízd az egész ügyet a lányaidra. Hiszen már felnőtt emberek. - Véronique-ban eddig fel sem merült, hogy így is lehet gondolkozni, de megfontolandónak tartotta a férfi szavait, és máris felszabadultabbnak érezte magát. - Nem vagy köteles egy olyan ember iránti tiszteletből fájdalomnak kitenni magadat, aki annyi bánatot okozott neked, miközben ő vígan élte világát. Ha meg akarod ismerni a két nőt, akkor menj, és találkozz velük. De ha nem, akkor hagyd az egészet a lányaidra, és maradj távol tőlük.

Véronique rámosolygott, és odahajolt, hogy megcsókolja.

- Csodálatos ember vagy - mondta gyengéden. - Köszönöm. Boldog vagyok, hogy megmentetted az életemet.

- Én is - válaszolta Aidan, és viszonzta a csókot. Gyakran csókolóztak, de eddig még nem bújtak egymással ágyba. Egyikük sem akart semmit elsietni, nehogy a későbbiekben megbánják. Még nem döntötték el, mi is van voltaképpen közöttük, és ez a ráérős flörtölés jól működött mindkettőjüknél. Nem szerettek volna fájdalmat okozni a másinak, sem megsérülni ebben a még csak alakuló kapcsolatban.

- Még sohasem volt ehhez hasonló kapcsolatom - vallotta be a férfi egyik délután, útban Portofino felé. - Általában lefekszem a nőkkel, de nem vagyok szerelmes beléjük. Most viszont szerelmes vagyok beléd, és nem fekszem le veled. Hamarosan egyenesbe hozom ezt a dolgot - tette hozzá nevetve, mire Véronique rámosolygott. Neki sem volt még

ilyen viszonya, amelyben a férfi is jól bánik vele, törődik az érzéseivel, annak ellenére, hogy alig ismeri őt Paul mindig csak önmagára gondolt, amit az a helyzet is bizonyít, amellyel a lányainak kell a közeljövőben megbirkózniuk Franciaországban.

Három napot töltöttek Portofinóban, a kis kikötőváros egy bűbajos szállodájában, majd ezt követően egy napot időztek Cinque Terrében. Felfedezőutakat tettek, s közben Aidan fotózott, elidőztek a tengerparton, esténként pedig éttermekben vacsoráztak, és gyönyörködtek a romantikus környezetben.

Négy nap múlva átlépték a francia határt, és a kanyargós úton továbbautóztak Dél-Franciaország felé. El akartak látogatni az Alpok legdélebbi nyúlványában lévő Èze-be, és utána Antibes-ban szándékoztak megszállni. Aidan ismert egy kis hotelt az óvárosban, közel ahhoz a szállodához, ahol Véronique a lányokkal akart időzni.

Várakozásaiknak megfelelően az Èze-be vezető út gyönyörű volt. Később sétálgattak a macskaköves utcákon, elnézték a golyózó öregembereket, és elgyönyörködtek a tengerre néző kilátásban. Remek ebédet ettek, utána pedig legurultak a hegyről Antibes-ba, megkeresték Aidan kicsiny szállodáját, ahol két, egymás melletti szobácskát vettek ki. Bejárták a városka régi negyedét, este pedig a bástyán lévő egyik elegáns étteremben vacsoráztak, ahonnan elnézegethették a vízen haladó nagy jachtokat és kisebb-nagyobb vitorlásokat. Antibes-nak szép jachtkikötője és több, fürdésre alkalmas partszakasza volt.

Vacsora után lassan visszasétáltak a szállodába, s közben meg-megálltak, hogy elgyönyörködjenek a hajók

látványában. Az együtt töltött idő kizökkentette őket a hétköznapiakból.

- Mit fogunk csinálni, ha ennek vége lesz? - öntötte szavakba végül Aidan azt, ami már napok óta nyugtalanította Véronique-ot. - Meglátogatsz majd Londonban? - Félt, hogy ha ez az utazás véget ér, többé nem látja Véronique-ot. Kettőjük világa fényévnyi távolságra látszott egymástól. Sokkal inkább aggasztotta ez, mint a korkülönbség, ami a jelek szerint egyikőjüket sem zavarta. Legtöbbször egykorúaknak érezték magukat, kivéve amikor az asszony a gyerekeiről beszélt, mert Aidan, gyerektelen lévén, ahhoz nemigen tudott viszonyulni.

- Eljöhetek Londonba - válaszolta Véronique -, te pedig meglátogathatsz Párizsban vagy New Yorkban - javasolta.

- Megnézed a berlini kiállításomat? - faggatta tovább Aidan. Szerette volna, ha az asszony részt venne az életében, ha megmutathatná neki, hol és hogyan dolgozik. És mindketten tudták, hogy neki nehezebb lenne belépnie Véronique világába, mint az asszonynak ellátogatni az övébe. Ha továbbra is találkozni szeretnének, előbb-utóbb meg kell ismerkednie a lányaival, márpedig Véronique nem tudta, mit szólnának ahhoz, hogy van valaki az életében, ráadásul Aidan annyival fiatalabb is nála. Ezen minden bizonnyal megdöbbenének, míg ők egy percig sem akadtak fenn rajta. Gyanította, hogy még a korkülönbségnél is jobban kiborulnának azon, hogy neki, az anyjuknak, viszonya van egy férfival. Megszokták, hogy egyedül él, sohasem gondoltak rá úgy, mint nőre, csak az anyjukat látták benne, aki csupán a velük való kapcsolatban létezik, és mindazért,

amit odafigyelésben vagy érzelmi támogatásban nyújthat nekik.

- Elmehetek, ha a lányok már elutaztak - felelte elgondolkodva. - Kétlem, hogy sokáig maradnának.

- Szeretném, ha jönnél - mosolygott rá a férfi. Jó érzés volt arra gondolnia, hogy Véronique is megnézi a kiállítását.

- Én is szeretném. - Abban a boldog tudatban, hogy Aidan meghívta, belekarolt a férfiba, és így, kart karba öltve, visszasétáltak a szállodába.

Este Juliette felhívta azzal, hogy egy hét múlva érkezik Joyjal együtt. Úgy számolnak, hogy öt-hat napig, esetleg egy hétig maradnak - ahogy Véronique megjósolta. És ahogy befejezte a beszélgetést, rádöbbsent, hogy alkalmatlankodásnak érzi a lányai látogatását. Ez egyszer nem velük, hanem Aidannel akart lenni. Bűntudata volt emiatt.

Másnap, miközben Cap Ferrat felé autóztak, ahol a napot el akarták tölteni, beszámolt Aidannek Juliette telefonjáról. Este a Saint Jean Cap Ferrat-i kikötőre néző Voile d'Orbán vacsoráztak, ami drága étteremnek számított, ezért Véronique ragaszkodott hozzá, hogy a számlát ezúttal ő állja.

Tudva, hogy már csak egy hétig lesznek együtt, minden percet még drágábbnak érezték. Több tengerparti városkába is ellátogattak, kipróbáltak új strandokat, nagyokat úsztak, esténként pedig jobbnál jobb éttermekben vacsoráztak. Órákon át meséltek egymásnak az álmaikról, megosztották a titkaikat, néha vitatkoztak is, élvezték és unták egymás társaságát, és sokat csókolóztak. Véronique soha senkivel nem érezte magát ilyen felszabadultnak, és így volt ezzel Aidan is. Attól, hogy minden ébren töltött órájukban együtt

voltak, megismerték egymás természetét, és elégedettek voltak mindazzal, amit eddig tapasztaltak. Aidan kijelentette, hogy soha egyetlen nő mellett sem volt olyan boldog, mint Véronique mellett, és noha még mindig nem feküdtek le egymással, meghittén bizalmas viszony alakult ki közöttük, annyira, hogy bárki, aki látta őket együtt, azt gondolhatta, hogy házások, vagy legalábbis egy párt alkotnak.

Gyorsan elmúlt a hét, és az utolsó napon újból szóba került, hogy Véronique elmegy Berlinbe megnézni Aidan kiállítását. Megígérte, hogy ott lesz két hét múlva a megnyitón, de még az is lehet, hogy előbb, és akkor segít a fotók elrendezésében. Aidan reménykedett, hogy így lesz, és meg is mondta, hogy ez sokat jelentene neki. Véronique úgy tervezte, hogy miután a lányok elmentek, visszamegy Párizsba, és onnan repül át Berlinbe. Az utolsó estén a város régi negyedében, egy pizzériában vacsoráztak, és utána az utcákat ellepő tömegben keresztül, sétálva mentek vissza a szállodába. Mielőtt megérkeztek volna, összeölelkeztek, és a férfi megcsókolta Véronique-ot.

- Nagyon fogsz hiányozni - súgta a fülébe. Nehéz volt elképzelnie egyetlen napot is nélküle, és Véronique ugyanezt érezte. Furcsa lesz, hogy majd megjönnek a lányai, és nem is fogják sejteni, milyen fontos számára Aidan, akivel ők nem is találkozhatnak. Nem, még nem érezte felkészültnek magát arra, hogy elmondja nekik. És ebben az is benne volt, hogy meg akarta védeni azt, ami kettőjük között kialakult. Azt az értékesnek ígérkező, törékeny és kivételes kapcsolatot.

Mielőtt mindketten visszavonultak volna a szobájukba, a férfi csókkal búcsúzott el tőle. Véronique ébren feküdt az ágyában, és arra gondolt, vajon Aidan alszik-e már. A

lányoknak és magának már foglalt szobát az Eden Rocban, ahol máskor is meg szoktak szállni. Reggel Aidan majd elviszi oda, megebédelnek, utána a férfi beül az autóba, és elindul Berlinbe. Juliette és Joy estére fognak megérkezni. Mostanáig minden percét együtt töltötte Aidan-nel, és amikor arra gondolt, hogy holnap el kell válniuk, könnyek gyűltek a szemébe. Eltelt egy óra, és még mindig nem tudott elaludni. Felkelt, kinézett a holdfényben fürdő tengerre, és ekkor halk kopogást hallott az ajtaján. Odament, kinyitotta, és Aidant látta maga előtt mezítláb, alsóneműben, arcán zavart mosollyal.

- Ébren vagy? - suttogta, mire Véronique elmosolyodott. A férfi olyan volt, mint egy gyerek, aki félősen áll a sötét folyosón.

- Igen. Nem tudok aludni - felelte ő is sűgva, és kitérta az ajtót. Aidan szó nélkül magához ölelte. Nem engedhette el anélkül, hogy végül a magáévá tegye. Úgy érezte, mintha egy örökkévalóság óta mindketten erre várnának. Mindketten e biztonságot adó végső összekötő kapocs létrejöttére vágytak, mielőtt másnap elválnának az útjaik Szótlanul bebűjtak az ágyba, ledobáltak magukról mindent, átölelték egymást, és testük lassan egyesűlt. A holdfény végigömlött szeretkező, s végűl egymásba olvadó, egyetlen ölelésben összeforrt testűkőn. És amikor eljött a reggel, mély álomba merűlten fekűdtek egymás mellett. Aidan ébredt fel először, rögtőn utána Véronique is, és amikor egymásra néztek, mindketten tudták, hogy jól tették, amit az éjjel tettek. Aidan megcsókolta Véronique-ot.

- Megbántad? - kérdezte utána, a nő arcát fürkészve.

- Nem - mosolygott rá Véronique. - És te?

- Nem tudom, hogy tudjuk ezután folytatni, de azt tudom, hogy meg fogjuk találni a módját - felelte Aidan, és Véronique-nak épp erre a mondatra volt szüksége. Nagyon szerette volna, ha ez a kapcsolat nem csak egy nyári kaland, vagy egy félbemaradt románc lenne. Nem annak érezte. A férfi újra feltámadó vággyal végigsimított a mellén, a hasán.

- Jó lenne, ha ma velem jöhetnél Berlinbe - mondta szomorúan.

- Hamarosan ott leszek - ígérte Véronique, és megcsókolta a férfit. Mielőtt kilépnének a világra, utoljára még egyszer át akarták adni magukat a szeretkezés gyönyörének.

Aidan végül átment zuhanyozni és felöltözködni a saját szobájába, és amikor kisvártatva visszatért, már más szemmel nézett Véronique-ra. Ez a nő most már az övé volt, és bármi történne, együtt fogják megoldani. A mögöttük lévő éjszakával véget ért a régi életük, és elkezdődött az új. Ezentúl egyikük sem lesz egyedül; ezen az éjszakán e kicsiny szobában pecsét került a kettőjük kapcsolatára.

Levitte az asszony csomagjait a kocsijához, és pár perc múlva Véronique is lejött a szobájából. Olyan érzése volt, mintha a nászújokról térnének vissza. Mihelyt beült, Aidan elindította az autót Cap d'Antibes felé. Amikor feltűnt az elegáns, régi hotel, ahová Véronique igyekezett, odahajolt hozzá, és megcsókolta.

Az asszonynak nehezebbre esett elválni tőle, de tudta, hogy muszáj, mert találkoznia kell a lányaival. Feladatai, kötelezettségei vannak, nem autózgathat a végtelenségig Aidannel. És neki is dolga van Berlinben. Majd valahol mindezek közepette időt szakítanak és alkalmat találnak

arra, hogy újra együtt lehessenek. Ki kell találniuk, hogyan működtethetik a kapcsolatukat. Amikor kiszállt az ismerős szálloda előtt, ahol évekig megszállt a családjával, megesküdött magának, hogy ki fogja találni a módját. Aidan már túl sokat jelentett számára, semhogy elveszítse. Ő jelentette a legjobbat, ami valaha is történt vele, és amikor a tekintetük még egyszer találkozott, látta, hogy a férfi pontosan ugyanezt érzi.

Tizenegyedik fejezet

Az Eden Roc a Cap d'Antibes-i előkelő Hôtel du Cap része volt, mindössze néhány kilométerre a barátságos városkától, Antibes-től, ahol azt az elválás előtti éjszakát töltötték abban a kicsiny szállodában, ahol a kapcsolatuk végre kiteljesedett. Az Hôtel du Cap Európa egyik leggyönyörűbb, legelőkelőbb, leghíresebb szállodája volt, ennek megfelelő árákkal. A főépület márványhalljai, fényűző szobái és lakosztályai szinte kivétel nélkül a tükörfényes felszínű tengerre néztek. Lenyűgöző külső lépcsősor vezetett le a még előkelőbb Eden Roc-hoz, amelynek széles sétányát kétoldalt gyönyörű parkok övezték, és még közelebb volt a tengerparthoz. Kedvelt nyaralóhelyül szolgált ez arisztokratáknak, királyi személyeknek, dúsgazdag embereknek, az utóbbi években orosz milliárdosoknak és filmsztároknak, akik közül sokan inkább a kevésbé előkelő alsó épület kisebb, de szintén elegáns lakosztályaiban szálltak meg, amelyek erkélyeiről még jobb kilátás nyílt a tengerre.

A fényűző étterem a szálloda mindkét épületét ellátta, alatta pedig a kevésbé előkelő, hajófedélzethez hasonlóra kialakított étteremben gyűltek össze a csillagászati áron ebédelni szándékozó vendégek. Volt egy feszített víztükrű, úgynevezett végtelenített medence is egy sereg tengerre néző, privát kabánával, ahol a többi vendég szeme elől rejtve lehetett enni, pihenni, meztelenül heverészni. A kabánák drágábbak voltak, mint a szobák más, nagyon jó szállodákban. Az Hôtel du Cap és az Eden Roc zárt világának vendégei évről évre hűségesebben visszajártak, egyedül vagy a családjukkal, vagy éppen a szeretőjükkel. Ez a külvilágtól elzárt varázslatos birodalom tele volt elegáns, híres emberekkel, akik elvárták, hogy amíg ott tartózkodnak, mindenben a kedvükben járjanak és kényeztessék őket.

Még a személyzet is évről évre ugyanaz maradt. Jól ismerték Véronique-ot és a lányait. Véronique először kislányként, a szüleivel járt ide, és amikor összeházasodtak, elhozta magával Pault is. A nászútjuk egy részét itt töltötték. Olyan volt ez a hely Véronique-nak, mintha a második otthona lenne. Mihelyt megérkezett, a *concierge* [kb. recepciós] és mindkét asszisztense kijött elébe a kocsifelhajtóra, hogy köszöntse, mialatt a kapus és két szállodai szolga arra várt, hogy bevihessék a csomagjait. Aidan már a közeledtükre olyan arcot vágott, mintha attól tartana, hogy mindjárt megtámadják. Leállította őket, amikor ki akarták venni az Austin kicsiny csomagtartójából az ő táskáit, és kiadta Véronique csomagjait. Az egyik alkalmazott nyomban el is tűnt velük a szállodában.

A szőlővel és virágokkal befuttatott portikuszba lépve egy pillanatra megálltak, aztán Véronique lassan, az őt üdvözlő

egyenruhás szállodai alkalmazottaktól körülvéve besétált. Aidan mögöttük lépkedett, és úgy érezte magát, mint egy betolakodó, aki eltévesztette a szállodát, és amint rájönnek, hogy csaló, akinek semmi keresnivalója itt, rövid úton kipenderítik. Véronique fesztelenül elcsevegett mindenkivel, miközben elkísérték a megszokott lakosztályához. Harminc éve mindig ugyanezekben a szobákban lakott, míg a gyerekek a dadával annak idején a közvetlenül fölötte lévő lakosztályt foglalták el. A *concierge* lendületes mozdulattal kitérte a lakosztály ajtaját, majd hátralépett. Aidan eközben tétován álldogált a csoportosulás mögött.

Véronique hátrafordult, hogy megkeresse, és intett neki, hogy lépjen mellé. Miután bemutatta őt a *concierge*-nek, Aidan is belépett vele együtt a lakosztályba, ahol az elegáns szobák és a kilátás láttán tátva maradt a szája. A lakosztályban fényűzően berendezett erkélyes hálószoba, szintén erkélyes nappali és két fürdőszoba volt. A kék-fehér bútorzat antik hatást keltett, de persze nem volt az. A szállodaszolga lerakta Véronique csomagjait egy poggyásztartó állványra, a *concierge* meghajolt és kellemes pihenést kívánt, majd az egész csapat eltűnt a két szobalánnyal együtt, akik előbb felajánlották, hogy kicsomagolják Véronique szánalmasan kicsi bőröndjét, ő azonban ezt mosolyogva elhárította. Végre kettesben maradtak.

- Bárcsak itt maradhatnál velem - duruzsolta Véronique, és Aidanhez lépve a nyaka köré fonta a kapát. A férfi épp akkor pillantott meg egy hatalmas doboz bonbont az íróasztalon. Mindenre gondoltak. A szálloda hivatásának érezte, hogy vendégei minden óhaját kielégítse.

- Félnék kilépni a szobából - felelte Aidan rosszkedvűen.

- Miért? - kérdezte Véronique meglepetten, és egy nagy, kényelmes fotelhez vezette a férfit, amelyben mindketten elfértek. Aidan azonban mintha félt volna beleülni, és amikor megtette, akkor is úgy ült az asszony mellett, mint aki nyársat nyelt.

- Valahogy nem tartozom ide - felelte idegesen. Nem volt tudatában annak, hogy Véronique ilyen fényűző módon él, noha a velencei Cipriani is nagyon előkelő szálloda volt, és tudta, hogy az asszonynak sok pénze van. De itt többről volt szó, mint csak pénzről. Ezt a diszkrét formában megjelenő gazdagságot ő soha, sehol nem látta. Azok a vendégek, akik itt megszálltak, régi, vagyonos családokból származtak, és mellettük megjelent pár Nikolai-féle úrgazdag, akik élvezték ezt a visszafogott fényűzést. Itt minden a luxusról, a pénzről szólt. - Ha nem veled érkezem, kidobtak volna - folytatta feldúltan, állát előreszegve, amit Véronique korábbi megfigyelése szerint olyankor csinált, amikor rendkívül kényelmetlenül érezte magát. Pedig ő azt szerette volna, ha Aidan is megkedveli a szállodát, és egy nap ő is eljönne vele ide. Ezt tartotta a világ legromantikusabb helyének, a tengerpart közelsége és az épület szépsége miatt is. Még egy jachtkikötője is volt azok számára, akik hajóval érkeznek, és legalább fél tucat jacht mindig ott várakozott a szálloda előtt a kikötőben.

- Ne butáskodj - próbálta megnyugtatni a férfit. - Vannak a vendégek között, akik úgy néznek ki, mialatt itt pihennek, mint a csavargók. Te tökéletesen civilizált ember benyomását kelted, éppolyan vendég vagy, mint a többi. - De

Aidan semmivel sem tűnt felszabadultabbnak, mint amikor megérkeztek.

- Én itt nem kapok levegőt. Mondtam neked, hogy allergiás vagyok a gazdag emberekre, és ennél nagyobb gazdagságot, mint ami itt van, el sem tudok képzelni - panaszkolta szinte pánikba esve.

- Mi az, ami zavar itt téged? - kérdezte Véronique szelíden, noha csalódást okozott neki a férfi reakciója. - Úgy érzed, hogy értelmetlen vagy rá?

- Talán - felelte Aidan elgondolkodva. - És nem helyeslem, hogy egyesek így élnek, miközben milliósámmra vannak éhezők szerte a világon. Tudni sem akarom, mibe kerül egy éjszaka egy ilyen helyen. - Összerázkódott a gondolattól.

- Sokba - erősítette meg Véronique. - Senkinek sem kell mindennap ilyen körülmények között élnie. De vakációzni élvezet itt. Én nagyon szeretem ezt a helyet. Gondolod, hogy eljöhetsz az az idő, amikor te is szívesen jössz ide? Hébe-hóba, csak az élvezet kedvéért? - Miközben beszélt, odakínálta a bonbonos dobozt, amiből Aidan egyszerre két szemet dugott a szájába. Véronique elnevette magát. Aidan néha úgy viselkedett, mint egy gyerek, máskor meg nagyon is felnőtt volt, jobban óvta és védelmezte őt, mint bármelyik férfi, akivel életében találkozott. És az az egy biztos, hogy nem volt elkényeztetve, különben nem érezte volna ilyen kényelmetlenül magát ezen a helyen. Látszott rajta, hogy a legszívesebben kibújna a bőréből.

- Nem tudom elképzelni magam egy ilyen helyen - nézett körül ismét Aidan. - De a csokoládé eszméletlenül finom -

tette hozzá hirtelen elvigyorodva, és Véronique nagy derűtségére kivett egy újabb szemet a dobozból.

- Min változtat az, ha én viszont megengedhetem magamnak? - kérdezte becsületesen.

- Te jól érzed itt magad. Az a baj, hogy én nem tudnám. És nem szeretnék selyemfiúvá válni. Nem akarlak kihasználni, Véronique. Soha életemben nem tettem ilyet, és nem szándékozom most elkezdni. - Ez volt az árnyoldala annak, hogy megismert egy rendes, becsületes férfit, aki nem azért akarta őt, amije volt. Egy kevésbé tisztességes férfi páros lábbal ugrott volna bele a jóba.

- Miért ne tarthatnánk meg mindkettőt? Néha megszállhatnánk olyan helyeken, ahol eddig voltunk, máskor meg ilyeneken? Te most azt mondd nekem, hogy túl „gazdag” vagyok hozzád. Ez nem fair. Én soha nem mondanám neked azt, hogy túl szegény vagy hozzám. Ez diszkrimináció. Nem lehetnél kicsit elnézőbb a gazdagsággal szemben?

- Talán - felelte a férfi elgondolkodva. - Te vagy az első gazdag, akit valaha megszerettem. - Azzal odahajolt, megcsókolta Véronique-ot, majd magához vonta, és a kezét becsúszatta a blúza alá. A gazdagokról és szegényekről folyó diskurzust félbeszakítva percekig csókolóztak, és rövid úton eljutottak a fényűzően széles ágyhoz. Véronique felhajtotta a takarót, és miután bebújtak alá, a ruháik meg egy kupacban heverték a padlón, szenvedélyes szeretkezésbe kezdtek. Amikor végül Aidan zihálva visszahanyatlott a párnára, rámosolygott Véronique-ra, majd kinézett a napfényben csillogó Földközi-tengerre, és kifulladásra azt mondta: - Lehet, hogy nem is olyan rossz ez a hely.

Véronique szerette volna, ha megkérheti, maradjon még pár napig, de erről szó sem lehetett, hiszen a lányai érkezését várta. Inkább javasolta, hogy menjenek, fürödjének meg, és Aidan készségesen, a szeretkezés után ellazulva követte a márvány fürdőszobába.

A fürdőkádban ülve arról beszélgettek, hogy Véronique másnap elutazik megnézni a kastélyt, és hogy találkozzon-e Marnier-ékkal. Továbbra sem akart, és Aidan arra biztatta, tegye azt, ami a kedvére van. Teljes mértékben támogatta ebben a dologban. Egy idő után kiléptek a kádból, megtörülgették egymást, majd Aidan frottírköpenybe bújt, és visszament, hogy bekapjon egy újabb bonbont.

- Most már látom, hogy csinálják a prostituáltak - mondta egy sóhajjal. - Egy óra leforgása alatt sikerült tisztességtelen útra vinned. Megettem fél doboz bonbonodat, nagyon tetszik a fürdőköpeny, az ágy egyenesen mesés volt, majdnem olyan jó, mint ami benne történt, és élveztem a kádfürdözést. Adj nekem egy hetet, és mindent megteszek, amit csak akarsz. - Mindezt nevetve sorolta, de Véronique ennél már jobban ismerte őt. Továbbra is megmaradt annak, aki volt, aki mindig hű marad önmagához, csak most látszott rajta, hogy jól érzi magát, és ettől Véronique is boldog volt.

Ezek után átmentek a szomszéd épületben lévő étterembe, ahol a svédasztalos büfében hatalmas választékban sorakoztak a finomságok, de inkább a lenti medence mellett lévő kényelmes étterem mellett döntöttek. A teraszon ebédeltek, és közben gyönyörködtek a tenger és a kikötőben veszteglő jachtok látványában.

- Hiányozni fogsz - mondta Aidan komolyan. - Hívjál föl, valahányszor kedved szottyán hozzá. Csak holnap érkezem

Berlinbe, de a mobilomon bármikor utolérsz. Legalább látni fogom magam előtt, hogy hol vagy.

Véronique nem tudta eldönteni, jó dolog-e ez vagy rossz, de Aidan most boldogabbnak látszott, mint az elején. A férfinak határozott véleménye és kialakult nézetei voltak az ideális társadalomról, határozott előítéllettel viseltetett a gazdagok iránt, kárhoztatta az életmódjukat, a törekvéseiket, de mindezeket félretette arra az időre, amíg szeretkeztek, és most is, mialatt ebédeltek. A búcsújuk tehát, mielőtt hetekre elválnak egymástól, szépre sikerült. Ha majd a lányai elutaznak, megpróbál utánamenni Berlinbe. Lesz néhány elintéznivalója Párizsban, de utána amilyen hamar csak lehet, szeretne újra találkozni vele, és tudta, hogy Aidannek is csak ez a vágya. Mostantól magányosnak fogja érezni magát nélküle.

Aidan visszakísérte a szobájába, hogy egy percre egyedül maradhassanak, forró csókkal elköszöntek egymástól, azután Véronique lekísérte őt az autójához. A szállodai alkalmazott kihozta a kocsit, és az ütött-kopott kis Austin-Healey most ott lapult két Rolls, egy Bentley és egy Ferrari között. Amikor Aidan meglátta, mosolyogva Véronique-ra nézett, de most láthatóan nem jött zavarba. És akármennyire is helytelenítette eddig a gazdagok életmódját, akár tetszett neki, akár nem, most egy sorban állt a gazdagokkal és a szupergazdagokkal. Véronique azt remélte, hozzászokik annyira, hogy megmaradjon mellette. Egyébként azon túl, hogy időnként megengedett magának egy kis kényeztetést az Eden Rocban, ő maga sem élt hivalkodó pompában. A párizsi élete csendes visszavonultságban telt, az ottani lakása emberi léptékű, kézben tartható volt, és bár a New York-i

valóban luxuslakásnak számított, még az sem túlzó mértékben, jóllehet Aidan valószínűleg annak tartotta volna. Egyelőre még nem tudta, hol húzta meg a férfi ilyen vonatkozásban a határokat. Az Hôtel du Cap jóval túlment ezen a határon, ám ez extrém eset volt. Ezt még ő maga is elismerte, és a végén Aidan is jól érezte magát benne.

A kocsi mellett megállva Aidan még egyszer megcsókolta.

- Vigyázz magadra - mondta. - Ne hagyd, hogy a lányaid kiborítsanak, vagy belehajszoljanak valamibe, amit nem akarsz! És másnak se hagyd - súgta a fülébe, az asz-szony pedig bólintott. - Szeretlek, ezt ne felejtse el. Este felhívlak. - Még egyszer utoljára megcsókolták egymást, azután Aidan beszállt az Austin-Healey-be, és nagy motorberregés meg füstölés közepette integetve elhajtott. A szállodaszolgának egy arcizma sem rándult, csak meghajolt, amikor Véronique visszament az épületbe.

Véronique kiült a szobája erkélyére, és Aidanre gondolt. Mialatt ebédeltek, rendbe tették az ágyat, így semmi sem árulkodott arról, hogy nemrég szeretkeztek benne. Szinte hihetetlennek tűnt mindaz, ami történt, és hogy máris olyan sokat jelent neki a férfi. Mintha mindig is együtt lettek volna, és nem pár hete látták volna meg egymást először Rómában, hogy aztán Velencében újra összetalálkozzanak. Mennyi minden történt azóta! Teljesen más nőnek érezte magát, és mintha mindenüvé Aidan nevét pecsételték volna a testére. Eltűnődött, vajon a lányai észreveszik-e, megérik-e rajta a változást. Egyelőre még nem akart beszélni nekik a férfiről. Túlságosan korainak tartotta, időt akart adni még a kapcsolatuknak, hogy meg tudjon szilárdulni, és csak utána

mutatni őt be a lányoknak. Hogy ez mikor következhet be, nem tudta, de abban biztos volt, hogy nem most.

Később a szállodát övező parkban sétált, hallgatta a tücskök harsány ciripelését, és a bérelt kabánájában üldögélve várta a lányok megérkezését. Négy órakor szállt le a gépük Nizzában. Majdnem hat óra volt, mire visszaindult az Eden Roc-beli lakosztályába. Láta, amint egy sofőr vezette Mercedes érkezik a szálloda elé, és kiszáll belőle Joy és Juliette. Mindketten nagyon csinosak voltak. Juliette farmerban, pólóban és pulóverben utazott, míg Joy sortban és pólóban, és mint mindig, most is lenyűgöző jelenség volt. Amikor elkiáltotta a nevüket, mindkét lány feléje fordult, és az arcukon látni lehetett, mennyire örülnek anyjuknak. Elkísérte őket az övével szomszédos szobájukba.

- Fáradtak vagytok? - kérdezte, mire mindketten megrázták a fejüket.

- Aludtunk a repülőgépen - árulta el Juliette. - Én megebédeltem, és Miss Szépség is megette a szokásos két salátalevelét és egy szem olajbogyóját. Az én ebédem libamájpástétom volt - közölte elégedetten, a bűntudat leghalványabb jele nélkül. Csöppet sem bánta, hogy pár kilóval több van rajta, mint a többiekén. Mindnyájan egyetértettek abban, hogy Joy és Timmie túl soványak - Timmie az idegeskedéstől és a stressztől, Joy pedig szándékosan, hogy könnyebben kapjon munkát.

- Mit akartok csinálni? - érdeklődött anyjuk, mire a lányok rögtön rávágták, hogy úszni. Nagyon szerették az itteni medencét. Amikor elkészültek, Véronique elkísérte őket, aztán csak ült a medence szélén, és belógatta a lábát a

vízbe. Most nem akart úszni; ebben az oldott lelkiállapotában jólesett csak nézni őket. Később visszamentek a lakosztályba, hogy átöltözzenek a vacsorához. A vacsora mindig viszonylag ünnepélyes alkalomnak számított, amelyen a nők elegáns ruhában, ékszerekkel, a férfiak pedig zakóban jelentek meg, ámbar az utóbbi években a nyakkendő viselésétől már eltekintettek. Amikor Véronique Paullal járt ide, a férfiak még öltönyt viseltek. Manapság ők már lezserebben öltözködtek, de a nők még mindig kitartottak a mutatós koktélruha mellett, a fiatalabbak között pedig akadtak, akik áttetszően lenge ruhában mentek ki a táncparkettre, amely légiessé és szexivé varázsolta őket. Juliette és Joy fekete miniruha mellett döntött, míg Véronique egy szoknyaszerűen bő fehér szaténpantallót, hozzá rikítóan élénk rózsaszín selyemblúzt és gyémánt fülbevalót viselt. Ezek voltak a legelegánsabb darabjai, amiket magával hozott Rómába, és most örült, hogy ilyen előrelátó volt. A következő napra majd ki kell találnia valamit.

Sophie Marnier és az anyja neve csak a vacsora felénél került elő, amikor Joy megkérdezte Véronique-tól, ő is velük megy-e, hogy megismerje őket. Juliette másnap reggel tíz órára beszélt meg velük találkozót, s csak utána szándékoztak elmenni a kastélyhoz.

- Utána is csatlakozhatsz hozzánk, mami - ajánlotta fel tapintatosan Juliette -, és akkor együtt mehetnénk a kastélyhoz. Nem muszáj találkoznod velük. - A lányok úgy érezték, nekik nincs más választásuk. Mostantól közösen birtokolnak egy ingatlant a féltestvérükkel, tehát rajta kell tartaniuk a szemüket. És megígérték Timmie-nek, hogy

beszámolnak a találkozó minden részletéről. Tudták, mennyire várja a híreket.

- Nem is tudom. Nem hiszem, hogy meg akarnám ismerni az anyát, de ha jobban belegondolok, már olyan régen volt, hogy talán mégis találkoznom kellene vele. Ha másért nem, csak hogy kielégítsem a kíváncsiságomat. És miattatok is ott kellene lennem.

- Elég, ha holnap reggel eldöntöd - vágta rá könnyedén Joy, aztán az új menedzseréről kezdett mesélni. Tetszett neki, amiket a menedzser mondott, aki arról volt híres, hogy nagyon jól menedzseli az ígéretes jövő előtt álló tehetségeket. Pedig még csak harminckét éves volt. Ron Maguire-nek hívták, és az új ügynök, akit már ő ajánlott, máris jobb szerepeket hajtott fel Joy számára. Ron reklámügynökségeknek is dolgozott, és rajtuk keresztül hozzáférése volt az országos reklámkampányokhoz. Joy izgalmasnak találta azt, amit most csinált, és felvillanyozta a tudat, hogy álma megvalósításához apja új ajtókat nyitott ki előtte. Tekintve, hogy Véronique milyen véleménnyel volt a színészi pályájáról, ezt nem volt hajlandó megtenni neki. Most, miközben Joyt hallgatta, érzett némi büntudatot emiatt, de legalább végre Paul is tett valamit a lányáért. Látva, hogy milyen sokat jelent ez Joynak, arra gondolt, hogy talán mégis Paulnak volt igaza. Talán el-fogadóbbnak kellene lennie, és támogatni mindhármuk pályaválasztását. Elég idősök ahhoz, hogy jó döntéseket hozzanak, még ha azok nem mindenben egyeznek is az ő véleményével.

Sokáig ültek a vacsoraasztal mellett, beszélgetve. Juliette az apja halála óta nem nyitotta ki a szendvicsezőjét, és nem is akarta, majd csak szeptemberben, a munka ünnepe után,

de azt már elhatározta, hogy felvesz annyi embert, amennyi ahhoz kell, hogy ő kicsit utazgathasson. És apja javaslatát megfogadva, valamelyest fejleszteni is akarta a pékműhelyt. Véronique-ot, bár még dühös volt rá, meghatotta mindaz, amit Paul tett azért, hogy a lányaik megvalósíthassák az álmaikat. Némileg megértőbbé vált Joy színészi ambíciói iránt, és magában elismerte, hogy a sütőde illik Juliette egyéniségéhez, még ha ő maga nehezen tudta is megemészteni. És azt is látta, hogy Joy boldogabb és kiegyensúlyozottabb, mint évek óta bármikor. Jobb szerepekért jár meghallgatásokra, és ettől izgalmasabbá vált az élete. Timmie még nem foglalkozott a saját menedékszállása megnyitásának gondolatával, de a másik két lány szerint ennek is eljön az ideje, és az a munka őt is jobban feldobja majd, mint amit most csinál.

Miközben visszasétáltak a szomszédos épületben lévő szobáikhoz, Véronique gondolatai ismét Marnier-ék körül jártak. Sophie anyjával, Elisabethtel nem akart találkozni, de a lányra kíváncsi volt. Alszik rá egyet, ahogy Joy javasolta, és majd reggel eldönti, mi legyen. Miután elbúcsúzott a lányoktól, és bement a szobájába, Aidan telefonált. Elmondta, hogy útban Berlin felé éjszakára megállt Stuttgartban. Egyfolytában vezetett idáig, még vacsoráznai sem állt meg. És vezetés közben folyton órára gondolt.

- Én is gondoltam rád - felelte halkán Véronique. - Hiányzol. - Mialatt beszélgettek, az erkélyen ült a holdfényben. Jó érzés volt tudni, hogy mielőtt Aidan elment, utoljára még itt szeretkeztek a szobában lévő ágyban, hogy ő is itt volt, és ezzel minden hezitálása ellenére végképp

részévé vált az életének. És valahányszor fürödni megy, a fürdőkádról eszébe fog jutni, amikor együtt fürödtek benne.

- Hogy vannak a lányok? - Aidan ezt úgy kérdezte, mintha ismerné őket.

- Jól. Mindannyian idegesek vagyunk a holnapi nap miatt. Kemény dolog először találkozni egy féltestvérrel, akinek a létezéséről nem is tudtunk.

- Elhiszem. És hogy döntöttél? Elmész velük, vagy majd csak a kastélynál csatlakozol hozzájuk?

- Majd meglátom reggel, attól függ, hogy érzem magam.
- Továbbra is vegyes érzelmekkel viseltetett az egész ügy iránt, beleértve az egykor annyira szeretett kastély viziontlátását is.

- Majd küldök neked jó gondolatokat - válaszolta melegen a férfi. Érződött a fáradság a hangján. Véronique tudta, hogy másnap mindenképpen meg akar érkezni Berlinbe, hogy elkezdhesse a kiállítása rendezését.

Pár perc beszélgetés után letették a telefont. Véronique egy darabig még az erkélyen ülve gyönyörködött a kilátásban, s közben a gondolatai Aidan körül jártak, azután bement, és lassan leengedte az ablakredőnyöket, hogy a lesötétített szobában minél tovább tudjon majd aludni.

Az ágyban fekve visszagondolt az előző éjszakai és a másik, kis szállodában átélt együttlétükre. A kapcsolatukban volt valami szürreális vonás attól kezdve, ahogy először találkoztak, azután újra összefutottak Velencében, és onnantól kezdve együtt utaztak, míg végül eljutottak egészen idáig, az Eden Rocig. Minden olyan hirtelen történt. Néha alig tudta elhinni, hogy Aidan valóságos személy. Pedig az, épp az imént beszélt vele telefonon, azt mondta, hogy

szereti, és várni fogja őt Berlinben, ő pedig hitt neki. Szerette benne, hogy olyan sokat ad az emberi méltóságára, a tisztességére, hogy büszke, intelligens, gyengéd és kedves. Eszébe jutott sok együtt töltött különleges pillanat az elmúlt hétről, és tudta, hogy bármi történne is a jövőben, az, ami most van, lehet bármilyen meglepő és felfoghatatlan, minden lényeges szempontból valóságos.

Tizenkettedik fejezet

Véronique egészen az utolsó pillanatig habozott, hogy elmenjen-e a lányokkal Saint Paul de Vence-ba, a Sophie és Elisabeth Marnier-val megbeszélte találkozóra. A teraszon reggeliztek hármasan, ahol ki-be röpködtek a madarak. Végül úgy döntött, hogy nem megy velük, de amikor látta, hogy indulnak, a legutolsó pillanatban mégis meggondolta magát.

- Én is jövök! - kiáltotta, és a kék táskáját felkapva kiszaladt utánuk. Fehér farmernadrág, fehér blúz, és a kastélyhoz tervezett kirándulásra gondolva pink balerinacipő volt rajta. Így ugrott be a két lány mellé a kocsiba. Sofőr vitte őket a félórányi távolságra lévő Saint Paul de Vence-ba, abba a kisvárosba pedig, ahol a kastély volt, mindössze pár percet kell majd még autózniuk.

Véronique hátul ült Juliette-tel; kinézett az ablakon, és egy szót sem szólt. Joy elöl ült, és a sofőrrel csevegett. Véronique visszagondolt arra a napra, amikor Paul unszolására megvette a kastélyt. Eleinte még arra is próbálta

rávenni, hogy költözzenek oda. Valósággal beleszeretett a gyönyörű, tizennyolcadik századi kastélyba. Véronique is szerette, de a felújítása és később a fenntartása rengeteg munkát és gondot jelentett. Az egész nagyon sokba került, de Paul rajongott ezért a helyért, Véronique ezért úgy volt vele, hogy miatta megéri. Attól kezdve, hogy elváltak, és Paulnak adta a kastélyt, ő meg a lányok többé nem jártak ide, és Paul sem hozta el a lányokat. Nyaranta a barátaival időzött a kastélyban, de végül már ő sem jött el, különösen attól kezdve, hogy költeni kellett volna a fenntartására. Inkább kiadta, és felfogadott egy-egy helybelit, hogy tartsa rajta a szemét, és végezze el a kisebb javításokat. Az épület megsínylette, hogy húsz évig elmulasztották a karbantartását, most tehát a lányokra várt ez a feladat, vagy arra, aki megveszi tőlük a kastélyt. Véronique remélte, hogy mihamarabb meghirdetik az eladását, és a továbbiakban nem az ő vállukat nyomják majd a terhek. Semmi értelme, hogy bármelyikük is megtartsa, ahogy annak idején az ő életükben sem volt igazán értelme egy franciaországi kastélynak, még akkor sem, amikor együtt voltak Paullal. De költeni sem akart arra, hogy a lányok számára felújíttassa. A Château de Brize régen is csak nyelte a pénzt, és most sem lenne másképp.

Lassan gördültek végig Saint Paul de Vence-on, mígnem meglátták a főteret. A helyi vendéglő előtt, a fák árnyékában öregemberek ültek és beszélgettek. Véronique az ismerős köves utat is felfedezte, amely a meredek domb tetején lévő templomhoz vezetett. Legfeljebb egy méter széles lévén csak gyalogosan lehetett közlekedni rajta. A középkori városkán áthaladva az innen pár kilométerre lévő Biot felé indultak

tovább. Ennek a szép kis városkának még megvoltak a régi erődítményei. Tudták a címet, ahol Elisabeth és Sophie Marnier lakott, és úgy állapodtak meg, hogy a lakás szomszédságában lévő orvosi rendelőben találkoznak. Néhány perc múlva a Mercedes megállt egy festői szépségű kis kőház előtt. Ilyennek szokták rajzolni a mesekönyvekben az egerek házikóját. A névtáblán Elisabeth Marnier neve állt, és alatta annyi, hogy *Médecine Générale*. Általános orvos.

Mind a három nő kiszállt az autóból. Senkit sem láttak a közelben. Juliette és Véronique követték Joyt a házikó ajtajához, ahol Joy megnyomott egy csengőt, amire egy teljes percig senki sem reagált. Végül egy vékony, szőke nő kinyitotta az ajtót. Gyűrött szürke vászonruha volt rajta, vékony szálú haját hátrafésülve hordta. A lábán lapos sarkú cipő, a csuklóján férfikaróra. Komoly tekintettel sorban megnézte mindhármukat. Kék szeme volt, ráncoktól szabdalt arca, mintha fiatalkorában túl sokat napozott volna, és nem festette magát. A szemüvegét feltolta a feje tetejére. Pontosan annak nézett ki, aki volt: vidéki orvosnak. Amikor Véronique és Juliette fellépkedett az ajtóhoz vezető pár lépcsőfokon, óvatosan elmosolyodott. A gyéren berendezett, apró orvosi rendelő fertőtlenítőszaga idáig érződött.

- Elisabeth Marnier vagyok - mondta, és egyenesen Véronique-ra nézve nyújtotta a kezét. - Bocsánatkéréssel tartozom önnek - tette hozzá halkán, elfogadható angolsággal. - Sohasem akartam háborgatni, és azt sem szerettem volna, ha megtudja. Szörnyű nagy hiba volt.

Véronique nem számított rá, ezért meglepetésként érték a nő őszinte szavai. Könnyes szemmel bólintott, és kezét fogott Elisabethtel. Olyan benyomást tett rá, mint aki

valamikor szép nő lehetett, de a szépsége már megfakult. És noha öt évvel fiatalabb volt nála, tíz vagy akár több évvel is idősebbnek látszott. Véronique arca megőrizte a fiatalos vonásait, a bőre pedig szinte tökéletes maradt. Elisabeth másféle nő volt, nehéz élet állt mögötte, keményen dolgozott, hogy el tudja látni a betegeit, és ez meglátszott rajta. Komolytalanságnak, léhaságnak viszont a nyomát sem lehetett felfedezni, és nehéz volt elképzelni, hogy Paul szerelmes volt belé, még ha annak idején, fiatal lány korában csinos lehetett is. Pault egy nyári itt-tartózkodása során az unalom vehette rá, hogy viszonyt kezdjen vele. Az is erre utalt, hogy Sophie kilenc hónappal ezután, májusban született. Paul soha semmit sem tagadott meg magától, amihez kedve támadt, különösen ha nőkről volt szó.

Véronique hirtelen megsajnálta ezt a nőt, aki minden bizonnyal fiatal lányként eszmélt rá egy napon, hogy teherbe esett egy férfitől, akit nem is érdekelt igazán a személye. Vagy nem túl sokáig. Eltűnődött azon, hogy vajon Paul hiúságát legyezgette-e, hogy született egy újabb gyereke, vagy csak elővigyázatlan volt, miközben egy falusi lánnyal múlatta az időt. Ha így volt, akkor Elisabeth nagy árat fizetett Paul vágyainak kielégítéséért azzal, hogy megszült egy gyereket, akit a férfi jóformán sohasem látott.

- Fáradjanak be - invitálta őket udvariasan Elisabeth, miután kezét fogott Joyjal és Juliette-tel. Bevezette őket a rendelőbe, ahol minden bútordarab régi, kopott és szegényes volt, de makulátlan tisztaság uralkodott. Amikor beléptek, egy asszisztensnő épp különböző eszközöket fertőtlenített, de rögtön eltűnt, mihelyt a három nő leült az Elisabeth íróasztalával szemközti székekre. A doktornő felvette a

szemüvegét, és a két lányhoz fordult. Eközben Véronique igyekezett összeszedni magát az elérzékenyülése után.

- Tudom, hogy ez nagyon nehéz lehet mindnyájuk számára. És nagyon sajnálom. Sophie és én sohasem vártunk semmit az édesapjuktól. Kislány kora óta nem is látta őt, és tíz éve már én sem hallottam felőle. Minket is teljesen váratlanul ért ez a dolog a kastéllyal. Sophie Grenoble-ban tanul. Párizsban szeretné a gyakorlati képzést teljesíteni, és vagy ott dolgozna, vagy visszajönne ide, hogy együtt folytassuk a praxisomat. Nem szeretné megtartani a kastélyt. - Az anya szavait hallgatva a másik három nő kíváncsi lett, vajon hol van most Sophie, és hogy úgy döntött-e, hogy inkább nem szeretne találkozni velük. - Azt hiszem, annak jobban örülne, ha egy szerény összeg fejében átengedhetné a részét önöknek. Az megkönnyítené az életét, amíg a tanulmányait folytatja, de semmiféle értelemben nem szeretné kihasználni vagy becsapni önöket. Minél hamarabb dűlőre tudna jutni önökkel, annál jobb lenne mindannyiunk számára.

A hagyaték többi részét nem említette, de azok után, amit Paul a törvényes lányaira hagyott, Arnold szerint az elhanyagolhatóan csekély lehetett. Különösen Timmie örökségét figyelembe véve, ami mellett a többieké eltörpült, és a francia lányának már csak egy kis alamizsna jutott.

- El szándékoznak adni a kastélyt? - kérdezte Elisabeth a két fiatal nőtől, mire azok bólintottak. Mindkettőjükre mély benyomást tett a nő. Őt magát rokonszenvesnek, a szavait pedig korrektnek találták. Fel voltak készülve rá, hogy utálni fogják őt is, és frissen felfedezett hűgukat is, de egyelőre nem találtak benne semmi utálnivalót.

- Nem szeretnénk vállalni a felújításával járó munkát - magyarázta Joy. - Egyikünk sem él itt, és már nyáron sem jövünk el Franciaországba, legföljebb egy hétre édesanyánkkal. A nővéreim New Yorkban, én pedig Los Angelesben élek, így az egésznek nincs semmi értelme.

Véronique eddig nem szólalt meg, csak hallgatta a beszélgetést.

- Megnézték már? - kérdezte Elisabeth, mire mindkét lány megrázta a fejét. - Úgy tudom, hogy elég rossz állapotban van. Azt hiszem, az édesapjuk régóta nem tartotta karban. Nem valószínű, hogy tizenhárom év óta egyszer is látta volna. Akkor járt itt utoljára, akkor látta utoljára Sophie-t. Tízéves korában. Azóta egyszer sem jött vissza. -A szavaiban nem volt sem neheztelés, sem vád, úgy tűnt, hogy sem jót, sem rosszat nem tud mondani Paulról. És mindnyájan emlékeztek a magánnyomozó jelentésére, amelyben az állt, hogy húsz évig együtt élt egy másik férfival, akivel együtt dolgoztak a rendelőben, és aki két évvel ezelőtt halt meg. Ő sokkal inkább volt Sophie apjának tekinthető, mint Paul, akit a lány csak néhány alkalommal látott.

- Ma megyünk oda - szólalt meg Juliette is, mire Elisabeth bólintott.

Ebben a pillanatban egy fiatal lány jelent meg az ajtóban. Tizenvalahány évesnek látszott. Törékeny, kislányos, tiszta arcában szinte világított a nagy zöld szeme. A lányok úgy vélték, Sophie húga lehet, de mihelyt meglátta, Véronique rögtön tudta, hogy ki ő. Paul apró, kifinomult másolata volt. Hajszálra úgy nézett ki, mint Paul, de lehetett volna Timmie gyereke is, aki annyira hasonlított az apjához. És erősen

emlékeztetett Juliette-re is, csak épp sokkal kisebb kiadásban. Rá és Joyra azonban egyáltalán nem hasonlított. A színeit az anyjától örökölte, aki szintén szőke volt, de le sem lehetett tagadni, hogy ki volt az apja. Amikor Véronique meglátta, még a lélegzete is elállt. A lány félénken rájuk mosolygott, majd belépve a szobába, megállt az anyja mellett. Könnyedén, kecsesen mozgott, szőke haja a hátát verdeste. Olyan volt, mint egy bájos arcú Alice Csodaországban.

- Ó Sophie - mutatta be az anyja. - Nagyon izgult a mai találkozó miatt. Ahogy én is - tette hozzá, és rájuk mosolygott. - Nem tudtuk, hogyan éreznek velünk kapcsolatban. Nagyon jólesik, hogy ilyen kedvesek. - Ezek után mosolyogva a lányához fordult, és franciául kezdett beszélni hozzá, amit csak Véronique értett teljesen. Arról beszélt neki, hogy a látogatóik nem haragszanak, és nagyon rendes emberek. Azután újra hozzájuk beszélt: - Nem valami jól beszél angolul. - Sophie szégyenlős mosollyal bólintott. Nehéz volt elhinni, hogy orvostanhallgató; nem látszott többnek tizenöt évesnél. - Gyermekeorvosnak készül. - Sophie újabb bólintásából tudni lehetett, hogy érti, amit az anyja mond, csak túl szégyenlős ahhoz, hogy ő is megszólaljon. Joy ekkor meleg mosollyal kinyújtotta felé a kezét. Ebben a lányban nem volt semmi fenyegető. Egy ijedt kislány volt, akit mindkét féltestvére megsajnál.

- Szervusz, Sophie. Én Joy vagyok, a legfiatalabb. Három évvel vagyok idősebb nálad, és Los Angelesben élek - mondta Joy, mire Sophie mosolyogva bólintott.

- Én orvosira járok, orvos szeretnék lenni, mint anyukám - felelte angolul, a szavakat megválogatva.

- Én pedig szakácsnő vagyok - közölte széles mosollyal Juliette. - New Yorkban lakom, szendvicseket és süteményeket készítek... *gateaux* - tette hozzá, kétoldalt megpaskolva a csípőjét, mire mindnyájan nevetni kezdtek. - Van egy kis üzletem, szendvicsbolt és cukrászda. Huszonnyolc éves vagyok. És a legidősebb nővérünk, Timmie, hajléktalan emberekkel foglalkozik. - Elisabeth nem volt biztos benne, hogy Sophie megérti az angol kifejezést, ezért hozzátette a francia megfelelőjét, az „SDF”-et. - Ő huszonkilenc éves, és szintén New Yorkban él. És egyikünk sincs férjnél. - Ezek csupa itt helyénvaló információk voltak, de Juliette még folytatta: - Teljesen úgy nézel ki, mint az apánk, és mint Timmie... és talán mint én. Kivéve, hogy Timmie nagyon magas.

Pár perces beszélgetés után Elisabeth felajánlotta, hogy főz nekik teát, de senki sem kért, így végül Véronique megkérdezte, szeretnének-e velük tartani, és megnézni a kastélyt.

- Sophie-nak látnia kellene - mondta, és Elisabeth egyetértett vele. Sophie azonban egy erőteljes fejrúzással a nővéreihez fordult:

- Nekem nem kell a Château de Brize - mondta tisztán és érthetően. - Nekem az túl drága.

- Mindannyiunknak túl drága - felelte Joy vidáman. - El akarjuk adni, de előbb látni szeretnénk, hogy milyen állapotban van.

Sophie újabb bólintással jelezte, hogy megértette és egyetért, és pár perccel ezután mindnyájan kimentek az utcára. Elisabeth úgy döntött, hogy ő is velük tart, a két lány pedig hívta Sophie-t, hogy üljön közéjük a hátsó ülésre.

Elisabeth a saját kocsiján ment mögöttük, s amíg megtették azt a pár mérföldet az ismerős mellékúton, Véronique úgy érezte magát, mintha álmodna. Megismerkedett néhai férje egyik szeretőjével, s most együtt autóznak a régi kastélyukhoz, a két lánya között pedig ott ül a férfi törvénytelen lánya. Az egész teljesen szürreálisnak tűnt. De rendes nőknek látszottak, és Sophie kifejezetten aranyos lány volt. Kicsit gyerekesen viselkedett, de okosnak látszott. Az anyja pedig méltóságteljesen és tiszteletre méltón kezelte azt a kényes helyzetet, amelyben mind voltak. Nem lehetett idősebb Sophie-nál, amikor kapcsolatba került Paul Parkerrel, és talán ő is éppolyan naiv volt. Galádság volt Paul részéről, hogy viszonyt kezdett vele. Ebben mindnyájan egyetértettek.

Az utolsó kanyar után előbukkant a kastély. Véronique-nak egy pillanatra elakadt a lélegzete. Semmiben sem különbözött attól, amilyen harminc éve volt, amikor megvette Paulnak. Gyönyörű, öreg fáktól körülvéve, nemes előkelőséggel rajzolódott ki a nyári égbolt előtt. Kőből építették, és azok a gazdasági épületek, amelyeket messziről is látni lehetett, észrevehetően rossz állapotban voltak. A sövényt nemrégiben megnyírhatták, és a gondnok kis háza előtti rózsabokrok mintha egy mesekönyvből kerültek volna oda. Amikor kiszálltak az autóból, egy barátságos, nagytermetű kutya szaladt oda hozzájuk élénk farkcsóválással. Kisvártatva előkerült a régi gondnok és a felesége is, hogy fogadják a vendégeket. Olyan öregek voltak, nehéz volt elképzelni, hogy bárminek gondját tudják viselni, de a férj még elég virgoncnak és egészségesnek tűnt.

Véronique franciául elmondta nekik, hogy kik ők, és hogy miért jöttek. Elmagyarázta, hogy a fiatalok Monsieur Parker lányai, és azért jöttek, hogy bejárják és végignézzék a házat. A gondnok azt felelte, hogy már várták őket, mert Monsieur Parker ügyvédje levelet küldött, amelyben megírta, hogy hamarosan várható a család érkezése. Véronique-ot nem ismerte meg, akkor állt munkába, miután ő már nem járt ide.

Gyorsan elment a kulcsokért, amelyek az eredetik lévén egy óriási karikára voltak felfűzve. Ezzel aztán kinyitotta a hatalmas ajtót, és beengedte őket. Véronique messziről látta az istállót, ahol a gyerekek lovait tartotta. Ő és Paul jól tudtak lovagolni, gyakran járták lóháton a környező mezőket és erdőket.

Az ajtó úgy nyikorgott, mint a horrorfilmekben szokott. A gondnok elmondta Elisabethnek és Véronique-nak, hogy a felesége hetente egyszer takarított a házban, ami elég valószínűtlennek tűnt, látva a pókhálókat, amelyek már a belépéskor Véronique szemébe tűntek, de nem tett rá semmi megjegyzést. Egy hosszú aubusson-futó volt leterítve az előtérben. Egy furcsa zajra Juliette lekapta a fejét, és felsikoltott.

- A francba! Szerinted vannak itt denevérek? - szólt az anyjának, mire a többiek nevetni kezdtek.

- Könnyen lehet, de azok nappal alszanak - felelte Véronique. Juliette elfintorodott, majd mindnyájan követték a gondnokot a hatalmas nappaliba. A bútorok mind megvoltak, de lepedőkkel leterítve, a függönyök is ugyanazok voltak, csak szinte a felismerhetetlenségig kifakult állapotban. A két gyönyörű aubusson-szőnyeget felcsavarták.

Megvolt a méretes kandalló is, ahogy minden más bútor és berendezési tárgy.

A gondnok kitárta az ablaktáblákat, hogy beengedje a napfényt. Véronique körülnézve megállapította, hogy a szoba még mindig pompás látványt nyújt. Láta maga előtt a gyerekeket, ahogy kiskorukban játszottak benne. Volt egy tágas ebédlő is egy harminczemélyes asztallal, valamint több kisebb szalon, és egy régi könyvekkel tele könyvtárszoba. A konyha egyenesen egy elmúlt század emlékét őrizte a nagy öntöttvas vízforraló kannáival és a kerek asztallal, amelynél a gyerekeket etette annak idején.

Az öt nő szótlánul lépdelt fel a hosszú, elegáns lépcsőn, hogy bekukkantsanak a parkra néző szép hálószobákba és a szülők lakosztályába, amelynek látványa fájdalmas emlékeket idézett fel Véronique-ban. Annak idején azt hitte, hogy boldogok itt, vagy legalábbis majdnem mindig boldogok, de most megértette, hogy nem voltak azok. Elisabeth és Sophie volt az eleven tanúbizonyság erre.

A fürdőszobák gyönyörűek voltak a maguk elavultságában. Ezen a szinten hat-nyolc hálószobát számoltak össze, fölötte pedig, a manzárdtető alatt, az ökörszemablakok mögött legalább tucatnyi apró szoba sorakozott, amelyekben régen a személyzet lakott. A gondnok elmondta, hogy az alagsorban hatalmas borospince és tárolóhelyiség található, valamint a kazán és egy húsfüstölő.

Az épület korántsem volt olyan leromlott állapotban, ahogy Véronique számított rá, de majdnem minden szobában látta a rossz tömítés okozta károkat. A vízvezetékekkel annak idején is problémák voltak, az elektromos vezetékekkel is

komoly gondok lehettek, a konyhát például aligha lehetett volna használni, amíg fel nem újítják. A gondnok szemrebbenés nélkül beismerte, hogy a tetőn több helyen is beesik az eső. És Véronique azt is látta, hogy az ablakok fája szinte teljesen elkorhadt. Rengeteg munka lett volna az épületen, de semmi értelme nem volt belekezdeni, mivel a lányok sohasem használták volna a házat. Akármilyen gyönyörű volt még mindig – sőt sok tekintetben még annál is szebb, mint ahogy Véronique emlékeiben élt –, felesleges lett volna egy ilyen házat tartani három fiatal nőnek, akiknek megvolt a maguk élete és munkája valahol egészen másutt. Egyedülálló, részben Párizsban élő nő lévén ő maga is így volt vele. Elisabeth szintén fejcsóválva nézett körül, mert bár lenyűgözte a helyiségek mérete és pompája, olyan érzése volt, mintha múzeumban járna. Sophie arcán a pánik jelei mutatkoztak. A főlépcsőn lefelé lépkedve odafordult a nővéreihez, és ujjával önmagára mutatva, majd karját széttárva, a ház méretére utalva mondta:

– Nekem nem, nem, nem, nem. Túl nagy nekem és *mamannak*. – Porszívózást és sepregetést utánzó mozdulatokat tett, és a szemét forgatta, amire a két másik lány harsány nevetésben tört ki.

– Ja, nekem is, *moi aussi* – sietett közölni Joy is. – Túl nagy, túl sok, túl drága. – Úgy tett, mintha tépné a haját, Sophie pedig nevetve bólogatott.

– *Trop cher á réparer*, túl drága rendbe hozni, amire az anyja is rábólintott, majd ámuló arccal Véronique felé fordult.

– Micsoda álomszép kastély – mondta. – Csodálatos, de Sophie sohasem tudna lakni benne. Mi egy apró házban

élünk a rendelő mellett, ahol most már általában egyedül vagyok.

- Az én lányaim sem használnák - felelte Véronique szomorúan, mert arra gondolt, milyen kár, hogy ez a gyönyörű kastély ilyen hosszú ideje elhanyagoltan áll. De ma már ő sem tudta elképzelni magát benne. Talán egy orosznek kellene eladni, aki egy XIV Lajoshoz méltó palotát tudna varázsolni belőle. Senki más nem csinálná végig a munkát, amivel helyre lehetne állítani, de senki nem is engedhetné meg magának. Egyedül Véronique tehetné volna meg, de ő nem vállalta ezt a terhet. Joy és Sophie hosszú beszélgetést folytattak élénk mutogatások közepette, és látszott, hogy mindenben tökéletesen egyetértenek, míg Juliette egymaga járta a szobákat. És amikor indultak volna, hogy megnézzék az istállót, sehol sem találták őt. Visszament az emeletre, és csak sokára, ábrándos tekintettel került elő.

- Kérlek, ne mondd nekem azt, hogy beleszerettél! - szólt nem titkolt ingerültséggel a hangjában Joy. - Láttad a beázás nyomait a szobákban, és láttad az ablakokat? Teljesen szét vannak rohadva. És mami azt mondja, a gondnok szerint csupa lyuk a tető. El kell adnunk - szögezte le határozottan, és látatlanban tudta, hogy Timmie egyetértene vele. - Én nem vállalom - folytatta rémülten. - Én L.A-ben lakom, nem tudom fenntartani, és te sem tudod.

- Meseszép szálloda lehetne belőle - mondta erre Juliette, miközben átvágtak a magasra nőtt fűvön az istálló felé.

- Igen, ha dollármilliókat fektetsz bele - vágta rá Joy gyakorlatiasan. Juliette volt köztük az álmodozó, de ebből az álomból Joy nem kért, ahogy Timmie sem. - Tegyéél le róla. El kell adnunk - mondta szigorúan.

- Apa szerette ezt a helyet - sóhajtotta Juliette.

- A fenét szerette. Tizenhárom éve nem járt erre. Ő sem akart bajlódni vele. Még Sophie is egyetért velem - mutatott új féltestvérére, aki értette kettőjük párbeszédét, és vehemensen bólogatott. Rettegett attól, hogy netán pénzt várnának tőle a javítások elvégzésére, ami Elisabethet is aggodalommal töltötte el. Ezt ők nem engedhették volna meg maguknak. Azt a kicsi házat is, amiben laktak, épphogy fenn tudták tartani.

Végigjárták az istállót, az összes gazdasági és melléképületet, beleértve a gondnok házat is, ahol óriási volt a rendetlenség, és mindent átjárt az ételszag. A megérkezésüktől számított három óra múlva már mindent láttak, beleértve az istállóban tárolt régi csillárokat, amelyeket még Véronique vásárolt, és emlékezete szerint sohasem használták őket. Láttukra igencsak meglepődött, mert arról árulkodtak, hogy amióta ő elment, Paul egy szalmaszálat sem tett keresztbe itt.

Dolguk végeztével visszaindultak a rendelőbe, ahol Elisabethet már várták a délutáni páciensei. Joy megerősítette Sophie-nak és az anyjának, hogy el kívánják adni Château de Brize-t, és reményét fejezte ki, hogy Sophie is így gondolja. Az igenlő válasz hallatán Joy megígérte, hogy tartani fogják velük a kapcsolatot, mire Sophie mindkét nővérét jobbról-balról megpuszilta, azután Véronique-ot is, némileg áhítatos tisztelettel. Még annál is szebbnek találta őket, mint várta, és sokkal kedvesebbek voltak, mint remélni merte. A találkozás a lehetőségekhez mérten nagyon jól sikerült. Mind az öt nő civilizált, rendes ember volt, s végül Elisabeth és Véronique is kezet fogtak egymással. Véronique

sokkal jobban megkedvelte a másik nőt, mint szándékában állt, és amikor elváltak, megint megsajnálta. Paul még jobban elbánt Elisabethtel, mint vele. Soha semmiben nem segítette. Sophie pedig kétségtelenül aranyos lány volt. Paul ebben is szerencsésnek bizonyult: csupa olyan emberrel vette körül magát, akik rendesebbek voltak, mint amilyeneket megérdemelt volna.

Véronique és a két lány visszaindult az Hôtel du Capba. Útközben Joy a ház állapotáról beszélt, Juliette pedig álmódzó tekintettel nézte a vidéket. Miután látták a kastélyt, Véronique-ban némi nosztalgia ébredt iránta, ugyanakkor teljes mértékben egyetértett azzal, hogy el kell adniuk. Ebben mindannyian megegyeztek. Túl sok munkába került volna helyreállítani, és semmi nem indokolta, hogy megtartsák

– Én mégis úgy gondolom, hogy csodálatos szállodát lehetne belőle csinálni – mondta Juliette vágyakozva, de közben nem nézett senkire, hanem kibámult az ablakon. – Közel van Saint Paul de Vence-hoz, és a tengerpart mindössze félórányira van – folytatta, mintha magában beszélne. – A hely tökéletes, és kizárt, hogy annyi munka lenne rajta – jelentette ki visszafordulva Joy felé.

– Megörültél? Láttad, hogy milyen állapotban van? Attól félttem, hogy bármelyik pillanatban a fejünkre szakadhat a tető. A konyha a sötét középkorból maradt itt, kész boszorkánykonyha, mint a Macbethben. És az ablakok is ki akarnak esni a helyükből. Ne nézz így rám, Juliette. Ez nem egy szendvicsbolt Brooklynban. Ez egy kastély, amit nem engedhetünk meg magunknak, ahogy apa sem engedhette meg magának. Minél gyorsabban szabaduljunk meg tőle. Jól

fog jönni az a pénz neked is, meg nekem is. Timmie-nek ahhoz kell, hogy megnyithassa a hajléktalanszállóját, és úgy tűnik, hogy Sophie-nak is szüksége van rá. Hallani sem akarok erről az örült szállodává alakítási tervről. Ha szállodát akarsz, vedd el egyet. De rám ne számíts ebben a dologban.

Juliette könnyes szemmel hallgatta a hűgát, és szótlánul ment be velük a szállodába. Joy nyomban felhívta Timmie-t, és részletesen elmesélte neki a találkozásukat Sophie-val és Elisabethtel, és hogy milyen helyesek voltak. Timmie megkönnyebbülten fogadta a hírt, és a kastélyról érdeklődött.

- Romos - közölte Joy. - Remélem, meg tudunk szabadulni tőle. Olyasvalaki kell, aki hajlandó egy vagyont áldozni rá.

- Meg tudnátok bízni egy helybeli ingatlanirodát az eladásával?

Timmie javaslatát Joy is jó ötletnek tartotta. Mialatt Timmie-vel beszélt, Juliette átment anyja szobájába. Véronique a teraszon ült, és a kastély járt az eszében. Elszomorította a viszontlátás, és az Elisabethtel és Sophie-val való találkozás érzelmileg mélyebb hatást gyakorolt rá, mint a lányai gondolták.

- Beszélhetnék veled egy kicsit, mami? - kérdezte Juliette, és ő is leült. - Jól vagy?

- Jól vagyok, csak érzelmileg kicsit megterhelő volt a mai nap.

- Sajnálom. - Juliette egy hosszú percig hallgatott; nem tudta, alkalmas-e ez a pillanat. Végül belekezdett: - Tudom,

hogy örülségnek hangzik, de mit gondolsz, mennyibe kerülne megvenni a többiek részét a kastélyból?

- Nem tudom - felelte Véronique komolyan. - Fel kéne becsültetnünk. Valószínűleg nem ér túl sokat ebben az állapotában. Sok munka lesz rajta.

- Tudom - felelte Juliette éppoly komolyan. Beleszeretett a kastélyba, és ezt az anyja is látta rajta. - Az örökségem terhére kölcsönöznéd nekem azt a pénzt, amiből megvehetném? Az apától kapott összeget a rendbehozatalára fordíthatnám, eladnám a szendvicsboltot, és ha találnék valakit helyben, aki segítene, magam is részt vennék a munkálatokban. Mit szólsz hozzá? Megtennéd? Úgy értem, segítenél, hogy megvehessem? Úgy érzem, mintha engem hívná, mintha csak rám várna. - Paul majdnem ugyanezeket a szavakat használta, amikor rábeszélte, hogy vegye meg neki a kastélyt. Egy újabb *déjà vu*. - Kitelik az örökségemből? - kérdezte Juliette, és Véronique bólintott. Bőven, gondolta, de ezt nem árulta el Juliette-nek.

- Ha tényleg ezt akarod. De azt hiszem, alaposan végig kellene gondolnod, hogy egészen biztos legyél benne. Nem itt élsz. Meg kell fontolnod, hogy mennyit akarod használni.

- Valószínűleg ide kellene költöznöm - felelte Juliette magától értetődő hangon. - A távolból nem tudnám elvégezni ezt a munkát.

- Itt akarnál lakni? - nézett rá meglepetten Véronique. Egyikük sem akart soha Franciaországban élni. Azért is harcolnia kellett, hogy évente egy hétre idejöjjenek.

- Elképzelhető. Azt hiszem, végre megtaláltam azt a helyet, ahol élni szeretnék.

- Gondolkozz még egy kicsit, mielőtt meghozol egy ilyen komoly döntést - tanácsolta Véronique, azután rámosolygott a lányára, aki boldogabbnak látszott, mint amilyennek valaha látta. - Mi volt a benyomásod Sophie-ról? - kérdezte leplezetlen kíváncsisággal.

- Nagyon cuki. Olyan, mint egy kislány - mosolygott Juliette, aztán hozzátette: - És pont úgy néz ki, mint apa, nem gondolod?

- És mint Timmie meg te - válaszolta Véronique egy sóhajjal.

Juliette pár perc múlva visszament a szobájába. Joy addigra befejezte a telefonálást, és gyanakvó pillantást vetett rá.

- Miben töröd a fejed? - Tartott tőle, hogy hirtelen valami egészen váratlan lépésre szánja el magát, mint amikor a művészettörténeti pályával kapcsolatos terveit sutba dobva, egyszer csak vett egy pékséget Brooklynban. Joy szerint Juliette mindig örültségeket csinált, ezek közé tartozott az is, hogy befogadott mindenféle szerencsétlen alakokat.

- Azon, hogy mi lenne, ha megvenném a kastélyt? Ha megvenném tőletek a részeteket? - felelte Juliette, és Joy látta rajta, hogy komolyan beszél. - Gyönyörű szállodát lehetne csinálni belőle.

- Fogalmad sincs arról, hogyan kell működtetni egy szállodát - emlékeztette Joy, akit halálosan bosszantottak nővére idealista elképzelései a valóságról.

- Arról sem volt fogalmam, hogy hogyan kell egy pékséget működtetni, mégis milyen jól alakult.

- És mi van a pénzzel, amit a szendvicsbolt fejlesztésére kaptál apától? - kérdezte élesen Joy.

- Apa mindhármunknak arra adta a pénzt, hogy valósítsuk meg az álmunkat. Timmie megnyithatja belőle a saját hajléktalanszállóját, te a színészi karrieredet a leginkább előmozdító, legjobb ügynököt szerződtetheted, és olyan órákat vehetsz, amik hozzásegítenek, hogy jobb szerepeket kapj, és ne kelljen pincérnősködnöd. És ha nekem mostantól az az álmom, hogy a kastélyban szállodát alakítsak ki, azt sem találom olyan rettenetesnek. Mi olyan rossz ebben?

Joy szótlánul hallgatta, megértette, hogy a nővére komolyan gondolja, amit mond. Megcsóválta a fejét.

- Szeretlek, Juliette, de ezennel ünnepélyesen örültnek nyilvánítalak. Egy vagyomba fog kerülni annak a helynek a rendbetétele. Hogy az ördögbe fogod csinálni?

- Sok munkát magam is képes leszek elvégezni, és mami kölcsönadná a rá valót, ha mindnyájan beleegyeztek, hogy kivásároljam a részeket.

- Ezt most tényleg komolyan gondolod? - nézett rá nagy szemekkel Joy.

Juliette bólintott. Soha életében semmit nem gondolt még ilyen komolyan. Úgy érezte, mintha ez egy utolsó ajándék lenne az apjától, aki azt szerette volna, ha többet kezdene az életével annál, mint hogy szendvicseket gyárt Brooklynban. Most megteheti. Gyönyörű kis szállodát varázsolhat a Château de Brize-ből, amit ő maga vezethetne. Talán még a konyhát is ő vinné, és maga süthetné a pékárut. Ezerfelé szaladtak a gondolatai, miközben fürdőruhára vetkőztek, és kimentek a medencéhez. Nem sokkal később Véronique is

csatlakozott hozzájuk, és egy darabig a kabánában pihentek és napoztak, egy pincér pedig hideg italokat hozott nekik. Átadták magukat a fényűző élet örömeinek, és élvezték egymás társaságát. Délután, amikor Véronique már újra a szobájában volt, telefonált Aidan.

- Hogy ment a dolog? Találkoztál velük? - kérdezte aggodalmas hangon.

- Sophie úgy néz ki, mint egy angyal, és melleleg kiköpött apja - felelte szomorkásan Véronique. - Az anyja pedig nagyon rendes nőnek látszik. Értelmes, gyakorlatias gondolkozású, komoly és tisztességes ember, fiatal lányként ugyanolyan fűlig szerelmes lehetett Paulba, mint annak idején én. Rendes, jóra való vidéki orvos, amikor odaértünk, első dolga volt bocsánatot kérni tőlem. Mindent összevéve jól sikerült. Ettől függetlenül érzelmileg megviselt. Mind az öten elmentünk megnézni a kastélyt.

- És milyen? - érdeklődött kíváncsian Aidan. Fáradtnak hallotta az asszony hangját, de a szavait hallva megkönnyebbült.

- Az épület még annál is szebb, mint ahogy emlékeztem rá, és pontosan olyan állapotban van, mint gondoltam. Olyan, mint Rip Van Winkle kastélya, és mint amihez száz éve egy ujjal sem nyúltak. Egy vagyonba fog kerülni a helyreállítása. Timmie, Joy és Sophie el akarják adni. Sophie anyja is ezt szorgalmazza. Ők végképp nincsenek abban a helyzetben, hogy fenn tudják tartani, a pénzre annál inkább szükségük van. Juliette viszont beleszeretett, minden vágya, hogy szállodát csináljon belőle. Ki akarja vásárolni a testvéreit, és maga látna munkához benne, ha talál valakit, aki segítene neki.

- Megengedheti magának anyagilag? - kérdezte meglepetten a férfi.

- Tőlem szeretné kölcsönkérni a pénzt hozzá. Oda is tudnám adni, de engedélyt akarok kérni rá a testvéreitől. Nem szeretném, ha azt hinnék, hogy kivételezek vele. - Az ilyesmire mindig nagyon vigyázott, és korrekt módon kezelte mindhármuk anyagi ügyeit.

- Jól teszed - felelte Aidan. - Ne tagadd meg tőle. Ha módodban áll, segíts neki. Lehet, hogy nemcsak az álma, hanem a sorsa is ez.

- Ha ez így van, akkor megtaláljuk a módját - szögezte le Véronique nyugodtan. Meghatotta az, amit a férfi egy olyan lány érdekében mondott, akit nem is ismert.

- Ha megteszed, soha nem fogja elfelejteni, ha pedig nem teszed meg, akkor sohasem fogja megbocsátani.

Véronique nagyjából már akkor eldöntötte, hogy kölcsönadja Juliette-nek a pénzt, amikor a lánya kiment a szobából, de a többiekkel is meg akarta beszélni a dolgot. Aidannek, ahhoz képest, hogy nem voltak gyerekei, számos határozott elképzelése volt arról, hogy neki mit kellene tennie. De ebben most egyetértett vele, mert igaza volt.

- Sok megbeszélőnivalónk lesz, ha hazamentünk - mondta elgondolkodva. - Juliette el akarja adni a boltját, és ide akar költözni.

- Akkor *csakugyan* nagyon komolyan gondolhatja! - Aidan hangján érezni lehetett, hogy imponál neki a dolog, és ezzel Véronique is így volt. - Ezek szerint még annál is jobban sikerült minden, mint remélted.

- Szerintem is - felelte Véronique. Boldog volt, hogy beszélhet Aidannel. Jó érzéssel töltötte el, hogy valaki

törődik azzal, mi történik vele. Ez újdonság volt számára. – És hogy állsz a kiállítással?

– Amióta megérkeztem, még nem jártam a galériában. Itt van a képviselőm, eljött, hogy ellenőrizze az előkészületeket. De még vele sem találkoztam. Előbb téged akartalak felhívni. Meddig maradnak a lányok? – Már nagyon várta, hogy újra együtt lehessenek, még hozzá Berlinben.

– Még nem tudom. Pár napig még biztosan itt lesznek. Annál tovább nem szoktak maradni.

– Akkor szólj nekik, hogy siessenek haza. Már nagyon hiányzol, Véronique. Szeretném, ha mielőbb itt lehetnél te is.

– Te is hiányzol nekem – felelte Véronique széles mosollyal.

Jó volt beszélgetni vele. Épp erre volt szüksége azok után, hogy a kastély vizontlátása úgy elszomorította. Olyan volt, mintha az összetört álmait látná viszont benne.

Aidannel ezzel szemben minden új volt és reménykeltő, és ha csak beszélt vele, már attól is fiatalnak és bizakodónak érezte magát.

Tizenharmadik fejezet

Aznap este Joy és Juliette együtt vacsoráztak anyjukkal az Edén Roc zártkörű éttermében. Most, hogy látták a kastélyt és megismerték Marnier-éket, sok megbeszélnivalójuk volt.

Sophie és Elisabeth mindhármuk számára örömteli meglepetést jelentett, Juliette pedig nem győzött lelkendezni a kastélyról. Joy továbbra is örülségnek tartotta, hogy meg

akarja venni. Ő a maga részéről mielőbb meg akart szabadulni tőle, amit újra leszögezett, amikor visszamentek a szobájukba.

- Azt hiszem, valami fantasztikus dolgot tudnék kihozni belőle - jelentette ki mély meggyőződéssel Juliette. Másnap újra szóba hozta anyjának a kölcsön dolgát, és Véronique nem utasította el, amennyiben Joynak és Timmie-nek nincs ellene kifogása. És előbb fel akarta becsültetni az ingatlan értékét, hogy meg lehessen állapítani, ki-ki milyen összegre számíthat belőle. Juliette közölte, hogy ő Dél-Franciaországban marad, hogy annak rendje és módja szerint felértékeltesse. Ezenkívül egy építésszel is beszélni akart arról, hogy körülbelül mennyibe fog kerülni a felújítása. Olyan komolyan gondolta a dolgot, hogy még aznap délelőtt felhívott egy ingatlanost Saint Paul de Vence-ban, akivel másnap délutánra találkozót beszélt meg.

Joy már közölte, hogy másnap elutazik. Az új ügynöke e-mailben megírta, hogy lesz egy meghallgatás egy szappanoperához, még hozzá jobb szerepre, mint amiket eddig játszott, ami azt jelentette, hogy akár egy hónapig is képernyőn lehetne. És a menedzsere is beszélni akart vele egy kozmetikai termékcsalád országos reklámkampányával kapcsolatban. Mindkettő óriási lehetőségnek ígérkezett, amit semmiképpen sem akart kihagyni. Alig várta, hogy visszamehessen, és a menedzsere is újabb és újabb üzenetekkel bombázta. Joy szerint nagyon rendes és ügyes srác volt. Juliette viccesen megkérdezte, hogy együtt járnak-e, mire Joy közölte, hogy a kapcsolatuk szigorúan üzleti, noha tény, hogy nagyon jóképű pasi. Véronique is megnézte volna magának ezt a szokatlanul figyelmes menedzsert. Joy

mindenesetre ragaszkodott hozzá, hogy semmi másról nincs szó, mint a karrierje építéséről, mert tudni való, hogy Hollywoodban ő az egyik leghíresebb sztár csináló.

A délutánt a kabánában és a medencénél töltötték el. Amikor Joy és Juliette kiment úszni a tutajhoz, mint gyerekkorukban, Véronique pedig egyedül maradt a kabánában, sms-t kapott Nikolai Petrovichtól. Nikolai azt kérdezte, most éppen merre jár a világban, ő pedig visszaírt neki, hogy az Hôtel du Capban van a két lányával. A férfi nyomban válaszolt, hogy ő meg Saint Jean Cap Ferratban van a hajójával, és aznap délután indult el épp feléjük. És hogy nem vacsorázna-e a hajóján a lányával? Nagy öröm és megtiszteltetés lenne számára. Véronique elmosolyodott. Arra gondolt, hogy milyen jól szórakoznának a lányok, ha megismernék Nikolait. És elképzelte, hogy mit szólnának a hajójához. Visszaírt neki, hogy örömmel elfogadják a meghívást, mire rögtön jött a válasz, hogy a segédhajója este nyolckor értük meg az Eden Roc kikötőjébe.

Mihelyt a lányok visszajöttek az úszásból, beszámolt nekik a meghívásról.

- Miféle Nikolai? - kérdezte Juliette zavartan. Még soha nem hallott erről az emberről, és el sem tudta képzelni, honnan ismerheti az anyja. - Tudod, mennyire utálok a hajókat, mami. Mindig tengeribeteg leszek rajtuk.

- Van egy olyan érzésem, hogy elég nagy hajó lesz, valószínűleg elkerül majd a rosszullét. Menjünk el.

Nem találkozott a férfival azóta, hogy együtt vacsoráztak a római lakosztálya teraszán, azok után, hogy majdnem elgázolta a Ferrarijával. Erről nem beszélt a lányoknak, mint ahogy arról sem, hogy nem akart ellépni a kocsí útjából.

- Honnan ismered? - kíváncsiskodott Joy. Nem tűnt olyan embernek, aki beleillett volna anyja ismerőseinek körébe. O elég visszahúzódo volt, nem szokott hajótulajdonos milliárdosokkal barátkozni.

- Rómában ismertem meg, útban Velencébe, ahol apátok képe felől akartam tudakozódni. Ez, ha nem is kimerítő, de elfogadható magyarázat volt. - Orosz - tette hozzá, hogy felkészítse a lányait az életnagyságúnál nagyobb férfi megpillantására. Remélte, hogy Nikolai nem akarja majd elcsábítani őket, de nem tartotta valószínűnek.

- Unalmasnak hangzik - felelte Juliette, akinek semmi kedve nem volt egy hajón vacsorázni, sem tengeribetegnek lenni. Joynak pedig ez volt az utolsó estéje, mielőtt visszarepült volna Los Angelesbe. Ő azt mondta, hogy nem akarja egy idegen társaságában tölteni, és Juliette csatlakozott hozzá.

- Nem hinném, hogy unalmas fickó lenne - jegyezte meg Véronique rejtélyesen -, de ha mégis, ígérem, korán hazajövünk. Mindenesetre bízzatok bennem. Szerintem érdekesnek fogjátok találni a vele való találkozást. Nagyon színes egyéniség.

- Jársz vele, mami? - tudakolta félig viccesen Joy, mire Juliette úgy forgatta a szemét, mintha még a feltételezést is nevetségesnek tartaná. Azt még kevésbé tudták volna elképzelni róla, hogy fél Olaszországot egy nála tizenegy évvel fiatalabb angol fotóossal autózta be, és az a terve, hogy mihelyt ők elutaznak, egyenesen Berlinbe repül, hogy újra találkozzon vele.

- Együtt vacsoráztam vele - válaszolta higgadtan, Nikolaira utalva. Semmi sem indokolta, hogy a lányok tudjanak Aidan létezéséről.

Hat órakor jöttek el a kabánából. A lányok kelletlenül beleegyeztek, hogy elmennek a jachtra, ha az anyjuk ennyire ragaszkodik hozzá, így aztán mindhárman elvonultak a szobáikba fürödni és átöltözni. Véronique pár percre ledőlt, és azon töprengett, hogy mit mondjon Aidannek. Tudta, milyen féltékeny Nikolaira, és emlékezett rá, milyen ingerült volt, amikor Nikolai Velencében sms-t küldött neki. Mivel nem akarta felzaklatni, és hazudni sem szeretett volna, úgy döntött, majd csak akkor mondja el neki, ha már véget ért az este. Mielőtt elindult volna a lányokkal a kikötőbe, gyors üzenetet küldött neki: Vacsorázni mentem a lányokkal. Később beszélünk. Szeretlek, V" Egyelőre elég ennyit tudnia.

Egy félórára elszundított, aztán sietve felöltözött, és az ablakon ki sem nézve egyenesen a lányok szobájához ment. Ott meglátta Joyt, aki szájtátva bámult egy hatalmas jachtot, amely épp akkor horgonyzott le a szálloda előtt. Kétszer akkora volt, mint a körülötte lévő hajók.

- Ez egy hadihajó, vagy egy cirkáló - vigyorodott el Joy. A motoros jacht valóban fenyegető látványt nyújtott feketére festett törzsével és a tatjához erősített két nagy segédhajójával. És messziről látta, hogy az egyikbe egy csapat matróz száll be éppen.

- Azt hiszem, ezen fogunk vacsorázni - közölte Véronique a legnagyobb lelki nyugalommal.

- Viccelsz? - bámult rá döbbenten Juliette. - Ki ez a pasi?

- Orosz milliárdos. Nem tudom, mivel foglalkozik, de a jelek szerint nagyon ismert ember.

- Csak valami fegyverkereskedő lehet, ha ekkora hajója van - jelentette ki Joy, azzal mindhárman kivonultak a szobából, le a lépcsőn a kikötőbe, ahol már várta őket a segédhajó hat egyenruhás matrózzal és egy tiszttel. A legénység angol volt. Udvariasan üdvözölték a három nőt, majd besegítették őket a hajóba. A lányok egy szót sem szóltak, mialatt megtették a rövid utat az óriási jachtig. Joy végül nem tudta visszafogni a kíváncsiságát, és rákérdezett, mire az egyik egyenruhás fiatalember elmondta, hogy a hajó közel száznegyven méteres hosszával jelenleg egyike a világ két legnagyobb, magántulajdonban lévő jachtjának. Azt is elárulta, hogy helikopter-felszállóhely és úszómedence is van a fedélzetén, és hogy a tulajdonos jelenleg azon fáradozik, hogy egy még nagyobb építsen. Joy bólogatva hallgatta, majd Juliette-re pillantott. Mindketten el voltak képedve, hogy anyjuk ismeri a jacht tulajdonosát. És meglepetésük csak fokozódott, amikor meglátták a férfit.

Nikolai fehér vászonnadrágban, nyitott fehér ingben, a nyakában súlyos aranylánccal, a csuklóján gyémántokkal kirakott arany Rolex karórával várta őket a fedélzetén. Amikor meglátta Véronique-ot, felragyogott az arca. Melegen átölelte, üdvözölte Joyt és Juliette-et, és már jött is egy felszolgálónő a tálcával, rajta három pohár pezsgővel.

- Megmutassam a hajót? - kérdezte Nikolai, mire mindhárman lelkesen bólogtak. A férfi fölvezette őket egy lépcsőn a felső napozóteraszra, ahol kényelmes székeket helyeztek el, volt bár, szabadtéri vetítővászon a meleg éjszakákra, és a leszállópályán ott vesztegelt egy helikopter.

Az alatta lévő fedélzetén felkeresték a hajóhidat és a kormányállást, ahol a parancsnok és három tiszt

körbevezette őket. Az ötvenfős legénységből sokan épp a fedélzeten tartózkodtak; ők jól megbámulták az arra elhaladó lányokat. Nikolai pedig minduntalan odafordult, és úgy mosolygott Véronique-ra, mintha régi barátok volnának, ami természetesen nem kerülte el a lányok figyelmét. Véronique nem tudta eldönteni, megbotránkoznak-e ezen, vagy imponál nekik a dolog, mindenesetre a szinte óceánjárónak is beillő hajó lenyűgözte őket.

Végigjártak hat vendégkabint, két szalont, egy mozitermet, egy minden létező berendezéssel felszerelt jókora konditermet, megnézték a gyógymedencét, ahol két gyögmasszőr, egy fodrász és manikűrös dolgozott. Volt könyvtár, valamint egy faburkolatos ebédlő rossz idő esetére, és egy annál nagyobb, a meleg estéken ideális kinti étterem. Bár és társalgó minden szinten volt, ahogy kártyaszoba is, ahol Nikolai pókerezni szokott a barátaival. Utoljára a hajókonyhát nézték meg, ahol három séf és négy szakács készítette a vacsorájukat. Olyan volt az egész, mint egy úszó város, és amikor a legnagyobb nappalin át visszamentek a főfedélzetre, a kinti bárban kaviárral várták őket. Már az élményszámba ment, hogy ott lehetnek, és Véronique látta, hogy a két lány nem győz ámulni-bámulni. Vendéglátó gazdájuk elbűvölően kedvesnek, intelligensnek és rendkívül vendégszeretőnek tűnt. Láthatóan nagyon büszke volt a hajójára, és egészen feldobódott attól, hogy megmutathatja. Amellett, hogy a stílusa kissé lehengerlő volt, kedvességére és szívélyességére igazán nem lehetett panaszuk.

A kaviár mellett a pezsgőről vodkára váltott, amit a lányok nagy kedvvel kóstoltak meg. Juliette semmi jelét nem mutatta, hogy tengeribeteg lenne. Itt a hatalmas

stabilizátoroknak köszönhetően nem érzékelhető a hajó mozgása, magyarázta Nikolai. Elmondta, hogy ezzel a hajóval már többször is átszelte az Atlanti-óceánt, és van egy még ennél is nagyobb hajója, amit a Karib-tengeren, St. Bart's közelében tart. Ilyen fokú luxushoz mesés vagyoni kell, gondolta Véronique, és óhatatlanul is eszébe jutott, hogy vajon Aidan mit szólna hozzá. Értelmetlenségnek tűnt kifogásolni, elég volt csak tátott szájjal csodálni ennyi fényűzést. Nehéz volt elképzelni, hogy valakinek ennyi pénze lehet. A hajó gyönyörű volt, még ha túlzásnak tetszett is a luxusnak ez a foka. Minden kényelmet nyújtott, amit pénzért meg lehet vásárolni.

A falakat díszítő műalkotások sokmillió értékű képeket képviseltek. Volt ott két Picasso, néhány Jackson Pollock, és a nagy szalonban egy hatalmas Chagall. Mindezt látni már önmagában is izgalmas élmény. A lányoknak szemmel láthatóan elakadt a szavuk. Amikor Nikolai egy óra múlva asztalhoz vezette őket, döbbsent arcuk láttán Véronique kis híján elnevette magát. Valóságos lakoma tárult eléjük, homárral, szopós malaccal, és minden földi jóval. Ezen az estén nem mutatkozott múltkori partnere, a fiatal lány; úgy tűnt, Nikolai egyedül van, de Véronique gyanította, hogy valahol ő is itt lehet a hajón. Emlékezett rá, hogy akkor is órákig várakozott a hálószobában, miközben Nikolai vele vacsorázott a Hassler teraszán. Láthatóan minden lelkipurdalás nélkül elkülönítette a lányt, ha a helyzet úgy alakult. Nikolai az a fajta férfi volt, aki mellett mindig ott lesz egy gyönyörű nő, ha másként nem, hát kellékként.

- Mesélte az édesanyjuk, hogyan ismertem meg őt? - kérdezte Nikolai vacsora közben, mire a lányok úgy néztek rá, mintha megigézték volna őket.

- Nem, nem mesélte - válaszolta Joy jelentőségteljes pillantást vetve anyjára. Most, hogy látta a férfit, még kíváncsibb volt rá.

- Majdnem elgázoltam Rómában a Ferrarimmal - árulta el Nikolai, büntudatosan pislogva Véronique-ra, aki megnyugtatóan rámosolygott. - Szörnyű volt, de ő nagyon szépen viselkedett. Rettenetes csúcsforgalom volt, mindenki túl gyorsan vezetett. Hajszálon múlt, hogy nem ütöttem el. Ugyanabban a szállodában laktunk mindketten, úgyhogy hazavittem, és orvost hívtam hozzá. Aztán megvacsoráztunk - közölte büszkén, mintha Véronique-kal vacsorázni különleges megtiszteltetés lenne. - Így lettünk barátok - nézett mindhármukra örömtől sugárzó arccal. - És most itt vannak a hajómon. Megígértem neki Rómában, hogy meghívom a hajómra vacsorázni. És meghívtam. - A hajópincér 1983-as évjáratú Château Margaux-t töltött a poharukba, ami még inkább imponált Juliette-nek.

- Nekünk erről soha nem beszéltél, mami - szólalt meg szemrehányóan Joy.

- Nem lett semmi bajom - hárított Véronique. Nem akarta, hogy aggódjanak érte, és miután Velencében találkozott Aidannel, annyi minden történt, és olyan jól érezte magát, hogy többé eszébe sem jutott az autós baleset.

- Mint egy pillangó, úgy röpült a levegőben - idézte fel Nikolai a szörnyű pillanatot, amikor azt hitte, megölte őt, vagy legalábbis életveszélyesen megsebesítette. - Róma

nagyon veszélyes város. Milyen volt Velence? – kérdezte hirtelen Véronique-tól.

– Csodálatos. Elmentem abba a kolostorba, amiről a festménnyel kapcsolatban beszéltem nektek. Hozzákezdtek, hogy felderítsék az eredetét, de még nem kaptam hírt tőlük. Utána elmentem Sienába és Firenzébe, ami fantasztikus volt. Nagyon tetszett az Uffizi – mesélte, és a lányok döbbenetesen meredtek rá.

– Mikor csináltad mindezt?

– Velence után – válaszolta Véronique ártatlanul. – Mielőtt itt találkoztam veletek.

– Erről sem beszéltél nekünk. Azt hittük, visszamentél Párizsba.

– Ha már Olaszországban voltam, gondoltam, körülnézek kicsit. – Ez már valamivel bizonytalanabban hangzott, a lányok össze is néztek, de Véronique erről nem vett tudomást.

Desszertnek profiterait és csokipudingot ettek, majd Nikolai szivarra gyújtott, és Véronique-hoz fordult:

– Van egy tervem a maga számára – mondta mosolyogva. Mindkét lány előtt nyilvánvaló volt, mennyire kedveli az anyjukat. – Szeretném, ha megfestené a portrémát. Megbízom magát a munkával. Ősszel New Yorkba megyek, akkor megcsinálhatja. – Nem kérdezte, hogy Véronique akarja-e, vagy lesz-e rá ideje. Feltételezte, hogy lesz, Véronique azonban nevetett az ajánlatán.

– Azt sem tudja, tetszik-e magának, amit csinállok. És régóta nem festettem már portrét, legalábbis igazán nem.

– Nagyon jól fest – szólt közbe Joy.

- Bízom magában - közölte Nikolai, és szivarjával intett Véronique felé. Kubai volt, Véronique-nak tetszett az illata, az apjára emlékeztette. Sejtette, és igaza volt, hogy a márkája Cohiba. - Majd megírom, hogy mikor érkezem.

- Nagyot csalódhat a munkámban - felelte idegesen Véronique, de Nikolait nem tántoríthatta el.

- Nem hinném. Biztos vagyok benne, hogy maga nagy művész - mondta. A pincér közben Château d'Yquem-et töltött a poharukba, amit a három nő nagy élvezettel kortyolgatott.

Nikolai mesélt a műgyűjteményéről, és közölte a lányokkal, hogy bármikor örömmel látná vendégül őket a londoni házában, vagy bármelyik hajóján. Még egy órát csevegtek az asztalnál, mígnem Véronique szólt, hogy most már ideje visszamenniük a szállodába, hosszú volt a nap, és Joynak másnap kora reggel indulnia kell. De mindnyájan sajnálták, hogy el kell válniuk Nikolaitól, akit rendkívül szeretetreméltónak találtak, és a vendégeskedés a jachtján felejthetetlen élményt jelentett. Búcsúzóul jobbról-balról megcsókolta mindhármukat, és integetett utánuk, amikor a motorcsónak visszavitte őket a kikötőbe. A szállodába visszaérve Véronique és a lányai úgy érezték magukat, ahogy Hamupipőke érezhette magát a bál után.

- Nahát, mami! Mi volt ez? - kiáltotta Joy fülig érő szájjal, miközben felfelé lépdeltek az Eden Roc halljába vezető lépcsőn. - Tényleg majdnem elgázolt Rómában?

- Nem volt az olyan vészes. Végül elment mellettem - felelte Véronique elgondolkodva. Köszönhetően Aidannek. - De nagyon rendesen viselkedett. Fantasztikus lakosztálya volt a Hasslerben, annak a teraszán vacsoráztunk.

- Nekem ez nagyon pikáns sztorinak hangzik, mami - nézett rá új szemmel Joy, mire az anyja elnevette magát. A lányai el sem tudták képzelni, hogy egy ilyen férfit ismerhet. Csakugyan ritkán találkozott hozzá hasonló férfiakkal.

- Nem volt az - nyugtatta meg Joyt. - Ott volt egy barátnője is, egy nagyon csinos, nálad fiatalabb lány.

- Nem vagyok meglepve - szólt közbe Juliette. - Amikor megmutatta a hajót, láttam, amikor beszaladt egy csinibaba a fodrászszalonba, de rögtön felszívódott, amikor mi odaértünk. Elképesztő volt ez a hajó. Ez a pasi a világ leggazdagabb embere lehet.

- Ő csak egy közülük - felelte Véronique. Az utóbbi években egy egészen újfajta vagyonos réteg jelent meg, elsősorban Európában. Nikolaihoz hasonló dúsgazdag embereket Párizsban is látott. - Nehéz elképzelni, mekkora vagyonuk lehet. Hihetetlen volt a hajó, ugye?

- Nem hiszem el, hogy nem meséltél nekünk a firenzei kirándulásodról! - vetette anyja szemére Joy.

- Ti rettentően elfoglaltak vagytok, én meg általában nem szoktam különösebben izgalmas dolgokat csinálni. Nikolai számomra is szokatlan kaland volt. De úgy gondoltam, hogy biztosan tetszene nektek a hajója. Már mesélt róla, de a valóságban még nagyobb, még lenyűgözőbb volt, mint képzeltem.

- Ilyen hatalmas hajókon nem leszek rosszul - mondta Juliette, mintha valami fontos felfedezést tett volna, mire anyja és húga nevetni kezdtek. Sok bort ittak, és ettől még jobb hangulatba kerültek.

Véronique már most, este elköszönt Joytól, aki másnap nagyon korán akart indulni, és nem sokkal azután, hogy

beért a szobájába, Aidan hívta telefonon. Korábban már küldött sms-t, de Véronique még nem hívta vissza. Aggodalom érződött a férfi hangján.

- Hol voltatok?

- Valami örültséget csináltunk - vallotta be Véronique.

- Mit?

- Nikolai Petrovich erre hajókázik, és meghívott a lányokkal vacsorázni. Úgy gondoltam, a lányok szívesen megnéznék a hajóját.

- Mit akar az az alak? - mordult fel Aidan, újabb bizonyítékául a féltékenységének. Véronique ennek ellenére nem akart hazudni neki. Rossz szokásnak tartotta a hazudozást, és noha tudta, hogy Aidannek nem tetszik, amit csinált, semmiképpen nem akart rászokni.

- Csak el akart dicsekedni a hajójával. A lányoknak meg újdonság volt, más, mint amit megszoktak. - Nem mesélt arról, hogy milyen fényűző volt a jacht, sem arról, hogy milyen jól érezték magukat. Elmondta, hogy hol voltak, és ennyi elég is volt.

- Lehet, hogy megpróbálja lefektetni egyiküket - mondta mélyen elítélő hangon Aidan.

- Remélem, nem - felelte az asszony könnyedén. - Öregebb, mint én vagyok.

- De az is lehet, hogy veled próbál meg lefeküdni.

- Ne hülyéskedj. Az a lány, akivel Rómában együtt volt, körülbelül húszéves lehetett. És te mit csináltál ma este? - kérdezte, hogy másra terelje a szót, de tudta, hogy a férfi már felhúzta magát, amiért ők Nikolai jachtján töltötték az estét.

- Rád gondoltam. Hiányoztál. Az itteni képviselőmmel vacsoráztam, és nekiláttam felrakosgatni a képeimet. De nehéz itt végezni bármivel is. - Elkezdte sorolni, milyen gondjai vannak a kiállításrendezéssel kapcsolatban, és egy idő után érezhetően megnyugodott. Megemlítette, hogy kapott egy nagyon jó ajánlatot egy New York-i galériától, amely megvásárolná egyes fotói limitált kiadási jogát, ami a megélhetését jelentette két kiállítás között. Vagyont ugyan még nem szerzett a munkáival, de már meg tudott élni belőlük. Az igényei szerények voltak, és abban bízott, hogy ha a képei bekerülnek múzeumokba, attól kezdve emelhet az árain. Most ezen dolgozott.

Véronique beszámolt róla, hogy Joy másnap reggel elutazik, Juliette pedig vissza akar menni a kastélyhoz egy ingatlanossal, hogy kiderítse, mennyi a piaci értéke, vagyis mennyiért kelne el, és így tisztességes ajánlatot tehessen a nővéreinek, ha csakugyan ő veszi meg.

- Nagyon elszántnak tűnik ebben a dologban - tette hozzá.

- Segíteni fogsz neki?

- Igen - válaszolta Véronique halkán, és a válasza érezhetően tetszett Aidannek.

Kicsit még beszélgettek, és fokozatosan sikerült visszatalálniuk a fesztelen hanghoz. Aidan sokkal jobb kedvében volt, amikor végül letették a telefont.

- És ne menj többé vacsorázni azzal az orrossal - mondta még utoljára szigorúan. - Biztos vagyok benne, hogy veszélyes alak, valószínűleg fegyverkereskedő, vagy ilyesmi. - Amiről persze fogalmuk sem lehetett.

- Elképzelhető - ismerte el Véronique, és azt már nem mondta el, hogy Nikolai megbízta a portréja elkészítésével. Csak újra felizgatta volna Aidant, és ezt nem akarta.

A férfi megígérte, hogy másnap megint felhívja, még annyit mondott, hogy szereti, aztán kiléptek a vonalból. Véronique kiment a teraszra, és lenézett a kikötőben pihenő hatalmas motoros jachtra. Minden fény égett rajta, olyan volt, mint egy úszó város. Még az ágyából is látta. Miközben várta, hogy elaludjon, a két férfira, Aidanre és Nikolaira gondolt, akikkel ezen a nyáron ismerkedett meg, és akik szinte mindenben különböztek egymástól. Az egyik minden lehetséges módon hivalkodott a vagyonával, a másik saját bevallása szerint allergiás volt a gazdag emberekre, és az élet egyszerű értékeiben hitt. Nikolait kedvelte, de Aidanbe szerelmes volt. A kavargó gondolatok közepette végül elaludt.

Reggelre, amikor fölébredt, a hajó már eltűnt. Nikolai üzenetet küldött neki, amelyben az állt: visszament Monacóba, hogy fölvegye néhány barátját, és kérte, hogy írjon neki sms-t, ha szívesen vacsorázna ismét a hajón. Véronique válaszolt, és megköszönte a nagyszerű estét.

Röviddel ezután találkozott Juliette-tel a kabánában. A lány minden részletre kiterjedő feljegyzést készített a kastélyról, és eltökélte, hogy mielőtt elutazik, beszélni fog egy építésszel. Anyjának nem említette, de délután, amikor vissza akart menni a kastélyba, szándékában állt meglátogatni Elisabethet és Sophie-t. Szerette volna viszontlátni őket, mielőtt visszarepül New Yorkba. Az első találkozásukkor megkedvelte Sophie-t és az anyját.

Amikor kicsit később elindult, Véronique sok szerencsét kívánt neki, s a maga részéről szundikálással, napozással és olvasással töltötte a délutánt. Igazán élvezetes időtöltés volt. Boldoggá tette a tudat, hogy az út ilyen jól sikerült a lányokkal. Joy megnyugodott, és tele volt lelkesedéssel a pályája alakulása és az új menedzsere miatt. Juliette pedig beleszeretett a kastélyba. És ha majd ő is elmegy, elutazhat Berlinbe, hogy találkozzon Aidannel, és ott folytassák, ahol félbehagyták. Minden a lehető legszebben alakul.

Juliette útban a kastély felé megkérte a sofőrt, hogy álljanak meg Biot-ban, Elisabeth rendelőjénél. Épp egy beteg volt nála, az asszisztens kérte, hogy pár percig legyen türelemmel. Juliette egy francia magazint lapozgatva várt, amíg Elisabeth tíz perc múlva kilépett a vizsgáloból, és meglepődve nézett a mosolyogva felálló Juliette-re.

- Megyek a kastélyba, és gondoltam, útközben beköszönök - mondta a lány.

Elisabethnek láthatóan jólesett, egészen meghatotta a dolog. Fehér köpeny volt rajta, és a nyakában sztetoszkóp lógott.

- Az édesanyja és a húga is itt van? - Csodálkozott, hogy ők a kocsiban maradtak. Mindhármukat be akarta hívni.

- A húgom ma reggel visszarepült Los Angelesbe, a mami pedig a szállodában maradt. Egyedül jöttem, találkozót beszéltem meg egy ingatlanossal, hogy értékelje fel a kastélyt. Tudnunk kell, hogy mennyit ér. - Elisabeth bólintott; ezt ő is jó ötletnek tartotta.

- Sok javítás lesz rajta - emlékeztette Juliette-et.

- Tudom. Sophie itt van?

- Nemrég ment el a barátnőjéhez Saint Paul de Vence-ba. Nagyon élvezte a tegnapi „nagy összejövetelt”. Tartott tőle, és őszintén szólva én is féltem, hogy kínos lesz a találkozás. De az édesanyja nagyon elegánsan állt hozzá a dologhoz - mondta Elisabeth őszintén. - Fájdalmas lehetett számára.

- Ő is megkedvelte mindkettőjüket - felelte Juliette minden húhó nélkül. - Jobban érezte magát, miután találkoztak. Azt hiszem, elszomorította, hogy látnia kellett a kastélyt. Sok emlék fűzi hozzá.

Elisabeth bólintott. Ő is így volt vele. Előző nap nem beszélt róla, de Paul többször is elvitte őt a kastélyba, amikor Véronique és a gyerekek távol voltak. Sophie ott fogant meg, amire nem volt büszke, és semmiképpen sem említette volna meg Juliette-nek, de elég kínos volt visszamennie oda Véronique-kal együtt. Fiatalkorában buta volt. Jobb lesz mindannyiuknak, ha eladják a kastélyt. Tele van a múlt kísérteivel és azóta megbánt eseményeivel.

- Remélem, hamarosan sikerül eladni - mondta, miközben visszakísérte Juliette-et a kocsihoz. A lány nem árulta el neki, hogy mi foglalkoztatja. Nem beszélt róla, hogy talán megtartja, és kifizeti a testvéreinek a részüket. Még neki is szoknia kellett a gondolatot. Megígérte, hogy hamarosan visszajön, és mielőtt elutazik, még meglátogatja őket.

- Sophie-t üdvözlöm - mondta még, és a nő, aki egykor apja szeretője volt, integetett neki, amikor az autó elindult vele.

Az ingatlanügynök már várta, amikor megérkezett a Château de Brize-hez. Komoly férfiú volt, aki jól ismerte a régiót, és minden ingatlanról tudott, amit mostanában adtak

el. Figyelmeztette Juliette-et, hogy a házért a jelenlegi állapotában nem kérhetnek sokat. Juliette azt felelte, hogy tudja, majd ezek után órákig járták az ingatlant; a férfi mindent alaposan megnézett, és közben felváltva angolul és franciául magyarázott neki, amit Juliette megértett. Majdnem hat óra volt, mire végeztek, mindketten kimelegedtek és elfáradtak. Miután a férfi átfutotta a magával hozott jegyzeteit, leültek a kastély bejárata előtti lépcsőkre. A gondnok mindent kinyitott számukra, s az ingatlanos most gondterhelt arccal nézett a lányra.

- Nem akarok csalódást okozni, sem hamis reményeket ébreszteni magában. Itt mindent ki kell javítani, rendbe kell hozni. A villany-, gáz- és vízvezetékeket, a tetőt. Valakinek tetemes pénzt kell rááldoznia, hogy újra használható állapotba hozza. Valószínűleg többre fog kerülni a helyreállítása, mint amennyiért az illető megveszi. Nem hiszem, hogy hatszázezer dollárnál többet kaphatnak érte. Legföljebb hatszázötvenet. - Ez azt jelentette, hogy százötvenezer dollár esne rá, és összesen négyszázötvenezer dollárt kellene fizetnie a testvéreinek, amennyiben elfogadják ezt az összeget. Ez nagy pénz volt, nem tudta, Véronique hajlandó lenne-e ennyit kölcsönözni neki. Annyit azonban tudott, hogy anyja vagyonából ennél jóval több lenne az öröksége. Anyja csak megelőlegezné az összeget az öröksége terhére. És az apja által ráhagyott pénzzel elkezdhetné a felújítást. Ehhez jönne még az, ami a brooklyni üzlet eladásából befolyik. Az ingatlanos megmondta, hogy ez drága beruházás lesz, de nem sürgeti senki, és akár itt is lakhat, ha már olyan állapotban lesz, hogy biztonságosnak tekinthető.

- Ismer a környéken megbízható építési vállalkozót és építésszt? - kérdezte.

- Hogyne. Van egy nagyon jó cég Saint Paulban.

- Szeretném felbecsültetni, hogy mibe kerülne a teljes felújítás.

A férfi bólintott, leírta a nevet, és átnyújtotta Juliette-nek, aki lepillantott a jegyzetlapra. Jean-Pierre Flarion. Ott volt a telefonszáma és a címe is. Juliette megköszönte az ingatlanos segítségét, és előzetes megállapodásuknak megfelelően kifizette a díjat, ami nem volt valami sok.

- Kívánja, hogy felvegyem a címeink közé? - kérdezte a férfi reménykedve.

- Még ne. De keresni fogom - válaszolta Juliette, azután beült a kocsiba, hogy visszavitesse magát a szállodába.

Saint Paulon keresztülhajtva támadt egy ötlete. A mobilján felhívta az építészirodát. Többszöri csengetésre egy zaklatott hang szólt bele.

- *Oui?*

Juliette kérte, hogy hadd beszélhessen Mr. Flarionnal, mire a hang közölte, hogy ő az. Erre Juliette elmagyarázta, hogy van itt egy környékbeli kastély, és szeretne tanácsot kérni valakitől a helyreállítási és felújítási munkák dolgában.

- Melyik kastély? - kérdezte a hang kíváncsian.

- A Château de Brize - felelte Juliette.

- Az évek óta üresen áll. Rémes állapotban van. Meg akarja venni?

- Az enyém - felelte a lány. - Az apámé volt. Megtenné, hogy holnap kijön és megnézi?

- Lehet róla szó - felelte az építész. - Egy pillanat, megnézem. - Kisvártatva újból beleszólt a telefonba. -

Holnap délelőtt tíz órakor megfelel? Utána már el leszek foglalva. És aztán egész héten Nizzában lesznek tárgyalásaim.

- A holnap tíz óra tökéletes - mondta Juliette, és hirtelen elfogta az izgalom. Tehát belevágott. Találkozik egy építésszel. Kezdődik. A legszívesebben sikítani kezdett volna izgalmában, de csak megköszönte az építésznek, és letette a telefont.

Mihelyt hazaért, egyenesen anyja szobájába sietett. Véronique rögtön látta a tekintetén, hogy minden jól ment.

- Mit mondott? - nézett mosolyogva a lányára.

- Azt mondta, hogy hatszáz-hatszázötvenezer dollárt lehet kérni érte, ami azt jelenti, hogy én négyszázötvenezer dollár körüli összegért vásárolhatom ki a lányokat. Kölcsön tudsz adni ennyit, mami? - Lélegzetviassafojtva várt, amíg Véronique végiggondolta a dolgot, majd bólintott.

- Miből fogod fizetni a helyreállítást?

- Abból, amit apa rám hagyott, és amit a szendvicsboltért kapok, ha eladom, és utána visszafizetem neked a tartozásomat.

- Azt hiszem, valamennyivel többet kell kölcsönöznöm neked, hogy jusson a javításokra is. Hozzászámolhatjuk ahhoz az összeghez, amivel a lányokat kifizeted. De meg kell kérdezned tőlük, hogy mit szólnak hozzá, és hogy elfogadják-e, amennyit felajánlasz nekik a részük fejében. Én megfelelőnek tartom ezt az árat. - Véronique szakszerű segítségével elvégeztek néhány számítást, és amikor Juliette átment a szobájába, valósággal szárnyalt a boldogságtól. Szállodatulajdonos lesz!

Este egy olasz kisvendéglőben vacsoráztak Antibes óvárosában. Véronique többször is mászkált már arra Aidannel, és kényelmes, barátságos helynek látszott. Vacsora után még sétáltak egy darabig, azután visszamentek az Edén Rocba.

Juliette alig várta, hogy másnap délelőtt találkozzon az építésszel. Órákig feküdt álmatlanul az ágyban; az izgalomtól nem tudott elaludni, egyre csak az járt a fejében, hogy mit fog kezdeni a házzal. Már most szinte a teljes kép készen állt a fejében. Láta maga előtt a Château de Brize-t a Relais & Châteaux listáján. Úgy kalkulált, hogy egy évbe telik a kastély felújítása. Miközben azt számolgatta, hogy mennyibe fognak kerülni a munkálatok, végül elaludt. A kastéllyal álmodott: az istállóban lovak voltak, a kertben virágok nyíltak. Saját veteményesük volt, és álmában látta a konyhát, amely olyan volt, amilyet szeretett volna. Ahol maga sütheti a kenyeret és a péksüteményeket, és maga süthet-főzhet. Többször is felébredt, attól félve, hogy lekési a találkozót. Végül azzal a képpel zuhant mély álomba, hogy a kastélyban, a saját szobájában fekszik.

Tizennegyedik fejezet

Amikor másnap reggel tízperces késéssel megérkezett a kastélyhoz, Jean-Pierre Flarion már várta. Miután fél éjszaka ébren forgolódott az ágyában, végül persze elaludt, és attól félve, hogy elkésik, lóhalálában készült el.

Az építész magas, jóképű, harmincas férfi volt. Mindent magával hozott, amire szüksége lehetett: jegyzetfüzetet, mérőszalagot, fényképezőgépet, laptopot. Juliette nem győzött elnézést kérni a késés miatt; mivel arra már nem jutott ideje, hogy rendesen kikefélje, göndör szőke haja szénaboglyaként díszelgett a fején. Farmernadrágot és futócipőt vett fel, hogy a ház minden zegét-zugát bejárhassa az építésszel, és ne kelljen azon aggódnia, hogy összepiszkolja magát.

- Jóval idősebbnek képzeltem - nézett rá meghökkenten a férfi. Látni való volt, hogy sokkal jobban érdekli Juliette, mint az épület vagy a rajta elvégzendő javítások. Tökéletesen beszélt angolul, ami megkönnyítette a dolgukat. Mindjárt be is mentek a kastélyba.

- Nemrég örököltem a kastélyt az apámtól - magyarázta Juliette. - Mármost a nővéreimmal együtt. Meg akarom vásárolni a részüket, és szállodát szeretnék csinálni belőle.

- Érdekes gondolat - jegyezte meg helyeslő bólintás kíséretében az építész, majd elővett egy iPadet, és beírt valamiket. - Alkalmaznia kell majd valakit, aki üzemelteti - tette hozzá gyakorlatiasan.

- Magam is el tudom vezetni, és a konyhát is én fogom vinni - válaszolta Juliette, mire a férfi elismerően bólogatott. Tetszett neki a lány határtalannak tűnő lelkesedése.

Módszeresen végigjárták az összes szobát, s közben az építész folyamatosan méregetett és jegyzetelt. A tömítések, a rések és a tető állapotát megbeszélték a gondnokkal.

- Nem is tudom, építészre vagy inkább építési vállalkozóra van-e szükségem - mondta Juliette komolyan.

- Én mindkettő vagyok egy személyben. Egyébként meg igaza van. Az épület szerkezetén semmit nem szükséges változtatnia. Meg kellene őriznie az eredeti, természetes állapotában, ezzel szemben rengeteg javítást és helyreállítást kell elvégeztetnie.

- Tudom - vágta rá bátran Juliette, s magában azon töprengett, vajon drágán dolgozik-e Flarion. De legalább helybeli. Nem szeretett volna valami drága építész hozni Párizsból, de még Nizzából sem. Flarion itt volt, helyben.

Ebédidőig megnéztek mindent, addigra a sokéves portól-piszoktól Juliette fülig koszos lett. Mindketten egyetértettek abban, hogy a legnagyobb munka a konyha átalakítása lesz. A bútorzatot azonban Juliette jónak találta. Az igaz, hogy újra kell kárpitoztatnia őket, és a függönyöket is ki kell cserélnie. De az eredeti, korabeli szőnyegek például, amelyeket még az anyja vett, a mai napig gyönyörűek voltak.

- A helybeli aukciókon hozzájuthat néhány csodálatos darabhoz - mondta az építész.

Amikor mindent elvégeztek, amit csak tudtak, elmondta, hogy most vissza kell mennie az irodájába, hogy elvégezze a számításokat, és elkészítsen egy hozzávetőleges költségvetést.

- Késő délutánra meg is tudom mondani magának - ígérte.

- Nagyszerű. - A világért sem árulta volna el neki, hogy az Eden Rocban lakik, inkább a mobilja számát adta meg, hogy azon hívja fel. Ezek után a férfi azzal lepte meg, hogy megkérdezte, nincs-e kedve vele ebédelni. Juliette rövid habozás után elfogadta a meghívást. A Saint Paul de Vence főterén lévő étteremben ebédeltek, ahol Flarion rábeszélte,

hogy próbálja meg a *soccát*, ami egy helyi étel volt, nagyon hasonló a pizzához, de paradicsom, sajt és liszt helyett csicseriborsólisztből készítették, és frissen kivéve a forró kemencéből pompás illata volt.

- Miért akarja egy öreg, roskatag kastély terhére magára vállalni? Miért nem adja el? - kérdezte a férfi, miközben megosztották a *soccát*.

- Két nappal ezelőtt, amikor először megláttam, rögtön beleszerettem. Úgy érzem, a sors nekem rendelte. Az első pillanatban tudtam, hogy szállodát akarok csinálni belőle. - Mesélt a szendvicsboltjáról, és arról, hogyan adta fel a művészettörténeti karrierjét, hogy beiratkozasson a Cordon Bleu-be, és hogy milyen élvezetet jelent számára a kenyérsütés.

Flarion elmesélte, hogy a családjában mindenki ügyvéd, és az apja azt szerette volna, ha ő is a családi cégnél dolgozna Draguignanban, de ő ellenszegült, és inkább építésznek tanult, majd Saint Paul de Vence-ba költözött, amit mindig is szeretett, és most már saját cége van. Látszott rajta, hogy nagyon büszke arra, amit elért. Két teljes órán át beszélgettek az asztalnál. A férfi megígérte, hogy késő délután jelentkezni fog az előzetes költségvetéssel, amit Juliette megköszönt, s azzal elváltak.

Flarion arcán mosollyal lépett be az irodájába. Ilyen lánnyal még nem találkozott. Csodálta Juliette energikusságát, merész ötleteit, lelkesedését, amivel hozzákezdett a terve megvalósításához. Az a fajta nő, aki mindenkit meg akar etetni, és az arcától az érzéki szájáig és az alakjáig minden a megtestesült nőiesség. Percenként

kellett megküzdenie azért, hogy arra figyeljen, amit a lány mond, mert legszívesebben csak bámulta volna.

Amikor felhívta a mobilján, úgy érezte magát, mintha még kamasz lenne. Juliette a medence szélén üldögélt az anyjával az Eden Rocban, és épp a vele töltött délelőtről számolt be neki. Azt is elmondta, hogy a férfi olyannak tűnt, mint aki ért a dolgához.

A végösszeg, amire az elvégzendő munkák árát becsülte, viszonylag alacsonynak tűnt.

- Biztos benne? - kérdezte gyanakodva. Nem szeretne volna, ha az építész behúzná a csőbe, és később megduplázná az összeget.

- Túl sok? - kérdezte aggodalmasan Flarion.

- Nem, túl kevés. Nem szeretném, ha később kellemetlen meglepetés érne.

- Mindig van egy kis eltérés, ha valamibe belekezd az ember. De annak alapján, amit ma láttunk, igyekeztem körültekintően kalkulálni. Jobban érezné magát, ha megdupláznám? - kérdezte tréfásan.

- Nem, dehogy! - nevetett Juliette. - Oké, ez jól hangzik.

- Mikor akarja elkezdni? - hangzott a következő kérdés, és Juliette elgondolkozott.

- Tegnap. De valószínűleg beletelik egy-két hónapba, mire New Yorkban elrendezem a dolgaimat. Sőt talán még többre is. - Ki kell vásárolnia a testvéreit, és el kell adnia a brooklyni üzletet, nem tudta, mennyi időbe fog ez telni. És már augusztus közepe volt. - Mondjuk, valamikor szeptemberben vagy október elején. Lesz ideje rám, vagy van sok egyéb munkája?

- A maga számára lesz időm - felelte a férfi. - Csak szóljon, amikor készen áll a kezdésre. - Ahogy Juliette a kastély megpillantásakor érezte, hogy a sors neki szánta, Flarion vele kapcsolatban érezte ugyanezt.

- Köszönöm - felelte Juliette megkönnyebbült sóhajjal. Miután letette a telefont, az anyjához fordult. - Megvan az építésem. Készen állok. Most az következik, hogy ki kell vásárolnom a lányokat, el kell adnom a boltot, és nekikezdhetek.

Véronique mosolyogva nézte a lánya szemét. Még sohasem látta ilyen boldogságtól csillogónak. Juliette pontosan tudta, hogy mit akar tenni.

- Mikor utazol vissza? - kérdezte.

Juliette egy percig gondolkozott a válaszon. Szeretett volna még egyszer találkozni Sophie-val, de nem akart még egy napot veszíteni.

- Holnap - felelte végül határozottan. - Megkérem a *concierge*-t, hogy nézzen nekem egy Nizzából induló gépet. És te, mami? Itt maradsz még egy darabig? - Tudta, hogy anyjának nincs más dolga, és nem siet vissza Párizsba vagy New Yorkba.

- Nem, azt hiszem, holnap én is elutazom - felelte az anyja. - Nélküled unalmas lenne itt. - Azt nem árulta el, hogy nem vissza Párizsba, hanem Berlinbe megy. Éppolyan izgatottan várta, hogy viszontláthassa Aidant, mint amilyen izgatott Juliette volt a kastély miatt. De erről mélyen hallgatott. Mihelyt Juliette elment úszni, írt is neki egy sms-t. És Aidant felvillanyozta a hír, hogy Véronique hamarosan Berlinbe érkezik.

Tizenötödik fejezet

Öt órával azután, hogy Juliette elment, Véronique Párizs érintése nélkül, egyenesen Berlinbe repült. A repülőtéren Aidan várta széles mosollyal az arcán. Mindössze néhány napot voltak távol egymástól, de mindketten egy örökkévalóságnak érezték ezt az időt. Kéz a kézben elhagyta a repülőteret, a garázsban letett Austin-Healey-hez mentek. A kis autónak már a látása is olyan érzést keltett Véronique-ban, mintha hazaérkezett volna. Aidanen kifakult póló és szakadt farmernadrág volt, és látszott rajta, hogy sokat dolgozik. Saját kezűleg keretezte be és akasztgatta fel a falra a fotóit.

Véronique útban a város felé az új autópályán elmesélte, hogy Juliette az előző napon megnézte a kastélyt egy építésszel, és most úton van haza, hogy eladja a brooklyni szendvicsboltját.

- És te segítesz neki, ugye? - nyugtázta Aidan, mire Véronique mosolyogva bólintott. Rém kedves volt a férfitől, hogy védte a lánya érdekeit, holott nem is ismerte őt.

- Biztos vagyok benne, hogy a testvérei nem bánják, és boldogok lesznek, különösen Joy és Sophie, hogy ilyen gyorsan megkapják a pénzüket. - Tudta, hogy mindnyájuk terveikhez jól jön a pénz: Timmie-nek a szállóhoz, Joynak a mindennapi életéhez és a színészi karrierjéhez, Sophie-nak pedig a tanulmányai folytatásához. A jelek szerint bevált, hogy önálló életre bátorította a lányait; büszke volt rájuk.

A várost elérve elhagyták az autópályát, és Aidan már a Mitte-negyedben vezetett. Útközben a nevezetességeket

mutogatta Véronique-nak, többek között hogy hol állt a berlini Fal és a katonai ellenőrző pont, a Checkpoint Charlie. Véronique még nem járt Berlinben, és most örült, hogy Aidannel együtt fedezheti föl. A kis szálló, ahol a férfi szobát bérelt, a Brunnenstrasse közelében volt, ahol a galéria és más avantgárd helyek találhatóak, többek között a Sarah Beiden és egy New York-i műkereskedő által alapított Kurátorok Határok Nélkül. Amerre nézett, mindenüttalfirkákat látott a szürke és kopár épületek falán.

Aidan előre figyelmeztette, hogy a szállodai szoba nem sokkal nagyobb egy lyuknál, de a galériához való közelsége miatt neki nagyon kényelmes. Elég volt egy pillantást vetnie a Ciprianira és az Hôtel du Capra, hogy meg tudja ítélni, mennyivel nagystílűbb életet él az asszony, mint ő, de enélkül is kitalálhatta a viselkedéséből, a modorából és az öltözködéséből. Noha egyszerű ruhákat hordott, látszott rajtuk, hogy drága holmik, és ezekben is mindig elegáns volt. Aidan biztos volt benne, hogy Véronique jól él Párizsban és New Yorkban, csak azt nem tudta, hogy mennyire jól. De ettől nem akart jobb színben feltűnni előtte. A valódi életét akarta megosztani vele, és a valódi élete ez volt.

A kis hotelnél megálltak, hogy letegyék az asszony csomagjait, és ő elnevette magát, amikor meglátta, hogy a valóság még annál is rosszabb, mint amire Aidan felkészítette. Egy piercingekkel és tetoválásokkal kicifrázott, kopaszra borotvált fejű diák ült a recepcióspult mögött – mindenütt kereste Aidan kulcsát, amit végül egy fiókban talált meg. A hely, beleértve a szállóvendégeket is, elhanyagoltnak látszott, de az egyszerű szoba, ahová bementek, tiszta volt. Csak a legalapvetőbb bútorok voltak

benne, és a fürdőszoba is parányinak tűnt, de Véronique azt mondta, nem bánja. Lerakták a csomagjait, s már mentek is a közeli galériába. Az utcában végig üzletek, éttermek és galériák sorakoztak.

- Úgy örülök, hogy eljöttél - nézett rá sugárzó arccal Aidan, akin látszott, mennyire büszke. Véronique gyönyörű nő volt, és most csak őt látta, senki mást. Megérkezve a galériába Véronique még jobban elámult, mint a szállodában. Elnézte a nagy, üres helyiség betonpadlóját, a magas mennyezet festett gerendáit, a sima, kopár falakat, a lámpákat, amelyek fényénél kiválóan érvényesülhettek a kiállított képek. A teremben lévő íróasztal mögött egy lány ült, és három fiatal rakosgatta fel a fotókat oda, ahová Aidan mondta. Két fal már megtelt a felkavaró, impresszív fotóival. Mint korábban elmondta neki, a világban zajló tragédiákat és szerencsétlenségeket, az élet árnyoldalát fényképezte. Egy összevert férfit. Prostitúáltakat és drogosokat, hajléktalanokat és elhagyott gyerekeket. Kilátástalan helyzetű embereket, akiknek az egész világ fájdalma tükröződött a szemében.

- Ha ilyesmit látunk, elfordítjuk a tekintetünket - magyarázta Aidan a képeket néző Véronique-nak. - Én azt akarom, hogy az emberek lássák. Nem futhatunk el az élettől, csak mert csúnya vagy szomorú. - Kíméletlen képek voltak ezek a világról, és sokkal nyugtalanítóbbak, mint Diane Arbus vagy Nan Goldin művei, akik szintén fura szerzeteket és narkósokat fotóztak. Aidan sokkal nyersebb és nyugtalanítóbb képet mutatott a valóságról, de olyan szívfájdító szépséggel, hogy Véronique szinte megbabonázva állt a fotók előtt. Kíváncsi volt, hogy mennyiért kelnének el

ezek a képek. Nem olyan művek voltak, amelyeket reggel felébredve a szobája falán akart volna látni, de valami módon föl kellett mutatni őket a társadalomnak, és bátorságra vallott, ha valaki vállalta ezt.

Aidan nem riadt vissza egy nyomornegyedben vagy egy gettóban lejátszódó jelenet csúfságától, és az a kép, amelyen egy kisgyerek állt sírva halott anyja mellett valahol Indiában, könnyeket csalt Véronique szemébe. Nagy hatású kép volt, és jól tükrözte készítője személyiségét. A szegények és elnyomottak szószólója volt, azok nevében beszélt, akik nem tudtak szólni. A fotóit nézve könnyű volt belátni, miért vetette meg a gazdagokat és azokat, akiknek könnyű életük volt. Véronique úgy tartotta, hogy a világban mindkettőjük számára van hely. Aidan politikailag és társadalmilag szélsőségesebb nézeteket vallott nála, ami világosan kifejezésre jutott a műveiben.

- Gyönyörűek - mondta elismerően, és Aidannel madarat lehetett volna fogatni.

- Sokszor félek, hogy túl nyersnek találják. Nem szeretném elriasztani az embereket, de tartok tőle, hogy mégis ezt teszem.

Bemutatta őt Karlnek, a galéria tulajdonosának, egy harminc-egynéhány éves fiatalembernek, aki tele volt tetoválásokkal, és fülbevalót viselt. Amikor kezét fogtak, és Karl bemutatkozott, Véronique kihallotta a nevéből a „von”-t. Ezek szerint egy modern kori arisztokratával áll szemben, állapította meg. A külseje alapján senki meg nem mondta volna. A galériában dolgozó emberek kinézete igazolta azt, amit Berlin művészi köreiről hallott. Valóban sokkal élénkebbnek és energikusabbnak tűnt, mint a párizsi

művészvilág, amely megmaradt bohémebbnek és családiasabbnak, és kevésbé hódolt be az avantgárd áramlatoknak. Ám ez most az újdonság erejével hatott rá, és épp a másságtól vált izgalmassá. Az is felvillanyozó volt, hogy Aidannel van itt; egy teljesen új világ nyílt meg előtte, mért noha szenvedélyesen szerette a képzőművészetet, ez valami más volt. Aidan azonban más stílusokat is kedvelt, így a firenzei Uffiziban látottakért éppúgy lelkesedett, mint Véronique. És éppen ő volt az, aki ott jártukkor felhívta Véronique figyelmét arra, hogy ezek a művek a reneszánsz korban ugyancsak „avantgárdnak” minősültek. Érdekes aspektusa volt ez a művészetről való gondolkodásnak, Véronique-ot egész izgalomba hozta Aidan szemléletmódja, ráadásul közelinek érezte az igazsághoz.

Mindenki, aki valaha is alkotott, megelőzte a saját korát, lett légyen az bármelyik kor, és műveik gyakran voltak sokkolók abban a pillanatban, az akkori közönség számára, így jártak az első aktok, vagy az a felismerés, hogy a föld gömbölyű – és ugyanígy sokkolók Aidan mostani fotói. Véronique-nak tetszett Aidan többféle művészi irányzat iránti nyitottsága, merész és újító szelleme. A művei rá is felszabadító hatással voltak, és a fotóit nézve kedve támadt, hogy újra kezébe vegye az ecsetet. Eszébe jutott Nikolai és a portré, amelynek elkészítésével megbízta. Kíváncsiság fogta el, vajon csakugyan jelentkezik-e majd. Arra gondolt, hogy jó mulatság volna lefesteni őt. A férfi rendkívül erős személyisége a tekintetében és az arckifejezéseiben is tükröződött.

Aidan egy sörkertbe vitte el ebédelni, virslit ettek, és hozzá magas pohárból barna sört ittak. Ebéd után több

galériát végignéztek, hogy Véronique képet kapjon arról, mi történik az itteni képzőművészetben. Az egészre az erőteljes progresszivitás volt a jellemző, és noha ez a stílus kívül esett Véronique megszokott érdeklődési körén, szívesen megnézte más művészek munkáit is. Mindez jó alkalmat adott nekik arra, hogy beszélgessenek a kortárs művészi irányzatokról, az alkotók motivációiról, az egymást követő nemzedékek olykor meghökkentően eltérő stílustörekvéseiről, vagy éppen egymásra gyakorolt hatásáról. Aidan izgalmasnak találta, hogy olyasvalakivel lehet együtt, akit szenvedélyesen érdekel a képzőművészet, bármilyen formát öltön is, bármilyen stílusirányzatot képviseljen is. Mert Véronique elfogulatlanul viszonyult minden újdonsághoz, még akkor is, ha a saját festői stílusa sokkal inkább hagyományos, merész újításoktól mentes volt. Ellentétben az ő fotóival, amelyeknek vaskos realizmusa sokszor váltott ki ellene irányuló támadásokat.

Végül visszamentek Aidan galériájába, ahol ott találták a képviselőjét, Johnny Gardnert. Fiatalabb volt Aidannél, fekete haját tüskésre nyírva viselte, és komolyan, nagy elismeréssel beszélt Véronique-nak Aidan munkásságáról. Véronique élvezte a vele való találkozást, a férfi azonban hamarosan elbúcsúzott tőlük, mert találkoznia kellett valakivel, akinek ugyanebben az utcában volt műterme. Aidan folytatta a fotói bekeretezését, Véronique pedig egy kicsit segített neki. Közben a kiállítás rendezői felrakosgatták a képeket a falra. Aidan ötpercenként megállította őket, hogy valami változtatást kérjen – cseréljék ki ezt a képet arra, tegyék ezt kicsit arrébb, azt kicsit errébb. Ahogy a munkájában, úgy a kiállítás megrendezésében is a tökéletességre törekedett. Véronique-nak tetszett, hogy a

munkának ő is részese lehet. A kiállítás megnyitásának közeledtével az izgalom tapinthatóvá vált a galériában.

Este tizenegyig ott maradtak, a Zagreus Projektből hozattak vacsorát, ami nagyon finom volt. Míg ők ettek, a többiek elkészültek két újabb fallal. A szállodába visszaérve kimerülten zuhantak be az ágyba. Noha Aidant mindennél jobban izgatta a kiállítása, boldog volt, hogy maga mellett tudhatja Véronique-ot.

Másnap reggel Véronique Aidan gyöngéd simogatására ébredt. Még félig aludt, amikor szeretkezni kezdtek.

- Milyen jó így ébredni - sóhajtotta utána még mindig álmosan, Aidan felé fordulva, aki megcsókolta.

- Köszí a tegnap esti segítséget. Nagyon jó szemed van - mosolygott rá a férfi.

- Neked is. Remek munkát végeztél.

Együtt zuhanyoztak le, és nem sokkal ezután visszamentek a galériába. Még két napjuk volt a megnyitőig. A terem kiszögellő és beugró falait is kihasználva még több fotót tudtak felrakni, de végül elkészültek, amennyire Aidan egyáltalán képes volt késznek nyilvánítani a bemutatót. Az utolsó pillanatban azért még kicserélt három képet, csak ezután ment vissza a szállodába, átöltözni a megnyitóra. Óriási anyagot vonultatott fel, bízott benne, hogy jó kritikákat fog kapni.

A megnyitóra fekete inget és fekete farmert vett föl, Véronique pedig azt a fekete bőrnadrágot és fekete pulóvert viselte, amelyet az Oranienburger Strassén vásárolt, amikor pár órára elszabadult.

- Gyönyörű vagy - csodálta meg a férfi, és miután megcsókolta, elindultak a szállodából a galériába.

Mindketten izgatottak voltak: Aidan az esemény, Véronique pedig Aidan miatt. Berlin legtekintélyesebb műkritikusa megígérte, hogy ott lesz, és amikor megérkeztek, Karl, a galéria tulajdonosa elújságolta, hogy felhívták egy spanyolországi múzeumból, hogy megvásárolnák néhány művét, és Hamburgból is érdeklődtek. Ez a kiállítás fontos állomás volt Aidan pályáján, és boldog volt, hogy megoszthatja Véronique-kal.

Hamarosan szállingózni kezdtek a vendégek, jórészt a képzőművészetet kedvelő, érdekes emberek, gyűjtők és művész kollégák Olaszországból, Spanyolországból, Angliából, majd megjött a kritikus is, és tetszett neki a kiállítás. Volt büfé, szólt a zene, és Aidan volt az est sztárja. Mindenki a fotóiról beszélt, megvitatták és dicsérték őket. Véronique körülnézett, és rájött, hogy a jelenlévők szinte valamennyien huszon- és harmincvalahány évesek, az ő korosztályát rajta kívül senki sem képviseli. Egyszeriben öregnek érezte magát, és arra gondolt, vajon nem néz-e ki nevetségesen a fekete bőrnadrágjában, leengedett hajjal, ahogy Aidan kérésére viselte. Eszébe jutott a „báránynak öltözött birka" kifejezés, amit a fiatalosan öltözködő öreg nőkre szoktak mondani. Reménykedett, hogy rá nem illik a mondás.

Tény, hogy nagyon más volt, mint azok, akik körbevették Aidant. Hiányzott belőle a rájuk jellemző felspannoltság, ha izgatott volt is, csak Aidan miatt, akit szeretett. Az egész est feketén-fehéren emlékeztette arra, hogy mennyire más világban élnek ők kelten. Jól érezte magát, de ez nem az ő közege volt, és nem tudta, vajon Aidan hogyan illeszkedne be az ő világába. Ha akarna, persze képes lenne rá, de neki sok

mindenről volt éles és sarkos véleménye, és ezeken nem volt hajlandó másvalaki kedvéért változtatni. Véronique kifejezetten tisztelte benne ezt a határozottságot. Ám most eltűnődött azon, hogy valaki, aki annyira bizalmatlan a gazdagokkal szemben, és megveti a számára semmit sem jelentő tradíciókat, lehetne-e boldog az ő világában. Aidan számára csak a tiszta, egyenes és valóságos dolgok léteztek, mást nem fogadott el. Minden mást mellébeszélésnek, dumának tartott, amit gyűlölt és elutasított.

És szó se róla, Véronique tudta, hogy az a világ, amelyben ő él, sokszor a legkevésbé sem egyenes és becsületes, sok mindenben a látszat és a mesterkedés az irányadó. Kevesen engedhetik meg maguknak, hogy olyan egyenesek lehessenek, mint Aidan, akinek nem volt semmi vesztenivalója, és önmagán kívül senkinek sem kellett tetszenie. Ő ezzel szemben egész életében más emberekhez és helyzetekhez igazodott, gyakran a saját érdekei ellenére. Aidan szerint keményebben, nyersebben kellene viszonyulnia az emberekhez, de Véronique erre azt felelte, hogy az nem az ő stílusa. Aidannek az volt a véleménye, hogy néha egymásik lányát is el kellett volna küldenie melegebb éghajlatra, de ezen Véronique csak nevetett. El is ajánlott volna, ha ilyesmit hallanak az anyjuk szájából.

Véronique mindig kifogástalanul udvarias volt, jólneveltsége a tetteiben is megmutatkozott, amit azonban Aidan hazugságnak, alakoskodásnak tartott. Ő azt vallotta: aki bánt, azt seggbe kell rúgni. A művei is ezt az érzést keltették. Az emberi kiszolgáltatottság látványa telibe találta, és torkon ragadta a képek nézőjét. Vajszívű volt, de nagyon tudott haragudni, ha valami kiborította. Furcsa módon

remekül kiegészítették egymást a lágyabb, nyugodtabb természetű Véronique-kal: egyikük megszéldítette a másikat, másikuk nagyobb erőt és bátorságot kölcsönzött emennek.

- Nem bánhatsz kedvesen minden seggfejjel - mondta Aidan az egyik éjszakába nyúló beszélgetésük során - Nem érdemlik meg. Ugyanolyan keménynek kell lenned, mint ők, különben átgázolnak rajtad.

Bizonyos értelemben Paul is ezt tette. És olykor még a gyerekei is. Természetesnek vették, hogy mindig a rendelkezésükre áll, ami a telefonbeszélgetésüket halló Aidant néha zavarta, és amikor Véronique letette a telefont, a szemére hányta, hogy túlságosan szelíd és béketűrő volt.

Aznap este, mialatt a galériában voltak, Juliette telefonált, hogy elmondja, meghirdette a szendvicsboltot. Beszélt Arnolddal, elmondta, hogy mennyit szeretne kapni érte, és erről akart beszámolni az anyjának. Meglepődve hallotta a háttérzajt, amitől elég nehezen értették egymás szavát.

- Hol vagy? - kérdezte ingerülten. A lányok arra számítottak, hogy anyjuk bármikor a rendelkezésükre áll, de sohasem zavarja őket, ha nekik épp más dolguk van. Afféle „azonnal lehívható” anyának tartották, akinek nincsenek önálló tervei és igényei, és mindig meglepődtek, ha véletlenül mégiscsak épp más dolga akadt. Mintha bizony egy lelakatolt szobában élne, ahonnan csak akkor jön elő, ha hívják.

- Egy kiállításmegnyitón - válaszolta Véronique a fülét hegyezve, hogy halljon. Túl közel állt a hangszóróhoz, de nem akart kimenni. Tudta, hogy Aidan azt szeretné, ha

mellette maradna ezen a jelentős estén. Nem mondta meg Juliette-nek, hogy Berlinben van és nem Párizsban; nem kellett tudnia. Abból csak újabb kérdések lennének, amikre nem szeretne válaszolni: „kivel?” és „miért?”.

Juliette elismételte, amit az imént már elmondott, hogy anyja biztosan hallja, majd folytatta, mintha Véronique-nak semmi más dolga nem lenne, mint őt hallgatni. Nagyjából így szoktak zajlani a beszélgetéseik.

- Beszéltem Timmie-vel. Hajlandó eladni nekem a részét annyiért, amennyiről beszéltünk. Azt szeretné, ha a pénzt hozzátenném ahhoz, amit apától kapott, és akkor elkezd házakat nézni a West Side-on. De arra számít, hogy időbe telik, mire talál egy megfelelőt. Hívtam Joyt is, de mindig az üzenetrögzítőre megy. Megkapta azt a szerepet a szappanoperában, és pár hétig most mindennap dolgozni fog. Szerintem lefekszik az új menedzserével - mondta mintegy mellékesen, folytatva azt a beszélgetést, amelyet Dél-Franciaországban kezdtek Joy menedzseréről.

- Valamelyik este küldött egy emailt, hogy együtt vacsorázik velem, és közben megbeszéli azt a kozmetikai szerekkel kapcsolatos reklámkampányt, aminek a menedzser megszervezte számára a próbafotózását. Azt írta, hogy fel fog hívni, ha hazaért, de nem hívott fel. Lehet, hogy túl későnek találta az időpontot egy New York-i telefonhoz, de nekem van egy fura megérzésem, hogy talán titkol valamit.

A három lány jól ismerte egymást, akárcsak Véronique. Ő is úgy érezte, hogy Joy tartogat valami meglepetést az új menedzserével kapcsolatban.

- Remélem, rendes fickó, és nem arra játszik, hogy kihasználja Joyt - felelte aggodalmas hangon.

- Nagyon ismert pasi, sok nagy nevű színészt képvisel - nyugtatta meg Juliette. - Kigugliztam. És Joynak igaza van. Tényleg nagyon jóképű. Mi a véleményed?

Közben még jobban felerősödött a zene a galériában. Dzsessz szólt, amely visszaverődött a betonfalakról és - padlóról.

- Miről? - próbálta túlkiabálni Véronique a zenét és a vendégek lármáját. - Joy menedzseréről? - Nem tudta, mit gondoljon. Még túl korai volt, és egyébként sem tudott semmit a férfiről.

- Nem. Az árról, amit az üzletért kérek. Elég ennyi? - Juliette visszakanyarodott a kastélyprojekthez, és hogy mit kell tennie ahhoz, hogy a terve sikerüljön.

- Nem tudom. Arnold mit mondott? - kérdezte Véronique szórakozottan; úgy érezte, kicsit többfelé kell figyelnie, mint szeretné.

- Ő korrektnek találta, tekintetbe véve a bolt felszereltségét és a vevőkörét.

- Akkor biztosan az is. Majd holnap visszahívlak - ajánlotta Véronique. Képtelenség volt, és nem is akart egyszerre kétfelé beszélgetni.

- Holnap el leszek foglalva. El kell mennem a Yonkersben lévő raktárba, és leltárba kell vennem a tartalék eszközeimet. Azokat is el akarom adni.

- Helyes - mondta erre Véronique. Látta, hogy Aidan int neki, bólintott, és még gyorsan annyit mondott: - Szeretlek, majd hívlak! -, és a telefont kinyomva csatlakozott Aidanhoz. A férfi be akarta mutatni egy tekintélyes német könyvkiadónak, aki egy könyv megjelentetése céljából érdeklődött a képei iránt. Nagyon érdekes ember volt,

nemsokára komoly beszélgetésbe merültek Véronique-kal, és kölcsönösen mély benyomást tettek egymásra. Éjfél felé járt, mire a közönség ritkulni kezdett. Aidant felvillanyozta a művei iránti nagy érdeklődés, és az, hogy mindenki eljött, akinek a megjelenésében reménykedett. A galériás profi munkát végzett azzal, hogy mindenkit behozott, aki számított, és a kiállítás nagyon jó fogadtatásra talált. Johnny Gardner, a képviselője valósággal örömmámorban úszott a siker láttán.

Másnap lelkes kritikák jelentek meg a lapokban, ami korántsem volt gyakori olyan művek esetében, amelyek legalább annyi megdöbbenést és megbotránkozást keltettek, mint amennyi tetszést arattak. De a kritikusok jól fogadták, és hét fotó már el is kelt, méghozzá nagyon jó áron. Aidan boldog volt. Kikiáltották az egyik legjelentősebb fiatal fotóművésznek. Most már csak az kellett, hogy több múzeum is megvásárolja a fotóit.

Másnap erről beszélgettek a Paris Barban ebédelve, és Véronique jó tanácsokkal látta el. Aidan megtanulta tisztelni őt az okosságáért és a jó üzleti érzékéért. De amikor elismerő szavakkal bókolt neki, Véronique egy nevetéssel elintézte, mondván, ezt a génjeiben hozta magával, hiszen már a nagyapja is műkereskedéssel foglalkozott. Őt hallgatva Aidanben napról napra erősödött az érzés, hogy a sors keze volt abban, amikor először megpillantotta az asszonyt Rómában, a Trevi-kútnál, majd később ismét, akkor már Velencében. És ezt többször el is mondta neki. Meggyőződése volt, hogy sorsszerű, a karmájukból fakadó volt a találkozásuk.

- Nem bántad, hogy te voltál ott a legöregebb nővel? - kérdezte Véronique egy óvatos pillantás kíséretében. Ő bizony többször is gondolt rá. Voltak ott a lányainál is fiatalabb nők, és Aidan bármelyiknek lehetett volna a partnere. Ő kirítt ebből a nagyon fiatal társaságból, míg Aidan az őszülő hajával is simán beleillett. Kétségtelenül az ő közege volt, ezt Véronique is tudta, még ha jól érezte is magát köztük.

- Ne légy ostoba! - szólt rá igazi angolos szigorral Aidan.
- Messze te voltál ott a leggyönyörűbb nő. Kit érdekel, hogy hány éves vagy? Ha engem nem, akkor téged miért? És láttam, hogy minden pasi téged nézett, a terem fele meg akart ismerkedni veled. A német kiadóm még a telefonszámodat is elkérte volna, de nem adtam meg neki. Én láttalak meg elsőként. - És elvigyorodott.

- Ezért köszönet jár - Élvezte a kiadóval való beszélgetést, de a jövőben nem állt szándékában folytatni. Tökéletesen meg volt elégedve Aidannal, mulattatta, hogy féltékeny rá, és ki akarja sajátítani magának. Hízelgőnek találta. - Ez egy sok tekintetben alternatív közeg, míg én inkább konzervatív vagyok - magyarázta. Igaz, hogy fekete bőrnadrágot viselt, de a cipője Chanel volt, míg a többiek általában szandált vagy tornacipőt látott. A többség úgy nézett ki, mintha turkálóból vett holmikat aggatott volna magára. Ő nem ismerte ezt a műfajt, és nem is akarta megtanulni. Aidan egy londoni vintage boltban találta a fekete bőrcsizmáját, amelyet már őelőtte hordott valaki. Véronique-nak nem ez volt a stílusa. Ő bármit vett magára, mindig tip-top és elegáns volt.

- Én büszke voltam rá, hogy veled lehetek - szólt Aidan csendesen. - Csak ez számít, semmi más. Ha egy olyan lánnyal akarok lenni, akinek egy keselyű van a mellére tetoválva, egy kígyó a nyaka köré, az arcát telerakta piercingekkel, és egy szakadt pólót visel, akkor veled lettem volna. Rengeteg ilyen lány van. De belőled csak egy - mondta mosolyogva, és Véronique láthatta rajta, hogy a mosoly ellenére nagyon komolyan gondolja. Ettől megkönnyebbült. Korábban már bevallotta a férfinak, hogy először nagyon idegennek érezte magát a társaságban, de miután többekkel beszélt, és ezeket a beszélgetéseket érdekesnek találta, megnyugodott, és megfeledkezett az egésztől. A társaság nagyon nemzetközi volt, és mindenki beszélt angolul.

A következő két napban felfedezték Berlint. Jártak a fotómúzeumban és a korábban vasúti pályaudvarként működő Hamburger Bahnhofon lévő Kortárs Képzőművészeti Múzeumban. Körbeautózták a várost, elmentek a botanikus kertbe, és kirakatokat néztek a Kurfürstendammon. Véronique mindenáron el akart menni a Zsidó Múzeumba is, amelynek volt egy úgynevezett Holokauszt-tornya, és tisztelgett a vészidőszakban megölt zsidók emléke előtt. Megrendítő élmény volt végignézni a fényképeket, és hallgatni a tárlatvezetőt. Mindkettőjükre nagy hatást tett a látogatás, amely után szótlánul léptek ki a napfényben fürdő utcára. Még két órát beszélgettek séta közben az iménti élményről, aztán visszamentek a szállodába, hogy vacsora előtt még pihenjenek egyet.

Eseménydús napok álltak mögöttük, Véronique minden percét élvezte. Az utóbbi időben több érdekes dolog történt vele, mint előtte hosszú évekig. Az ágyon fekve, mialatt

Aidan elszundított, épp ezen gondolkozott, amikor megszólalt a telefonja. Timmie hívta. Véronique, hogy ne ébressze föl Aidant, suttogva szólt bele.

- Hol vagy? - kérdezte Timmie. - Moziban? Miért suttogsz?

- Mások is vannak itt - hazudta Véronique. Úgy tűnt, hogy egyre gyakrabban folyamodik hazugsághoz. De sehogy sem tudta volna megmagyarázni Aidan létezését, s még kevésbé azt, hogy itt alszik mellette. Hirtelen lett egy titkos élete. Először fordult ez elő vele. - Mi történt? - Nagyon komolynak hallotta Timmie hangját; mintha meghalt volna valaki. Jól ismerte a gyerekeit, rögtön megérezte a hangjukon, ha valami bajuk volt.

- Ma mind a hárman kaptunk egy levelet, és te is meg fogod kapni. Bertie pert indít ellenünk az örökség miatt. Megtámadta a végrendeletet, mindennek a negyedrészt követeli, beleértve a kastélyt is, és azt akarja, hogy Sophie Marnier-t zárják ki az örökösök közül, mivel életében apa nem ismerte el őt a lányának.

- Az nem számít - válaszolta Véronique nyugodtan. - Bárki javára végrendelkezhet. Az Államokban a kutyádra is ráhagyhatod mindenedet, ha neked úgy tetszik. Franciaországban a javaid kétharmadát köteles vagy a gyerekeidre hagyni, de az Egyesült Államokban nem így van. Úgyhogy nem vehet el semmit Sophie-tól. - Kíváncsi volt, van-e esélye Bertie-nek, hogy a többiekkel szemben érvényesítse az akaratát. De Paul feketén-fehéren leírta, miért zárja ki őt az örökségből, és ez annak fényében, hogy korábban mennyi mindent adott Bertie-nek, tökéletesen indokoltnak és korrektnek látszott. - Azt nem mondhatom,

hogy meg vagyok lepve, legföljebb szomorú vagyok – folytatta sóhajtva. – Sem nektek, sem nekem nem hiányzott ez. Mit mond Arnold?

– Azt, hogy valószínűleg nem nyeri meg a pert, vagy talán az ügy el sem jut a bíróságra. Ezzel együtt egy csomó perköltséget varrhat a nyakunkba. Szerinte Bertie nem akarja végigvinni ezt a dolgot, csak minket akar valamiféle megállapodásra kényszeríteni. De mi nem fogunk semmiben sem megállapodni vele. Ma reggel beszéltem Joyjal és Juliette-tel, és nekik is ez a véleményük Csináljon, amit akar, nem dőlünk be neki. Szemét alak, mindig is az volt. Gyerekkorunk óta mindig megpróbált ellopni tőlünk ezt-azt, főleg a zsebpénzünket. Elmehet a francba.

Hát, ez világos beszéd volt, Véronique is kénytelen volt egyetérteni vele, még ha nem is fogalmazott volna ilyen nyersen.

Még most is sajnálta a fiút, noha a magatartása megdöbbsentette. Bertie évről évre csúnyábban viselkedett velük, mostanára pedig a teljes kétségbeesés jelei mutatkoztak rajta. Véronique gyanította, hogy nyakig úszhat az adósságban, ami alkalmanként előfordult az apjával is, ha olyasmibe fektetett be, amibe nem kellett volna, de becsületére legyen mondva, mindig kikecmergett belőle. Anyagilag legalábbis. Paul becsületes ember volt. Bertie nem.

– Mindenesetre egy csomó kellemetlenséget fog okozni nekünk – folytatta dühösen Timmie. – És Arnold azt mondja, hogy mivel ő peres ügyekben nem járhat el, nem vállalhatja a képviseletünket. Figyelemmel fogja kísérni az ügyet, de keres számunkra egy megfelelő jogi képviselőt, úgyhogy mostantól ketyeg az óra. Ez végképp nem hiányzott nekünk. E-mailen

továbbítom neked a levelet. Nekünk postán jött, úgyhogy nyilván a tiéd is, de valószínűleg a New York-i címedre. – Véronique el tudta képzelni, mi állhat benne, és nem vágyott rá, hogy mielőbb olvashassa. – Holnap kell találkoznom a jogi képviselőnkkel. Juliette-nek holnap valami étteremközvetítővel lesz megbeszélése, azt mondja, nem tudja megváltoztatni az időpontot, Joynak meg mindennap forgatása van a szappanoperával, éjjel sincs otthon, képtelen vagyok utolérni. Biztos, hogy azzal az új menedzserével tölti az éjszakákat – mondta bosszúsan, mire Véronique elmosolyodott. Nagyon úgy festett a dolog, hogy Joy belezúgott a menedzserébe.

– Azt hiszem, ebben egyetérthetünk. Reménykedjünk, hogy rendes fickó, és tisztességes menedzser, nem csak a pénzét akarja kicsalni.

– Joy annál okosabb, mami. Eddig még sohasem fizetett rá a pasikra. – Nem úgy, mint Juliette, gondolták mindketten, de nem mondták ki. – Egy szó, mint száz, egyedül kell mennem a találkozóra. Esküszöm, a legszívesebben kitekerném Bertie nyakát!

– Hát, tényleg nem lehet jó embernek nevezni, de mégiscsak a féltestvéretek – sóhajtotta Véronique szomorúan. – Hátha hamarosan jobb belátásra tér. – Ő sohasem adta fel a reményt, nem úgy, mint Timmie, aki már évek óta lemondott magában Bertie-ről, akárcsak Paul. Véronique folyamatosan próbálta őt jó irányban befolyásolni, de hiába. És most pert indít ellenük. Ettől még ő is elvesztette a vele kapcsolatos optimizmusát.

– Ő soha az életben nem fog jobb belátásra térni, mami. Sunyi kis tolvaj. – Véronique kénytelen volt egyetérteni, ettől

függetlenül lehangolónak találta. – Előbb-utóbb börtönbe fog kerülni, de meg is érdemelne. Apának is ez volt a véleménye.

– Hála istennek az apja már nem fogja látni, ha ez egyszer bekövetkezne. Összetörne a szíve.

– Nagyon jól ismerte Bertie-t. Ezért hagyta ki őt a végrendeletéből. Na, csak akartam, hogy tudd, mi újság errefelé. Mikor jössz haza? Jó lenne, ha itt lennél. – Timmie rá nem jellemző módon úgy mondta ezt, mint egy gyerek, akinek az anyjára van szüksége. Mindig keménynek és erősnek mutatkozott, úgy tűnt, ő az, akit nem lehet legyőzni. De az apjuk halála mindannyiukat megviselte. Mintha kicsit kicsúszott volna a lábuk alól a talaj, mindhárman bizonytalannak és egyensúlyvesztettnek érezték magukat. Véronique visszaemlékezett arra, hogy ő milyen állapotban volt, amikor az apja meghalt, és hogy ez indította arra, hogy egy éven belül feleségül menjen Paulhoz. Akármilyen idős legyen is az ember, egy szülő elvesztésekor szembesülnie kell a szerettei és önmaga halandóságával. Paul bármilyen gyengén teljesített is apaként, a halála óriási veszteséget jelentett a lányainak.

– Hamarosan otthon leszek – felelte bizonytalanul. Nem voltak tervei, és együtt akart maradni Aidannel, de amikor befejezte a beszélgetést, nagyot sóhajtott. Aidan már ébren volt, hallotta a beszélgetésük végét.

– Valami baj van? – kérdezte aggodalmasan, látva az asszony gondterhelt arcát.

– Igen. Nem. Előre látható volt, ezzel együtt kellemetlen. A mostohafiam pert indít ellenünk, mert az apja kihagyta őt a végrendeletéből. Tudtam, hogy ez lesz belőle. Sajnos ő nem jó ember.

Aidan rámosolygott, és megcsókolta.

- Tudod, mi az én módszerem az ilyen alakokkal szemben. El kell küldeni melegebb éghajlatra.

Véronique nevetett, de közben tudta, hogy a férfi komolyan gondolta, amit mondott.

- Mondani könnyebb, mint megtenni. Húsz éven keresztül próbáltam a válás ellenére egyben tartani a családot, a két házasságból származó testvéreket, de Paul végrendelete végképp szertefoszlatta ezt az álmomat. Kizárta a végrendeletéből az édesfiát, és beemelte a házasságon kívül született lányát, akinek a létezéséről senki sem tudott. Ennyit az álmaidról. De akkor is, ha valóban pert indít ellenünk, nekünk is végig kell csinálnunk az egész procedúrát, ha ő úgy akarja, egészen a bírósági tárgyalóteremig. Szerintem csak egy trükk, hogy zsarolhasson bennünket, de az amerikai jogrendszer lehetőséget ad erre, sőt bátorítja a hozzá hasonló embereket a peresedésre.

- És megnyerheti a pert? - kérdezte Aidan.

- Kétlem. A lányok meg nem lesznek hajlandók egyezkedni vele. Egyedül az ügyvédek nyernek a peren. Nekünk egy vagyomba fog kerülni, míg ő valószínűleg egy készenléti ügyvédet fog alkalmazni, akinek csak akkor kell fizetnie, ha megnyeri a pert.

- Beteg rendszer - jelentette ki méla undorral Aidan.

Véronique gyászos pillantást vetett rá.

- A lányok szeretnék, ha hazamennék. Rossz rágondolnom, hogy megint ilyen hamar el kell válnom tőled.

- Akkor ne menj. A lányaid felnőttek. Hagyd, hogy ezt ők intézzék el maguknak.

- Nem küldhetem el őket melegebb éghajlatra, Aidan - felelte Véronique szelíden. - A gyerekeim. És Bertie engem is beperel. Úgy fest a dolog, vissza kell mennem New Yorkba, hogy beszéljek az ügyvédekkel, és lássam, mi a helyzet. Bertie-vel is találkoznom kellene. Utána visszajöhetek Európába. - Nem hívta Aidant New Yorkba, mert jobban szeretett olyan helyen együtt lenni vele, ahol a lányai nem zavarhatják meg őket. Nem akarta, hogy tudomást szerezzenek Aidanról. Még nem jött el az ideje, még nem dolgozták fel Paul halálát sem, és ehhez jött még Bertie húzása. Most nagyon feldúlná őket, ha hirtelen megtudnák, hogy az anyjuknak lett valakije. Efelől nem voltak illúziói. - Eljőnnél Párizsba, ha visszajövök?

- Csodálatos napokat tölthetnének együtt ott. A férfi bólíntott, de úgy nézett ki, mint egy gyerek, akit el akarnak hagyni. Ezt az oldalát Véronique nagyon szerette, mert ilyenkor nem meresztette ki a tüskéit. És noha Aidan csak egyszer beszélt róla, többé sohasem, megérezte, hogy az anyja korai halála keltette benne az elhagyatottságnak ezt a mélyen gyökerező érzését. Túl fájdalmas téma volt.

- Mi lenne, ha most eljőnnél velem Londonba? - nézett rá a férfi könnyörgő tekintettel. - És onnan repülnél haza.

Véronique egy pillanatig elgondolkodott, aztán bólíntott. Aidan arca felragyogott. Most majd megmutatja a műtermét, a lakását, az egész ottani világát. Mostanáig csak utazgattak együtt, de Véronique nem láthatta az ő hétköznapi életét. Véronique ugyanerre vágyott, csak azt nem tudta, hogyan tehetné meg. Legföljebb Párizsban, amikor egyedül van. New York a lányok miatt sokkal nehezebb lenne. És Párizsban nagyobb szabadsága van, ott azt csinálhat, amit akar. New

Yorkban rövidebb pórázra van fogva, amit Aidan nem értett, mivel nem voltak gyerekei. Ő mindenütt azt csinálhatott, amit akart. És az volt a véleménye, hogy ha visszamegy, azzal csak kényezteti a lányait.

- Felnőtt nők, hagyd, hogy ezt a dolgot ők intézzék - ismételte meg, mialatt csomagoltak. Úgy határoztak, hogy kihagyják a vacsorát a Borchardtban, és még az éjjel útnak indulnak London felé. Aidannek már nem volt semmi dolga Berlinben.

- Ez az én dolgom, Aidan. Egy anya örökké anya marad. - A férfi szülei nyilván nem így éreztek, ezért ez a fogalom az ő számára ismeretlen volt.

- A saját lábukra kell állniuk - hajtogatta makacsul Aidan, akár az iskolások „kopj le” kifejezését, ami afféle jópofa kiszólás lett kettejük között. De Aidan olykor nem tréfának szánta, csak éppen tudta, hogy ez nem igazán Véronique stílusa.

Aidan felhívta Karlt, megköszönte neki a remek munkát, és tudatta vele, hogy most elutazik. Karl megígérte, hogy értesíti, ha újabb fotók kelnének el, vagy egy múzeumtól megkeresés érkezik, vagy bármi más történik.

A képviselője már a megnyitót követő reggelen visszarepült New Yorkba. Még az éjjel majdnem Antwerpenig jutottak az Austin-Healey-jel. Egy kis út menti fogadóban megszálltak, és másnap kora reggel folytatták az útjukat.

Egy idő után Véronique átvette a vezetést, és nagyon élvezte. Coquelles-nél érték el a Csatornát, Calais-tól nem messze, itt vonatra rakták az Austint, s a Csalagúton átkelve tették meg a harmincöt perces utat. Mire a vonaton megreggeliztek, már meg is érkeztek Folkestone-ba, ahol

visszaültek a kocsiba. Két óra múlva értek Londonba, ahol egyenesen Notting Hillbe mentek. Itt lakott Aidan egy *loftban*. A műteremlakás tele volt különféle fényképezőgépekkel és egyéb kincsekkel, amelyeket utazásai során gyűjtött. Amint beléptek a tetőtéri szoba ajtaján, Véronique rögtön látta, hogy tipikus agglegénylakásba jött, ahol a pulóverek csak le voltak dobálva a kanapéra, a hűtő üres volt, és az ágy azonmód vetetlenül maradt, ahogy Aidan utoljára kikelt belőle. Mondta ugyan, hogy van egy takarítónője, aki időnként eljön, de most elfelejtette felhívni.

A rendetlenség ellenére a lakás melegséget és otthonosságot árasztott. A sarokban egy hasas kályha állt, és Aidan bevallotta, hogy a tetőtérben télen meg lehet fagyni, de ő nem bánja. Ezután elmentek vásárolni, és Véronique-nak a környék is tetszett. Aidan kifogyott mindenből, többek között a kávéból is. Vettek még halat és sült krumplit, amit mindketten rémesnek mondtak, ennek ellenére nagyon ízlett nekik. Szétterítették a papíron, hogy leitassák róla a zsírt, majd meghintették ecettel és sóval.

- Mmmm... Finom - jelentette ki egy fintor kíséretében Véronique, és Aidan rögtön készített róla egy fotót. Attól, hogy együtt volt az asszonnyal, minden hely jobbnak tűnt a számára, mint egyébként, és ezt este az ágyban meg is mondta neki. Véronique beleegyezett, hogy két napig vele marad Londonban, de utána el kell mennie. Addigra már jelentkezett Joy és Juliette is, akiket legalább annyira nyugtalanított Bertie perrel való fenyegetőzése, mint Timmie-t. És Elisabeth Marnier is felhívta, aki nagyon megrémült ettől az új fejleménytől. Véronique nyugtatta, hogy az egészből valószínűleg nem lesz semmi, és hogy

Sophie pozíciója biztos, mivel az apja a végakaratóban elismerte őt a lányának. Elmondta neki, hogy Bertie-nek csupán az a célja, hogy megpróbáljon pénzt kicsikarni tőlük, ő azonban úgy gondolja, hogy nem fog sikerülni. Megígérte, hogy New Yorkból rendszeresen értesíteni fogja Elisabethet a történésekről.

Elisabeth a vele való beszélgetés után jobban érezte magát, amit mind a ketten enyhén szólva mulatságosnak éreztek. Paul végül rájuk hagyta, hogy vigyázzanak egymásra és a gyerekeire, ő pedig szépen lelépett. Ez annyira jellemző volt rá.

A következő két napban Véronique minden figyelmét arra összpontosította, hogy együtt van Aidannel. Elmentek a Tate Modernbe és a Victoria and Albert Museumba, és végigjárták a férfi kedvenc galériáit. Miután Véronique segített kitakarítani a lakást és áthúzni az ágyneműt, az éjszakát együtt töltötték Aidan ágyában. Egyik este kettesben főzték a vacsorát, az utolsó estén pedig elmentek vacsorázni. Véronique szerette volna elvinni Aidant a Harry's Barba, ahol mind a mai napig klubtag volt, hogy összehasonlítsa a Velencében lévővel, de a londoni sokkal elegánsabb hely volt, mellesleg klub is, és egyikőjük sem akart kiöltözni. Mindössze jól akarták érezni magukat egymással.

Véronique úgy érezte, mintha készletet akarnának felhalmozni az együtt töltött időből, hogy majd a magányos napokra is jusson belőle. Tudta, hogy nagyon fog hiányozni neki a férfi, és Aidan ugyanezt mondta neki.

Már egyikük sem tudta elképzelni, hogy lesz idő, amikor a másik nem tartozik az életükhöz. Véronique olyan természetesnek és magától értetődőnek tartotta kettőjük

együttlétét, hogy hovatovább a saját otthona és a lányai idegeneknek tünnek számára. Ahol Aidan volt, ott érezte otthon magát.

Az elutazása reggelén egy cetlit ragasztott a fürdőszobai tükörrre, arra emlékeztetve a férfit, hogy szereti őt. És a repülőtéren alig tudtak elszakadni egymástól.

- Nemsokára visszajövök. Ígérem - mondta Véronique, amikor megcsókolták egymást. - Mihelyt lehet, találkozunk Párizsban. - Egymás világának felfedezésében ez volt a következő állomás. Velencéhez, Firenzéhez és Berlinhez hasonlóan London is szép élményeket hozott. Véronique fesztelenül boldognak érezte magát, és nagyon kedvére valónak találta Aidan lakását. Remélte, hogy neki is ugyanúgy tetszeni fog az ő île Saint-Louis-n lévő otthona, de mivel Aidan már említette, hogy szereti Párizst, nem aggódott.

A férfi megígértette vele, hogy rögtön felhívja, mihelyt a gépe földet ért, még egyszer utoljára megcsókolták egymást, majd Véronique bement a biztonsági kapun, és már csak integetni tudtak egymásnak. Nehéz szívvel szállt fel a New Yorkba induló gépre.

Tizenhatodik fejezet

Timmie nem tudta, mire számíton, amikor belépett Arnold Sands irodájába, hogy találkozzon az ügyvéddel, akit Arnold szerzett számukra. Annyit tudott, hogy Brian McCarthynak hívják, a Harvardon végzett, és az a hír járta róla, hogy

szinte minden perét megnyeri. Arnold nem tartotta nehezen megnyerhetőnek a Bertie-féle ügyet. Saját bevallása szerint Brian McCarthy felkérése valószínűleg túlzás volt a részéről, de úgy gondolta, hogy ha Brian képviseli őket, azzal kellőképpen megijeszti Bertie ügyvédjét, és még azt is elérhetik, hogy eláll a pereskedéstől. Timmie-nek tetszett a gondolat, hogy megfélemlítsék Bertie-t és az ügyvédjét. Úgy vélte, megérdemlik, és Bertie ügyis bőven rászolgált a négy nővér bosszújára. Mindabból, amit Arnold elmondott, úgy tűnt, hogy Brian McCarthy épp a megfelelő ember lesz.

Amikor megérkezett, McCarthy már ott volt. Arnold atyai öleléssel fogadta, majd bemutatta neki Briant, aki egyáltalán nem úgy nézett ki, ahogy Timmie elképzelte. Ő egy Arnold-féle férfira számított, ezzel szemben Brian úgy festett, mint egy profi futballcsapat középhátvédje vagy támadó játékosa. A kétméteres óriás széles vállalai betöltötték volna az ajtónyílást. Az arcát megnyerőnek találta, de a szemében, amely zöld volt, akár Timmie-é, tűz égett, és ehhez jött még a lángvörös haja. Egy szó, mint száz, ízig-vérig írnek nézett ki. Arnold azt nem említette, hogy annak idején a Harvardon ő volt a futballcsapat kapitánya, és csak a jogi pálya miatt adta fel a profi futballista karrierjét. Meleg mosolya ellenére látszott rajta, hogy kemény fickó, és Timmie már csak a méretei miatt is kicsit zavarba jött tőle. A maga száznyolcvan centijével ő is magasnak számított, de a több mint száztíz kilós, nem kövér, inkább csupa izom McCarthy mellett törpének érezte magát. És amikor a férfi a bemutatkozás után nyomban arról kezdett beszélni, hogy mit gondol a bátyja perindítási szándékáról és viselkedéséről, Timmie csak ült, és mosolygott.

- Valami vicceset mondtam? - kérdezte a férfi zavartan. Nyíltan, egyenesen és lényegre törően beszélt, nem rejtett semmit véka alá.

- Bocsánat, épp csak arra gondoltam, hogy a bátyám el fog ájulni, ha meglátja magát, és majd csak hebegni-habogni tud. - Mulattatta a gondolat, és Brian is elvigyorodott. Arnold ugyan figyelmeztette, hogy Timmie nem lesz könnyű partner, de eddig semmi jelét nem látta ennek. Feltehetőleg keményfejű nő lehet, de Brian az ilyesmit tudta kezelni. Egyszóval nem ijedt meg Timmie-től.

- Az öcsém még nálam is magasabb, és a Lakers csapatában játszik. Ha akarja, őt is elhozhatom - viccelődött, mire mindnyájan nevetni kezdtek. - Sajnálom, de nem sokra becsülöm az olyan embereket, mint a féltestvére, akik semmire sem viszik az életben, de ahhoz értenek, hogy mindenkiből pénzt akarjanak kicsikarni. Mindazok alapján, amit Arnold elmondott nekem, igazat adok az apjának, hogy kihagyta őt a végrendeletéből. Mostanáig rengeteg esélyt adott neki, semmi sem indokolja, hogy megpróbálja zsarolni a testvéreit.

Briannek arról is tudomása volt, hogy apjuk végrendeletében felbukkant egy törvénytelen gyermek, és Arnold elmesélte, hogy az első sokk után mára békésen rendeződni látszik a dolog. Véronique felhívta őt Cap d'Antibes-ból, és elmondta, hogy a Marnier-ékkal lezajlott találkozás jól sikerült, a nyomozónak igaza volt, anya és lánya valóban nagyon kedves emberek. Nem akarnak kellemetlenséget okozni nekik, és mindenért hálásak, amit kapni fognak. Egyedül Bertie miatt fájhatott a fejük.

- Hogy tudnánk rávenni, hogy ne kezdjen pereskedni, és szívódjon fel? - kérdezte Timmie, aki azt szeretne volna, ha Bertie egyszer és mindenkorra kilépne az életükből. Brian nem hitt abban, hogy ez lehetséges volna. Bertie-nek megérte kockáztatnia, hátha a húgai végül beadják a derekukat, és fizetnek neki. Csak remélni mert, hogy a Parker lányok erre nem lesznek hajlandók.

- Ne aggódjon, ez szóba sem jöhet - biztosította az ügyvédet Timmie egy konok pillantás kíséretében.

- Helyes, akkor ezt közöljük is vele, hogy lássa, mennyire komolyan gondolják, és hogy emlékeztessük az ügyvédjét, hogy nincs egyetlen érvük sem az álláspontjuk alátámasztására. Ha a bátyjuk ezek után sem adja fel, rommá verjük a bíróságon. De nem hinném, hogy erre sor kerülne. Abban sem hiszek, hogy egészen a bírósági tárgyalásig akarja vinni az ügyet, inkább csak addig akar kellemetlenkedni maguknak minden lehetséges módon, tanúvallomásokkal, az iratokba való betekintéssel, az ingatlan törvényszéki felértékelítésével, amíg megunják a sok fizetnivalót és az egész hercehurcát, és lepengetik azt a pénzt, amivel megszabadulhatnak tőle.

- Nem fogjuk - közölte Timmie, és látszott rajta, hogy így is gondolja. Brian hitt neki.

- Mi a helyzet a húgaival? Ők meg akarnak majd egyezni?
- Brian többet is szeretett volna tudni, és jó volt, hogy Timmie-vel kezdett. Azt már látta, hogy Timmie komolyan gondolja, és hogy okos, intelligens nő. Mellesleg szép is, de most nem erről volt szó. Hanem üzletről.

- Joy biztos, hogy nem akar. Ő egyetért velem, és ki nem állhatja Bertie-t. Talán nem utálja annyira, mint én, de osztja

a véleményemet. Juliette is, de ő a család legszelídebb tagja, neki mindenkin megesik a szíve.

- Azt hittem, maga a szociális munkás - felelte erre fanyar mosollyal a férfi.

- Igen, és én voltam a legkomiszabb kölyök mindannyiunk között - jelentette ki Timmie büszkén. - Belőle is kivertem a szart, amikor csak tudtam. - Mivel Brian finomkodás nélkül, nyersen beszélt vele, ő sem válogatta meg a szavait. Brian McCarthyt más fából faragták, mint az udvarias és elegáns modorú, talpig úriember Arnoldot. Ő született harcos volt, és ez meg is látszott rajta.

- Nos, akkor engedje meg, hogy maga helyett most én verjem ki belőle a szart. - Brian úgy tett, mintha gáláns lenne, holott valójában csak kemény volt.

- Hol kezdjük? - nézett vele farkasszemet Timmie.

- Mindannyiuk részéről válaszolunk a perről szóló levelére. Mi a helyzet az édesanyjával? Ő hogyan viszonyul ehhez az ügghöz?

- Csalódott Bertie-ben. Nyolcéves korától kezdve ő nevelte. Ő adta fel legkésőbb a vele kapcsolatos illúzióit, apánkat is beleszámítva. Most már semmit sem fog adni neki. Tudja, hogy milyen becstelen, gátlástalan alak, de nem szívesen ismeri el.

Brian bólintott.

- Kérték, hogy betekinthesse nek az iratokba, úgyhogy átadjuk nekik, amit akarnak. Az apja összes iratát, a számlakivonatait, minden könyvelési anyagát, és ugyanez vonatkozik a maguk és az édesanyjuk papírjaira is. Az egészet azért csinálja, hogy bosszúságot okozzon nekünk, de meg kell tennünk.

- Ezt most komolyan mondja? Miért ne hagyhatnánk figyelmen kívül a követelését, ha az egész ügy el sem fog jutni a tárgyalásig?

- Mert törvény kötelez bennünket, hogy megadjuk nekik azt, amit kérnek. Joguk van betekinteni az iratokba, hogy lássák, mi szerepel a pénzügyi nyilvántartásaikban - magyarázta az ügyvéd.

- Én erre nem vagyok hajlandó - jelentette ki Timmie.

A férfi feszülten figyelte a tekintetét. Igen, Arnold előre figyelmeztette, hogy ellentétben a többiekkel, ez a lány nem lesz könnyű eset.

- Kénytelen lesz rá, Miss Parker. Van valami rejtegetnivalója? - kérdezte nyersen.

- Nincs - vágta rá dühösen Timmie. - Erre nekem nincs időm. Olyan emberekkel foglalkozom, akik az utcán haldokolnak, és fedél kell a fejük fölé. Nem pazarolhatom az időmet egy seggfejre, aki ki akar rabolni.

- Lehet, hogy ki akarja rabolni, de e pillanatban a törvény az ő oldalán áll, és joga van felszólítani bennünket, hogy mutassuk be mind a hármuk pénzügyi nyilvántartásait, beleértve az édesapjuk ingatlanát is.

- Csinálják csak a többiek. Én nem vagyok alkalmas rá - közölte Timmie megfellebbezhetetlenül. Brian elképedt.

- Azt hiszem, nem értett meg. Ez nem így megy. Mindannyiuknak be kell mutatniuk a papírjaikat.

- Megértettem. Én nem fogom bemutatni - kötötte az ebet a karóhoz Timmie. Brian döbönt pillantást vetett Arnoldra, aki láthatóan zavarba esett, majd a maga szelíd stílusában megpróbálta elmagyarázni a helyzetet a lánynak.

- Nem vagyok hülye. Értem. Megmondtam. Erre nincs időm. Nem rövidítem meg az ügyfeleimet azzal, hogy hetekre beásom magam olyan pénzügyi nyilvántartásokba, amelyek talán már nincsenek is meg, vagy nem tudom, hogy hol vannak.

- Nos, akkor keresse meg őket - közölte Brian szigorúan, mire a lány csak a fejét rázta. - Akkor nem tudom képviselni magukat - mondta a férfi egyszerűen, és felállt. - Az ügy kedvemre való, de nem vesztegethetem az időmet olyan kliensekre, akik a perindítás legalapvetőbb elveit illetően sem hajlandók az együttműködésre. - Villámló szemekkel Arnoldhoz fordult. - Rám mostantól ne számíts. Nem én vagyok az embered.

- Az egészség csak azért tartja fontosnak, mert maga is férfi! - kiáltotta panaszosan Timmie, mire Brian dühösen ránézett.

- Maga most viccel, ugye? Azzal vádol, hogy szexista vagyok, mert arra kértem, hogy segítsen eleget tenni az iratokba való betekintés kérelmének. Mi maga? Valami harcos feminista? Akkor bízzanak meg egy nőt, de ő is azt fogja kérni, amit én. Itt a törvényről van szó, nem pedig a nemek közti háborúról.

Több sem kellett Timmie-nek, kereken közölte, hogy mi a véleménye a férfiakról.

- A férfiak mindig be akarják bizonyítani, hogy ők hozzák a szabályokat, és ők mondják meg neked, hogy mit csinálj. Vagy lyukat beszélnek a hasadba, hogy végül azt tedd, amit ők akarnak. - Mint az apja is, de ezt már nem mondta ki. - Vagy hazudnak, vagy lefeksznek a legjobb barátnőddel.

Míg hallgatta, Brian egészen megsajnálta – a féltestvére ügyén kívül nyilván más dolgok is voltak, amik felzaklatták. Hirtelen meglátta, hogy abban a zöld szempárban nemcsak harag, hanem sértettség és fájdalom is izzik. Ezúttal csendesebben szól hozzá:

– Mondok magának valamit. Nem fogok lefeküdni a legjobb barátnőjével. Soha nem fogok hazudni magának, még akkor sem, ha nagyon fogja utálni azt, amit mondok. És ha a törvényről van szó, akkor kénytelen lesz megtenni, ami a kötelessége, vagy legalább annak a minimumát, hogy ne tűnjek fel maga miatt rossz színben, vagy ne zárjanak ki az ügyvédek sorából. Ha a véleményemet mondom, vagy tanácsot adok, akkor vitatkozhat velem, és azt teheti, amit akar. De ha jogi kérdésről van szó, akkor be kell tartanunk a szabályokat. Nos, mit szól hozzá?

A lány egy hosszú percig farkasszemet nézett vele, aztán bólintott.

– Oké. Így menni fog. – Brian ebben nem volt teljesen biztos, de elfogadta. És mivel tartozott egy szívességgel Arnoldnak, a kedvéért megpróbált kitartani. – Készen vagyunk? – állt föl Timmie. – Mennem kell dolgozni. Nem pazarolhatom az egész napomat a bátyám hülyeségeire.

Brian a legszívesebben rávágta volna, hogy ő sem, de nem szólt semmit, csak kezet fogott a lánnyal, aki a következő pillanatban már ott sem volt. Akkor odafordult Arnoldhoz:

– Szent egek! Hogy tudtál belerángatni ebbe? Kétszeres árat kellene kérnem ezért az ügyért. Meg tudtam volna fojtani a nőt. Remélem, a húgai nem ilyen rémesek.

- Timmie egyáltalán nem „rémes” - kelt a lány védelmére hevesen Arnold, noha ő sem volt elragadtatva a találkozótól, és főleg nem Timmie viselkedésétől. - Voltak problémái az apjával, aki sohasem volt jelen a gyerekei számára. Nagyon önző ember volt, és Timmie még most is dühös rá. Úgy tudom, voltak nehézségei az eddigi kapcsolataiban is. A szokásos romantikus csalódások.

- Nem csodálom. Mit művelt velük, átharapta a torkukat, vagy csak simán letépte a fejüket? Szörnyen dühös természetű néember.

- A húgai nagyon aranyosak. Mármint az a kettő, akit ismerek. Kicsi koruk óta ismerem őket. Az anyjuk meg egy angyal. Vele nem lesz semmi gondod. A francia lányt nem ismerem, de a többiek a múlt héten találkoztak vele, és úgy hallom, nagyon jól sikerült találkozás volt. Azt mondják, helyes lány. Timmie az egyetlen, aki kihívást jelenthet számodra.

- Kezdő kirendelt védő koromban volt egy védencem, aki egy autóból leadott lövésekkel megölt harmincegy embert. Na, ő sokkal kedvesebb fickó volt, mint ez a lány. Erre szájkosarat és pórázt kéne tenni.

- Le fog csillapodni - próbálta Arnold megnyugtatni Briant, de maga sem volt biztos abban, hogy így lesz. Az ügyvéd ezek után elment. Juliette-tel a következő hétre volt megbeszélve a találkozó. Szerette volna mindannyiukat megismerni, hogy tudja, kikkel van dolga. Timmie kemény dió volt, de a továbbiakban nem számított különösebb akadékoskodásra a részéről, és azt sem óhajtotta megengedni neki, hogy ő irányítsa az eseményeket. Ez nem

az ő stílusa volt, és Timmie-nél nehezebb ügyfelekkel is el tudta már fogadtatni az akaratát.

Timmie-t is kihozta a sodrából az iménti találkozás. Nem volt hozzászokva, hogy ügyvédek rendreutasítsák, vagy parancsolgassanak neki. Ráadásul ez a hímsoviniszta Brian McCarthy balszerencséjére a volt vőlegényére hasonlított, arra, aki megcsalta őt, csak jóval nagyobb kiadásban. Rögtön feltűnt neki a hasonlóság, leszámítva a vörös haját. És ő is benne volt a Harvard futballcsapatában, még ha nem is csapatkapitányként, és fiatalabb is volt. Egyidős vele. Megnézte a neten, hogy Brian harminckilenc éves, és teljes jogú partner a cégében. A bizonyítványai ugyan kitűnőek voltak, de Timmie eldöntötte, hogy nem fogad el minden hülyeséget sem tőle, sem senki mástól.

Mindezt el is mondta az anyjának, amikor Véronique hazaérkezésének estéjén felhívta, hogy beszámoljon a találkozóról. Éjfél volt, Véronique a holmijait pakolta ki, és közben Aidanre gondolt. Borzasztóan hiányzott neki a férfi. Amikor a gépe leszállt, ígéretéhez híven telefonált, de ettől Aidan csak még jobban hiányzott.

Timmie nem kérdezte, milyen volt az útja, és nem is üdvözölte, hogy végre itthon van. Rögtön azzal kezdte, hogy elpanaszolja, milyen rémes volt a találkozása Brian McCarthyval.

- Nem bírom azt az embert - mondta magából kikelve.

- Miért? - próbált Véronique rá figyelni, kiverni a fejéből Aidant, és legyőzni a hosszú repülőút utáni fáradtságát. Timmie-nek ez sem jutott az eszébe.

- Mert egy buldog, ráadásul szexista, és nem fogom hagyni, hogy fölényeskedjen velem.

- Próbálta? - kérdezte Véronique meglepetten. Arnoldra nem volt jellemző, hogy ilyen embert kérjen fel, de hallotta Timmie hangján, hogy fel van dűlva. Már attól is feldühödött, hogy beszélt a férfiról.

- Át kell adnunk „betekintésre” az anyagi helyzetünket bemutató pénzügyi nyilvántartásainkat. Nekem nincs időm Bertie mondvacsinált jogvitájához, ami csak arra kell, hogy jól megvágjon bennünket.

- Én számítottam erre - közölte Véronique higgadtan. - Kénytelenek leszünk rá.

- Te nem dolgozol, mami. Én viszont igen - vágott vissza Timmie éles hangon, ami nem tetszett az anyjának.

- Akkor is meg kell tenned, Timmie - szólt határozottan. - Ezen kaptál össze az ügyvéddel?

- Nem tetszett a hangneme, illetve a stílusa. Úgy néz ki, mint egy nagyra nőtt kollégista, aki öltönyt húzott magára. - Pontosan ilyen volt az exe is.

- Arnold azt mondja, hogy kitűnő ügyvéd - mondta Véronique elcsigázottan. Tényleg semmi kedve nem volt ahhoz, hogy belefolyjon Timmie és az ügyvéd egymással való csatározásába. Szükségük volt egy ügyvédre, és Arnold azt mondta, hogy McCarthy a legjobb ebben a műfajban. - Tartsd távol magad tőle, és tedd meg, amit muszáj - tanácsolta, és pár percnyi dohogás után Timmie érezhető rosszkedvvel letette a telefont. Anyja úgy érezte, hogy túlreagálja a dolgot, és így érezte Juliette is, amikor Timmie neki is panaszkodott.

Véronique nyomott hangulatban csomagolt ki. De Londonban hajnali öt óra volt, így nem hívhatta föl Aidant. Most, hogy újra itt volt a New York-i lakásban, hirtelen olyan érzése támadt, mintha a vele töltött idő valószerűtlen lenne.

Mintha az egész csak egy őrült nyári szerelem lett volna, semmi több. Róma, Velence, Siena, Firenze, Antibes, Berlin, London. Bejárták Európát, de innen hova tovább? Aidan majd elmegy hozzá Párizsba, ő pedig megígérte, hogy vissza fog menni Londonba. De utána? Lehet, hogy Aidannek volt igaza, amikor a kezdet kezdetén azt mondta, hogy a kettőjük élete nem fér össze egymással. Sok minden közös bennük, kivéve a származásukat és a korukat. Mennyit nyom ez a latban? Már nem tudta.

Fáradtan és elcsüggedve feküdt le aludni, és magányosabbnak érezte magát, mint egy hónappal ezelőtt. Mintha mindez meg sem történt volna, csak álmodta az egészet. És Timmie dühös telefonja sem volt valami meleg fogadtatásnak nevezhető. Szokása szerint most is elfelejtette megkérdezni, hogy van, mit csinál, mivel tölti a napjait. Nem csoda, hogy semmit sem mond el nekik, gondolta már félálomban. A gyerekeivel való kapcsolata meglehetősen egyoldalú volt, amelyben ő sugározta feléjük a szeretetet.

Tizenhetedik fejezet

Véronique kiállította Arnolddal az iratokat az összegről, amelyet kölcsönadott Juliette-nek az öröksége terhére. Arnold aláíratta a többi lánnyal, ne mondassák később, hogy ők elleneztek, vagy hogy nem tudtak róla. És mihelyt Juliette megkapta anyjától a pénzt, kifizette mindkét testvérének azt az összeget, amelyben megegyeztek, és ugyanannyit elutalt Sophie Marnier számlájára, Nizzába. A

két lány elégedett volt, Sophie pedig legnagyobb öröme letehetett a kastély gondját.

Juliette ezen felül is kapott pénzt az anyjától a javításokra, azt pedig, ami még hiányzott, a szendvicsbolt eladásából remélte kipótolni. Timmie az apjától kapott pénzt hozzátette ahhoz, amit már összegyűjtött, és tovább kereste a szállónak alkalmas házat. Joy a pénzt hozzátette az apjától karrierépítésre kapott pénzhez, így volt miből fenntartania magát két munka között.

Joy bevallotta, hogy együtt jár Ronnal, az új menedzserével, és hogy örülten bele van esve. Ron rengeteget segít neki, de ettől függetlenül is nagyon kedves hozzá, és majdnem minden éjszaka együtt vannak. És végre egyszer egy városban lakik a szerelmével, nem pedig különböző kontinenseken, amit Véronique biztató jelnek vélt. Huszonhat éves létére ez volt az első komoly kapcsolata, s úgy tűnt, hogy ez működik, még ha egyelőre nagyon új volt is. Véronique reménykedett, hogy hamarosan találkozhat Ronnal, de Joy közölte, nem tervezik, hogy eljönnek New Yorkba. Bizonyos dolgok nem változtak. Joy továbbra is tartotta a távolságot, és nagyobb függetlenséget igényelt a másik kettőnél. Az ő élete már Los Angelesben zajlott, nem New Yorkban. Ezzel együtt a szokottnál több melegség érződött a hangján, és boldogabbnak, nyugodtabbnak tűnt, mint azelőtt.

Juliette éttermi közvetítőkkal tárgyalt a szendvicsbolt eladásáról. Akadtak érdeklődők, de eddig még senkivel sem kötött üzletet. Többször is beszélt Skype-on Jean-Pierre Flarionnal, hogy fenntartsa a férfi érdeklődését a projekt iránt, s a férfi mindannyiszor megnyugtatta, hogy ne

aggódjon, ha eljön a pillanat, amikor lépni kell, ő a rendelkezésére fog állni. Hivatalos és udvarias stílusban beszélt vele, és nagyon profinak tűnt. Juliette alig várta, hogy végre elkezdhessen dolgozni a kastélyon. De ahhoz előbb el kellett adnia az üzletét.

Véronique megszervezett egy találkozót Brian McCarthyval, Timmie-vel és Juliette-tel, hogy megbeszéljék Bertie perindítási szándékát, és ezen a találkozón Timmie megint összekapott Briannel. Bertie az iratok letétbe helyezését kérte, amit az ügyvédje hivatalos formában benyújtott, és Timmie megint azon akadt ki, hogy erre neki nincs ideje, neki most házat kell keresnie a hajléktalanszálló céljára. Véronique nem hitt a fülének Timmie gorombaságait hallva. Brian vöröslő arccal hallgatta, de megőrizte a nyugalmát. Miután Timmie elviharzott, Véronique bocsánatot kért az ügyvédtől. Ő ekkor már tudta, mi a baj. Brian Timmie exének kiköpött mása volt, csak nagyobb méretben, és Timmie agya nem tudta kettőjüket különválasztani. Meg amúgy is ellenségesen és gyanakvással viszonyult a férfiakhoz.

Aznap este, amikor telefonon beszéltek, Véronique közölte Timmie-vel, hogy nagyon csúnyán viselkedett, és megemlítette a két férfi közötti hasonlóságot. Timmie ettől rá is dühös lett.

- Nevetséges! Egyáltalán nem hasonlítanak egymásra! Micsoda elmebeteg feltételezés! - pattogott az indokoltnál hevesebben Timmie.

- De igen - felelte Véronique határozottan - Semmi értelme, hogy még jobban megnehezítsd a helyzetet mindannyiunk számára. Felkértük ezt az embert, hogy

bonyolítsa le ezt a pert a nevünkben. Engedd, hogy megcsinálja. Nem kell őt szeretned, csak hagyd, hogy végezze a munkáját.

Timmie a megbeszélésen úgy viselkedett, mint egy hárpia, Juliette nem győzte forgatni a szemét. Ha Timmie valamit a fejébe vett, vagy ha valaki ellenszenves volt neki, kibírhatatlanná vált. Brian eddig nem hagyta ott őket, ami Véronique szerint kész csoda volt, de ez a megbízás nyilván nem tartozott a kedvenc munkái közé.

Véronique naponta többször is beszélt Aidannel, aki éppoly magányos és boldogtalan volt, mint ő. Véronique két hét után úgy érezte, mintha már száz éve New Yorkban lenne.

- Mikor látlak végre? - kérdezte gyászosan a férfi. Londonban kánikula volt, alsónadrágban ült a tetőtéri szobájában, és semmihez sem volt kedve. Lehangoztág érződött a hangján, és Véronique ugyanilyen állapotban volt. Belefáradt a kastély körüli huzavonába és Timmie lehetetlen viselkedésébe.

- Nem tudom - válaszolta csüggedten.

- Az isten szerelmére, már nem gyerekek - kesergett a férfi. - Miért nem tudsz eljönni?

- Próbálok segíteni nekik, most például tanúvallomást kell tennünk. Timmie utálja a jogi képviselőnket, annyira, hogy szabályosan hadat üzent neki. Csip-csup dolgok, de végül egy nagy kásaheggyé állnak össze.

- És miattuk nem lehetünk együtt. Nagyon hiányzol - panaszkolta Aidan. Felzaklatta, türelmetlenné és idegessé tette, hogy az asszony ilyen sok időt szán a gyerekeire, akik a jelek szerint ezt egyáltalán nem viszonzták. Ez a

méltánytalanság kezdettől fogva megütközést keltett benne, miközben az asszony észre sem vette, vagy nem bánta. Ő nyilván már megszokta a gyerekeivel kialakult féloldalas viszonyt.

- Te is hiányzol nekem. Pár hét múlva el tudok utazni Párizsba - ígérte. De aztán? Hogy mi lesz a legközelebbi út után, azt már nem látta. Lesz-e ennél több a kapcsolatukból? Aidan Londonban alakította ki az életét, a pályáját, őt New Yorkhoz, és tágabb értelemben Párizshoz kötik a kötelességei, és van három lánya, akik huszonkilenc év óta kitöltötték az életét. Még az sem volt világos, hogy ki kapcsolódjon be a másik életébe, ő vagy Aidan? - Haladjunk lassan, lépésről lépésre - próbált józanul érvelni, érezve, hogy Aidan megint kimereszti a tüskéit. Miközben New Yorkban helyt kellett állnia a felmerülő problémák megoldásában, próbálta nyugtatni és biztatni Aidant.

Újabb két hét telt el a Briannel és Arnolddal folytatott megbeszélésekkel, majd szeptember végén egy gyors vacsora erejéig Véronique találkozott Juliette-tel és Timmie-vel. Juliette-et kimerítette a sok sikertelen próbálkozás, hogy túladjon a szendvicsbolton, Timmie pedig minden szabad idejét házkereséssel töltötte, de mindaddig nem találta meg a minden szempontból megfelelőt. Juliette elmondta, hogy pihenésképpen el akar tölteni egy hétvégét Cape Codban, mire Timmie is elárulta, hogy egy munkatársa meghívta Jersey-re, a tengerpartra. Véronique hirtelen ráéismélt, hogy neki sincs miért itt maradnia. A lányainak nem volt idejük arra, hogy meglátogassák őt, élték a saját életüket, a terveikben ő nem szerepelt, csak ő rostokolt New Yorkban, hogy ha valamelyiknek szüksége lenne rá, megtalálja.

Aidannek igaza volt, már nem gyerekek. Alig várta, hogy telefonáljon neki, ha már ébren lesz.

- Készen vagyok. Legalábbis egyelőre. Mit csinálsz a hét végén? Nem tudom, minek vagyok itt. Menjünk Párizsba. Van rá időd?

- Még hogy van-e rá időm? Egy hónapja várok rád! Máris cuccolj át ide! Mikor tudsz jönni?

Véronique gondolkozott egy másodpercig.

- Holnap. Ma megszervezem, és az éjjeli géppel indulok. Találkozhatunk Párizsban?

- Ott leszek! - vágta rá lelkesen a férfi. Már kezdte úgy érezni, mintha az asszony nem is létezett volna, a szerelmük meg még kevésbé. Es Véronique is ezt érezte. A lányaival való beszélgetést követő éjszakán megértette: részben megszokásból ered, hogy úgy érzi, anyaként kötelessége gondoskodni róluk, holott koránt sincs akkora szükség erre, mint gondolta. A lányai szeretik tudni, hogy mindig kéznél van, amikor valami problémájuk adódik, de ezt leszámítva kikopott az életükből.

Izgatottan készült a másnapi elutazásra. A lányok nem telefonáltak, és még ő sem szólt nekik arról, hogy elmegy. Este írt nekik egy sms-t: „Pár hétre elmegyek Párizsba, csók, mami." Ehhez már hozzászoktak, és úgy tűnt, nem bánják, különben is, amióta visszajött, rengeteget segített nekik a jogi procedúrák lebonyolításában. Briannek is megírta a franciaországi elérhetőségeit, hogy ha úgy adódik, felvehesse vele a kapcsolatot. De már nagyon várta, hogy láthassa Aidant. A férfi a repülőtéren fogja várni, és aztán együtt mennek be a városba. Alig várta, hogy megmutathassa neki az Ile Saint-Louis-n lévő lakást. Tökéletes hasonmása volt

Aidan tetőtéri műteremlakásának, nem úgy, mint a Fifth Avenue-i tágas, tekintélyt parancsoló lakása, amely nélkülözött minden játékosságot. Párizs az a hely volt, ahová pihenni járt, ahol fesztelenül érezte magát, és örömmel gondolt rá, hogy most Aidannel együtt élvezheti a pihenést.

A repülőgép pontosan érkezett. Másodiknak szállt ki, és sietős léptekkel indult a vámvizsgálat felé. Most nem kért kísérőt a légitársaságtól; egyedül akart lenni, amikor találkozik Aidannel. Majdnem négy hetet töltöttek távol egymástól, ami egy örökkévalóságnak tűnt.

Mihelyt kilépett a Charles de Gaulle repülőtér érkezési oldalának ajtaján, nyomban megpillantotta a férfit. Ott állt farmernadrágban és fekete bőrdzsekiben, és a karját kitarva magához ölelte, és megcsókolta. Percekig álltak ott egymást átölelve, csókolózva. Végül kísértáltak az épületből, és leintettek egy taxit. Véronique összesen egy bőrönddel érkezett, hiszen Párizsban egy teljes gardróbja volt, és Aidan is csak egy sporttáskát hozott, meg persze a fényképezőgépét. Sok képet akart készíteni Párizsról, de különösen Véronique-ról.

- Istenem, de jó, hogy látlak! - nézett rá mosolyogva. - Már kezdtem azt hinni, hogy vissza sem jössz, és hogy csak képzeltelek. - Óriási megkönnyebbülés látszott rajta.

- Ugyanígy voltam én is - vallotta be Véronique. Már nem is emlékezett rá, hogy mi mindent csinált az elmúlt hetekben, csak annyit tudott, hogy sok dolga volt, főleg Paul örökségével kapcsolatban. És rengeteg idejét rabolta el a Bertie bírósági keresetével kapcsolatos iratok felkutatása és összeszedése mindannyiuktól.

Félóra alatt értek be a városba, és a taxi épp akkor állt meg a Quai de Béthune-ön, amikor a Bateaux Mouches egyik sétahajója úszott el a Szajján. Aidan már emelte is a fényképezőgépét, és csak miután elkészült a képpel, indult Véronique után, aki már belépett az öreg épületbe. A lépcsőn felfelé haladva Véronique megjegyezte, hogy a ház nagyon régi, azért vannak kikopva a lépcsőfokok. A hely ezzel együtt tökéletes, évekbe telt, mire rátalált.

A lakásba belépve Aidan észrevette, hogy a padló is enyhén lejt, de kinézve az ablakon gyönyörű és jellegzetes párizsi kép tárult elébe a folyóval, és azon túl a balparti városrész látványával.

Mihelyt lerakták a csomagjaikat, Aidan átölelte az asszonyt, s míg arcuk összeért, és beszívta a haja illatát, nem győzte csodálni Véronique szépségét.

– Súlyos modortalanság lenne máris megkérdezni, hogy hol van a hálószoba? – súgta vigyorogva, mire az asszony elnevette magát, majd huncut mosollyal mutatta az irányt. A férfi ekkor felkapta, és bevitte a hálószobába, ahol gyengéden letette az ágyra, majd leült mellé, és megcsókolta. Egy perc múlva a ruháik egy kupacba gyűlve heverték a padlón, s míg a testük egymásba fonódott, az elmúlt hetek minden magányossága és aggodalma semmivé foszlott. Mindkettőjük számára ez volt a tökéletes hazatérés. Amikor nagy sokára hanyatt dőlve elnyúltak a kényelmes ágyon, Aidan végre körülnézett a szobában. Otthonosan meghitt, meleg fészek volt, halványkék színeivel nagyon is nőies, de Aidannek tetszett.

Véronique később végigvezette a lakáson, megmutatta neki a nappalit, a dolgozószobát, az ebédlőt, a konyhát és a

két kis vendégszobát, ahol a lányok aludtak, amikor Párizsban időztek. A férfi látta, hogy Véronique nagyon szereti ezt a lakást, amely tökéletes volt számára, és ez abból is látszott, hogy milyen fesztelenül mozgott benne.

Együtt ereszkedtek bele a régimódi, hatalmas fürdőkádba, és ott kezdtek terveket szőni, hogy mi mindent fognak csinálni. Véronique meg akarta mutatni a kedvenc helyeit, és Aidan is ismert néhányat, amit szívesen megosztott volna vele. Később sétálni indultak, majd a Place du Palais Bourbonon lévő egyik étteremben megebédeltek, utána egy darabig a Szajna mellett sétáltak, s végül bort, sajtot, szalámit és pástétomot vettek vacsorára, amit friss bagettel a konyhában ettek meg. Minden, ami a lakással és a benne zajló közös életükkel volt kapcsolatban, hihetetlenül romantikusnak tetszett. Akárcsak a Szajrán úszó sétahajók esti fényei, amiben a kanapén ülve gyönyörködtek. A nap újra szeretkezéssel ért véget; Aidan egy pillanatra sem tudta levenni Véronique testéről a kezét, ő pedig nem tudott betelni a szerencséjével, hogy megismerhette a férfit. Aznap éjjel mély, egészséges álomba merülve aludtak az ágyban, mintha mindig is együtt éltek volna.

A második napjuk Párizsban még az elsónél is jobban sikerült. Elsétáltak a Grand Palais-ba, hogy megnézzenek egy kiállítást, némi időt eltöltöttek a Louvre-ban is, keresztülvágtak a Tuileriák kertjén, és egy pádon ülve hosszasan elbeszélgettek. Az egész olyan volt, mint minden városban, ahol azon a nyáron megfordultak – épp nekik való, és közben egymásról is megtudtak sok mindent. Este a Le Voltaire-ben, Véronique kedvenc párizsi bisztrójában ettek

nagyon finom vacsorát, s utána útban hazafelé megcsodálták a kivilágított Notre Dame-ot.

- Mire gondolsz? - kérdezte Aidan, miközben kézen fogva sétáltak.

- Arra, hogy milyen boldog vagyok veled. Te nagyon jó vagy hozzám, Aidan. - Ő ugyanolyan jó volt a férfihoz, aki ezt nagy bölcsen fel is ismerte.

- Én megmondtam. A sors akarta így. Mi egymásnak voltunk szánva. Nekem találkoznom kellett veled Rómában, hogy megmentselek annak az örült orosznek a Ferrarijától. Szent meggyőződése, hogy a Sóhajok hídja alatti csók tehet róla - nézett a nőre mosolyogva. Felejthetetlen nyár volt, az biztos, ami után már együtt indultak neki az ősznek. Miután hazaértek, kis ideig még a dolgozószobában ülve folytatták a beszélgetést, s csak utána mentek aludni.

Másnap reggel Véronique-ot felhívta a gondnok, aki a szülei balparti házára felügyelt. Elmondta, hogy gond van a tetővel, el kellene jönnie, hogy megnézzék, ki kell-e cserélni, vagy elég lesz csak megjavítani, és várni még egy évet vele. Évente nagyjából egyszer adódott valami ilyesmi, úgyhogy a reggeli tejeskávé és croissant mellett elmondta Aidannek, hogy oda kell mennie.

- Még megvan a szüleid háza? - lepődött meg Aidan. Véronique már említette ugyan neki, de ő elfelejtette, és most annál is furcsábbnak találta a dolgot, mivel tudta, hogy az asszony apja már harminc éve meghalt.

- Eddig nem volt szívem eladni. Ott nőttem fel, és a házasságunk kezdetén ott laktunk Paullal. Abban a házban éltünk, amikor a gyerekek kicsik voltak. A válás után nem mentem többé vissza. Túl sok szomorú emlék fűződött hozzá.

Pár éve úgy gondoltam, hogy majd ott fogok lakni, amikor Párizsban vagyok, de aztán rátaláltam erre a lakásra, és itt jobban érzem magam. A lányok is jobban szeretnek itt lenni.

- Ha senki sem használja, akkor miért nem adod el azt a házat? - kérdezte zavartan a férfi. Mennyi halott, mennyi múltbeli emlék vette körül az asszonyt, amelyek láthatóan sok fájdalmat okoztak neki.

- Túl sokat jelent számomra ahhoz, hogy eladjam - válaszolta Véronique. - Anyám a nagyapámtól örökölte, aztán ráhagyta az apámra, azzal, hogy egyszer majd legyen az enyém. Én pedig a lányaim miatt megtartottam. Gondolom, ők majd el fogják adni. Nekem nincs hozzá szívem. Ez egy tizenhetedik századi ház a balparti negyedben. Régebbi, mint a kastély. - Fanyarul elmosolyodott. - És sokkal jobb állapotban van. Én jobb gazda vagyok, mint Paul volt. - Mind a mai napig tekintélyes összegeket költött évente a ház fenntartására. Az évek során több vételi ajánlatot is kapott, főleg gazdag araboktól, és egyszer egy amerikaitól is, de nem akarta eladni, és úgy vélte, hogy a jövőben sem fogja. - Akarod látni? - kérdezte.

- Persze. - Aidan nagyon is kíváncsi volt a házra. Az elmondottakból ítélve érdekes hely lehetett.

Reggeli után elsétáltak a rue de Varenne-en az Invalidusokhoz, a Napóleon síremlékének közelében lévő házhoz. Útközben elhaladtak a Rodin Múzeum és a Matignon előtt, majd folytatták útjukat tovább az utcában. Az épület elé érve Véronique elővett egy kulcsot, kinyitotta a súlyos bejárati ajtó egyik szárnyát, és a magas küszöböt átlépve bejutottak egy elegáns belső udvarba. Maga a ház négyszöget alkotott, külön szárnyban kapott helyet a gondnok lakása, a

hatalmas kocsiszín a hintók számára, és velük szemben a látványosságnak is beillő, gyönyörű és kifogástalan állapotú lakóház.

Aidan megtorpant, és csak nézte Véronique-ot, aki becsöngetett a gondnok lakásába. A férfi rögtön ajtót nyitott, és melegen üdvözölte a nőt. Ő bemutatta neki Aidant, majd együtt elindultak a ház főbejárata felé, és föllépdeltek a rövid, hófehér márvány lépcsősoron. Aidan-nek olyan érzése támadt, mintha látogatóba mennének valakihez, nem pedig egy üres házba készülnének belépni. Véronique ugyanezt érezte minden alkalommal. Ez a hely élénken emlékeztette a szüleire, de még Paulra és a gyerekeire is.

Kézen fogta Aidant, és amikor Luc, a gondnok kinyitotta az ajtót, bevezette őt a bejárati hallba, ahol még épségben megmaradt az eredeti, tizenhetedik századi padlózat, a különleges bordűrök és faburkolatok. A mennyezeti csillárt védőhuzatba burkolták. Minden kifogástalan és tökéletes állapotban volt: a kristály falikarok, a magasba nyúló mennyezetre festett felhők és angyalok. Véronique három kisebb szalonon keresztül kalauzolta át a férfit a tágas nappaliba, amely egy gyönyörűen gondozott, művészien elrendezett virágokkal és fákkal beültetett kertre nézett. Az elegáns ebédlőben a szülei annak idején nagyszabású vacsorákat adtak, és még egy Versailles-ra emlékeztető bálterem is csatlakozott hozzá.

Az emeleten különböző álomszép hálószobákba vezette be Aidant, köztük a szülői hálószobába, az elegáns öltözőszobáikba, és abba, amelyikben gyerekként ő maga lakott. A könyvtárszobában ott sorakoztak a könyvekkel megrakott polcok. Minden bútort gondosan letakartak.

Egyedül a festmények hiányoztak a falakról, amelyeket vagy réges-régen eladott, vagy magával vitt New Yorkba, és amelyek legtöbbjét eredetileg még a nagyapja vásárolta. Érintetlenül megmaradtak a tizenhetedik századi falfestmények, néhány falat pedig selyemkárpit borított. Könnyen lehet, hogy ez volt Párizs egyik legszebb lakóháza.

Amióta beléptek, Aidan egy szót sem szólt, és amikor leültek Véronique anyjának a lenti kertre néző szalonjában, az asszonynak elég volt egy pillantást vetnie rá, hogy lássa, mennyire meg van döbbenve.

- Csodaszép, ugye? Most magad is láthatod, miért nem adom el. Egyszerűen nem visz rá a lélek. - Továbbra is erősen kötődött a házhoz és mindahhoz, amit az életében jelentett, noha évek óta nem lakott benne: a gyerekkorát, a szüleit, a házasságát. És most, hogy Aidan itt volt és látta, alighanem megértett olyan dolgokat, amik eddig nem voltak világosak számára.

- Ez egy múzeum - szólalt meg fojtott hangon. - Elképzelni sem tudom, milyen lehet itt élni gyerekként vagy felnőttként. - Egy pillanatra felvillant előtte a szegényes kis ház, amelyben felnőtt. Az éles kontraszt még inkább kiemelte a kettőjük között meglévő különbségeket. Valósággal beleszédült a megsemmisítő erejű felismerésbe.

- Valóban nagyon különleges ház - ismerte el Véronique minden felhajtás nélkül. Nem hencegni akart vele, számára egyszerűen csak az otthont jelentette. De ez az otthon Aidannek elárulta, hogy ki is ez a nő. És ez a torkára forrasztotta a szót. Véronique annyira szerény és igénytelen volt, így neki eszébe sem jutott, hogy ilyen hátere lehet. És az is nyilvánvaló volt előtte: megengedheti magának, hogy

fenntartsa ezt a házat. Itt a legapróbb részletekig minden tökéletesen rendben volt tartva.

Véronique visszavezette a földszintre, ahol Luc tapintatosan hátramaradt, majd együtt kimentek a belső udvarra. Ott Luc a tetőre mutatva elmagyarázta, hogy a problémát az elrozsdásodó esővízcsatornák és a manzárd meglazult tetőcserepei okozzák. Attól tartott, hogy télen majd beszivárog a hóié. De elmondta azt is, hogy a tető teljes felújítása sokkal többbe fog kerülni, mint ha csak kisebb-nagyobb javításokat végeznének el rajta. Véronique végighallgatta, azután bólintott.

- Szerintem most kellene elvégeztetnie a teljes tetőcserét - közölte határozottan. Semmiképpen nem akarta kockára tenni a ház épségét.

- Gondoltam, hogy ezt fogja mondani, és egyetértek - bólogatott Luc. - De mindenképpen önre akartam bízni a döntést. Sok pénzbe fog kerülni - tette hozzá sajnálkozva.

- Még többbe kerülne a ház rendbehozása. - Ezt a gondnok is tudta, de ahol csak lehetett, igyekezett spórolni Véronique-nak.

Ezek után kimentek a kertbe, ahol a tökéletesen elrendezett ágyásokban színes virágok illatoztak. Még ott volt a régi hinta is, amit annak idején a gyerekei használtak. Utoljára még körbenéztek, aztán visszamentek az udvarba.

Véronique köszönetet mondott Lucnek, majd elbúcsúztak, és elmentek. Aidan úgy nézett ki, mint akit az ájulás környékez. Véronique azt hitte, ennyire beleszeretett a házba, és ettől boldog volt. A férfi lecövekelt a rue de Varenne járdáján, és úgy meredt rá, mintha életében most látná először.

- Ki vagy te? - kérdezte halálra rémült arccal.

- Hogy érted ezt? - nézett rá értetlenkedve Véronique.

- Ahogy mondom. Ki vagy te, hogy egy ilyen házban nőttél fel, és megengedheted magadnak, hogy továbbra is megtartsd, és a végtelenségig ragaszkodj hozzá? Tudod te, hogy én hol nőttem fel? Egy lebontásra ítélt viskóban, ahol csak a szüleimnek volt egy apró hálósobájuk, én a nappaliban a földre letett matracon aludtam, és hol volt pénzünk ennivalóra, hol nem, mert az apám elitta a kosztpénzt. A mi egész házunk elfért volna valamelyik fürdőszobátokban. Mi az ördögöt akarsz te tőlem?

- Szeretlek. Elszomorít, hogy így kellett felnőned - válaszolta az asszony borús tekintettel. - Hogy ilyen rossz dolgok történtek veled... hogy ilyen ember volt az apád... hogy meghalt az édesanyád... hogy szegények voltatok. Velem is történtek elszomorító dolgok. A háznak ehhez semmi köze. Szeretem ezt a házat, szerencsés voltam, hogy itt élhettem, de ez nem változtat azon, hogy szeretjük egymást, Aidan.

- Én nem tartozom a te világodhoz - felelte a férfi komor arccal, miközben elindultak. Látszott rajta, hogy ez a felismerés szenvedést okoz neki.

- Nem egy világba vagy szerelmes, hanem egy nőbe, és én is szerelmes vagyok beléd. Nem foglalkozom azzal, hogy mid van és mid nincs.

- Én nem akarok semmit tőled. Érted? - Ezt már kiáltva mondta, és közben megállt. Nem látta, hogy az emberek megbámulják.

- Tudom - felelte az asszony nyugodtan.

- Mindvégig azt hittem, hogy a volt férjednek volt sok pénze, és hogy ilyen nagylelkű volt veled. Holott ez a te pénzed, igaz? Minden a tiéd volt... ez a ház... a kastély... Ő is gazdag volt? - Aidan teljesen felhúzta magát, és Véronique tudta, hogy most semmivel sem tudná lecsillapítani. - Miért nem mondtad meg nekem?

- Otrombaságnak tartottam volna elárulni, hogy a vagyon az enyém. És hogy válaszoljak a kérdésedre, neki semmije sem volt. De ez engem nem érdekelt. Igazság szerint, mint később kiderült, ezért vett feleségül. De ez sem számított. Szerettem őt, és született három gyerekünk. Nem a pénz miatt vagyok az, aki vagyok.

- Dehogynem! - förmedt rá a férfi. - Világéletedben úgy éltél, hogy megvolt mindened, és fogalmad sem volt, milyen a szegények élete!

- Miért büntetsz ezért? Azért tartozom felelősséggel, amim van. A pénzemmel segítek más embereknek. Miért lenne az én hibám, hogy a családom gazdag volt? Miért teszel ezért szemrehányást nekem?

- Meg kellett volna mondanod nekem - morogta dühösen a férfi, miközben újra elindultak. - Akkor biztos, hogy nem működött volna ez a dolog köztünk. Hogy is működött volna? És a gyerekeid azt fogják gondolni, hogy a pénzedre hajtok.

- A végén rá fognak jönni, hogy nem arra hajtasz. És nem mondok le a jövőnkéről a kedvükért. Nekik megvan a maguk élete, nekem is jogom van a magaméhoz. Te jó ember vagy, Aidan. Szeretlek. Nem fair dolog, ha azért büntetsz, mert van ez a házam, vagy mert gyerekként itt éltem. Csak akkor lehetnék rendes ember, ha a földön aludtam, és éheztem volna? Miért? Azt hiszed, csak neked van jogod ahhoz, hogy

rendes ember legyél, mert nélkülöztél, míg én csak rossz ember lehetek, mert a családomnak sok pénze volt? Mi köze ennek az egésznek hozzánk?

- Te semmit sem érthetsz meg abból, ami én vagyok - vágta rá Aidan mérgesen.

- Ha nem értem annyit, hogy megments, akkor nem kellett volna ellöknöd a Ferrari elől, és nem kellett volna végigjárnod velem Velencét. De jogunk van ehhez a kapcsolathoz, ha akarjuk. Itt nem egy gazdag emberről és egy szegény emberről van szó. Itt két emberről van szó, akik szeretik egymást, és én fütyülök rá, hogy gazdag vagy szegény gyerekként nőttél-e föl, leszámítva azt, hogy sajnálom, ha az az élet fájdalmas volt számodra. És az sem érdekel, hogy most mid van.

- Persze hogy nem érdekel. Hiszen gazdag vagy. Miért is érdekelne? Te mindazt megtestesíted, amit egész életemben gyűlöltem.

- És mi van akkor, ha tévedtél? Mi van akkor, ha léteznek gonosz szegények és jó gazdagok?

Aidan nem válaszolt, csak dühödten megszaporozta a lépteit, de Véronique lépést tartott vele. Aidan egész úton nem szólt egy szót sem, míg haza nem értek. Ott megállt a ház előtt, és keserves képpel lenézett az asszonyra.

- Akarod, hogy elmenjek? - kérdezte.

- Dehogy. Nem nekem van bajom. Neked van. Az isten szerelmére, Aidan, nőj már fel. Oké, gazdag vagyok. Na és? Ha így már nem szeretsz, akkor kopj le.

Aidan elképedve nézett rá, majd hirtelen harsogó nevetésben tört ki.

- Nem hiszem el, hogy ezt mondtad nekem! Úristen! Kimondtad! Azt mondtad nekem, hogy kopjak le! - És fülig érő szájjal vigyorgott.

- Sajnálom, de megérdemelted - mentegetőzött Véronique zavartan.

- Lehet, hogy megérdemeltem. De ismerd el, nem könnyű feldolgozni, hogy az ember beleszeret egy valamennyire jómódúnak gondolt nőbe, aztán rájön, hogy a nőnek ilyen háza van, hogy kastélyt ajándékozott a férjének, és még az isten tudja, mi mindene van, és nem tudná-e egész Párizst megvásárolni, ha akarná.

- Azért ez túlzás.

- Jó, de én erre sem számítottam. Mert olyan átkozottul diszkrét vagy, hogy nem is gyanítottam. Legföljebb az tűnhetett fel, hogy milyen szállodákban laktál, de effélét sokan megengednek maguknak, akiknek kevesebb pénzük van, mint neked.

- Mert ennek így kell lennie. Az ember legyen diszkrét. Vagy azt szeretnéd, hogy olyan legyek, mint Nikolai, hordjak gyémántokkal kirakott órát, és legyen egy százötven méter hosszú jachtom?

- Isten őrizz. De miért bánsz olyan keményen a gyerekeiddel? Miért kell úgy megdolgozniuk a pénzükért, mintha egy fillérjük sem lenne?

- Mert nem akarom, hogy lusták és elkényeztetettek legyenek. Más lapra tartozik, hogy mit kapnak később. Egyelőre azt akarom, hogy legyen munkájuk, dolgozzanak keményen, és éljenek abból, amit keresnek.

- És ezekről ők is tudnak? - intett a férfi bizonytalanul a házra és a folyó túlsó partja felé.

- Természetesen.

- És arról, hogy ez a te pénzed, nem pedig az apjuké?

Véronique bólintott.

- Nem csinállok nagy ügyet belőle, de már régen rájöttek.

Az apjuk nagyon is el volt kényeztetve.

Aidan fejcsóválva lépkedett föl a kikopott lépcsőkön, majd lerogyott az asszony kis szalonjának kanapéjára. Való igaz, hogy ez egy búbajos és nagyon kényelmes lakás volt, de egy napon sem lehetett említeni az imént látott házzal. Véronique a legkevésbé sem hivalkodott a vagyonával, nem szórta a pénzt, egyszerűen csak jól élt.

- Ezen még gondolkoznom kell - mondta, és megpróbált megnyugodni. - Soha nem gondoltam volna, hogy az életben közöm lesz olyasvalakihez, mint te vagy. Eddig még nem találkoztam ezzel a problémával. Egyszerűen érvényteleníti az évek során kialakított elveimet. - Véronique bólintott, ő pedig kiballagott a konyhába egy üveg borért, és töltött magának egy pohárral. - Kikészíted az idegeimet - panaszkolta.

- Te sem vagy könnyű eset - válaszolta az asszony, és túlcorduló szeretettel nézett rá. - De szeretlek, Aidan. Akár gazdag vagy, akár szegény, akár jó vagy, akár rossz. Nem érdekel, mid van, vagy mid nincs.

- Nyilvánvalóan. Nekem is ezt kellene mondanom. De még gondolkoznom kell rajta. Meg fogom mondani, mire jutottam.

Hirtelen odahajolt, és szájon csókolta az asszonyt. Mire felfogták volna, mit csinálnak, már az ágyban voltak, és minden eddiginél szenvedélyesebben ölelték egymást.

Lázasan, már-már kétségbeesetten szeretkeztek, s végül zihálva, kifulladásra nyúltak el az ágyon.

- Hű... - nézett Véronique halvány mosollyal a férjére. - Most, hogy már tudod, milyen gazdag vagyok, még szenvedélyesebben tudsz szeretni - ugratta, mire Aidan elvagyorodott.

- Jaj, ne hülyéskedj - felelte, és újra megcsókolta.

Tizennyolcadik fejezet

Véronique és Aidan két hetet töltöttek együtt Párizsban, s a kezdeti sokk után, amikor rájött, hogy Véronique gazdag, Aidan lassan-lassan megnyugodott. Napokba telt, de fokozatosan kezdte humorosan felfogni a dolgot, amit az asszony jó jelnek tartott. A megrendítő erejű felfedezés ellenére semmi sem változott köztük, ahogy azt Véronique világosan megmondta.

Nagy bánatukra azonban kénytelenek voltak elválni egymástól, amikor kiderült, hogy Bertie ügyvédje tanúskodásra kérte Véronique-ot, és ezért vissza kell utaznia New Yorkba. De megígérte, hogy néhány hét múlva megint eljön Párizsba. Ami egy örökkévalóságnak tűnt mindkettőjük számára.

Az itt töltött idő alatt nagy sétákat tettek a Bois de Boulogne-ban és a Bagatelle-ben, eljártak kiállításokra, végignézték az Hôtel Drouot aukciós termeit. Véronique kalauzolta Aidant, akinek nagyon tetszett a hely. Hol maguk készítettek vacsorát, hol étterembe mentek, s közben órákon

át beszélgettek, vagy éppen szeretkeztek, és nagyokat aludtak. Egyik este Aidan verseket olvasott fel egy könyvből, amelyet egy Szajna-parti könyvesbódében találtak. A korukat és a családi háttérüket illető különbségek ellenére a kapcsolatuk működött, és semmi nem zavarta meg az együttlétüket. A különbségek egyszerűen nem számítottak

Egyszerre indultak a gépeik a Charles de Gaulle-ról. Aidan elkísérte Véronique-ot a kapujához, ott búcsúzóul megcsókolta, és amikor az asszony elindult, hogy beszálljon a gépbe, integetett utána. Úgy érezte magát, mintha a legjobb barátját veszítette volna el. A gép felszállása előtt még egyszer felhívta, és Véronique megint megígérte, hogy mihelyt lehet, visszajön Párizsba.

Aidant is munka várta Londonban: fel kellett készülnie egy újabb kiállításra. Véronique-ot pedig a New Yorkba érkezése első percétől kezdve elárasztották a tennivalók.

Másnap Juliette felhívta telefonon. Eladta a szendvicsboltot, újságolta nagy boldogan. Most végre elmehet Franciaországba. Egy héten belül indulni is akart, de végül két hét lett belőle. Joy és Ron egy kozmetikai céggel való megbeszélésre New Yorkba jöttek. A cég ugyanis egy Ron által szervezett egyéves országos reklámkampány arcának akarta megszerezni Joyt. Ez nagy üzletnek ígérkezett, mindketten izgatottak voltak. A dolog már biztosnak látszott, és ha tényleg sikerül, a cég egy vagyont fizet Joynak. Nem beszélve arról, hogy mindenki felfigyelne rá, ami megkönnyítené a színészi pályán való boldogulását.

Joy Juliette elutazásának előestéjén érkezett meg. Ritkaságszámba ment, hogy a három testvér együtt vacsorázik, és Véronique-ot is hívták, hogy csatlakozzon

hozzájuk. Ron pedig némi szorongással beleegyezett, hogy a lányos vacsora előtt találkozzon Véronique-kal, és megigyanak együtt valamit. Joyjal érkezett Véronique lakására, és amikor meglátta Véronique műtárgyait, nem akart hinni a szemének.

- Szent egek, ezek itt eredetiek? - suttogta, mielőtt Véronique belépett volna, mire Joy vigyorogva bólintott.

- A legtöbbje még a műkereskedő dédnagyapámé volt - felelte ugyancsak suttogva. Ron bele sem akart gondolni, mekkora értéket képviselhetnek csak a festmények. Ebben a pillanatban belépett Véronique; egyszerű pulóver és pantalló volt rajta, és döbbenetesen hasonlított Joyra. Rámosolygott a lánya mellett álló magas, jóképű férfira, aki rajongva nézett Joyra, majd rögtön utána kicsit szorongva az anyjára. Ebben az elegáns szobában, Véronique jelenlétében hirtelen úgy érezte magát, mint egy félszeg kamasz.

- Nagyon örülök, hogy megismerhettem - szólt Véronique szívélyesen, és megkérdezte, mit inna. Ron vodkát szeretett volna inni jéggel, de úgy gondolta, most nem kéne. Habozott.

- Talán egy pohár pezsgőt. - Véronique megkérte, hogy segítsen a konyhában kinyitni egy üveg Cristalt. Mindannyiuknak töltött egy-egy pohárral, majd visszamentek a nappaliba. Véronique elismerését fejezte ki a férfinak, amiért olyan sokat segít Joynak a pályáján, ami meghatotta Joyt. Értékelte anyja erőfeszítéseit, hogy Ron fesztelenül érezze magát, amitől a férfi lassanként csakugyan megnyugodott. Láthatta, hogy Véronique a szívén viseli a lánya érdekeit. Véronique ugyanis bevallotta, hogy évekig nem nézte jó szemmel Joy színészi ambícióit, de végül jobb

belátásra tért, és örül annak, hogy Ron támogatja őt a pályáján.

- És ez csak a kezdet - felelte a férfi, és rámosolygott Joyra. - Egy nap Joy nagy sztár lesz. Szeretném olyan szerepben is látni, ahol megmutathatja az énektudását is. És ez a reklámkampány nagy lehetőség lesz számára az ismertté váláshoz. Az egész ország egy éven keresztül mindenütt látni fogja az arcát. - Véronique örömmel hallotta, hogy Ron Joy énektehetségét is felfedezte, mert maga is úgy tartotta, hogy Joynak gyönyörű hangja van.

Egy órácskát csevegtek, és közben elfogyott az üveg pezsgő. Ron három pohárral ivott, és mire a nők elindultak az étterembe, már teljesen bele volt szerelve Véronique-ba, annyira, hogy amikor az utcán elköszönt tőlük, jobbról-balról arcon csókolta az asszonyt, ő pedig sok szerencsét kívánt neki a másnapi tárgyaláson. Ron még egy darabig integetett a lassan elhajtó taxi után.

- Megszerettem - fordult Véronique széles mosollyal a taxiban Joyhoz. - Intelligens, becsületes, remek elképzelései vannak a jövőddel kapcsolatban, és fülig szerelmes beléd.

- Olyan jó ember, mami! - kiáltotta érzelemtől túlfűtött hangon Joy, mire anyja átölelte.

- Te is jó vagy. Büszke vagyok rád - felelte őszinte meggyőződéssel.

- Köszí - súgta könnyes szemmel Joy, és míg a taxiban ültek, végig fogta az anyja kezét. Ritka meghitt pillanat volt ez kettőjük között, de Véronique remélte, hogy a jövőben még sok ilyen pillanat következik.

Juliette és Timmie a SoHo-beli Balthazarban várták őket, hogy együtt megünnepeljék Juliette elutazását. Ő maga

izgatottan futott be a lányos vacsorára. Már legalább fél tucatszor beszélt telefonon Jean-Pierre Flarion-nal, hogy megmondja neki, hamarosan érkeznek, és el kell döntenük, a projekt melyik részével kezdik a munkát. És azt is tervezte, hogy az egyik hétvégén, amikor Sophie is hazautazik Grenoble-ból, meglátogatja őket.

Timmie végre megtalálni vélte a hajléktalanszállónak alkalmas házat, amitől ő is boldog volt. Joy és Véronique pedig olyan arcot vágtak, mint akiknek valami titkuk van. Miután megrendelték az ételt, Véronique elmesélte, hogy most ismerkedett meg Ronnal, és nagyon megkedvelte. Timmie előző este találkozott vele, és neki is tetszett.

- Úgy látom, mindnyájatok terve a megvalósulás szakaszába lépett - állapította meg Véronique elismerően. - Azt hiszem, én pedig újra festeni fogok - tette hozzá.

- Hogyhogy? - lepődött meg Timmie. - Évek óta nem festettél. Most miért? - Úgy fogadta a hírt, mintha anyja azt jelentette volna be, hogy hastáncosnőként fog fellépni egy marokkói bazárban.

- Miért ne? Rengeteg szabad időm van. És ezen a nyáron annyi festményt láttam Olaszországban, hogy ihletet kaptam hozzá. - A gondolat izgalommal töltötte el, de a többiek nem értették.

- Bolond ötlet a te korodban belekezdeni egy karrier építésébe - folytatta Timmie. - Nincs is rá szükséged. És ha megbízásokat fogadsz el portréfestésre, azzal csak megkötöd a kezed, és mások mondják meg neked, hogy mit csinálj.

- Ez igaz. De azt hiszem, élvezném. - Erre mindnyájan értetlenül bámultak rá. Túláradó lelkesedéssel meséltek arról, amit terveztek, és Véronique együtt lelkesedett velük,

de az, hogy ő is belevetné magát valami új foglalatosságba, ostobaságnak tűnt számukra. – Miért, szerintetek mit kellene csinálnom?

– Utazgatni, pihenni, barátokat látogatni – sorolta Timmie, és Joy csatlakozott hozzá. Véronique hihetetlenül unalmasnak találta azt az életet, amelyet Timmie szerint ötvenkét évesen élnie kellene. – És mindig kéznél lenni, amikor szükségünk van rád – tette még hozzá Timmie. Ez legalább becsületes közlés volt, de a lányai amúgy is elvárták tőle, hogy semmi ne legyen fontosabb neki, mint várni, hogy majd szólnak, amikor szükségük van rá. Az örökös készenlétben lévő anya, akinek nincs más dolga, mint várni.

– Olyan gyakran nincs szükségetek rám – hívta fel a figyelmüket. – És ennél azért több tennivalóra van szükségem. Évek óta próbáltam eldönteni, hogy miután már felnőttem, mivel foglalkozzam. És még apátok is azt tanácsolta a végrendeletében, hogy kezdjek újra festeni. Nikolai konkrétan felkért arra, hogy ha legközelebb New Yorkba jön, készítsem el a portróját.

– Na, csak vigyázz – nevetett Joy. – Amikor a hajóján voltunk, láttuk, hogy odavan érted.

– Nem hinném – hátrította el mosolyogva Véronique. – De szórakoztató lenne lefesteni. Sokatmondó arca van.

– És sokat érő hajója – tette hozzá Joy. Hetekig téma volt közöttük a hajó.

– Hál' istennek emiatt nem kell aggódnod, mami – szólt kedvesen Juliette. – Nincs szükséged arra, hogy újra férjhez menj, sőt arra sem, hogy járj valakivel. Tökéletesen önálló vagy. – Jó szándékkal mondta, Véronique mégis elszomorítónak találta a szavait.

- Nem járnék senkivel, se férjhez nem mennék csak azért, mert anyagilag „szükségem” lenne rá. Azért járnék vagy lennék együtt valakivel, mert szeretem az illetőt.

Szavai hallatán a lányok jól láthatóan kényelmetlenül érezték magukat.

- A lényeg az, hogy nincs rá szükséged - próbált napirendre térni a téma fölött Timmie, de Véronique úgy döntött, folytatja.

- Mi lenne, ha épp ezt akarnám? Ha beleszeretnék valakibe?

A három nő újra rámeredt.

- Például Nikolaiba? - kérdezte Joy elszörnyedve.

- Nem, nem Nikolaiba. Valakibe. Akárkibe. Mit gondolnátok?

- Azt, hogy megőrültél - vágta rá Timmie. - Minek vállalnád ezt a nyűgöt a te korodban? Egyébként sincsenek a te korodbeli nőknek való normális pasik a piacon. Azok mind nősek. - Sikerült egyetlen mozdulattal minden reményét összezúznia. - Már hozzám való rendes pasik sincsenek, hát még neked, mami. Különben is jobb neked így, ahogy vagy, egyébként meg itt vagyunk mi.

Véronique-nak még a lélegzete is elakadt ettől a szemellenzős érzéketlenségtől. De felismerésnek sem volt utolsó.

- Itt vagytok, ez igaz, de mindnyájan élitek a magatok nagyon elfoglalt életét, ami rendjén is van. Milyen gyakran beszélgetünk egymással? Nem túl gyakran. Hetente egyszer? Tíznaponként? Mindhárman azt szeretnétek, ha lenne mellettetek egy társ. Én miért ne akarhatnám ugyanezt?

A lányai azt akarták, hogy legyen számukra elérhető, amikor szükségük van rá, de azon túl ne kelljen törődniük vele. Azt egyáltalán nem bánták, hogy egyedül van. Sőt, ez még jobban megfelelt nekik.

Úgy néztek rá, mintha pillanatnyilag elvesztette volna a józan eszét, de aztán Joy gyorsan témát váltott, és már Ronról és a reklámkampánnyal kapcsolatos másnapi tárgyalásról folyt a szó. Juliette a kastélyért lelkesedett, Timmie pedig a hajléktalanszállót illető terveit hozta szóba. Az, hogy Véronique-nak is lehet saját, tőlük független élete, vagy hogy újra elkezdhet festeni, vagy megismerkedhet egy férfival, tökéletesen közömbös volt számukra, és egyenesen abszurdnak látszott. Mintha arra lenne ítélve, hogy élete végéig egy falhoz láncolva őket várja. Véronique ebben a pillanatban ráeszmélt, hogy a lányai számára ő valójában nem egy személy, hanem egy dolog. Egy tárgy, amely az ő kényelmüket szolgálja. Egy szolgáltató hivatal. Még otthon is ezen töprengett este, miután hazament az étteremből. Mélyen lesújtotta, amit a lányaitól hallott. Az ő boldogsága és jóléte egyáltalán nem érdekelte őket. És amikor Aidan felhívta, beszámolt neki a lányaival folytatott beszélgetéséről.

- A gyerekek nagyon hálátlanok - közölte Aidan. - Ezért nem akartam soha gyereket. Biztos vagyok benne, meg sem fordult a fejükben, hogy nem akarsz örökre egyedül maradni, szeretnéd, ha neked is lenne valakid, és hogy egy férfi mellett boldog tudnál lenni.

- Úgy viselkednek, mintha százéves lennék - mondta Véronique, akit mélyen sértett a lányai érzéketlensége és önzése. Őt szünet nélkül foglalkoztatta, hogy boldogok-e,

miközben nekik eszükbe sem jutott, hogy az anyjuk vajon boldog-e vagy sem.

- Nem - felelte Aidan józanul. - Ők úgy gondolnak rád, mint az anyjukra, aki kortalan és időtlen, emberfeletti ember, akinek nincsenek saját igényei. Úgy gondolják, hogy bármikor elővehetnek, amikor arra van szükségük, hogy megvigasztald őket, vagy rendbe hozd azt, amit elrontottak, aztán ha elvégezted a dolgod, visszatehetnek a szekrénybe. Valahogy úgy, mint egy porszívót.

Véronique elképzelte magát, mint egy porszívót, és elnevette magát.

- Pontosan. Szörnyű érzés volt hallgatni őket. Egyáltalán nem törődnek velem. Nem is sejtik, hogy érzem magam. Úgy kezelnek, mint valami gépet. Még azt sem akarják, hogy fessek. Szerintük semmi értelme, akkor meg minek foglalkoznék vele?

- Hát, én meg azt akarom, hogy fessél. Hogy kezdj újra portrékat festeni.

- Gondolkozom rajta - válaszolta Véronique, de Nikolait nem említette meg. És nem tudta, valóban jelentkezni fog-e, hogy megerősítse a megbízási szándékát.

- Mikor jössz vissza? - kérdezte Aidan reménykedve.

- Még nem tudom. Timmie-nek meg nekem tanúvallomást kell tennünk. - Juliette pár nappal korábban, mielőtt elutazott volna Franciaországba, már túlesett rajta. Azt mondta, érdektelen volt, a kérdések pedig bosszantóak. Joy Brian kérésére Los Angelesben fog tanúvallomást tenni. - Mihelyt ezekkel végeztünk, kigondolom, hogy mikor mehetek vissza.

- Minél hamarabb, kérlek - sóhajtotta a férfi. Már nem hozta szóba, hogy aggályai lennének Véronique vagyónát illetően, és az asszony reménykedett, hogy lassan megfélelkezik róla, vagy idővel hozzá fog szokni.

Miután letették a telefont, eltöprengett a lányain, és az elhangzott szavaikon. Hogyan hozhatná a tudomásukra Aidan létezését, ha egyszer úgy gondolják, hogy ő már túl van azon a koron, amikor randevúkra járhat, és most már élete végéig egyedül kell élnie? Mit is mondhatna nekik? *...Ja, és egyébként... van egy nálam tizenegy évvel fiatalabb szeretóm, a fél életünket az ágyban töltjük...* Azok után, amiket mondtak, el sem tudja képzelni, hogy bemutassa őt nekik. Miközben szenvedett attól, hogy titkolnia kell Aidant. De világosan a tudtára adták, hogy nem érdekli őket, hogyan él, és eszükbe sem jut, hogy neki is lehet önálló élete, elfoglaltsága, párkapcsolata. Ő csak utazgasson, barátkozzon, és ezen kívül érje be velük. Tudta, hogy a lányai szeretik, de soha nem gondolkoztak el azon, hogy neki mi lenne a jó. Ebben nagyon hasonlítottak az apjukhoz, aki szintén mindig csak magára gondolt, akinek világéletében csak az volt a fontos, hogy ő mit akar. A lányáival való kapcsolata is ilyen egyirányú utca volt, így hát tudta, hogy elszörnyednének, ha megtudnák, hogy ő és Aidan szeretik egymást.

Elszomorította a tudat, hogy egyáltalán nem ismerik őt, és nem is akarják ismerni. Örülnek annak, hogy egyedül van, mert így legalább bármikor elérhető számukra. Most, hogy erre rádöbbsent, még hálásabb volt, amiért maga mellett tudhatta Aidant. Milyen nyomorult lenne nélküle, ha csak a lányainak volna helyük az életében! Aidan szerint minden

gyereknek eleve ez a természete, ám ő ebben nem volt olyan biztos.

Véronique tanúskodása eseménytelenül, de rettentő hosszadalmasan zajlott le. Öt órát vett igénybe, egy rövid ebédszünettel. Brian McCarthy irodájának tárgyalótermében vették fel, ahol Arnold is megjelent, hogy erkölcsi támogatást nyújtson neki, amire nem volt szüksége. Véronique nagyon rokonszenvesnek találta Briant, és úgy tapasztalta, hogy érti a dolgát. A megfelelő helyeken emelt kifogást, és előre figyelmeztette, hogy mit ne válaszoljon, és mely pontokon ne dőljön be Bertie ügyvédje trükkjeinek. Egyszóval alaposan felkészítette Véronique-ot. Rengeteg anyagi természetű kérdést tettek föl neki, és mint később Aidannek elmondta, az egész procedúra végtelenül unalmas volt.

Brian Timmie-t is eligazította afelől, hogy mit ne mondjon, és mire vigyázzon, de ő eleve dühösen érkezett, mivel rengeteg más dolga lett volna, és az ingatlanközvetítővel megbeszélte időpontot is le kellett mondania, hogy eljöhessen, pedig most tervezték megnézni a házat, amire ajánlatot szeretett volna tenni. Kérte Briant, hogy halasszák el a vallomása felvételét, de erre nem volt mód. Mérgében még azokon a kérdéseken is vitatkozott, amik elől Brian tanácsa szerint ki kellene térnie.

Bertie ügyvédje sokkal keményebben, és közel sem olyan udvariasan bánt vele, mint Véronique-kal. Bertie pedig egész idő alatt vasvillaszemeket meresztve ült vele szemben. Egy óra elteltével Timmie-ben már forrt a düh az ügyvéd szörszálhasogató kérdései hallatán. Briannel is elégedetlen volt, amiért nem tiltakozott elégszer és elég gyorsan. Mire a dolog végére értek, Brian halálsápadt volt, Timmie

dühöngött, Bertie ügyvédje viszont kifejezetten elégedettnek látszott. Mihelyt Bertie-ék elmentek, Timmie beolvasott Briannek, hogy szerinte mit nem tett, ellenben mit kellett volna tennie, és hogy az egész procedúrával csak az idejét vesztegette. Brian, hogy ne kapjon ott helyben dührohámot, szó nélkül kiviharzott a szobából, minekutána Timmie is ugyanezt tette.

Úgy ért vissza az irodájába, mintha a legszívesebben meggyilkolna valakit, aztán meglátta, hogy a hivatali telefonján Brian keresi. Nem akarta elhinni, hogy ez után a gyalázatos szereplés után a férfi még fel merészezi hívni.

- Szeretnék egyezséget kötni magával - kezdte Brian, mire Timmie a legszívesebben nyomban lecsapta volna a telefont.

- Miféle egyezséget? - kérdezte kimérten.

- Nem tudom, mi a problémája velem, hogy személy szerint vagyok ellenszenves, vagy csak rajtam vezeti le a mérgét, amiért a bátyja egy seggfej, vagy egyszerűen csak gyűlöli a férfiakat. Az is lehet, hogy az apjával vannak problémái. Ha így van, akkor nagyon sajnálom. De vagy sikerül ezt a dolgot tisztáznunk, vagy végeztem. Szeretném, ha elmennénk együtt vacsorázni, mint két civilizált felnőtt, hátha el tudunk jutni egy békés megegyezésig ebben az ügyben. És ha a vacsora ellenére továbbra is gyűlölni fog, akkor visszaadom a megbízásomat. Így nem tudom képviselni a családja ügyét, és a kudarcra sem nekem, sem maguknak nincs szükségük. Szóval, mi a válasza? Vacsora? Abban az étteremben, ahol maga akarja. Mit szólna a Huszonegyhez? - Ez volt az egyik legjobb étterem a városban, történetesen Timmie kedvenc helye.

- Miért érdekl, hogy kedvelem-e, vagy sem? - morogta a telefonba. Meglepte a férfi ajánlata. Tulajdonképpen élvezte, hogy gyűlöli őt. Kitölthette rajta a mérget.

- Én egy kedves, rendes fickó vagyok. Nem szolgáltam rá erre az ellenséges viselkedésre. Az ügyre pedig nincs szükségem. Szívességből vállaltam el, Arnold kedvéért. Csip-csup ügy, nincs benne pénz, a bátyja pedig egy seggfej, ezt mindannyian tudjuk. Ami engem illet, már ennyivel is szívességet tettem Arnoldnak, és a dolog több macerával jár, mint amennyi megérné. De látom, mennyire kikészíti magukat a mostohabátyja meg a gátlástalan ügyvédje, és szeretnék segíteni. Ám csak akkor vállalom, ha mindannyian egy csapat vagyunk. Ha nincs csapat, akkor ügy sincs, én pedig kiszállok - közölte Brian köntörfalazás nélkül, és Timmie-nek akaratán kívül imponált vele.

- Jól van, sajnálom. Azt hiszem, ma egy kicsit elragadtattam magam. Csak annyira időrablónak éreztem, és az egész napomat eltolta. A védenceimnek szükségük van rám, és voltak más tennivalóim is. - Az egyik védencét épp most vitték be a pszichiátriára, miután öngyilkosságot kísérelt meg, és Timmie meg akarta látogatni.

- Akárcsak nekem. És a jogi eljárások már csak ilyenek. Rabolják az ember idejét. Az édesanyjának még több időt kellett eltöltenie vele.

- Neki más dolga sincs - felelte Timmie lenézően, ami visszatetszést keltett Brianben. Nehéz természetű nő, gondolta, és mintha az egész világgal perben-haragban állna.

- Nos, akkor eljön velem vacsorázni?

Ez tisztességes ajánlat volt, noha Timmie nem értette, hogy azok után, amiket mondott neki, a férfi miért akar még

mindig együtt vacsorázni vele. Némi habozás után azonban úgy gondolta, miért ne.

- Rendben van. A Huszonegybe. Mikor? - Eszébe sem jutott, hogy megköszönje a meghívást.

- Holnap este?

- Jó. - A másnap estéje szabad volt.

- És ha akarja, a vacsora után visszaadom a megbízást.

Döntse el maga.

- Bátor elhatározás - mondta valamivel engedékenyebben Timmie.

- Bátor ember vagyok. Voltam már nehezebb helyzetben is. Nem félek attól, hogy kirúgnak. Főleg azután, hogy megkaptam a csekket. - Nevetett.

- Tudja, mit? Ha továbbra is gyűlölni fogom, akkor én fizetem a vacsorát - ajánlotta fel Timmie.

- Nem így szól az egyezségünk - emlékeztette a férfi. - Én fizetem a vacsorát, maga pedig közli, ha úgy döntött, hogy ne csináljam tovább. Tiszta sor.

- Nem gyűlölöm - felelte zavartan a lány. - Csak dühös lettem. Utálom, ha pocsékolnom kell az időmet. És ki nem állhatom Bertie-t.

- Rászolgált. Én viszont nem. Mindenképpen csak nyerhetünk rajta, és akár még barátok is lehetünk. Ha úgy dönt, hogy maradjak, akkor egy csapat leszünk. Ha azt akarja, hogy hagyjam abba, akkor nem kell tovább háborúznunk, és akár még barátok is lehetünk. Tényleg nem bánom, ha kirúgnak. Mindenképpen nyerünk az üzleten. Menjek el magáért? Hol lakik?

- A belvárosban. Taxival megyek.

Brian nem árulta el, hogy ő is a belvárosban lakik, Tribecában. Timmie határozott hangján érződött, hogy egyedül akar elmenni az étterembe.

A lány senkinek sem beszélt a férfi meghívásáról. Másnap a megbeszélt időben, fél nyolckor ott volt a Huszonegyben. Brian a bárpultnál ülve, egy pohár *bullshot*ot iszogatva várta. Az ital jól nézett ki, Timmie is kért egyet. Hosszú napja volt; meglátogatta a pszichiátrián fekvő kliensét, és aznap reggel tudta meg, hogy az egyik kedvenc pártfogolja az éjjel végzett magával. Tucatszor szedték már össze az utcán, drogos kábulatban, de mindig visszaesett. Ezúttal rendes szállást is találtak neki, de a hajléktalanélet olyan magányossá tette, hogy végül felakasztotta magát. Timmie rendszeresen átélt ilyen tragédiákat, de azt az embert, aki most meghalt, igazán szerette. Megfordult a fejében, hogy lemondja a vacsorát, de aztán mégis eljött. A vodka valamennyire segített.

- Nehéz napja volt? - kérdezte Brian. Láta a szemén.

- Nagyon. - Timmie rámosolygott, és elhatározta, hogy ha majd asztalhoz ülnek, mesél a férfinak a napjáról.

- Nem tudom, hogy képes ezt a munkát végezni. Anyám pszichiáter, főleg öngyilkosságot megkísérelt tizenévesekkel foglalkozik. Én belepusztulnék. Ő viszont egy életvidám nő.

- Hogy kezdett el épp velük foglalkozni?

- Volt egy iker lánytestvére, aki tizenöt éves korukban öngyilkos lett. Úgy érzi, adóssága van, amit törlesztenie kell. És maga? Miért épp a hajléktalanok?

- Diákként egy hajléktalanszállón voltam szakmai gyakorlaton, és megfogott a dolog.

- Hova járt iskolába? - faggatta tovább a férfi, miközben elindultak az asztaluk felé, majd leültek. Arra próbált rájönni, mitől van az, hogy ilyen könnyen feldühödik.

- Először Princetonba, a szociális munkás diplomámat pedig a Columbián szereztem. Tudom, hogy maga a Harvardra járt - tette hozzá elismerően. Lassan kezdett megnyugodni. Arra gondolt, hogy Brian tényleg nagyon okos fickó lehet.

- Isten tudja, hogy csináltam. Egészen odáig rém gyenge jegyeim voltak, de ott minden más lett. Addig egyedül a sport érdekelt. Az iskola volt az ár, amit fizetnem kellett, hogy futballozhassak. Évekbe telt, mire rájöttem, hogy más dolgok is vannak az életben, például lányok, meg olyan munkák, ahol nem kell halálra gürizned magad, és használhatod az eszedet. Ilyen például a jog. Atletizáltam - árulta el. De látszott is az alakján.

- Ma is? - kérdezte Timmie meglepetten.

- Nem nagyon. A térdem megsínylette a futballkorszakomat. Ma már inkább síelek, teniszezek, gyalogolok. Kevés az időm.

- Ezt ismerem. Régen nekem is volt életem, ma meg nyolcvan-kilencven órát dolgozom egy héten. Még arra sincs időm, hogy beteg legyek.

- Ez tényleg kemény - jegyezte meg a férfi részvétellel.

- Hajléktalannak lenni is az. - Ezek után Timmie mesélt a szállóról, amit az apai örökségből létre szeretne hozni, és a West Side-on kinézett házról. - Úgy tervezem, hogy nők és lányok számára rendezem be, de még nem vagyok benne egészen biztos - mondta óvatosan. - Mégsem élhetnek odakint az utcán. Fizikailag nagyon megterhelő számukra. A

férfiak között még csak-csak akad, akit a víz színén tudok tartani, de a nők a szemem láttára mennek tönkre nap mint nap.

Brian bólintott. Úgy látszik, a nőnek van szíve, csak túl sok szögesdrótot húzott köréje. Maga is meglepődött rajta, de tetszett neki Timmie.

A vacsora finom volt, és miközben előkerült sok minden, amivel a kevés szabad idejükben foglalkozni szerettek, Timmie egyre jobban felszabadult. Kiderült, hogy Brian éppolyan keményen dolgozik, mint ő. Néhány pohár bor után elmesélte, hogy egy évvel ezelőtt szakított a barátnőjével, akivel öt évig éltek együtt.

- Mi történt? - kérdezte Timmie.

- Hozzáment a legjobb barátomhoz, akivel együtt jártam egyetemre. Kétségtelenül szórakoztatóbb, mint én vagyok, és nem dolgozik olyan keményen. Egy profi baseballcsapat, a New York Mets gyűrője. Mindig kaptam tőle ingyenjegyeket, amiket rendre átpasszoltam a barátnőmnek. Most már érti, gondolom. Mindannyiunknak megvannak a kis történeteink. Most tehát újra facér vagyok, ami rendjén is van. Úgyszincs időm randikra járni.

- Nekem sincs - jelentette ki Timmie határozottan, de aztán megint megenyhült egy kicsit. - Én két éve bontottam fel az eljegyzésemet. A vőlegényem megcsalt, az előző pasim meg a legjobb barátnőmmel lépett félre. Kétszer egymás után, ez már sok nekem.

- Ugyan - nézett rá kedvesen a férfi. - Elég, ha kirúgja a játékosokat, és újakat szerződtet. Nem kell feladni a meccset, néha elég csak rendet teremteni a csapatban. Mindannyian követünk el hibákat. - Rámosolygott a lányra, és arra

gondolt, hogy milyen helyes, amikor nem dühös. Timmie csakugyan nagyon szép nő volt, habár korántsem annyira, mint az anyja, akit Brian feltűnő szépségnek tartott, a kedvességéről nem is beszélve. Nehéz volt elhinni, hogy ők ketten anya és lánya, de ezt persze nem mondta el Timmie-nek.

- Két éve nem randiztam senkivel, de nem is akarok - jelentette ki Timmie.

- Ilyet senki sem mondhat a maga korában - ellenkezett a férfi, de már megtalálta a magyarázatot a lány indulatos természetére. Megsebezték, és a seb még nem gyógyult be. - Vissza kell mennie a pályára. - Miután kifizette a számlát, mosolyogva megkérdezte: - Akkor hát mi legyen? Álljak le a munkával?

Timmie visszamosolygott rá.

- Jól éreztem magam - felelte sokkal szelídebben, mint amilyennek az este folyamán mutatkozott.

- Én is. De ez most mellékes. Ki vagyok rúgva?

- Talán nincs - felelte szemlesütve Timmie.

- Akkor jó, mert így is, úgy is szeretném újra elhívni vacsorázni. Elpanaszolhatjuk egymásnak, hogy milyen sokat dolgozunk, elsírhatjuk, hogy a csaló exeink miatt kizártuk a szerelmet az életünkéből. - Elfintorodott. - Tudja, mit, ez rémesen hangzik! Legjobb lesz, ha egyszerűen csak jól érezzük magunkat, és egészen más dolgokról beszélgetünk.

- Köszönöm a vacsorát - mondta Timmie, amikor felálltak az asztaltól, és elindultak kifelé.

- Köszönöm, hogy nem tesz lapátra. Hazavigyem? Tribecában lakom.

Timmie bólintott, és a taxiban a Metsről beszélgettek, meg a csapat jövő évi esélyeiről. Brian jó társaság volt. És igazat mondott: tényleg kedves, rendes fickó. Timmie legalábbis így tapasztalta. West Village-ben kiszállt a taxiból, és Brian megkérte a sofőrt, hogy várjon pár percet, amíg néhány szót váltanak.

- Van kutyája? - kérdezte, mire a lány zavartan megrázta a fejét.

- Nincs. Miért?

- Nekem sincs. Kár. Sétáltathatnánk együtt őket.

A lány hangosan elnevette magát. Kifejezetten élvezte a férfival töltött estét. Ezt meg is mondta neki.

- Én is - válaszolta Brian. - Biztos voltam benne, hogy vacsora után lapátra tesz.

Elkísérte a kapuig, azután visszaszáll a taxiba, és még kiintegetett belőle. Timmie-nek évek óta nem volt ilyen kellemes estéje. A mosoly még ott ült az arcán, amikor elindult felfelé a lépcsőn, és Brian is mosolyogva szállt ki a taxiból Tribecában. Mindkettőjük számára - a baseballból kölcsönzött kifejezéssel élve - hazafutással végződött az este.

Tizenkilencedik fejezet

Miután a gépe leszállt a nizzai repülőtéren, Juliette kocsit bérelt, és meg sem állt Saint Paul de Vence-ig. Ott kivett egy szobát a szállodában. Elhatározta, hogy keres magának egy kis házat, ahol ellakhat, amíg a kastély lakhatóvá nem válik, ami még odébb lesz. Az ingatlanos, aki felbecsülte a kastélyt,

már kereste őt. Útban a szálloda felé megállt Elisabeth rendelójénél, ahol épp Sophie szállt ki vásárlásból jövet a kocsijából.

- Visszajöttél! - nézett örömteli meglepetéssel Juliette-re, mintha legalábbis régi barátnők lennének. Juliette megölelte; valami különös kötődést érzett Sophie iránt, mintha a lány egy újabb kapocs lenne az apjához, egy másik, tőle származott örökség.

- De jó, hogy hazajöttél a hétvégére! Reméltem, hogy találkozom veled.

- Amikor csak lehet, igyekszem hazajönni, hogy lássam anyát.

Bementek a kis házba. Elisabeth örömmel fogadta Juliette-et, és rávette, hogy maradjon ott vacsorára. *Pot au feu-t* készített, ami nagyon ízlett Juliette-nek. Sophie elmesélte, hogy anyja készíti a legjobb *hachis Parmentier-t* és *confit de canard-t* az egész faluban. Az *hachis Parmentier* krumplipüré volt maradék darált hússal vagy kacsával, amit előszeretettel fogyasztottak a téli estéken.

A vacsora élénk beszélgetés közben telt el, majd Juliette elbúcsúzott, és a szállodához hajtott. A hosszú repülőúttól és az izgalmaktól kifáradva beesett az ágyba, és a következő percben már aludt is. Mindhárom nő élvezte az estét. Sophie büszkén újságolta, hogy annak a pénznek egy részéből, amit Juliette a kastélyért fizetett neki, megújította az iskolai ruhatárát. Juliette észrevette, hogy új függönyök vannak az ablakokon. Ezek szerint végre megengedhettek maguknak néhány olyan apróságot, amivel kellemesebbé teheték az életüket, és nagyobb biztonságban érezhették magukat, mint korábban.

Másnap reggel Juliette felhívta Jean-Pierre-t, és elment az irodájába, hogy megnézze a készülő terveket. A férfi vadonatúj konyhát tervezett neki, és szentül állította, hogy nem fog sokba kerülni a beépítése. A szekrényeket az IKEA-ból szerzik be hozzá, a padlóhoz pedig az istálló régi faanyagát fogják felhasználni. Miután Juliette mindent átnézett és jóváhagyott, Jean-Pierre hátradőlt a székben, és rámosolygott.

- Féltem, hogy meggondolta magát - vallotta be.

- Eszembe sem jutott - felelte meglepetten Juliette. - Csak meg kellett szerveznem a dolgaimat, és el kellett adnom az üzletemet. De jó árat kaptam érte. És még pár régi berendezést is sikerült eladnom, amit már csak a raktárban tartottam - tette hozzá megkönnyebbülten. Minden fillért igyekezett összeszedni a kastélyban elvégzendő munkálatokra.

Együtt ebédeltek, megint foccát, aztán autóba szálltak, és elmentek a kastélyhoz. Jean-Pierre elmondta, hogy egy hét múlva hozzákezdhet a munkához. Két nappal később telefonált az ingatlanügynök, hogy talált Juliette számára egy olcsó bérű kis házat Biot-ban. Megnézték együtt Jean-Pierre-rel, akinek tetszett a kis ház. Alig pár mérföldre volt onnan, ahol ő lakott, és dicsérte neki, hogy ez jó környezet, ahol biztonságban érezheti magát.

Vasárnap este, mielőtt Sophie elutazott volna Grenoble-ba, elvitte hozzájuk Jean-Pierre-t. Elisabeth elkészítette a híres *hachis Parmentier*-jét, amiből Jean-Pierre három, Juliette pedig két tányérral evett. Búcsúzóul Juliette megölelte Sophie-t, és kérte, hogy ezentúl tartsák a kapcsolatot.

- Rokonszenves barátai vannak - mondta Jean-Pierre, miközben a kocsiján hazavitte.

Juliette néhány másodpercnyi habozás után félénken ránézett.

- Nem a barátaim. Ő a húgom, vagyis a féltestvérem - mondta. - Az édesanyja és az apám... - Elbizonytalanodott, de a férfi bólintott, hogy érti. - Csak az apám halála után tudtam meg. Kedvelem őket.

- Szép magától, hogy meglátogatja őket - jegyezte meg Jean-Pierre. - Errefelé gyakran megtörténik az ilyesmi. Régen is így volt, és ma is. A királyi udvar például tele volt szerelemgyerekekkel, és olyanokkal, akik valójában másnak a fiai-lányai voltak. A franciák bonyolult emberek - tette hozzá széles mosollyal. - De a maga édesapja nem is volt francia.

- Az anyám félig az. Az ő édesanyja francia volt. És a nagyszülei is.

- Akkor maga is francia - nézett rá meleg mosollyal a férfi. - Erős génjeink vannak.

És Juliette csakugyan érezte a vonzást, ami arra készítette, hogy Franciaországba költözzön, még ha az okát nem is nagyon tudta. De boldog volt, hogy megtette. Jean-Pierre azzal köszönt el tőle a kis ház előtt, hogy másnap érte jön. Jóleső izgalommal várta, hogy elkezdhesse a munkát a kastélyon, és hogy segítsen a lánynak szállodává alakítani az épületet. Láta, milyen sokat jelent ez az álom Juliette-nek. És továbbra is a sors kezét vélte felfedezni abban, hogy a lány Saint Paul de Vence-ba jött.

Joynak aznap volt a meghallgatása a kozmetikai cég reklámügynökségén, amikor Juliette elrepült Franciaországba. Utána felhívta az anyját, hogy elmondja neki, minden jól ment, úgyhogy bízik benne, hogy megkapja a munkát, és Ron is úgy gondolja. A hangja nagy izgalomról árulkodott.

- Feltétlenül számolj be róla - kérte Véronique. Jólesett tapasztalnia, hogy Ron mennyit segít a lányának a pályán való előrelépésben. Joy érezhetően magabiztosabb lett, és a férfi nem hagyta, hogy olyasmikre pazarolja az idejét, amik a karrierje szempontjából fölöslegesek. Az ügynöke inkább azt szorgalmazta, hogy sok mindenben próbálja ki magát, Ron viszont arra buzdította, hogy válogasson a feladatok között. Ha ő lehetne a kozmetikai cég országos reklámkampányának az arca, az fordulópontot jelentene a pályáján, és fantasztikus ismertséget szerezne neki. Véronique önkéntelenül is arra gondolt, hogy Paul olyasmit adott a lányainak, amivel megvalósíthatják az álmaikat, még ha talán nem is tudtak róla, ahogy például Juliette sem tudta, hogy lesz egy kastély, amit szállodává akar majd átalakítani.

Továbbra is sajnálta Bertie-t, amiért ilyen dühös rájuk, és reménykedett benne, hogy végül túlteszi magát rajta, és kezd valamit az életével. A lányok szemmel láthatóan jó irányban indultak el, értelmes célokra fordítják az örökségüket.

Elszomorította a tudat, hogy Joy és Juliette elköltözött New Yorkból, de minderről eddig egy szót sem szólt Aidannek. Tudta, hogy a férfi szerint túlságosan kötődik a gyerekeihez, akik pedig már felnőttek, és akik láthatóan kevésbé ragaszkodnak hozzá, ami normális dolog az ő korukban. Kicsit még fáj, hogy a lányok úgy gondolták,

ennyi év után már nem érdemes a kezébe vennie az ecsetet, és hogy úgy ítélték meg, neki már nem lehet férfi az életében. De akár tudnak róla, akár nem, itt van neki Aidan, úgyhogy nem számított, mit gondolnak a lányai.

Másnap reggel Nikolai hívta fel telefonon, azzal, hogy New Yorkban van, és találkozni szeretne vele.

- Mikor kezdetünk hozzá? - kérdezte dörmögő hangján, a jellegzetes kiejtésével.

- Mihez?

- A portréhoz.

- Komolyan gondolja? - kérdezte Véronique meglepetten.

- Természetesen. Megbízást adtam rá a hajón, amikor együtt vacsoráztunk, és a lányait is elhozta.

- Nikolai, én már sok-sok éve nem festettem. Lehet, hogy nem tetszene magának a kép.

- Megbízom magában. Mikor kezdetjük? - kérdezte ismét. Véronique-nak már a felszerelése sem volt meg. - Holnap ráérek. Négy napig leszek New Yorkban. - Mialatt Nikolai beszélt, Véronique lázasan törte a fejét.

- Elkezdhetjük éppen. Készítek néhány fotót és videót, és azok alapján utólag megcsinálhatom. - Négy nap elég lesz arra, hogy elkészítse az alapozást és a vázlatot, a többin meg már önállóan is dolgozhat. - Oké. Megszervezem. Holnap délelőtt tíz óra?

- Tökéletes. Utána elmegyünk ebédelni. Jó lesz?

- Jó lesz - vágta rá elfúló hangon.

Amikor letette a telefont, nem akarta elhinni, hogy igent mondott Nikolai portréjára. Mi van, ha már nem is tud festeni?

Elrohant a művészboltba, megvette az olajfestékeket, a megfelelő méretűnek gondolt vásznat, egy állványt, terpentint, ecseteket, mindazt, ami egy általa évek óta elhanyagolt mesterség gyakorlásához kell. A félelemtől, hogy berozsdásodott, ideges volt. Teljesen bolondnak érezte magát, amikor a vásárolt holmit hazavitte, és a konyhában, ahol a legjobbnak ítélte a világítást, felállította az állványt, majd egy kényelmes széket is odavitt, hogy abba ültesse Nikolait.

Aznap este, amikor telefonon beszéltek, egy szót sem szólt a dologról Aidannek, de ő kiérezte a hangjából az izgalmat.

- Valami rosszban sántikálsz, érzem - korholta tréfásan, de közben örült is, hogy Véronique-ot nem töri le túlságosan a lányai elköltözése a városból. Egyiküket sem fogja hosszú ideig viszontlátni, és azt is tudta, hogy Timmie nem különösebben figyelmes vagy melegszívű teremtés. Fájlalta, hogy Véronique olyan egyedül van, amikor ő nem lehet vele.

- Nem, csak festőcuccokat vásároltam ma - válaszolta az asszony bizonytalanul.

- Már épp ideje volt. Akkor talán kezdj is hozzá. - Aidan el volt foglalva a következő kiállítása szervezésével, így neki sem volt túl sok ideje.

Véronique némi büntudattal, amiért elhallgatta Aidan elől a teljes igazságot, megfogadta a tanácsát. Nikolai másnap délelőtt pontban tíz órakor megérkezett. Miután megkapta a már ismerős medveölelést, Véronique megkínálta kávéval, és leültette a konyhában az odakészített székbe. Mialatt a vázlatot rajzolta, és fotókat meg videókat készített Nikolairól, maga is meglepődött rajta, milyen könnyen megy a munka.

Beszélgetés közben kérte a férfit, hogy mozogjon szabadon, természetesen, hogy minél több szögből láthassa az arcát, és megtalálhassa azt a beállítást, ami a leginkább tetszik neki. Megbeszélték, hogy háromnegyedes arckép lesz, minthogy Nikolai is ezt szerette volna. Véronique feszélyezettsége pillanatok alatt elmúlt, és csakhamar mélyen belemerült a munkába. Pár vonallal felvázolta a hátteret, és egy tömbbe vázlatokat rajzolt, amiket megmutatott Nikolainak.

- Nagyon jók - bólogatott elismerően a férfi, majd bejelentette, hogy asztalt foglalt a La Grenouille-ban, amely az egyik legelegánsabb étterem volt egész New Yorkban.

Véronique alaposan megmosta a kezét, és gyorsan belebújt egy csinos fekete Chanel-kosztümbe. Nikolai kocsija a ház előtt várakozott. Végimentek az Ötödik Sugárúton az Ötvenkettedik utca Madisonhoz közeli szakaszáig. Az ebéd finom volt, és közben mindenféléről beszélgettek: művészetről, a készülő portréről, Nikolai hajójáról. Az orosz elmesélte, hogy most készül elrepülni egy másik hajójához, amit a Csendes-óceán déli részén tart egy kikötőben. Ez a jacht valamivel kisebb, mint az, amelyiken Véronique-ék jártak. Nikolai kellemes partner volt, szórakoztatóan tudott mesélni.

Ebéd után Véronique hazament, és visszaült a vázlatrajzokhoz, hogy finomítson a délelőtti munkáján. A kezdettel mindenestre elégedett volt.

Nikolai másnap délelőtt is eljött, és Véronique még mindig nem szólt róla Aidannek. Mindössze annyit mondott, hogy újra elkezdett festeni, és élvezi, de nem akarta felzaklatni azzal, hogy Nikolai portróját festi. Három óráig dolgoztak aznap, kettőt harmadnap, az utolsó napon pedig

Nikolai csak egy órát tudott nála tölteni, de mivel Véronique újabb fotókat és egy másik videót is készített róla, lényegében mindene megvolt, amire a festéshez szüksége lehetett.

- Szóljon, ha elkészült velem, és majd megmondom, hogy hova küldje a képet. Százezer dollár megfelel? - kérdezte, s már vette is elő a csekkfüzetét.

- Nem, dehogya! - tiltakozott Véronique. - Tíz. Öt. Ne hülyéskedjen! És most még ne fizessen nekem semmit. Először nézze meg, hogy tetszik-e. Ha elkészültem velem, küldök fotókat róla.

- Tízezer nem elég - közölte Nikolai határozottan. - Maga festőművész, nem holmi utcai portréfestő.

Véronique nevetett.

- Majd kiderül - mondta kedvesen. - Lehet, hogy rá sem bír majd nézni.

- Nem hiszem - felelte az orosz, elmenőben még egyszer megnézve a vázlatokat. - Nagyon tetszenek - közölte.

- Köszönöm, Nikolai.

A férfi búcsúzóul megölelte, és elment. Véronique a következő három napban erejét megfeszítve dolgozott a képen, amíg még friss volt az eleven modell látványa az emlékezetében. Egyszer csak észrevette, hogy nincs okkersárga festéke, ami az alapozáshoz kellene. Olyan régen festett utoljára, hogy erről megfeledkezett.

Kicsit később visszament a művészellátó boltba, és megvette az okkert meg egy másik festéket, amivel melegebb tónust érhetett el az arcon, és vett még pár ecsetet. Akkor is a portré járt az eszében, amikor lelépett a járdaszélről, hogy leintsen egy taxit. A szeme sarkából látta, hogy valami teljes

sebességgel száguld felé, de mire ráeszmélt volna, hogy mi történik, egy biciklis futár nekihajtott. Véronique végigzuhan a járdán, a csomagja pedig kirepült a kezéből. Valaki sikoltott, amikor látta, hogy a bicikli elüti. A leintett taxi hangos fékcsikorgással megállt, és a sofőr kiugrott belőle, hogy segítsen neki. Valaki összeszedte a táskáját meg a csomagját, és letette mellé. Véronique eközben ott feküdt a földön, és zavarodottan nézte a futárt és a taxisofőrt. Éles fájdalmat érzett a bal vállában, de nem tudta, honnan ered, és amikor fel akart ülni, nem tudott megmozdulni. A sofőr látta, hogy megsérült, és odaszólt valakinek a körjük gyülekezők közül, hogy hívja a 911-et. A biciklis futár pánikba esett.

- Nem láttam, hogy lelép a járdáról - mondta, de Véronique-kal forgott a világ, és nem tudott a fiúra figyelni. A taxis rászólt, hogy ne próbáljon felállni, de egyébként sem tudott volna, úgy érezte magát, mint akinek az egész bal oldala millió darabra tört. Szirénázást hallott, aztán érezte, hogy hordágyra emelik, és őrületes iramban száguldanak végig az utcákon, miközben egy mentős megmérte a vérnyomását, és oxigénmaszkot helyezett az arcára.

- Rendbe fog jönni - szólt kedvesen, de már észrevette, hogy a nő karja és az egyik lába furcsa szögben áll, így valószínűleg több csontja is eltört. Véronique halálosan zavarba jött, amikor hánynia kellett.

A Lenox Hill Hospitalba vitték, ahol rögtön betolták a sürgősségre. Amíg a mentősök a papírok kitöltésével voltak elfoglalva, egy nővér hosszasan kikérdezte Véronique-ot a biztosítása, az életkora felől, hogy van-e műfogsora,

szemüvege, mi a vallása, van-e valamilyen allergiája, és szed-e valamilyen gyógyszert.

- Fáj a kezem - nyögte Véronique -, vagy a nyakam. Fáj mindenem.

Meleg takarót terítettek rá, és mondták, hogy hamarosan jön egy orvos és megvizsgálja. Addig semmilyen fájdalomcsillapítót nem akartak adni neki, így csak feküdt ott, szenvedett, és közben azon gondolkozott, hogyan történhetett ez vele. Nem látta a fiút, csak amikor már elütötte. Ostobának érezte magát, rosszul volt, és szörnyű fájdalmat érzett.

- Van valaki, akinek telefonálna? - kérdezte a nővér, és bár szerette volna felhívni Aidant, nem akarta őt megijeszteni. Timmie-re gondolt, de őt meg a munkájában nem akarta zavarni, hiszen nem lehet olyan nagyon komoly a baja. Nem haldoklik, csak fáj a sérülése. Lehet, hogy kificamodott a csuklója.

Megpróbált elszundítani, hogy ne kelljen újból hánynia, de jött egy orvos, és felébresztette. Megkérdezte, mi történt, azután megvizsgálta. Az egész bal oldalát megröntgenezték, aztán megtudta a rossz hírt.

- Nos, sokkal rosszabbul is járhatott volna - közölte filozofikus nyugalommal a doktor. - A biciklis kilökhette volna az úttestre, ahol elüti egy autó, vagy beverhette volna a fejét a járdaszegélybe. Így csak eltörött az egyik bokája és az egyik csuklója. Azt hiszem, nem kell összeszögelni. Mindkettő szép sima törés. Kis időre elaltatjuk, és kap gipszet. Öt hét alatt rendbe fog jönni. Egyedül él? - Véronique a sokktól és a fájdalomtól ködös tudattal bólintott. - Akkor bent tartjuk pár napig. Mankóznia kell majd, ami a

csuklója miatt elég bajos lesz. – Csúnyán megütötte magát a járda kövében, de mivel jobbkezes volt, majdcsak elboldogul valahogy, és talán még festeni is tud.

Fölvitték az ortopédiai műtőbe, infúziót kötöttek a karjába, és beadtak valamit, amitől elaludt. Amikor felébredt, egy pihenőszobában találta magát. Egy kék kezeslábast viselő nővér a nevéen szólította, és jégkockákat kínált neki.

– Hogy érzi magát? – kérdezte.

– Kicsit bizonytalanul – felelte Véronique, és vissza akart aludni, de nem hagyták. A nővér azt mondta, ha kicsit éberebb lesz, ad neki fájdalomcsillapítót, azután átvitték egy betegszobába. A sürgősségin elkérték a beteg-biztosító kártyáját, és annak alapján azt mondták, hogy jár neki a különszoba.

Két órával később be is tolták a különszobába, megkapta a fájdalomcsillapítót, aztán csak feküdt ott, mint akit kiűtöttek. Egyre az járt az eszében, hogy ez is csak az ő hibájából történhetett, mint a Ferrarival Rómában, de közben tudta, hogy ez most más eset. Most nem volt választása. A bicikli elgázolta, mielőtt még észrevehette volna, hogy mi történt. És be akarta fejezni Nikolai portréját, nem egy kórházban feküdni, szenvedve. Este nyolcig nem is volt teljesen öntudatánál, és bár a csuklója és a bokája kegyetlenül fáj, nem akarta, hogy teljesen elkábítsák. Végül úgy döntött, mégis jobb lesz, ha felhívja Timmie-t, és elmondja neki, mi történt. A hívása nyomában a postafiókra ment, ami rendszerint azt jelentette, hogy Timmie éppen dolgozik, de nem akart neki olyan üzenetet hagyni, hogy a kórházból telefonál, nehogy megijedjen. Sms-t sem akart

küldeni, úgyhogy inkább annyiban hagyta az egészet, azzal, hogy majd reggel felhívja.

Újból kapott fájdalomcsillapítót, amivel sikerült pár óráat aludnia. Hajnali négy órakor a fájdalom ébresztette fel. Segítséggel kivergődött a fürdőszobába, ami fél kézzel és fél lábbal sokkal nehezebb és fájdalmasabb volt, mint gondolta. Utána az erőfeszítéstől kimerülten feküdt vissza az ágyba. Amikor rájött, hogy Londonban most kilenc óra van, tudta, hogy fel kellene hívnia Aidant. Várt még egy órát, hogy összeszedje a bátorságát, majd elővette a mobilját a táskájából, és felhívta a férfit. Aidan jól hallhatóan valami forgalmas helyen tartózkodott éppen, amikor felvette a telefont.

- Szia, drágám. Mi újság? A pályaudvaron vagyok, néhány fotót akarok itt csinálni. Vissza tudlak hívni? - kérdezte vidáman, de meghallva Véronique rekedt „igen”-jét, meghökkent. - Rémes a hangod. Beteg vagy? Honnan hívsz?

Véronique nagyon nem akart sírni, de a fájdalom szinte elviselhetetlenül kínozza.

- Volt egy hülye balesetem - felelte, de mintha a nyelve háromszor akkorára dagadt volna, a gyógyszerektől meg olyan érzése támadt, mintha smirglit ragasztottak volna rá.

- Miféle baleset? - riadt meg a férfi, akinek rögtön a Ferrari jutott az eszébe.

- Semmiség... csak olyan ostoba helyzet volt... nem láttam... épp egy taxit intettem le a művészbolt előtt, és egy biciklis elütött. Nem is láttam, hogy jön. - Bizonytalan volt a hangja, és mintha nehezebbre esett volna a beszéd, amitől Aidan nyomban pánikba esett.

- De jól vagy? Mi történt? - kérdezte rémülten, de a hangjából ítélve Véronique egyáltalán nem volt jól.

- Eltört a csuklóm és a bokám. De sima törések, úgyhogy jól vagyok. Rosszabbul is járhattam volna. - És hiába nem akarta, mégis elsírta magát. - Nincs semmi baj, csak átkozottul fáj... Holnapra már jól leszek. - Aidan az asszony hangját hallva ezt nem tartotta valószínűnek, és két csonttörés egyébként is soknak tűnt.

- Otthon vagy?

- Nem. Bent tartottak a kórházban.

Ez valamelyest megnyugtatta a férfit, de annak nem örült, hogy Véronique egyedül van.

- Felhívtad a lányokat?

- Joy és Juliette már elutaztak. Az egyik Franciaországba, a másik Los Angelesbe. Hívtam Timmie-t, de a postafiókja jelentkezett, és nem akartam megrémíteni egy olyan üzenettel, hogy kórházban vagyok. Olyan ostobának érzem magam - panaszolta.

- Nem vagy ostoba, habár kicsit lejjebb adtad. Sokkal kevésbé előkelő, ha egy bringa üti el az embert, és nem egy Ferrari - ugratta Aidan, és Véronique nevetett. Már attól jobban érezte magát, hogy hallotta a hangját. - Szeretném, ha felhívnád Timmie-t. Mondd meg neki, hogy reggel az legyen az első dolga, hogy becaplat hozzád a kórházba.

- Majd reggel felhívom. Nem akarom hajnali négy óraker felcsörgetni.

- De ígérd meg, hogy telefonálsz neki. És kérj altatót. Hívj föl, ha felébredtél. Ja, és melyik kórházban vagy?

- A Lenox Hillben. Szeretlek - tette hozzá; már attól boldog volt, hogy beszélt a férfival.

- Én is szeretlek. Most próbálj kicsit még aludni.

Véronique határozottan jobban lett, miután beszélt Aidannel. Máris nem érezte magát annyira kiszolgáltatottnak, kapott újabb fájdalomcsillapítót, és megint tudott néhány órát aludni. Reggel első dolga volt, hogy felhívja Timmie-t. Még mindig a hangpostára volt kapcsolva, de most hagyott neki üzenetet, hogy hívja vissza. A balesetét nem említette, hogy ne ijessze meg. Mindig úgy gondolta, hogy a gyerekei kedvéért erősnek kell mutatkoznia, noha már felnőttek voltak, és segíthettek volna neki. Ő azonban jóformán soha nem kért tőlük segítséget. Nem is emlékezett rá, hogy utoljára mikor történt ilyesmi. Eltökélt szándéka volt, hogy önállóan intézi a dolgait, és nem terheli őket a gondjaival.

Nem sokkal ezután bejött hozzá egy nővér, és megmutatta, hogyan kell használni a mankókat. Ez persze elég bajos volt, mivel a bal kezét nem tudta használni, és a bal lábára nem tudott ránehezedni. Kimerültén és szédülő fejjel hanyatlott vissza az ágyra. És Timmie még akkor sem hívta vissza, amikor Aidan újra telefonált.

- Hogy érzed magad? - kérdezte aggódva, de Véronique hangja már biztatóbban csengett, és érezhetően kevésbé volt kikészülve, mint az éjjel.

- Jól vagyok. Igaz, hogy nagyon fáj, és törött csuklóval mankózni is elég nehéz, de menni fog. - Eddig még a fürdőszobába sem tudott kimenni egyedül, de ezt nem árulta el. Az is felért egy bűvészmutatvánnyal, amikor fél lábon állva, fél kézzel próbálta felhúzni a bugyiját, de ezt is meg kellett tanulnia. Igyekezett viccesen előadni a produkciót Aidannek, de a valóságban nem volt az.

- Beszélte már Timmie-vei? - kérdezte feszült hangon a férfi.

- Nem, valószínűleg nagyon el van foglalva. Majd látni fogja, hogy kerestem, és akkor visszahív.

- Az isten szerelmére, rámondanád az üzenetrögzítőjére, hogy kórházban vagy? Legalább bemenne hozzád, és segítené. Esküdj meg, hogy fel fogod hívni!

Véronique megígérte, majd pár perc beszélgetés után letették a telefont. Kimerültnek érezte magát, és erős fájdalmai voltak.

Timmie látta, hogy anyja kétszer is kereste, meghallgatta az üzenetét is, de előző éjszaka óta egy krízishelyzetre kellett megoldást találnia. Az egyik női kliensét csúnyán összeverte a krekkefüggő pasija, az utcáról hívta föl Timmie-t, aki rögtön odament, maga vitte be a nőt a kórházba, és utána értesítette a rendőrséget. Ezután elment a szállóra, ahol a család lakott, és nevelőszülőknél helyezte el a gyerekeket. Mindez eltartott egészen délutánig, és az irodájában addigra összegyűlt ügyfelei megrohanták. Még vissza akart menni a kórházba, hogy megnézzé, mi van az általa bevitt nővel, akiről megtudta, hogy élet és halál között lebeg. Hat órákor fontos megbeszélése volt, ahol az anyagi ügyek kerültek terítékre, tehát mindenképpen ott kellett lennie, nem beszélve arról, hogy osztályvezetőként neki kellett levezetnie.

Olyan időszak volt ez, amikor úgy érezte, százfelé kellene szakadnia, és csupa életbe vágóan fontos tennivalója van. Tudta, hogy nem lesz ideje aznap visszahívni az anyját, ezért küldött neki egy sms-t: „Rengeteg a dolgom, nem tudlak felhívni. Holnap beszélünk. Ma este fontos értekezleten leszek. Bocs!" Sms-ben nem lehetett elmondani, mi minden

van még, és úgy gondolta, hogy anyja úgyis csak csevegni akar, és megkérdezni, hogy mi van vele.

Amikor Véronique elolvasta az üzenetét, nem akarta tovább háborgatni. Timmie úgysem tudna mit kezdeni vele, és ha este egy fontos megbeszélése lesz, akkor úgysem tudna bejönni hozzá, tehát nincs értelme próbálkoznia nála.

Újból elszundított, amiből Aidan telefonja ébresztette fel.

– Hívott?

– Sms-t küldött. Sok a dolga, és este fontos megbeszélése lesz. Nem akarom zavarni. Jól vagyok itt. – Izgalmas lesz, amikor majd hazaküldik, de még nem tudta, hogy fogja megoldani. Felhívta Carminát, és elmondta neki, hogy hol van, de Carmina nem maradhatott vele, mert gyerekei voltak, és éjszaka nem volt kire hagynia őket. Azt javasolta, hogy Véronique fogadjon fel egy ápolónőt, de ezt meg ő nem akarta. Végére is csak a csuklója és a bokája tört el, nem a lába, és nem volt nyitott szívműtétje sem, akkor meg miért kellene ekkora hűhót csapni a dolog körül?

– Teszek rá, hogy fontos megbeszélése lesz! Mondd meg neki, hogy kórházban vagy – erősködött Aidan. – Erre valók a gyerekek. Különben is, miért ne zavarhatnád? – Ebben igaza volt.

A férfi addig erősködött, míg végül küldött Timmie-nek egy sms-t.

„Tegnap baleset ért. Eltörtem a bal bokámat és csuklómat. Majd beszéljünk. Csók, M." Nem akart mindenáron figyelmet kérni tőle, sem nyomást gyakorolni rá, csak legalább tudjon róla, hogy mi történt vele.

Ezúttal Timmie elég gyorsan válaszolt. „Hál' istennek, hogy csak a bal csuklód. Ma teljesen el vagyok havazva.

Holnap hívlak, csók T" Amikor elolvasta anyja sms-ét, Timmie felnyögött. Már csak egy panaszkodó rokkant anya hiányzott neki a mai napra. De egy eltört csuklóba és bokába nem fog belehalni. Biztosan valami lépcsőről esett le. De akárhogy történt is, most nem tud ezzel foglalkozni.

Kisvártatva Aidan újra felhívta, és Véronique beszámolt neki az üzenetváltásukról. A férfi valósággal dührohamot kapott.

- Mi a fene van ezzel a lánnyal? És a többiek is csak akkor hívnak fel, ha akarnak tőled valamit? Bezzeg amikor együtt vagyunk, folyton hívogatnak, hogy a tanácsodat vagy a segítségedet kérjék.

- Semmi értelme Joynak L.A.-be, vagy Juliette-nek Franciaországba telefonálni. Úgysem tudnak segíteni rajtam. És felnőtt vagyok, akinek tudnia kéne vigyázni magára.

- Lassan kezd szokássá válni nálad. A múltkor a Ferrari, most meg egy bicikli. Öt percre nem hagyhatlak egyedül. És rettentően haragszom a lányodra. Fel kellett volna hívnia, amikor megtudta, hogy eltörted kezéd-lábad. Ezt a szöveget nem veszem be, akármilyen sok dolga van.

Véronique sem volt elragadtatva Timmie viselkedésétől, de igyekezett reálisan nézni a dolgot. Timmie nem az a típus volt, aki rohan, hogy ápolja és gondozza a beteg anyukáját. És egyébként is tele volt azonnali megoldást sürgető ügyekkel a munkahelyén. Juliette az első szóra futott volna, de ő háromezer mérföldre volt innen. Véronique-nak olyasvalakire volt szüksége, aki segít felhúzni a bugyiját, felvenni a ruháját. Telefonba mondott együtt érző szavakra nem volt szüksége, még ha jólesett is Aidan-nel beszélnie. A családban mindig is ő volt az, aki törődött a többiekkel, a

gyerekeire ez sohasem volt jellemző. Nem is kívánta meg tőlük sem ő, sem más, mivel egyikük sem volt férjnél, gyerekeik nem voltak. Az apjukat sem ápolták, miután sztrókot kapott.

- Mit fogsz csinálni, ha hazaengednek? - aggodalmaskodott Aidan.

- Majd kitalálom. Se karomat, se lábamat nem vesztettem el, és a gipszet is csak öt hétig kell viselnem.

- Öt hétig? Mi az ördögöt fogsz csinálni addig?

- Egy lábon ugrálok, és a jobb kezemet használom.

- Nem költözhetsz hozzád Timmie? Legalább munka után segíthetne.

- Megkérdezhetem, de kétlem, hogy megteszi. Túlságosan elfoglalt.

Aidan erre nem mondott semmit, de érezte Véronique hangján, hogy elfáradt, és a téma kellemetlen neki, úgyhogy azt tanácsolta, hogy aludjon egy kicsit.

Véronique a nap további részét szunyókálással és tévézéssel töltötte, az orvosa pedig egy nappal elhalasztotta a hazamenetelét, mivel még sehogy sem boldogult a mankóival. Úgy gondolta, egy nap elég lesz arra, hogy megtanulja.

Aidan este nem hívta fel, és Timmie sem. Véronique altatót vett be, és csak másnap reggel hét órakor ébredt fel Timmie telefonjára. A lánya már hajnali hat óra óta az irodában volt. Nem tudott aludni. A nő, akit kórházba vitt, éjfélkor meghalt, és az éjjeli műszakosok felhívták, hogy megmondják neki. Amikor megtudta, rosszul lett, és még akkor sem tért teljesen magához, amikor telefonált az anyjának, de a hangján csak fáradtság érződött.

- Ne haragudj, mami, hogy nem hívtalak fel. Itt örültekháza volt tegnap. De hát hogy az ördögbe történt? - Megpróbált anyja csip-csup bajára összpontosítani, hogy ne kelljen a védenca éjjel bekövetkezett tragikus halálára gondolnia. A huszonhárom éves fiatalasszony után három kisgyerek maradt, akiknek most, hogy az anyjuk meghalt, az apjuk pedig börtönbe került, tönkre fog menni az életük. A férfit már letartóztatták, és gyilkosságért emelnek vádat ellene.

- Elütött egy biciklis futár - válaszolta Véronique, és megint tisztára hülyének érezte magát.

- Krisztusom, még jó, hogy nem ölt meg! Tudom, hogy rémesen hangzik, de ma sem tudlak meglátogatni. Annyi minden összejött itt. - És még a három kisgyereket is meg szerette volna nézni a nevelőszülőknél. - Carmina gondoskodik rólad? - kérdezte enyhén leereszkedő hangsúllyal. Azok a krízishelyzetek, amelyeket kezelnie kellett, annyival súlyosabbak és sürgetőbbek voltak.

- A Lenox Hillben vagyok, mankózni tanulok - vallotta be szégyenlősen Véronique.

- Na, ott legalább biztonságban vagy. Holnap bemegyek, ígérem. - Timmie a kórház hallatán érezhetően megkönnyebbült. Anyja jó helyen van, él, és nincs rászorulva az ő segítségére.

- Azt hiszem, holnap hazamegyek - felelte Véronique.

- Akkor jó. A hétvégén biztosan átmegyek hozzád.

Véronique bólított; haragudott magára, amikor érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Lelke mélyén nagyon is reménykedett, ha Timmie megtudja, hogy kórházban van, beszalad hozzá. De hát túl sok dolga volt. Ettől olyan érzése

támadt, mintha senki sem törődne vele. Amikor letette a mobilját, csak feküdt az ágyon, és kibámult az ablakon. Most már nagyon haza akart menni, még ha belepusztul is, amikor ki kell mennie a fürdőszobába. Kórházban lenni még ennél is rosszabb volt.

A könnyei végigpereregtek az arcán, amikor egy orvos lépett be a szobájába. Sebészmaszk volt az arcán, a fején műtőssapka, és a sebészek sötétkék műtősruháját viselte. Véronique arra gondolt, hogy biztosan egyenesen a műtőből jöhetett, hogy megvizsgálja, és várta, hogy mit fog mondani. Mindeddig csak annyit kérdeztek tőle, volt-e a fürdőszobában, és hogyan megy a mankózás. Épp elmerült az önsajnálatban, amikor az orvos közölte, hogy nagyon sajnálja, de úgy döntöttek, hogy le kell vágni a karját és a lábát. Tágra nyílt szemmel meredt rá, de a következő pillanatban kitört belőle a nevetés.

- Ó, te gazfickó! Már majdnem elhittem! - Az orvos lekapta a maszkját, és megcsókolta. Aidan volt. - Hogy kerülsz te ide? Imádlak, koszi, hogy eljöttél! - Soha nem volt még ilyen boldog attól, hogy meglátott valakit.

- Bogarat tettél a fülembe azzal, hogy még a bugyidat sem tudod egyedül felhúzni. Gondoltam, rendes dolog lenne tőlem, ha eljönnek, hogy segítsek, annak ellenére, hogy sokkal ügyesebb vagyok, ha nem fel-, hanem le kell húzni - tette hozzá, miközben levette a műtőssapkát, és kibújta a kék kezeslábasból. Véronique boldogan nevetett. - És mivel a mihaszna gyerekeid nem viselik gondodat úgy, ahogy kellene, gondoltam, megteszem helyettük én. Nővérruhát kellett volna húznom, de női szerkőban rémesen nézek ki. -

Leült az ágy mellett lévő székre, és csak néztek egymásra szerelmesen. – Mikor mehetsz haza? – kérdezte végül a férfi.

– Holnap. De addig is gyakorolnom kell a mankózást.

Amikor meghozták Véronique reggelijét, megosztottak rajta, majd az asszony azt javasolta, hogy menjen el a lakására, ott találja Carminát. Odaadta a férfinak a lakáskulcsát, s ő nemsokára el is ment, hogy a repülőút után megfürödjön. Véronique közben felhívta Carminát, és elmondta neki, hogy Aidan hamarosan oda fog menni, de magyarázatot nem fűzött hozzá.

Amikor Aidan megérkezett a lakásba, telefonált Véronique-nak.

– Rendben van, most nem akadok ki, csak gondoltam, megkérdezem. Ez a Renoir és Degas, meg a többi szép kis kép, ami itt a falakon lóg, feltehetőleg egytől egyig eredeti, és a nagypapádé volt. Jól gondolom?

– Jól – felelte halkán, óvatosan Véronique, remélve, hogy a férfi most nem kap pánikrohamot. – Megnyugodtál?

– Nem, sőt nagyon is megijedtem. Szerintem el kellene adnod őket. Ez a lakás kész múzeum! Továbbra sem értem, mi dolgod velem. Egyébként meg mi ez a félig kész portré a konyhában? – kérdezte zord hangon.

– Egy megbízás – válaszolta Véronique, aki rögtön tudta, hogy Nikolai arcképéről van szó, amit ott hagyott a konyhában, amikor elindult a művészboltba. – A megbízó százezer dollár honoráriumot ígért érte.

– Értem – felelte Aidan, de érezhetően cseppet sem volt boldog tőle. Még mindig féltékeny volt Nikolaira.

- Lealkudtam ötre vagy tízre - tette hozzá Véronique nevetve, és egy kicsit zavarta, amiért nem szólt a dolgról Aidannek.

- Vérbeli üzletasszony vagy. Haragudnom kéne rád, amiért nem mondtad el nekem, de mivel most rokkant lettél, ezúttal eltekintek tőle. Csak még egyszer ne csinálj ilyet.

- Nem fogok. De ő ártalmatlan figura. Csak egy megbízásról van szó.

- Nagyon remélem. Meg is ölném, ha ennél többről lenne szó. - Ez persze tréfa volt, de Véronique hallotta a hangján, hogy a portré jobban feldúlta, mint az egész műgyűjteménye. A Párizsban látott lakás már felkészítette.

- Egyébként a párizsi lakásod jobban tetszett - jegyezte meg. - Emberibb léptékű volt, és vidámabb is. Ez nekem egy kicsit túl komoly. De a műtárgyak fantasztikusak. - Végigsétált a falakon függő képek előtt, miközben Carmina gyanakodva figyelte, nem valami képtolvaj tévedt-e ide. Fogalma sem volt, ki ez az ember, de Véronique korlátozás nélküli felhatalmazásával jött, és az asszonya hálósobájában tette le a csomagját, ami sokatmondó volt. - Nemsokára visszamegyek. Hozzak neked valamit? - ajánlotta.

- Csak magadat. Majd ruhákra lesz szükségem, amiben holnap hazamegyek. Amikor behoztak, levágták rólam a farmert. De ezt ráérünk megbeszélni este.

- Hamarosan jövök - ígérte Aidan, és fél óra múlva csakugyan ott volt a kórházi szobában egy nagy csokor virággal és egy hatalmas mackólufival, hogy felvidítsa vele Véronique-ot. A kórház ajándékboltjában vette, és a rátűzött kék szalagon az állt, hogy „Fiú!” Véronique a könnyeit törölgette a nevetéstől, amikor meglátta.

- Nagyon köszönöm, hogy eljöttél - mondta újból. Bejött egy nővér, és amikor látta, hogy csókolóznak, elmosolyodott.

- Látom, ma sokkal boldogabb, mint tegnap volt - mondta, mire Véronique örömtől sugárzó arccal bólintott. - És hogy megy a mankózás?

Véronique aznap még nem próbálkozott, úgyhogy Aidan és a nővér együttes erővel igyekezett segíteni neki, hogy fogást találjon rajta, ami a rögzítőbe fogott fájó csuklójával nem volt könnyű. A nővér azt javasolta, hogy vigyen haza egy kerekesszéket is, azzal biztonságosabban tud közlekedni, ha el kell mennie valahova.

- Százévesnek érzem magam - panaszolta bosszúsan Véronique, de láthatóan jobb állapotban volt, mint Aidan gondolta. A telefonban rossz volt hallania a hangját.

A napot a kórházban töltötte, de az időeltolódás miatt végül erőt vett rajta a fáradtság. Véronique helyet csinált neki maga mellett az ágyon, ahol Aidant végül elnyomta az álom, míg ő egy magazint olvasgatott, amit a nővér hozott be neki. Akkor is békésen aludt, fejét Véronique vállára hajtva, amikor este hat órakor Timmie lépett be a szobába. Majdnem olyan kimerültnak és lestrapáltnak nézett ki, mint az anyja, és a szeme alatt neki is sötét karikák látszottak.

- Ez meg *kicsoda*? - nézett felháborodva Aidanre.

- Egy barátom Londonból. Iderepült, hogy lásson - felelte Véronique, igyekezve megőrizni a nyugalma. Úgy érezte magát, mint egy gyerek, akit az anyja rajtakapott, hogy csókolózik a barátjával.

- De mit keres az ágyadban? - döbönt meg Timmie. El sem tudta képzelni, ki lehet ez az ember, és miért alszik édesdeden az anyja ágyában.

- Alszik. Most érkezett.

- Mi az ördög ez az egész? - kiáltotta Timmie. Eközben Aidan felébredt, és rámeredt a lányra. Ádáz tekintetét látva nyomban kitalálta, ki lehet, és ültében fölegyenesedett Véronique mellett.

- Aidan Smith vagyok - felelte nyugodtan -, és azért repültem ide, hogy gondját viseljem az édesanyjának, miután senki más nem mutatott rá hajlandóságot. - Leszállt Véronique ágyáról, kihúzta magát, és a szobán átvágva kezét nyújtott a lánynak. - Feltételezem, hogy maga Timmie. Ez meg egy rohadtul szerencsés baleset volt - közölte hűvösen. Timmie kezét fogott vele, de gyorsan vissza is húzta a kezét. Felkészületlenül érte Aidan nyugodt viselkedése. Véronique az ágy foglyaként enyhe zavarral nézte őket.

- Mi folyik itt? - kérdezte Timmie, mint egy rendőr őrmester. - Van valami, amiről tudnom kéne? - És vádló szemekkel, dühösen nézett az anyjára.

- Nem hinném - válaszolta Aidan hűvösen. - Hacsak nem akarja megmagyarázni, miféle bokros teendői miatt nem tudta meglátogatni az édesanyját. Ami azt illeti, ő nem nehezményezte ezt, én azonban meglehetősen elszomorítónak találtam. Biztos vagyok benne, hogy fordított helyzetben ő meglátogatta volna magát. - Timmie úgy megdöbbsent a szavain, hogy hirtelen szólni sem tudott, és mind a hárman némán meredtek egymásra. - Nekem nincsenek gyerekeim - folytatta Aidan -, de ha volnának, és én feküdnék törött bokával a kórházban, szeretném, ha bejönnének hozzám.

- Egy kliensem krízishelyzetben volt. Meg is halt, hogy pontos legyek, és intézkednem kellett a kórházban, a

rendőrségen és az árván maradt gyerekei elhelyezéséről – felelte Timmie ellenségesen, Aidan szavam feldühödve. – Este pedig egy fontos megbeszélésem volt – tette hozzá ridegen, de a férfi szavai már kifogták a szelet a vitorlájából. Már látta, hogy akárki is ez, nem ijedt meg tőle. És azt is könnyű volt észrevenni, hogy közeli kapcsolatban van az anyjával. Vajon anyja mit művelhetett az utóbbi időben? – Úgy látszik, van egy olyan életed is, anyám, amiről mi semmit sem tudunk – közölte mérgesen, és ahogy kimondta, eszébe jutott a minapi beszélgetésük, amikor anyja azt kérdezte, mit szólnának, ha lenne egy férfi az életében. Ezek szerint, bár akkor annak tűnt, korántsem valami ártatlan kérdés volt. – Mit csináltatok? – kérdezte anyjától élesen.

– Aidan és én a nyár óta sok időt töltöttünk együtt. Rómában ismerkedtünk össze – válaszolta Véronique. Nem sorolta fel az összes többi várost, ahol jártak, nehogy Timmie ott helyben elájuljon. Ahogy elnézte, már így is közel járt hozzá.

– És ez komoly? – faggatta tovább Timmie. Véronique nem éppen ezt a helyet és időpontot pécézte volna ki a kérdés megválaszolására, de nem volt más választása. És Aidant sem akarta elárulni azzal, hogy letagadja. Iderepült miatta Londonból, úgy érezte hát, tartozik neki annyival, hogy becsületesen elmondja a lányának.

– Komolynak tűnik – felelte.

– Szép, hogy közlöd velünk is – mondta erre Timmie villámló szemmel, majd sarkon fordult, és kivonult a szobából.

Véronique és Aidan egymásra néztek. A férfi látta, hogy Véronique felizgatta magát.

- Minden rendben? - kérdezte.

- Azt hiszem - felelte az asszony csendesen, a férfi pedig leült mellé. - Akármikor mondom meg, nem tetszett volna neki. Azt hiszem, jobban szeretik, ha egyedül vagyok. Úgy könnyebb nekik. - Például nem hallja senki más, ha csúnyán bánnak vele, vagy ha semmibe veszik, ha meg sem kérdik tőle, hol van és hogy van. Timmie-nek nyilván nem tetszett, amikor Aidan a fejére olvasta, hogy nem látogatta meg hamarabb az anyját. Valóban nem vallott túl sok szeretetre és odafigyelésre a részéről, de Véronique tudta, hogy Timmie már csak ilyen, és hogy bizonyára valami krízishelyzetet kellett éppen megoldania.

Valamivel később küldött a lányának egy sms-t: „Sajnálom, hogy ez kínos volt neked. Köszönöm, hogy meglátogattál. Szeretlek.” Ez volt minden, amit most mondani akart neki.

Mihelyt Timmie hazaért, nyomban felhívta mind a két hűgát. Amikor fölvevették a telefont, minden bevezető nélkül közölte:

- Maminak balesete volt, és van egy pasija.

A Joy és Juliette közötti különbség rögtön kiderült abból, ahogy a bejelentésére reagáltak. Juliette mindjárt azt kérdezte aggódó hangon, hogy miféle balesete volt, Joy első kérdése pedig az volt, hogy ki a pasija. Mindkettőjüknek elmesélte, mi történt, és hogyan találkozott össze Aidannal a kórházban. Juliette-et bántotta, hogy anyja nem telefonált neki.

- Biztosan nem akarta, hogy aggódj érte - közölte Timmie gyakorlatiasan. Aztán elmondta még, hogy Aidan fiatalabbnak néz ki az anyjuknál, és hogy úgy látszik, komoly

a kapcsolatuk. – Amikor beléptem a szobába, az ágyában aludt – mesélte Joynak. – És mellesleg a pasas jól lebalázott, amiért nem jöttem már előbb.

– Nem látogattad meg rögtön? – kérdezte Joy elképedve.

– Nem tudtam. Tegnap és ma rettenetesen sok dolgom volt. Az egyik védencemet agyonverte a pasija, és el kellett helyeznem a gyerekeit. Este meg értekezletet kellett tartanom – magyarázkodott Timmie enyhe zavarral, de végül is nem a haját ment el megcsináltatni. Neki egy tragikus helyzetet kellett megoldania, és az anyja nem volt tragikus helyzetben.

– És hogy került oda a kórházba a pasi? – kérdezte Joy kíváncsian. Ilyesmit soha nem feltételezett volna az anyjukról.

– Londonból repült ide, hogy a gondját viselje. Ezt mondta. Nem tudom, eddig hol rejtegette őt, de most itt van, és nem úgy néz ki, mint aki egyhamar el akarna menni.

– Biztosan szörnyetegeknek tart bennünket az az ember, amiért egyikünk sem volt a mami mellett – kesergett Juliette. – Jól van már?

– Nem tudom. Talán. Két helyen van rögzítve. Végül nem beszéltem vele. Úgy felhúztam magam, hogy rögtön eljöttem.

Mindketten megkérdezték, hogy melyik kórházban van, és Timmie elmondta, hogy a Lenox Hillben. És miután Timmie-vel beszéltek, mindkét lány felhívta Véronique-ot. Egyikük sem említette Aidant, és Véronique mosolyogva nézett a férfira, miután letette a telefont. A lányok nagyon együtt érzők voltak.

– Megkapták a fülest – mondta vidáman.

- Mondtak valamit velem kapcsolatban? - tudakolta Aidan.

- Egy szót sem.

- Sajnálom, hogy az első öt percben összekaptam Timmie-vel, de nagyon nem tetszett a viselkedése.

- Talán nem is ártott neki. Nem volt szép tőle, hogy nem látogatott meg már hamarabb - ismerte el Véronique. - De annak nagyon örülök, hogy te itt vagy. Habár ezekkel a törött csontokkal nem leszek valami szórakoztató - nézett rá bocsánatkérően.

A mai gyakorlás után is alig tudott elbicegni a szoba egyik végéből a másikig.

- Megoldjuk - kacsintott rá a férfi.

- Nem ilyesmire gondoltam - nevette el magát Véronique, aztán visszadőlt a párnára. - Hát, isten hozott a családban, Aidan. Találkoztál Timmie-vel, most már csak a másik kettővel kell megismerkedned.

- Alig várom - felelte a férfi, és visszafeküdt az asszony mellé az ágyra. - Érdekesnek ígérkezik, de engem az anyjuk jobban izgat.

Timmie beszámolója után mindhárom lánynak volt épp elég gondolkodnivalója. Soha eszükbe sem jutott, hogy anyjuk életében egyszer még megjelenhet egy férfi. Ráadásul egy nála fiatalabb férfi.

Timmie elmesélte Briannek, amikor aznap este együtt vacsoráztak. Ez volt a második randijük.

- Ezt maga tényleg meglepőnek találja? Az édesanyja gyönyörű nő. - Mellesleg alig tűnik idősebbnek a lányainál, tette hozzá gondolatban Brian.

- Igen, ez igaz - ismerte be Timmie. - Mindig is egyedül élt. Az apámnak rengeteg nője volt, de anyámnak nem volt senkije. Néha elment ide vagy oda valakivel, de apám óta semmi komoly kapcsolata nem volt. Mindvégig nagyon ragaszkodott apámhoz.

- Akkor már épp ideje, hogy neki is legyen valakije - vélte Brian. - Remélem, rendes fickó az illető. Megérdemelne egy jóra való pasit - tette hozzá kedvesen, és Timmie egy árva szót sem szólt.

Huszdik fejezet

Timmie vasárnap délután telefonon felhívta az anyját, majd elment meglátogatni őt a lakásán. Aidan nyitott neki ajtót. A lány fagyos arccal lépett be, és a továbbiakban nem vett tudomást a férfiről. Rosszul indult az ismeretségük. Nem is maradt sokáig. Véronique mankóval bicegett a lakásban, és a fájdalma sem múlt még el. Joy és Juliette is felhívta már, de mindketten nagyon elfoglaltak voltak. Joy a szövegét tanulta, mert továbbra is megtartotta a szerepét a szappanoperában, és közben várta a kozmetikai kampányról szóló híreket. Juliette pedig elkezdte a kastéllyal kapcsolatos munkálatokat Jean-Pierre-rel. Pénteken majdnem katasztrófa lett abból, hogy egy vízvezeték-szerelő hegesztés közben kisebb tüzet okozott. De szerencsére el tudták oltani, mielőtt nagyobb kár keletkezett volna. De mindketten nagyon megijedtek, és Jean-Pierre a hétvégén segítette Juliette-nek eltüntetni a tűz nyomait, sőt Elisabeth Marnier is eljött, hogy besegítsen.

Timmie vételi ajánlatot tett a házra, amit kinézett, és most a válaszra várt. Elmondta anyjának, amikor meglátogatta, és Véronique láthatóan izgalomba jött. Aidan magukra hagyta őket, hadd beszélgessenek, és csak a látogatás végén kísértte ki a lányt a bejárathoz. Timmie fagyos pillantást vetett rá, nem is reagált, amikor a férfi elköszönt tőle, majd energikusan becsukta az ajtót utána.

- Szeret engem, csak nem meri kimutatni - közölte Aidan fanyar mosollyal Véronique-kal.

Az asszony bízott benne, hogy idővel békét kötnek egymással, de Timmie még csak megjegyzést sem tett Aidanre. Félt bármit is mondani, de anyjával ezúttal kíméletesebben és több tisztelettel bánt. Mind Brian, mind Aidan szavai szöveget ütöttek a fejébe. Véronique balesete mindnyájukat felrázta. Sokkal rosszabbul is történhetett volna.

Véronique és Aidan a hétvégén kártyázással és filmnézéssel töltötték a napot, így amikor Timmie elment, Aidan fogta a fényképezőgépét, és kis időre kiment a környékre. Visszatérve boldogan újságolta, hogy csinált néhány nagyon jó felvételt a parkban. Vacsorára isteni tésztát főzött, utána pedig leült a laptopja mellé. Hozott magával munkát is, így addig maradhatott New Yorkban, ameddig Véronique-nak szüksége volt rá. Úgy tervezte, hogy ha a nő megszabadul a gipszektől, elmennek együtt Londonba, amire Véronique is rábólintott. Addigra december lesz. Hol van az még, sóhajtotta magában, miközben a mankóira támaszkodva körbepicegte a szobát.

Hétfőn folytatta a munkát Nikolai portréján. Valahányszor elment mellette, Aidan mindig morgott

valamit, de el kellett ismernie, hogy a portré nagyon jó. Véronique a fotók és videók tanulmányozásával, az arckifejezések felidézésével életre tudta kelteni Nikolai arcát. Lelkiismeretesen, aprólékos gonddal dolgozott a képen.

Akkor is a portréval foglalatostkodott, amikor a balesete után egy héttel Arnold telefonált, és azt kérdezte, hogy olvasta-e a reggeli újságot. Véronique még nem olvasta.

- Bertie-t tegnap letartóztatták - közölte az ügyvéd gyászos hangon. - Biztosítási csalással vádolják. Most kisebb gondja is nagyobb lesz annál, hogy az örökséggel foglalkozzon. Ha elítélik, akkor börtönbe kell vonulnia. Örülök, hogy Paul ezt már nem érte meg. Megszakadt volna a szíve. - Ugyanakkor mindketten tudták, hogy nem lepődött volna meg rajta. Mindig mondta, hogy egyszer ez lesz a vége.

Véronique rögtön felhívta Timmie-t, hogy elmondja neki, és meglepetésére Timmie fel is vette a telefont. Ő már tudta a hírt Briantól. Véronique feltételezte, hogy Bertie el fog állni a pereskedéstől, de Timmie erre azt felelte, hogy Brian véleménye szerint továbbra is érdekében áll a megegyezés, hogy ki tudja fizetni a védőügyvédjét.

- Már jobb a kapcsolatod Briannel? - kérdezte Véronique, akinek feltűnt, hogy Timmie jóval szelídebb hangon beszél a férfiről.

- Így is lehet mondani - vágta rá a lánya teljesen feldobott hangulatban. - Már kétszer elvitt vacsorázni. Az első alkalommal közölte, hogy lelép, ha a vacsora végén is utálni fogom. A Huszonegybe mentünk, és jól éreztük magunkat, úgyhogy nem lépett le.

Véronique ámult-bámult, és közben arra gondolt, hogy ez nagyon ügyes taktika volt. Tudta, hogy Timmie továbbra is ellenséggként kezeli Aidant, és csak remélhette, hogy előbb-utóbb megbékél vele is. Aidant igazán nem volt okuk hibáztatni, bármit gondoljanak is a lányai, hiszen mindig csodálatosan bánt vele.

Ezek után felhívta Joyt és Juliette-et is, és elmondta nekik, hogy mi történt Bertie-vel. Egyikőjük sem volt meglepve. A bátyjuk gyalázatos és becstelen dolgokat művelt már régóta. Számítani lehetett rá, hogy előbb-utóbb bekövetkezik, ami történt. Véronique később beszámolt Aidan-nek arról, hogy mindkét lány örömmel fogadta a hírt.

- Az az érzésem, hogy Juliette összejött az építészével Saint Paul de Vence-ban - mondta elgondolkodva. Joy meg boldogan él Ronnal. - Timmie épp most mesélte, hogy együtt jár az ügyvéddel. - E pillanatban úgy tűnt, hogy mindenkinek egyenesbe jött az élete. Kivéve Bertie-t, aki úton volt a börtön felé.

A következő öt hétben, amíg Aidan Véronique mellett volt, Timmie végig hidegen, de udvariasan viselkedett vele, amikor meglátogatta az anyját. A házra tett ajánlatát elfogadták, így hozzáfoghatott, hogy megvalósítsa a hajléktalanszállóra vonatkozó tervét. És végül Véronique is megtanult ügyesebben járni a mankóival.

Tele volt aggodalommal a hálaadási ünnep meg az Aidan és Timmie között továbbra is érezhető feszültség miatt, de az ünnep végül tulajdonképpen elmaradt, ami leegyszerűsítette az életet. Juliette és Joy nem jött haza, Timmie pedig önkéntes szolgálatot vállalt egy krízisközpontban, így Aidan és Véronique magukban ünnepeltek. Aidan csirkét sütött,

Véronique pedig elkészítette a hagyományos tölteléket, meg mindent, ami ilyenkor dukál, és kettesben kényelmesen, csendesen ünnepelték meg a hálaadást.

Egy héttel azelőtt, hogy levették róla a gipszeket, befejezte Nikolai portróját. Még Aidan is elismerte, hogy fantasztikusan jól sikerült. Véronique e-mailben, csatolmányként elküldte a portréről készült fotókat Nikolainak, aki elragadtatással nyilatkozott róluk, és kérte, hogy küldje el a képet Londonba. Ő el is küldte, de ajándékként; nem fogadott el érte pénzt, mondván, öröm volt elkészíteni, és kedvet kapott tőle, hogy újra elkezdjen festeni.

A következő napon végre lekerültek róla a gipszek. Aidan elvitte vacsorázni, hogy megünnepeljék, és vacsora közben megkérdezte, mikor repülhetnek el Londonba. Pontosan öt hete volt már New Yorkban, tökéletesen otthonosan érezte magát vele, és még Carmina is megszerette, de ideje volt visszatérnie Londonba, hogy a kiállításán dolgozhasson. Amit lehetett, elvégzett New Yorkban, és végtelen türelemmel várta, hogy otthon folytathassa a munkát.

- Karácsony után amilyen hamar csak akarod, indulhatunk, vagy akár most is elmehetsz, és az ünnepek után csatlakozom hozzád - felelte Véronique hálásan. Minden várakozást felülmúló volt, ahogy Aidan mellette állt. - Karácsonykor itthon kell lennem, de utána már senkinek nem lesz szüksége rám. A lányok szanaszét vannak. Timmie örökké el van foglalva. December végétől teljesen a tiéd vagyok - magyarázta csendesen. - Vagy menjünk el most, és karácsonyra visszarepülök, utána meg újra visszamegyek Európába.

- Zene füleimnek - válaszolta a férfi. Végül megegyeztek abban, hogy három nap múlva elrepülnek, hogy Aidan folytathassa a munkáját, Véronique pedig karácsonyra visszajön New Yorkba, hogy együtt legyen a lányaival. Ezt találta a legjobb megoldásnak, Aidan pedig méltányolta a kívánságát.

Elutazásuk előtt Véronique még együtt vacsorázott Timmie-vel, aki beszámolt neki a házról, amit most vett. Elmondta, hogy a három hónapos felmondási idejét kezdi meg az alapítványnál, ahol dolgozik, és bevallotta, hogy sűrűn találkoznak Briannel.

- Mi az ábra veled és Aidannel? - kérdezte jól látható aggodalommal. Továbbra sem kedvelte a férfit, de Véronique észrevette, hogy amióta a lányai tudnak a létezéséről, valamivel kedvesebbek hozzá. Joy és Juliette kicsit gyakrabban telefonált, Timmie pedig visszavett az agresszivitásából, és kicsit figyelmesebben bánt vele.

- Működik a dolog. Ami azt illeti, nagyon is - felelte Véronique nyugodtan. - Szerintem megkedvelnéd, ha megismernéd, és adnál neki egy esélyt.

- Elég gáz, hogy gyakorlatilag egyidős azzal a pasival, akivel én járok - sópánkodott Timmie. Aidan csak két évvel volt idősebb Briannél.

- Egyáltalán nem gáz. Ez van. Egyikünknel sem számít az életkor. - Véronique hangjában nyoma sem volt mentegetőzésnek. - Működik, és ez a fontos. Megvannak a saját elképzeléseink, és Aidan engedi, hogy az legyek, aki vagyok. És szeret. Boldog vagyok vele. - Nem tudta, mi mással jellemezhetné a kapcsolatukat. Aidannel zavartalan volt a kapcsolata. És Timmie még a húgainak is elismerte:

semmi jele annak, hogy Aidan az anyjuk pénzére hajtana. Mind a hárman megnézték a neten a munkáit, és láthatták, hogy a maga területén elismert alkotó. Azt pedig még ők sem tagadhatták, hogy anyjuk talán még sohasem volt ilyen boldog.

- Mikor jössz vissza? - kérdezte Timmie.

- Karácsonyra itthon leszek - válaszolta Véronique, mire Timmie büntudatosan nézett rá.

- Nem leszek itt, mami - mondta bocsánatkérő arccal. - Brian meghívott Bostonba. És szeretnék elmenni.

Véronique meglepődött, és még aznap este felhívta Joyt és Juliette-et, hogy őket is megkérdezze. Joy Saint Bartson tervezte tölteni az ünnepeket Ronnal, csak még nem szólt róla az anyjának, Juliette pedig borzasztóan sajnálta, hogy csalódást kell okoznia neki, de Franciaországban akart maradni. Vagyis mind a három lánya távol tölti a karácsonyt, így ő is nyugodtan maradhat az ünnepek alatt Aidannel Londonban vagy Párizsban. Meg is mondta neki másnap a reggelinél, egy nappal az elutazásuk előtt.

- Ha azt várod, hogy nehezményezni fogom, akkor tévedsz - nézett rá a férfi örömtől sugárzó arccal. - Meddig tudsz Európában maradni?

- Talán pár hónapig - mosolygott Véronique. Most, hogy a lányai ennyire elfoglaltak voltak, még nagyobb hálát érzett, amiért Aidan megjelent az életében. Végre valódi alkalom kínálkozott arra, hogy elég időt fordíthasson önmagára, és az Aidannel közös élete kialakítására. Épp ideje volt.

Másnap elrepültek Londonba, és nagyszerű érzés volt újból berendezkedni a *loft*ban. Úgy tervezték, tíz napot töltenek

ott, hogy Aidan utolérhesse magát, a karácsonyt és a szilvesztert pedig már Párizsban, Véronique lakásán fogják ünnepelni. Aidan berendezett egy sarkot a műteremben, ahol Véronique festhetett, ha arra támadt kedve. Az asszony kigondolta, hogy egy hétvégére elutaznak Aidannel Saint Paul de Vence-ba, hogy megnézze, hogy halad Juliette a kastély felújításával, és hogy megismerje Jean-Pierre-t. A jelek szerint az ő románcuk is kiteljesedőben volt.

Közvetlenül karácsony előtt, amikor még csak egy hete voltak Londonban, Velencéből Fráter Tommaso kereste a mobilján Véronique-ot. A szerzetes elmondta, hogy a kép érdekes eredetéről szeretne személyesen beszélgetni vele, de előbb látnia kell magát a festményt, szeretné, ha elküldené neki. Megígérte, hogy ha megnézte, haladéktalanul fel fogja hívni ismét. Véronique nyomban telefonált Arnoldnak, és megkérte, hogy küldje el a képet Velencébe.

- Miről van szó? - érdeklődött Aidan, miután Véronique letette a telefont.

- Nem tudom. Fráter Tommaso a festmény „érdekes eredetéről” akar beszélni velem. De előbb látni szeretné magát a képet, úgyhogy megkértem Arnoldot, küldje el neki. Nagyon kíváncsi vagyok, hogy mit fog mondani.

A karácsonyt Véronique párizsi lakásában ünnepelték kettesben, és az éjféli misére a Notre Dame-ba mentek el. Szilveszterre elutaztak Saint Paul de Vence-ba, ahol együtt voltak Juliette-tel és Jean-Pierre-rel. Az építészt mindketten nagyon megkedvelték, a kastély felújítása pedig gyorsabban haladt, mint Véronique gondolta. Az egész januárt a párizsi

lakásban töltötték. Fráter Tommaso január közepén újra telefonált, és kérte, hogy Véronique utazzon el hozzá Velencébe. A festmény rendben megérkezett, és alaposan megvizsgálta. Aidan megjegyezte, ez olyan, mint arra várni, hogy megtudják, megnyerték-e a lottófőnyereményt. De mivel a munkájában utolérte magát, vállalkozott rá, hogy elkíséri Véronique-ot. A péntek délutáni géppel mentek, és négy órára már meg is érkeztek a kolostorhoz, épp amikor a szerzetesek elindultak a kápolnába az esti szertartásra. A napfényes téli időben Velence még szebb volt, mint valaha.

Fráter Tommaso most is a könyvtárban várta őket, mint az első alkalommal. A Bellini-festmény ott volt mellette egy állványon. Üdvözlésükre felállt az íróasztala mellől.

- Rendkívül élvezetes munka volt a festménye eredetét kutatni - szólt a szívélyes köszöntés után Véronique-hoz, majd fogott egy pálcát, és sorra megmutogatta nekik azokat a részleteket, amelyek alapján megbizonyosodott a kép valódiságáról.

- Ez itt egy eredeti Bellini? - kiáltott fel Aidan, nem bírva tovább türtőztetni magát.

Fráter Tommaso komoly arccal nézett mindkettőjükre, és egy olyan választ adott, amire nem számítottak.

- Hogy egy Jacopo Bellini lenne? Nem, nem az. - Véronique kicsit elszomorodott, de nem lepődött meg. Mindig is kételkedett a kép eredetiségében, és lám, igaza volt. - Azzal az elvárással fogtam hozzá a kutatáshoz, hogy a képet az apa, Jacopo Bellini festette, de ezt nem sikerült bebizonyítanom. Ám eközben rábukkantam egy nagyon érdekes képre, amely a tizenkilencedik század végén Dudley első grófjának a tulajdonában volt.

A képet 1955-ben mutatták be utoljára a nagyközönségnek, majd legközelebb ötvenöt évvel később, egy 2010-ben rendezett aukción bukkant fel és került eladásra. A kép címe *Madonna a kisdeddal tájban*, és Giovanni Bellini, Jacopo fia festette. Mihelyt ezt a képet megláttam, teljesen biztos voltam benne, hogy az ön festménye Giovanni műve, nem pedig az apjáé, ahogy először gondoltam. Egyszóval önnek nem egy Jacopo-, hanem egy Giovanni Bellini-festmény van a birtokában, kedvesem. Efelől semmi kétségem.

Aidanre és Véronique-ra mély benyomást gyakorolt a szerzetes alapossága és kutatásának végeredménye. Ezek után a fráter még mintegy mellékesen hozzátette:

- Az, hogy a képet Giovanni Bellini festette, nem pedig az apja, szintén jó hír lehet az ön számára. Jacopo művei húsz- és százezer dollár között mozognak a mai műtárgypiacon, míg az a Giovanni Bellini-festmény, amit az imént említettem, több mint ötmillió dollárért kelt el a Sotheby's 2010-es aukcióján. És mivel az ön képe ritkaság, könnyen lehet, hogy még többért adható el.

A fráter szavai mindkettőjüket megdöbbenették.

- És a származási hely majdnem olyan figyelemre méltó, mint a művész – folytatta Fráter Tommaso. – A könyvtárunk egy nagyon régi képzőművészeti könyvében találtam egy rá vonatkozó feljegyzést. Először csak egy leírás szerepelt róla, aztán később két különböző kiadásban is felbukkant. Itt, Velencében egy francia család vásárolta meg a századfordulón, és magukkal vitték Franciaországba. Azt nem tudtam kideríteni, hogyan került vissza Velencébe, amikor önök megvásárolták. De a két időpont között nagy

utat tett meg, és az utazás nem is volt mindig boldog. A francia család neve Berger-Cohen volt, sok évig az ő párizsi lakásuk falán függött a kép. A legidősebb fiuk örökölte meg, azt hiszem, 1918-ban. És 1940-ig az ő tulajdonában is maradt.

1940-ben nyoma veszett a képnek, de a család szomorú sorsát sikerült nyomon követnünk. A német megszállás után a Berger-Cohen család minden tagját munkatáborokba vitték, ahonnan legjobb tudomásunk szerint egyikőjük sem tért vissza. Óriási műgyűjteményük volt, melynek egyes darabjai az évek során különböző helyeken kerültek elő. Németországban, Angliában, egy Franciaországban, és több Dél-Amerikában. Néhány kivételtől eltekintve múzeumokban helyezték el őket.

És most előkerült ez is. Valamilyen úton-módon visszajutott Velencébe, önök pedig megvásárolták. Feltételezzük, hogy a nácik a Berger-Cohen-műgyűjtemény többi darabjával együtt elvitték, amikor a családot munkatáborba küldték. Abból ítélve, hogy milyen olcsón jutottak hozzá, a kereskedő, aki sok évvel ezelőtt eladta önöknek, nyilván nem sejtette, hogy mekkora kincs van a birtokában. Most tehát, kedvesem – nézett egyenesen Véronique-ra –, egy rendkívül értékes műkincs gazdagítja a gyűjteményét. Örüljön neki, és nagyon vigyázzon rá. Valójában múzeumban lenne a helye.

Egy hosszú percen át mindhárman tiszteletteljes csendben nézték a képet, majd Véronique Fráter Tommasóhoz fordulva megkérdezte:

– De mi lett a Berger-Cohen családdal? Mindannyian meghaltak a táborokban?

- Azt hiszem, igen. A festmény nyilvánvalóan a németek kezébe került, amikor elvitték őket. Néha könnyebb egy műtárgy nyomára bukkanni, mint egy emberére. De az olvasottak alapján azt kell hinnem, hogy mind eltűntek.

Véronique elgondolkozott. Szomorú történet volt, és bűntudatot érzett, amiért a kép ilyen szerencsétlen módon került hozzájuk. Hálásan megköszönte Fráter Tommasónak a munkáját, és kiállított egy szép summát tartalmazó csekket a kolostor, egy másikat pedig a fráter számára, nem jótékony célra, hanem tetszés szerinti felhasználásra. Ezek után megkérte Tommasót, hogy őrizze tovább a képet, amíg elintézi, hogy visszaszállítsák New Yorkba, és a kapott dokumentumok birtokában elhagyták a kolostort.

Véronique egy szót sem szólt, miközben visszasétáltak a szállodába. Ezúttal a város központjában lévő Danieliben szálltak meg.

- Min gondolkozol? - kérdezte Aidan nagy sokára. Arra számított, hogy Véronique ujjongani fog örömeiben, ő azonban furcsán hallgataggá vált, és Aidan úgy érezte, hogy valami nyomasztja.

- A Berger-Cohen család jár az eszemben, és hogy mi történhetett velük. - A festmény még valóságosabbá tette a holokausztot, mint a berlini múzeum. Aidan bólintott; látta, mennyire felzaklatták az asszonyt a hallottak. - Talán kideríthetnénk, hogy él-e még a család valamelyik tagja Párizsban.

- Ez egy hetvenöt évvel ezelőtti történet - válaszolta Aidan csendesen. - Még ha túlélte is valaki, és visszatért a táborból, azóta ő is meghalhatott. - Most Véronique-on volt a sor, hogy bólintson, és hallgatagon ballagtak vissza a

szállodába. De egész este feltűnően csendes volt. A kedvenc trattoriájukba mentek vacsorázni, de a hely az évnek ebben az időszakában csendesebb volt, mint máskor, és Véronique itt is szórakozottnak és szomorúnak tűnt.

És még másnap is furcsán csendes volt, amikor elutaztak Velencéből. Kiderült, hogy a festmény egy vagyont ér, de mintha ez nem érdekelte volna. Nem érezte jobbnak magát, mint az a náci, aki elvitte a képet. És elmondta Aidannek, hogy ha megtartaná, úgy érezné, mintha vér tapadna a kezéhez.

- Mind meghaltak - próbált érvelni Aidan. - Nyugodtan örülhetsz a képnek. Gyönyörű festmény, akárcsak azok, amelyek a nagyapád után maradtak rád. És a volt férjed azt akarta, hogy a tiéd legyen, azért ajándékozta neked.

- A nagyapám egyetlen festményét sem munkatáborokba hurcolt emberektől lopták - felelte az asszony szomorúan, és ezzel a férfi sem vitatkozhatott. Belátta, hogy semmi értelme. Amikor visszaértek a párizsi lakásba, Véronique csendben leült a számítógépe elé, és munkához látott. Ott ült egész délután és egész este, és Aidan már régen aludt, amikor végre ő is lefeküdt.

Másnap reggel visszaült a számítógép elé, és ez így ment még napokig. Négy nap múlva kiválasztott három nevet az általa összeállított listákról. Ezrével éltek Cohenek Párizsban, és nagyjából ugyanennyi Bergert talált. Berger-Cohenből hármat talált az egész városban. Megmutatta a neveket Aidannek, és aznap délután sorban felhívta őket.

Az első egy fiatal nő volt, aki elmondta, hogy a családja Elzászból jött, és előtte sohasem éltek Párizsban. A második egy fiatal férfi volt, aki elárulta, hogy diák, és a szülei

sohasem házasodtak össze a francia törvények szerint. Az anyját Bergernek, az apját pedig Cohennek hívják, ebből kombinálták össze az ő nevét. A harmadik számon megint egy fiatal nő jelentkezett. Henriette Villier-nek hívták, François Berger-Cohen a nagyapja volt, együtt laktak vele a nagyapa lakásában, hogy gondját viseljék, ezért volt az ő nevén a telefon. Úgy válaszolgotott Véronique kérdéseire, mintha azt hinné, hogy egy telemarketingessel beszél, és meglepettnek tűnt, amikor Véronique megkérdezte, hogy elmehetne-e hozzájuk, méghozzá minél előbb.

- Valami baj van? - kérdezte ijedten a fiatal nő.

- Nem, nincs, de azt hiszem, van valamim, ami régen a nagyapjái vagy a családjái lehetett, erről szeretnék beszélni vele.

- Az lehetetlen - válaszolta a nő határozottan. - Az egész családja meghalt a háború alatt. Egyedül ő maradt életben, és mindenüket elvették, az otthonukat, és mindent, amijük csak volt.

- Tudom - felelte Véronique halkán. - Hajlandó lenne a nagyapja beszélni velem?

- Ő nyolcvannyolc éves, és nincs jó állapotban. Gyerek volt akkor. Szellemileg ugyan friss, de valószínűleg nem emlékszik arra a dologra, amiről maga azt gondolja, hogy az övék volt - magyarázta az unoka.

- Mutatnék neki egy fényképet - felelte Véronique. A képet a számítógépében őrizte, de Aidan ki tudná nyomtatni. - Holnap elmehetnék önökhöz? - kérdezte makacsul.

- El kell mennem a kisfiamért az iskolába - mondta Henriette egy sóhajjal. - Jöjjön el öt órára. De kérem, ne

izgassa fel. Ez nagyon keserves időszak volt az életében. Nem szeret beszélni róla.

- Ígérem, mindent el fogok követni, hogy ne izgassam fel. Az az érzésem, hogy ha ez a dolog valóban a családjáé, a szüleié volt, vissza akarja majd kapni. - Amikor letették a telefont, Véronique elkerekedő szemmel Aidanre nézett. - Azt hiszem, megtaláltam! Nyolcvannyolc éves. Vagyis akkor tizenhárom volt.

- Mit fogsz csinálni? - kérdezte aggodalmasan Aidan. Négy napja, amióta Velencéből hazajöttek, Véronique úgy viselkedett, mint egy megszállott.

- Holnap meglátogatom. Akarsz velem jönni?

Aidan bólintott. Úgysem tudott volna semmi mást csinálni. És tudta, hogy vele kell tartania. Most megint a sors kopogtatott az ajtajukon.

Huszonegyedik fejezet

Véronique egész nap feszülten várta, hogy végre öt óra legyen. Fél ötkor autóba ültek, egyenesen a tizenötödik kerületi címre hajtottak, ahol a házzal szemben, az utca túloldalán leparkoltak. Az ütött-kopott kis házon látszott, hogy egykor szebb napokat élt meg, de az idők során több helyen megrongálódott, és már ráfért volna egy felújítás. Az utca sem volt takarosnak nevezhető.

Szorosan egymás mellett álltak, amikor Véronique becsöngetett. Egy sötétkék szoknyát és vastag pulóvert viselő harminc-egynéhány év körüli nő nyitott ajtót. Egy kisfiú állt

mellette. Ahogy beléptek, a lakásban ételszag és a cifra nyomorúság levegője érződött. Az előszoba kopott linóleumpadlóját elnyűtt szőnyeg borította, és a lépcső mellett kerekesszék állt.

Véronique bemutatkozott, és Aidant is bemutatta. A nő leültette a kislányt a televízió elé, bekapcsolta a készüléket. Arcáról lerítt, hogy attól fél, valami szélhámosokkal van dolga, de fölvezette őket az emeletre. Véronique olyan kitartóan unszolta, hogy végül beadta a derekát – remélte, hogy nem fogja megbánni. Az ösztöne azt súgta, hogy engedje a nőt eljönni, akinek egyébként is őszinteség és nagy elszántság érződött a hangján a telefonban.

Véronique egy barna borítékban magával hozta a Bellimről készült fotót, amit fölfelé lépkedve a lépcsőn remegő, hideg kezében tartott. Aidan követte a két nőt, s hallotta, hogy Véronique franciául beszél Henriette-hez.

Végigmentek egy viseltes szőnyeggel borított folyosón, majd az asszony benyitott egy kis szobába, ahol egy öregember ült egy széken, amely mellett járókeret állt. Jöttükre felnézett a könyvből, amelyet olvasott. Divatjamúlt, valaha jobb napokat látott öltöny volt rajta. Tiszta, ápolt öregember benyomását keltette, ahogy rájuk szegezte figyelő tekintetét.

– Papi, ezek az emberek hozzád jöttek. Beszélni szeretnének veled – mondta az unoka, Véronique pedig rámosolygott az öregemberre. Az jobban megnézte, hogy ismerős-e neki, azután alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Nem ismerem magát – mondta jól érthetően.

– Nem, monsieur, valóban nem – felelte Véronique nyugodtan. – Szeretnék elmesélni egy történetet valamiről,

ami a birtokomban van, és vele kapcsolatban kérdeznék valamit.

A férfi bólintott. Ritkán jött hozzá valaki, és most örült a változatosságnak. Aidanre pillantott, majd a fejével intett az unokájának, hogy rendben van. A nő két széket húzott az öregember karosszéke mellé a vendégeknek, maga pedig leült az ágy szélére. A falakon több egyszerű kis festmény lógott, és az ablakon át a kertre lehetett kilátni.

Véronique elmesélte, hogy sok évvel ezelőtt Velencében, a nászútján, vásároltak egy festményt.

- Amikor elváltunk, a férjemnek ajándékoztam a képet, ami mostanában visszakerült hozzám. Mindig is voltak kétségeim az eredetisége felől. Egy Bellini-képről, vagy annak egy nagyon jó másolatáról van szó - magyarázta. - Hónapokkal ezelőtt elvittem a képet egy velencei kolostorba, hogy megtudjak valamit a származásáról, és hogy csakugyan Bellini festette-e. Arra gondoltam, ha bebizonyosodik, hogy eredeti, akkor a gyerekeimre hagyom. A múlt héten visszamentünk a kolostorba, ahol időközben kiderítették az igazságot a festményről: 1900 körül egy párizsi család birtokában volt. A család neve Berger-Cohen. 1918-ban megörökölte a tulajdonos legidősebb fia, majd 1940-ben nyoma veszett, ugyanakkor, amikor a család... - Egy darabig nem tudta folytatni, és az öregember szemébe könny szökött. - Amikor a családnak is nyoma veszett - folytatta Véronique fojtott hangon. - A szerzetesek úgy tudták, hogy a családból senki sem maradt életben, de biztosat nem tudtak mondani. Önt az interneten keresztül találtam meg. Azért jöttem, hogy megkérdezzem, az ön családjáról van-e szó.

Az öregember képtelen volt beszélni, csak nézett rá, és a könnyei végigperegtek az arcán.

- Tizenhárom éves voltam - szólalt meg végül -, és tanítás után egy barátommal mentem hazafelé. Későn értem haza, és addigra az egész családom eltűnt. A négy lánytestvérem, a szüleim, a bátyám, mindenki. A lányok fiatalabbak voltak nálam. Mindenkit elvittek. Egy darabig a szomszédok bújtattak, de a náciok így is megtalálták. Éjszaka kellett eljárnom ennivalót szerezni, mert azoknak, akik bújtattak, nem volt elég ennivalójuk, hogy nekem is adjanak belőle. Engem egy másik táborba vittek, mint a szüleimet. Egyikük sem élte túl a tábort. A háború után tudtam meg a Vörös kereszt segítségével.

Tizennyolc éves voltam, amikor a tábort, ahova engem vittek, felszabadították az amerikaiak. Ott ismerkedtem meg a feleségemmel, aki akkor tizenhét éves volt. Nem sokkal később össze is házasodtunk. Visszajöttünk Párizsba. Nagyon keményen dolgoztunk. Ő is elveszítette az egész családját. Sokáig vártunk, míg végre gyerekeink születtek. Ő itt az unokám, Henrietté. Ő visel gondot rám. Az apja, a fiam, Lyonban él. A házunk, ahonnan a családomat elvitték, a tizenhatodik kerületben volt. Mindenünk eltűnt, egyetlen holminkat sem találtuk meg. Én tanár lettem, a feleségem meg ápolónő. Nagyon jó asszony volt. Három éve halt meg.

Felhúzta az ingujját, és megmutatta Véronique-nak és Aidannek a karjára tetovált, már elhalványult számot. Ettől a történet olyan elevenné vált Véronique számára, hogy a rosszullét környékezte tőle. Már el tudta képzelni, hogy a fiút haláltáborba viszik, ott megismerkedik egy kislánnyal, valahogy túléljük, és végül egész életükre együtt maradnak.

Kivette a borítékból a fényképet, és odaadta az öregembernek. Ő hosszan hallgatott, mint aki egy másik világban jár.

- A nagyapámé volt - mondta végül. - Az apámra hagyta. Ott lógott az ebédlőnk falán. Anyám nagyon szerette. - Elmosolyodott. - Én magamban mindig nevettem ezeken a kis hülye angyalokon. - Véronique-ra, majd Aidanre pillantott. - Igen, emlékszem a képre. - Tiszta tekintete mély fájdalomról árulkodott.

- Reménykedtem, hogy emlékezni fog rá, noha tizenhárom éves fiúk nem szoktak figyelni festményekre. Én csak azt akartam megtudni, hogy valóban az ön családja birtokában volt-e a kép. Szeretném visszaadni önnek. Az ön családjáé a festmény, nem az enyémé. Ön a jogos tulajdonosa, öntől lopták el. Én nem fogom újra ellopni öntől. Nagyon sok pénzt ér, sok millió eurót. El is adhatja, a családja most nagy hasznát venné annak a pénznek. Ha kívánja, megismertethetem olyan emberekkel, akiket megbízhat az eladásával, de aukcióra is bocsáthatja. A kép nagy izgalmat fog kelteni a műkincsekkel foglalkozók körében, különösen mivel megbízható forrás megállapította, hogy eredeti. Idehozathatom, ha óhajtja, vagy ha úgy jobbnak látja, eljuttathatom egy műkereskedőnek. Beszélje meg a családdal, hogy mit szeretnének.

- Maga nekem akarja adni? - kérdezte zavartan az öregember, unokája pedig döbbenten nézett rájuk. Már nem gondolta, hogy szélhámosokkal van dolga, csak azt nem tudta, nem az égből leszállt angyalok-e a látogatók. Az ő szeméből is kicsordultak a könnyek, és amikor Véronique

megsimította az öregember kezét, nemcsak az ő, de Aidan szeme is bepárasodott.

- Hiszen az öné. Ahogy egykor az édesapjái és a nagyapjái volt. Ön a jogos tulajdonosa ennek a festménynek a „kis hülye angyalaival” együtt. - A könnyeiken át egymásra mosolyogtak az öregemberrel.

- Miért teszi ezt? - kérdezte az öreg remegő hangon.

- Mert így helyes. Az igazságnak ennyi év elmúltával is legalább kis részben érvényt kell szerezni. - Ettől meg fog változni az életük, jóllehet ezt az öregember még nem tudta. Véronique úgy számolt, hogy a képért legalább ötmillió dollárt, ha nem többet fog adni egy gyűjtő, amennyit Fráter Tommaso szerint a Giovanni Bellimért fizettek a Sotheby's 2010-es aukcióján. A festmény a maga rendkívüli történetével együtt nagy ritkaságnak számított a műtárgypiacon. - Megkérheti az unokáját, hogy hívjon fel, ha már eldöntötte, hogy hová küldjem a képet. Jelenleg Velencében van, a szerzetesek kolostorában. Ők fogják elszállítani a megadott címre.

- Anyám boldog lenne - mondta az öregember elcsukló hangon, és megcsókolta az arcán Véronique-ot. - Köszönöm. Köszönöm, hogy visszaad valamit abból, ami a miénk volt. Az eltelt sok-sok év alatt a feleségemnek és nekem csak az emlékeink voltak.

- De mostantól lehetnek álmai is. Mindent megtehet, amit csak szeretne - felelte Véronique mosolyogva, majd Aidannel együtt felálltak. Kifárasztották az öregembert, akinek mostantól fogva sok mindent át kell gondolnia. Kezet fogott Aidannel is, akinek könnyek csillogtak a szemében.

Véronique lehajolt, és arcon csókolta az öregembert. – Isten önnel, Monsieur Berger-Cohen. Vigyázzon az egészségére.

– Isten áldja, és köszönöm – válaszolta elfúló hangon az öreg. – Nagyon boldog lesz a családom. – Boldogabb, mint ahogy el tudta képzelni. Nehéz is lett volna elképzelni ennyi pénzt egy olyan élet végén, amit tizenhárom éves kora, a deportálása óta végigélt, miután a családjával együtt elveszítette mindenét. Véronique mosolyogva lépett ki a szobából, s követte az öregember unokáját le a lépcsőn, egészen a bejárati ajtóig. Ott átnyújtotta neki a papírt, amelyre ráírta az elérhetőségeit.

– Értésítsenek, ha eldöntötték, mit szeretnének. A képet nagyon jó áron el lehet adni, és én boldogan segítenék ebben önöknek.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg – felelte a nő remegő hangon.

– Nem kell megköszönnie. A kép az önöké – mondta erre Véronique halkán, majd Aidannel együtt kiléptek a hűvös utcára, és átmentek a túloldalon álló autóhoz. Percekig egyikük sem szólalt meg, majd Aidan hirtelen megtorpant, és Véronique-ra nézett.

– El sem tudom hinni, amit megtettél – mondta, és még mindig képtelen volt teljesen magához térni a történetek után.

– Ez volt az egyetlen helyes lépés, amit tehettem – válaszolta az asszony egyszerűen. – A kép az övé, nem az enyém.

– Tisztában vagy azzal, hogy mennyit ér? – Véronique bólintott, és a férfira mosolygott. Olyan könnyűnek és boldognak érezte magát, mint még soha. – Tudod, ahhoz képest, hogy gazdag lány vagy, nagyon, de nagyon jó ember

vagy – mosolygott vissza rá Aidan, majd beült a volán mögé. A kocsihoz húzta az asszonyt. Soha senkit nem szeretett úgy, mint őt.

Aznap éjjel az ablaknál állva nézte a holdfényes Szajnákat, és közben François Berger-Cohenre gondolt, meg Paulra, aki a maga különös végrendeletével elindította ezt az egészet. A halála után többet tett értük, mint egész életében bárkiért. Timmie-nek megadta a hajléktalanszállóját. Juliette megkapta tőle a kastélyt, hogy szállodává alakíthassa át. Joy elkezdhetette építeni a színészi karrierjét, amiben egy jó menedzser és a megfelelő szerepek segítették. Sophie megismerte a testvéreit, összebarátkozott velük, és anyjával együtt szert tett egy kis pénzre. Bertie végül megkapta a szükséges figyelmet, és felhagyott a régi viselkedésével. François Berger-Cohen visszakapta a festményét, és némi kárpótlásként mindazért, amin ő és a családja keresztülment, hátralévő éveire vagyonos ember lett. Ő maga pedig újra festeni kezdett. Ráadásul Paul ajándékai révén mindnyájan rátaláltak arra az emberre, akit nekik rendelt a sors. Ő akkor találkozott Aidannel, amikor a festmény származását kutatta, amiről Paul mindig is azt állította, hogy eredeti – és lám, neki volt igaza. Timmie megismerkedett Briannel, akivel tökéletesen egymáshoz valók. Juliette a kastély felújítása kapcsán találkozott Jean-Pierre-rel, Joy új menedzseréről pedig kiderült, hogy jó ember, és szereti őt. Paul mindegyiküket olyasmivel ajándékozta meg, amire szükségük volt és amire vágytak, és ezzel valóra váltotta az álmaikat. Pontosan tudta, hogy kinek mire van szüksége. Az utolsó ajándéka nagyobb és

értékesebb volt, mint bármi más, amit életében adhatott volna nekik. Csodákat művelt, akárhová érkezett is meg a mennyországban, nemcsak a gyerekei, hanem az ő életével is.

Ahogy ott állt és kinézett az ablakon, egyszer csak Aidan lépett mögé, és átölelte.

- Mire gondolsz? - kérdezte, noha sejtette.

- Mindenre. Hogy milyen szépen alakult minden. - Nekidőlt a férfinak; teljes biztonságban érezte magát a karjában.

- Szép munkát végeztél ma - mondta a férfi, és csókot nyomott a feje búbjára. - Gyere, fekjüdj le - súgta a fülébe. Véronique szót fogadott, és amikor elhelyezkedett a kényelmes ágyban, Aidan átölelte, és magához vonta. Tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni az öregember tekintetét, amikor megértette, hogy ez az asszony nekiadja a képet, sem Véronique tekintetét, amikor elmondta neki. Az övé éppolyan csodálatos ajándék volt, mint azok az értékes ajándékok, amiket Paul adott mindannyiuknak.